

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

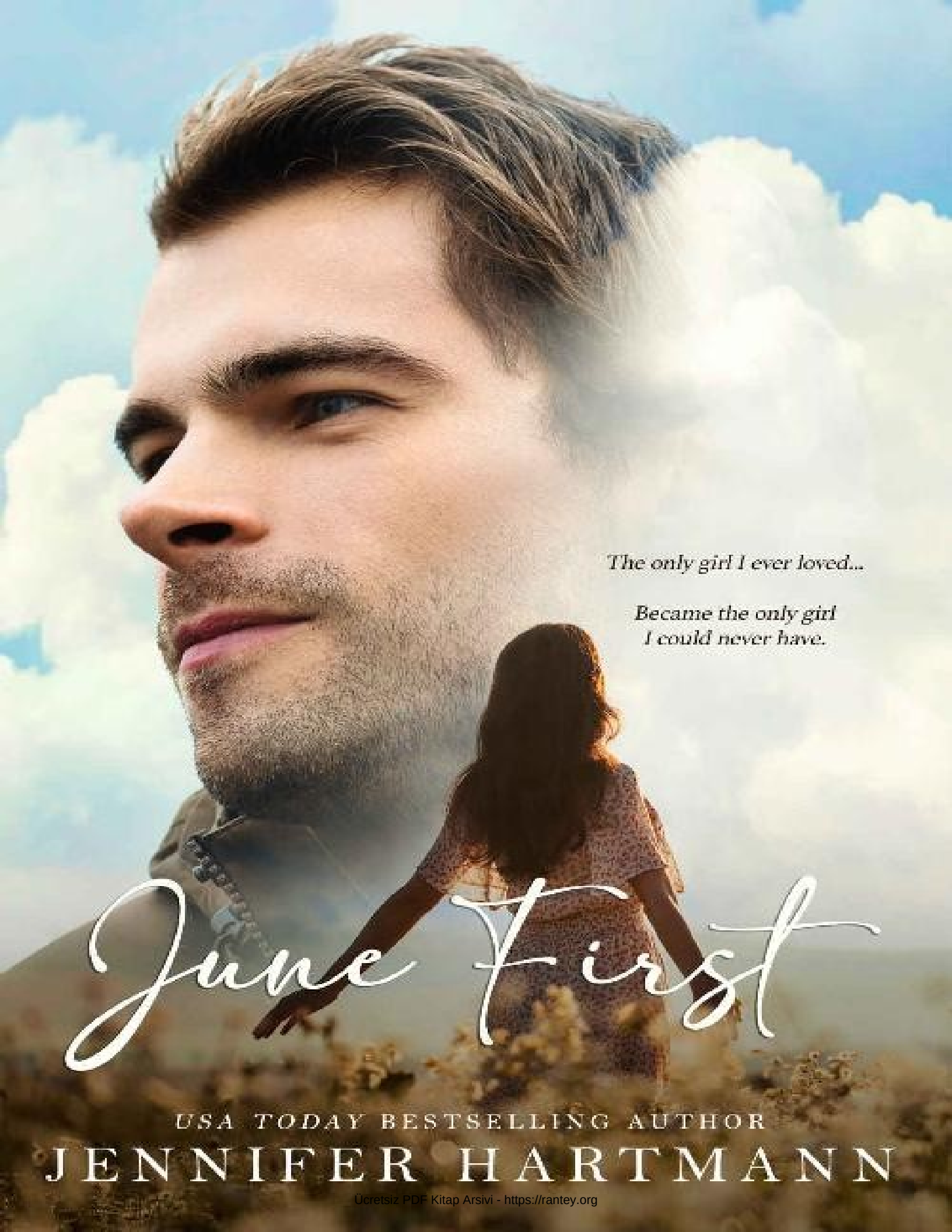
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The only girl I ever loved...

*Became the only girl
I could never have.*

June First

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
JENNIFER HARTMANN

İÇİNDEKİLER

I. İlk Trajedi Birinci

Bölüm İkinci
Bölüm Üçüncü
Bölüm
Dördüncü
Bölüm Beşinci
Bölüm Altıncı
Bölüm Yedinci
Bölüm
Sekizinci
Bölüm
Dokuzuncu
Bölüm Onuncu
Bölüm On
Birinci Bölüm

II. İkinci Trajedi On İki

Bölüm On Üç Bölüm
On Dört Bölüm On
Beş Bölüm On Altı
Bölüm On Yedi
Bölüm On Sekiz
Bölüm On Dokuz
Bölüm Yirmi Bölüm
Yirmi Bir Bölüm
Yirmi İki Bölüm
Yirmi Üç Bölüm
Yirmi Dört Bölüm
Yirmi Beş Bölüm
Yirmi Altı Bölüm

III. Üçüncü Trajedi Yirmi

Yedinci Bölüm Yirmi
Sekizinci Bölüm Yirmi
Dokuzuncu
B ö l ü m Otuzuncu
Bölüm Otuz Birinci
Bölüm Otuz İkinci
Bölüm Otuz Üçüncü
Bölüm Otuz Dördüncü
Bölüm

[Bölüm Otuz Beş](#)
[Bölüm Otuz Altı](#)
[Bölüm Otuz Yedi](#)
[Bölüm Otuz Sekiz](#)
[Bölüm Otuz Dokuz](#)
[Bölüm Kırk](#)

[Sonsöz](#)

[Çalma Listesi](#)
[Teşekkür Connect](#)
[Jennifer'dan Daha](#)
[Fazlası Yazar](#)
[Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](https://OceanofPDF.com)

June First

JENNIFER HARTMANN

OceanofPDF.com

Birinci Haziran
Copyright © 2022 by Jennifer Hartmann
Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. İsimler, karakterler ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak modeli: Justin Dube
Fotoğrafçı: Lori Wray Whyte
Tasarımcı: Hartmann Stüdyoları

İlk baskı 2022.

OceanofPDF.com

*Kocam Jake için. Her fırtınadan sonraki gökkuşağım.
Tüm kitaplarım gizlice sana adanmıştır, ama sanırım bunu resmileştirmenin
zamanı geldi.*

OceanofPDF.com

BÖLÜM I

OceanofPDF.com

ILK TRAJEDI

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

"İLK KAN"

Brant, yaş 6

"Y Çok osurukçusun, Brant!"

Wendy ve Wyatt bisikletleriyle hızla uzaklaşırken, lastikler Komşunun çimlerini keserken çamur ve çim bıçakları tükürüyorlar.

Bir osuruk tokmakçısı.

Bu ne anlama geliyor?

Theo posta kutumuzun kenarındaki gevşek taşlardan birini tekmelerken ben de garaj yolumun kenarından onların gidişini izliyorum. Babam yerinde olmayan bir taş görürse çılgına dönecek. Posta kutusundaki taşlar, mükemmel kenarları olan kaldırımlar ve bebek bakıcımın yeni saç modelinden daha yeşil görünen çimler gibi tuhaf şeyleri çok sever.

Gerçekten anlamıyorum.

Ben de "fartknocker" ı anlamıyorum.

"Wendy tam bir aptal," diye mırıldanıyor Theo nefesinin altında. "Kulağa osuruktan daha iyi geliyor."

"Öyle."

Güneş fazladan kabarık bir bulutun arkasından batıyor ve orta batı gökyüzünde yüzen dev bir pamuk şeker parçası gibi görünüyor. Midem gurulduyor. "Akşam yemeğine kalmak ister misin?"

Theo spor ayakkabısının burnuyla taşı düzeltmeye çalışır ama aynı şekilde görünmez. Babam fark edecektir. İç çeker, çenesini kaldırır ve korkunç Nippersink ikizlerinin kaybolduğu çıkmaz sokağın sonuna doğru bakar. "O acılı yemeği annen mi yapıyor?"

"Hayır, balık." Annem yemek yapmayı çok sever. Beni yanaklarımdan öpmesi ve karnımı gıdıklamasının yanı sıra, sanırım en sevdiği şey bu. Yaptığı yemeklere bayılıyorum, Brüksel lahanasına bile.

Balık bile.

"İğrenç," diyor Theo. Kendi mülküne, benimkinin iki alt katındaki tuğladan yapılmış çiftlik tarzı eve bakıyor ve omuzlarını silkiyor. "Ayrıca, sanırım annemin bu gece bir bebeği olabilir."

"Gerçekten mi?"

"Olabilir. Karnının bir sırtlan tarafından kemiriliyormuş gibi hissettiğini söyledi."

"Bu bebek geliyor demek mi oluyor?" Ellerimi şortumun ceplerine sokuyorum ve aklıma gelen görüntüye kaşlarımı çatıyorum. Kulağa gerçekten kötü geliyor. Kelly Teyze'nin kedisi tarafından üzgün görüldüğü için ısırıldığım ve ona elma dilimlerinden birini yedirmek istediğim zamandan daha kötü geliyor - ertesi gün ateşim çıktı. "Bebeklerin mutlu bir şey olduğunu sanırdım. "Loo-der-us nedir ki?"

"Bilmiyorum. Sanırım annemin karnında bebeğin içinde yaşadığı şey. Bana iğrenç geliyor."

İçimde bir ürperti dalgalanıyor. Kulağa oldukça iğrenç geliyor. Hep bir erkek ya da kız kardeşle büyümek istemişimdir ama babam ofiste ya da bahçede çok fazla çalışıyor ve annem sürekli kaka yapan ve ağlayan küçük bebeklere bakmanın zor olduğunu söylüyor, bu yüzden sanırım sadece ben varım.

En azından Theo var.

O benim komşum ve en iyi arkadaşım ve belki yeni erkek ya da kız kardeşi de benim gibi hissedecek. Belki paylaşabiliriz.

"Bebeğe ne isim vermeyi düşünüyorsun, Theo?"

Gözlerim Theo'yu takip ediyor, posta kutusunun etrafındaki taşlardan oluşan halkanın üzerine atlayıp dengesini sağlamaya çalışıyor. Kayıyor ve kışının üzerine, ıslak çimlerin üzerine düşüyor ve ayağa kalktığında kahverengi çamur lekeleri kot pantolonunun arkasını boyuyor. Kıcını ovuşturarak inleme sesi çıkarıyor. "Mudpie'ye ne dersin?"

İkimiz de gülüyoruz, Mudpie adında küçük sevimli bir bebek hayal ediyoruz. Bakışlarımı çıkmaz sokakta gezdiriyorum, güneşli kanatlarıyla çırpınan bir böceğe takıldığımda aklıma yeni bir isim geliyor. "Kelebek'i seviyorum."

"Evet, tamam. Erkekse Mudpie, kızsaa Butterfly." Theo başını sallıyor, hâlâ ağrıyan poposuna masaj yapıyor. Kumlu sarı perçemlerini alnından uzaklaştırıyor ve gömleğiyle aynı koyu mavi renkte parlayan gözlerini ortaya çıkarıyor.

"Hey, Brant, belki annemin karnından çıktıktan sonra gelip onunla tanışabilirsin?"

Buna bayılırım!

Tam cevap vermek üzereydim ki az önce ne dediğini fark ettim. "O mu?"

Theo yine omuz silkiyor, burnunu kıvrıyor. "Bence o bir kız. Onu küçük pembe elbiseler ve kocaman fiyonklar giyerken hayal edebiliyorum. Gerçekten güzel olacak, sence de öyle değil mi?"

"Evet, eminim öyle olacaktır."

"Ona çok iyi bakacağım. Gelmiş geçmiş en iyi ağabey olacağım," diyor ve gururlu bir gülümsemeyle başını sallıyor. Babamın yeni biçilmiş çimenlere bakarkenki gülümsemesinin aynısı. "Ben Mario gibi olacağım, sen de istersen Luigi olabilirsin. O da Prenses Peach olacak ve onu dünyadaki tüm kötü adamlardan koruyacağız."

Hayal ediyorum. Büyük maceralar, savaşlar, kılıç dövüşleri ve cesaret hayal ediyorum. Görüntüler doğrudan kalbimi gıdıklıyor.

Her zaman savunmaya değer bir şey istedim ve annem köpek yavrusu almama izin vermiyor.

Theo'nun yeni bebeği idare etmek zorunda.

"Bu fikri sevdim, Theo. Harika bir takım olacağız."

Hayallerimiz, Theo'nun annesinin kafasını evlerinden dışarı çıkarmasıyla kesiliyor, karnı o kadar yuvarlak ve büyük ki, kapıyı kendi kendine açık tutuyor. İçeride karpuz kadar büyük bir şey olmalı, *olmalı*.

Belki de ona Karpuz adını vermeliyiz.

"Theodore! Hastaneye gidiyoruz!"

Theo'nun babası, ikisi boynundan sarkan en az yedi çanta taşıyarak dışarı fırlıyor. Yüzü pancar kırmızısı, eşyaları içine attığı minibüsle aynı renkte ve bayılacak gibi görünüyor. Kalp krizi bile geçirebilir. Çok fazla terliyor.

"Şimdi, oğlum! Bir bebeğimiz olacak!" diye bağırarak babası, evin önüne doğru koşarken araba yolundaki bir çukura takılıyor.

Arkadaşımın gözleri patladı. "Geliyor, Brant! Bunu duydun mu?"

"Duydum," diyorum hevesle, arkadaşımı biraz kiskanarak. Bir kız kardeşim olsun istiyorum. Aslında, bir kız kardeş için dünyadaki her şeyi takas edebilirim.

Duydun mu Sky? Bir kız kardeş için her şeyi veririm!

Sırrımı neden gökyüzüne söylediğimden emin değilim ama annem geceleri dua ederken hep tavana bakar. Belki de gökyüzüyle konuşuyordur.

Gökyüzü.

Belki dinliyordur.

Pamuk şekeri bulutu cevap vermiyor, batan güneş de öyle. Kuşlar ötmüyor. Ağaç tepeleri sallanıyor ve titriyor ama onlar da sessiz.

Dileğim yaz meltemi tarafından bir daha duyulmamak üzere çalındı.

Theo bisikletine biniyor, ayaklarıyla ilerlerken bana el sallıyor. Heyecanla "Sonra görüşürüz Luigi!" diye bağırırken neredeyse kaldırıma devriliyordu.

İsme sırtıyorum. *Luigi*. Bir savaşçı olduğum anlamına geliyor. Bir koruyucuyum. Bir kahraman.

Ve "osuruk taklitçisi "nden çok daha iyi. "Hoşçakal, Mario," diye bağırıyorum.

Theo bana bir dalga daha göndermeye çalışırken neredeyse devriliyor, bisiklet çılgınca savruluyor, ama dengesini yakalıyor ve tam babası annesini minibüse doğru koştururken eve dalıyor. Tombul karnını tutuyor ve korkunç, acı verici sesler çıkarıyor. Hiç mutlu görünmüyor.

Anlamıyorum.

"Brant, tatlım... neredeyse yemek vakti geldi."

Yerimde irkilerek omzumun üzerinden bakıyorum. Annem kapı aralığından bana el sallayarak içeri giriyor, koyu bal rengi saçları bir rüzgârla savruluyor. "Geliyorum," diye sesleniyorum ona, ailesiyle birlikte araca atlayan arkadaşşıma son bir kez bakıyorum. Gıcırdayan lastiklerle garaj yolundan çıktıklarında Theo'nun heyecanlı bir el sallaması daha beni uğurluyor.

"İçeri gel, Brant. Sarımsaklı ekmeği yağlamama yardım edebilirsin."

Dönerek içimi çektim ve çimlerin arasından koşarak ön sahanlığa çıktım.

Annem şefkatli kolunu omuzlarıma doluyor, sonra başımın üstünü öpüyor. Gömleğimin eteklerini parmaklarımla arasında döndürerek ona bakıyorum.

"Theo'nun annesinin bu gece bir bebeği olacak."

Gülümsüyor ve bir avucunu kendi karnının üzerine koyuyor. Düz ve ince; Theo'nun annesinininkinin tam tersi. İçinde kesinlikle karpuz saklanmıyor. "Aman Tanrım. Her an gelebileceğini biliyordum." Annem yukarı bakıp minibüsün köşede kayboluşunu izliyor. "Döndüklerinde onlara güveç yapmam gerekecek. Theo heyecanlı mı?"

"Çok heyecanlı," diye başımı sallıyorum. "Eve geldiklerinde ziyaret edebileceğimi söyledi. Gelebilir miyim anne?"

İki kahverengi göz erimiş sıcak çikolata gibi bana bakıyor ve omzumu hafifçe sıkıyor. "Tabii ki. Bailey'ler ailem gibidir," diye mırıldanıyor. "Ve belki de bana sorup durduğun şu köpek yavrusunu yeniden düşünürüm."

"Gerçekten mi?" Benim de gözlerim fal taşı gibi açıldı; bundan eminim. "Adını Yoshi koyabilir miyiz?"

"Neden olmasın anlamıyorum."

Bir aşağı bir yukarı zıplıyorum, içimde bir beklenti var. "Teşekkürler anne."

Bir başka esinti annemin uzun saçlarının bir serçe gibi uçuşmasına neden oluyor. Bir an için gözlerini kapatıyor ve beni kalçasına doğru çekiyor. "Sen iyi bir çocuksun, Brant. Kalbin nazik ve cesur. Belki..." Sözleri rüzgarda kayboluyor ve önce kafam karışıyor... bir şeylerin ters gittiğine dair biraz endişeleniyorum. Sonra sözlerini şöyle bitirdi: "Belki bir yerlerde yeniden başlayabiliriz. Sadece sen ve ben."

"Peki ya babam?"

Cevabını bekliyorum. Vücudum anneme yaslanıyor, parmakları dağınık saçlarımın arasında gezinirken kokusu tanıdık bir rahatlık veriyor. Tatlı bir şey gibi kokuyor. Bir çeşit tatlı, bal ve karamel. Belki de elma şekeri.

"Yarın, Haziran olacak." Sesi sadece bir sessizlik ve ben onu neredeyse duymuyorum bile. Annem avucunu enseme gezdiriyor, sonra sırtımı okşuyor ve çekilmeden önce hafifçe sıvazlıyor. "Haziran her zaman yeni bir başlangıç gibi hissettirir."

Akşama kadar onun sözlerini düşünüyorum. Yemek masasının etrafında otururken babam ofisteki Collins'in hesap tablolarını nasıl sabote ettiğinden bahsediyor, ardından somon filetolarını fazla pişirdiği için anneme bağırıyor. Hatta posta kutusunun etrafındaki taşlar yüzünden sinir krizi geçiriyor, tasmaından kurtulduğu ve tüm sıkı çalışmasını mahvettiği için komşunun köpeğini suçluyor. Theo'nun başının belaya girmesini istemediğimden, sırlı havuçlarımı küçük lapa küreleri haline getirirken ağzımı kapalı tutuyorum. Babamın fark edeceğini biliyordum.

O taşları seviyor.

Yatma vakti geldiğinde, hâlâ annemin sözlerini düşünmeden edemiyorum. Nedenini bilmiyorum.

Haziran her zaman yeni bir başlangıç gibi hissettirir.

Bu ne anlama geliyordu? Ve annem neden babam olmadan bir yere gitmek istiyordu?

Annem o gece beni yatağa yatırıp ninni söyledi. Uzun zamandır bana ninni söylememişti, anaokuluna gittiğimden beri. Sesi yumuşak ve ısıltılı, neredeyse ayı hayal ettiğim gibi. Eğer ayın bir sesi olsaydı, onun gibi çıkardı. Bana gökkuşağının üzerinde mavi kuşların uçtuğunu söyleyerek şarkı söylüyor. Mavi kuşları ve gökkuşağını düşünüyorum. Sözler beni mutlu ediyor, ama o çok hüzünlü söylüyor.

Bana fil Dumbo ile ilgili en sevdiğim kitabı okurken, kendi pelüş oyuncağım olan Bubbles adlı gri bir fili kollarımın arasına sıkıştırıyor. Annem okurken ağlıyor, her zaman yaptığı gibi.

Sonra saç çizgime nazik bir öpücük konduruyor ve penceredeki yıldızların ışığında fısıldıyor: "Seni her zaman koruyacağım."

Çizgili yatak örtümün içine sokuluyorum, dudaklarımda bir gülümseme belirliyor ve onun ayak seslerinin odadan kayboluşunu dinliyorum.

Rüyalar beni bulmaya çalışıyor, ama zihnim huzursuz.

Wendy'yi ve onun ne kadar aptal olduğunu düşünüyorum. Wyatt'ı da.

Alacağımız yavru köpeği düşünüyorum... Yoshi'yi. Acaba komşunun köpeğiyle arkadaş olacak mı?

Acaba babam onu komşu köpeğinden daha çok sevecek mi?

Annemin ay ışığından yapılmış sesini düşünüyorum ve bana bunları neden evimizin önünde söylediğini merak ediyorum.

Ve son olarak, Theo'nun bebeğini düşünüyorum.

Mudpie mi Kelebek mi?

Theo'nun annesinin karnı hâlâ büyük ve dolu mu? Bebek daha loo-der-us'undan çıkmadı mı?

Belki iki bebek olur, tıpkı Wendy ve Wyatt gibi. Biri Theo için, biri de benim için.

İkimiz de Mario olabiliriz.

Dakikalar ilerledikçe düşüncelerim sessizleşmeye başlıyor ve büyümlü bir rüyaya dalıyorum. Gökyüzündeyim, muz ayının tepesinde oturuyorum.

Burası çok gürültülü.

Binlerce dileğin gevezeliğinde boğuluyorum. Ve bir

şekilde, bir yerlerde, sanırım kendi dileğimi

duyuyorum... *Bir kız kardeş için her şeyi veririm.*

"Brant."

Tanıdık bir varlıkla sarsılarak uyandım. Önce kafam karışıyor, okul servisini mi kaçırdım diye düşünüyorum ama sonra yaz tatili olduğunu hatırlıyorum.

Bir el omzumu kavradığında göz kapaklarım çırpınarak açılıyor. Yatak odam hala çok karanlık. Hâlâ gece vakti. Gözlerimi kırıştırıp gölgeleri anlamlandırmaya çalışıyorum. "Baba?"

"Uyan, Brant. Uyan."

Sesi doğru gelmiyor; kulağa korkunç geliyor, sanki başka biriymiş gibi. Farklı bir insan. Dik oturuyorum, uykulu gözlerimi ovuşturuyorum ve Fil Bubbles'ı göğsüme bastırıyorum. "Başım belada mı?"

Babamın yüzü gece lambamın ışığında parlıyor. Terli ve tuhaf nefes alıyor. "Seni seviyorum, Brant. Beni affet."

Ona sadece bakabiliyorum. Anlamıyorum.

Kolumu çekiştirerek, "Yatağının altına saklan," diye emretti. "Haydi."

Karnım korkuyla dönmeye başlıyor. Gözlerimden yaşlar akıyor. "Korkuyorum."

"İyi bir çocuk ol. Lütfen."

İyi bir çocuk olmak istiyorum, bu yüzden itaat ediyorum. Bubbles'ı sıkıca kavrayarak, ayaklarım yere değene kadar kıcımlı yataktan kaldırıyorum. O sırada babam bana doğru uzanıyor, iki omzumdan tutuyor ve beni sıkıca sarsıyor. Karanlıkta gözlerim onu daha iyi görebiliyor ve yanaklarına kazınmış birkaç çizik fark ediyorum, acımasız ve kırmızı. "Annem nerede?"

Yüzünde tuhaf bir ifade belirliyor, kaşlarını birbirine kenetliyor ve beni tutarken titremesine neden oluyor. Yüz yüze gelene kadar iki dizinin üzerine çöküyor ve boğazındaki yumru bir aşağı bir yukarı sallanıyor. Tırnakları derime batıyor ve biraz acıyor ama korku daha çok canımı yakıyor. "Dikkatle dinle evlat," diyor yabancı bir sesle, alçak ve hırçın. Hüzünlü. "Yatağının altına girmeni ve güneş odanı aydınlatana kadar orada kalmanı istiyorum, anladın mı?" Babam numara tuşları olan lacivert telefonunu elime tutuşturuyor ve parmaklarımı telefonun etrafına doluyor. "Güneş doğduğunda 9-1-1'i ara. Ama bu kısım önemli... Bunu yapacağına dair bana söz vermelisin, tamam mı?"

Islaklık yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Başımı sallıyorum. Başka ne yapacağımı bilmiyorum.

"Aşağıya inme."

Aşağıya inme. Aşağıya inme. Aşağıya inme.

Kelimeler içimde yankılanıyor, tekrar tekrar. İtaat etmek zorundayım. Söz vermek zorundayım.

"Tamam, baba."

Biraz rahatlar. "Seni seviyorum. İkimiz de seni seviyoruz. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum," diyorum ona gözyaşlarımdan arasından. Neden ağladığımdan bile emin değilim ama ağlamam gerekiyormuş gibi hissediyorum.

Kısa bir baş sallamayla beni yatağın altına yönlendirmeye başlıyor, ben de ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp sürünüyorum, kendimi karnıma doğru düzleştiriyorum ve yolun geri kalanını aşağıya doğru sürünerek ilerliyorum. Fazlasıyla karanlık, başıboş oyuncaklar ve iskambil kâğıtlarıyla dolu. Toz burnumu gıdıklıyor. Vücudumu bir top gibi kıvrarak Bubbles'ı yanağıma çekiyorum ve diğer elimle telefonu yumruklarken düşen gözyaşlarımı toplamasına izin veriyorum. Babam yere çömeliyor, ağzını konuşacakmış gibi açıyor ama dudakları söylenmemiş sözlerle titriyor. Etli bir pençesini yüzünün ortasında gezdiriyor, sonra saçlarını karıştırıyor.

Beni burada bırakmak üzere olduğunu düşünerek, "Annem beni her zaman koruyacağını söyledi," dedim.

Tehlike derimi diken diken ediyor.

Kendimi güvende hissetmiyorum. Ve annem burada değil.

Babamın yüzüne daha fazla hüznün çöküyor ama hâlâ konuşmuyor. Annemin yaptığı gibi beni teselli etmiyor.

Ayağa kalkmadan hemen önce bana doğru uzanıyor ve oyuncak filimi tutan elimi çekip alıyor. "Bir şey daha var, Brant," diyor babam, yatağın altına yayılmış bana vahşi, gözyaşlarıyla dolu gözleriyle bakarak. Biraz boğuluyor ve asla unutamayacağım bir ses çıkarıyor. Gördüğüm tüm kâbuslar gibi bir ses. Parmaklarımı son bir kez sıkan babam yine o boğulma sesini çıkarıyor, öksürük, ağlama ya da korkunç bir vedalaşma gibi bir şey. Geri çekiliyor ve karanlık duvarın içinden fısıldıyor, "Kulaklarını kapat."

Zıpladı, döndü ve yatak odamdan çıktı.

Çoraplı ayaklarının gittikçe uzaklaşmasını izliyorum ve sonra kapım kapanıyor.

Tıklayın.

Odaya sessizlik girer.

Kalbim gümbür gümbür atıyor, nefeslerim o kadar hızlı geliyor ki atışlarımla eşleşiyor. Bubbles beni yapabildiği tek şekilde rahatlatıyor, dizlerimi göğsüme çekmiş yatarken yanağımı yastıklıyor.

Babamın bana anlattığı her şeyi hatırlamaya çalışıyorum. Çok fazla şey vardı.

"Güneş doğduğunda 911'i ara."

Parmaklarım telefonun etrafında

kıvrılıyor. *"Aşağıya inme."*

Neden aşağıya inemiyorum? Annemi istiyorum. Beni anlamadığım bu şeylerden korumasına ihtiyacım var.

Sanırım bir şey daha vardı... yapmam gereken son bir şey ama hatırlayamıyorum.

Neydi o? Neydi o?

Gözyaşlarım sel olup akıyor, boğazım düğümleniyor, aklım başımdan gidiyor.

"Bir şey daha var, Brant..."

Hatırlayamıyorum. *Hayır, hatırlayamıyorum!*

Yatak odamın zemini soğuk ve karanlık; çok yalnızım.

Korkuyorum. Hiç bu kadar korkmamıştım.

Ağlayarak ve bağırarak anneme seslendiğimde, babamın son yakarışı aklıma geliyor.

Oh, evet! Korum

beni- Boom.

Gürültülü bir çatırtı sıçramama neden oluyor, gözlerim faltaşı gibi açılırken tüm vücudum titriyor. Belki de sadece havai fişeklerdir diye düşünüyorum. Hala bazen duyuyorum, penceremin hemen dışında, Anma Günü'nden kalan kutlamalar. Gökyüzünü güzel ışıklara ve renklere boyuyorlar ve beni içten içe mutlu ediyorlar. Beni gülümsetiyorlar.

Ama şu anda kendimi mutlu hissetmiyorum.

Gülümsemiyorum. Havai fişek olduğunu sanmıyorum.

Çok geç olsa da yine de kulaklarımı kapatıyorum. Yüzümü havasızlığımın gri yumuşaklığına gömerken, ellerimin topukları başımın iki yanına girerek sesi kapatıyor.

Uzun süre kaldığım yer orası.

Belki saatler. Zamanı söylemekte pek iyi değilimdir ama saatler olabilir.

Güneş bulutların üzerinden çıkıp odamı aydınlatana kadar beklemem gerektiğini biliyorum ama kaslarım ağrıyor. Vücudum kaskatı

ve ağrıyor, boynum ağrıyor. Burada nefes almak zorlaşıyor.

Bir karar verip, telefonda babamın çevirmemi söylediği numaralara basıyorum. Dokuz-bir-bir. Bir bayan cevap verdi, ama ben bir şey söylemedim. Babam bana bir şey söylememi söylemedi. Sadece numaralara basmamı söyledi.

Karnımın üzerinde kayarak dışarı çıkıyorum, avuçlarım beni ileri doğru çekiyor. Ayağa kalkmadan önce Bubbles'ı kapıyorum, sonra mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışarak parmak uçlarımda odadan çıkıyorum. Babama aşağı inmeyeceğime söz verdim, bu yüzden beni duymasını istemiyorum.

Sözümü tutmadığımı bilmemeli.

Karanlık koridorda ilerlerken içim bulanık ve kaşınıyor, tek ses gıcırdayan ahşap zemin ve tavan vantilatörünün vızıltısı. Merdivenlerden aşağı dikkatli adımlarla iniyorum. Sanki Noel sabahı Noel Baba'nın gelip bana renkli kâğıtlara ve ışıltılı fiyonklara sarılmış hediyeler getirip getirmediğini kontrol etmek için ağaca gizlice bakıyormuşum gibi hissediyorum.

Noel sabahı değil ama.

Merdivenlerin dibine ulaştığımda bulduğum şey, üzerinde adımın yazılı olduğu bir hediye bolluğu değil. Sevinç yok. Şaşkınlık yok.

Sadece korkunç bir kabus var. Kan.

Korku.

Bir çılgılık.

Çılgılığım.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, her şeyi siliyorum. Sonra tekrar açıyorum.

Bu gerçek, bu gerçek... hayır, bu gerçek!

Kabarcıklar elimden kayıyor ve babamın kafasındaki delikten sızan kırmızı bir havuza düşüyor. Yanında bir silah duruyordu; filmlerde ve televizyon dizilerinde gördüğüm türden bir silah.

Annem de onun yanında yatıyor. Boynuna bir şey dolanmış, ağzı açık kalmış ve gözleri dışarı fırlamış. Sanırım babamın iş kravatı.

Bu mor.

Mordan nefret ederim. Gördüğüm en kötü renk.

Annem gözleri açık olmasına rağmen bana bakmıyor. Sessiz ve hareketsiz, tıpkı babam gibi. "Anneciğim?" Sesim pek gerçekçi gelmiyor. Çok yüksek ve cızırtılı, Laffy Taffy gibi boğazıma takılmış. Annemin etrafından dolanıyorum.

Sonra kendimi annemin üzerine attım. Annem kımıldamadı. Beni tutmuyor.

Söz verdiği gibi beni korumuyor.

Göğsüne yaslanıp ağlıyorum, uyanması için yalvarıyorum, bana masal okuması ve ninni söylemesi için ağlıyorum. Bana tüm bunların kötü bir rüya olduğunu söylemesini istiyorum.

Kısa bir süre sonra üniforma giymiş, yüzleri dehşetle dolu, tıpkı babamın beni yatak odamda tek başıma bıraktığında yüzünde beliren ifadeye benzeyen yabancı adamlar beni orada buluyor. Beni annemden koparıyorlar ve beni ön kapıdan çıkarırlarken tekmeliyor, çığlık atıyor ve daha çok ağlıyorum, kollarımı uzatıyor, uzanıyor, yalvarıyorum.

Ondan uzakta.

Babamdan uzakta.

Bubbles'dan uzakta.

Üşümediğim halde biri beni battaniyeye sarıyor. Bana güzel bir sesle güzel sözler söylüyorlar ama söyledikleri hiçbir şeye anlam veremiyorum. Ambulanslar kırmızı ve mavi ışıklarla, sirenlerini çalarak yanaşiyor, çıkmaz sokağımızda sıralanan polis arabalarına katılıyor. Komşular evlerinden çıkıyor, ağızlarını kapatıyor, başlarını sallıyor ve meraklı gözlerle bana bakıyorlar.

Theo değil ama.

Evde değil. Annesi, babası ve yeni bebeğiyle birlikte hastanede.

Etrafımda sesler fısıldanıyor ve ben bazı kelimeleri anlamaya çalışıyorum:

Dee-oh-ay.

Cinayet.

İntihar.

Onu öldürdü.

Zavallı çocuk.

Trajedi.

Garaj yolundaki tüneğimden eğilip posta kutusunun yanına düşmüş kırmızı taşlardan birine uzanıyorum. Elimde tutarak ona bakıyorum, başparmağımı pürüzsüz kenarlarında gezdiriyorum.

Sanırım babam bu taşı annemden daha çok severdi.

Sanırım o benden daha çok sevdi.

Onu sıkıca kavırıyor, yıldızlarla ve sahipsiz dileklerle parıldayan gece yarısı gökyüzüne bakıyorum. O zaman fark ediyorum ki belki de bu benim

Hata. Belki ailemi ben öldürdüm. Belki de onları aptalca bir dilek için takas ettim.

Sadece... Benim bir kız kardeşim yok. Kimsem yok.

Alt dudağım titriyor ve gözyaşlarım sertçe dökülüyor. Taşı sıkıyorum.

Sonra tekrar yerine yerleştirdim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

"ILK IZLENİM"

Brant, yaş 6

A Kelly parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor, yüzükleri soğuk ve hantal bir şekilde başıma değıyor. Gülümsediğinde biraz anneme benziyor,

ve gözleri aynı koyu kahverengi, ama o kadar tatlı kokmuyor. Kedisi gibi kokuyor. Beni ısırın kedi.

"Bu senin için iyi olacak, Brant. Şu anda korktuğunu biliyorum ama göreceksin. Bu doğru... bu mantıklı." Omzunun üzerinden bakıyor ve bana döndüğünde gözleri parlıyor. "Caroline'ın istediğı buydu."

Etrafına bakıyorum, gözlerinin dolmasına neyin sebep olduğunu çok iyi biliyorum. Eve. Benim evim.

Theo'nun ön sahanlığında duruyoruz, benim bahçemden sadece iki mülk ötede. Çimler aşırı büyümüş, ölü karahindibalarla dolu. Babam bundan hoşlanmazdı.

Kelly Teyze eliyle ağzını kapatıp soluk soluğa bir ses çıkarınca sustum. Biraz titriyor. Tüm vücudu titriyor.

Başım eğik, çenem göğsümde ve verandanın basamağındaki küçük çatlaklara bakıyorum. Ne söylemem gerektiğinden emin değilim. Ne söylemek istediğimden de emin değilim.

"Oh, tatlım, buraya gel."

Beni sıkıca kucaklayan Kelly Teyze'nin kollarına çekiliyorum, burnumu karnına bastırıyorum. Bu kadar yakın olduğumda farklı kokuyor ve neredeyse annemmiş gibi davranabiliyorum. Belki de aynı çamaşır sabununu kullanıyorlardı.

"Seni ziyarete geleceğim, tamam mı? Söz veriyorum," diye fısıldıyor ve saçlarını tekrar karıştırıyor. "Bunun senin için ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum ama Bailey'ler seni iyi yetiştirecek. Birlikte oynayacağın kardeşlerin olacak. Birlikte büyüyeceğin iyi bir ailen olacak - benim sana verebileceğimden çok daha fazlası." Karnı yüzüne çarpıyor, sanki nefesini tutmaya çalışıyormuş gibi. "Annenin dileği buydu, o yüzden buna güvenmelisin. Anlıyor musun, Brant?"

Yutkunuyorum, sonra başımı sallıyorum. Gerçekten anlamıyorum ama sanırım benden beklediği cevap bu. İşe yarıyor, çünkü sonunda çekildiğinde gözyaşlarının arasından bir gülümseme beliriyor. Bu bana bulutların gökyüzünde dans etmesini, güneşle saklambaç oynamasını ve güneşin kazanmasını hatırlatıyor. Muzaffer.

"Güzel," diyor bana, başını aşağı yukarı sallayarak ve yüzümü iki avucunun arasında sıkarak. Yüzükleri elmacık kemiklerime gömülüyor. "Bu çok iyi."

Kelly Teyze kapı zilini çalıyor. Zil sesi tüm evi çınlatır, paravan kapıdan dışarı taşar. Bunu koridordan gelen aceleci ayak sesleri takip eder. Tanıdık ayak sesleri.

Theo beni girişte karşılıyor, ayağımın dibinde bekleyen çanta ve bavullarla beni görünce olduğu yerde duraklıyor. Tereddüt etti. Kapısını birçok kez çaldım ama beni gördüğünde hiç tereddüt etmedi.

Sanırım biliyor. Sanırım ailemin öldürüldüğünü biliyor, bu yüzden tereddüt ediyor.

"Brant," diye sesleniyor bir ses. Bu Theo'nun annesi, puantiyeli bir etek ve beyaz bir bluz giymiş, ruj sürmüş ve saçlarını kıvrıcık yapmış. Ne zaman misafirimiz gelse annem nasıl görünürse öyle görünüyor - tek farkla, Theo'nun annesinin saçları, buruşup ölmeden önce bahçemizdeki karahindibalar gibi sarı. Gözleri de farklı. Mavi.

Ve karnı artık karpuz gibi görünmüyor.

Verandaya uzanıyorum ve Kelly Teyze'nin benim için aldığı yeni fil peluşunu alıyorum. Ona henüz isim vermedim. Biraz Bubbles'a benziyor ama o Bubbles değil.

Bubbles'ı özledim.

"İçeri gelin lütfen," diyor Theo'nun annesi. Paravan kapıyı iterek açıyor ve bizi içeri buyur ediyor. "Kurabiye ve limonata yaptım."

Kelly Teyze elini sırtıma koyuyor ve çantaları toplarken beni öne doğru itiyor. Fuayenin içinde durduğumda Theo'ya bakıyorum. O da bana bakıyor.

O ayağını halının üzerinde ileri geri sürterken biz birbirimize bakıyoruz.

"Tekrar teşekkür ederim Samantha," diyor Kelly Teyze Theo'nun annesine. "Bunun ani olduğunu biliyorum. Yeni bebek ve her şeyle birlikte-

"Sorun değil. Gerçekten," diye cevap veriyor. Sesi alçak ve yumuşak, sanki duymamı istemiyormuş gibi. "Caroline benim en yakın arkadaşım. Brant'i almak bir ayrıcalıktan daha fazlası. Bu bir hediye."

Bir hediye.

Bunu söylemek garip; kendimi hediye gibi hissetmiyorum. Hediyeler eğlenceli ve heyecan vericidir ve insanları gülümsetir. Şu anda kimse gülümsemiyor.

Herkes üzgün görünüyor.

Kelly Teyze gözyaşları arasında, "Lütfen irtibatı koparmayın," diye mırıldanıyor. "Elimden geldiğince çok ziyaret etmek isterim. İş için sürekli seyahat ediyorum, bu yüzden programım çok zor ama onun hayatının bir parçası olmak istiyorum."

"Elbette. Her zaman başımızın üstünde yerin var."

Theo bana doğru küçük bir adım atıyor, gözleri ayak bileklerimin yanında duran *Super Mario* sırt çantasına kayıyor. Ellerini spor şortunun ceplerine sokuyor ve çantaya doğru başını sallıyor. "Yeni Paper Mario oyununu aldım. Daha yeni çıktı."

Göz kırpıyorum, sonra boğazımı temizliyorum. "Öyle mi?" "Evet."

Theo'nun yatak odasında Nintendo 64 oyunlarıyla oyalanırken, annesinin pizza ruloları ve Hi-C Ecto Cooler meyve suyu kutularıyla içeri girdiği geçmiş anılarla dolu zihnim dolaşıyor. O kadar da uzun zaman önce değildi. Kötü Gece'den bu yana ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama hâlâ yaz mevsimindeyiz. Yakında okula dönmemiz gerekiyor - benim için birinci sınıf, Theo için ikinci sınıf.

Kelly Teyze beni tekrar kendine doğru çekmeden önce kadınlar birbirlerine sarılıyor, yanaklarımı öpüyor ve gözyaşlarıyla ıslatıyor. "Çok seviliyorsun, Brant. Bunu sakın unutma."

Dudağımı kemirerek uzaklaşmasını izliyorum. Saçlarımı son kez okşuyor ve Theo'nun annesiyle bakıştıktan sonra arkasını dönerek vedalaşıyor. Dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattığında o kadar yüksek bir ses çıkıyor ki yerimde sarsılmaktan kendimi alamıyorum.

Burası artık sessiz.

Theo ve annesi bana bakıyorlar, sanki benimle ne yapacaklarını bilmiyorlarmış gibi. Sanki evden kaçıp kaybolmuş başıboş bir köpek yavrusuymuşum gibi.

Doldurulmuş hayvanı göğsüme bastırıp Bubbles'mış gibi davranıyorum. İşte o zaman bir şey sessizliği bozuyor.

Küçük bir çılgılık.

Gözlerim açılıyor, merak beni dürtüyor. Küçük umutlu bir his.

Theo canlanıp önümde doğrulurken, annesi eğilip ellerini dizlerine koyuyor ve sonra ıslıl ıslıl gülümsüyor. "Theo'nun yeni kız kardeşi Brant ile tanışmak ister misin?"

Bir kız kardeş!

Theo haklıydı. O bir kız.

Her nasılsa, tüm bu karmaşa ve hüznün, gözyaşları ve belirsizliğin arasında, bir sevinç filizi kalbime doğru kayıyor. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim, ama ayaklarımın hareket etmesine neden oluyor ve küçük feryadın geldiği yöne doğru yürümeye başlıyorum.

Orada, oturma odasının ortasında bir salıncak var. Beyaz ve yumuşak, ninniler söylüyor ve ileri geri, bir o yana bir bu yana sallanıyor. Al pembe bir battaniyenin içinde kundaklanmış olan onu ilk başta neredeyse görmüyorum, ama sonra bir ayağı dışarı fırlıyor, amaçsızca havayı tekmeliyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor.

Theo'nun annesi arkamdan geliyor ve elini omzuma atıp sıkıyor. "On bir haftalık."

Boynumda bir yumru var, sıkıyor, yutmaya çalışıyorum. Daha önce hiç bu kadar küçük bir ayak görmemiştim. Kırılgan olmalı, tıpkı teninize düşen bir kar tanesi gibi. Onu kırmaktan çok korkuyorum, bu yüzden aklıma bir soru gelmeden önce birkaç saniye ona bakıyorum. "Ona Kelebek adını mı verdin?"

Bir kahkaha patlaması beni selamlıyor. Theo'nun annesi başını sallarken parmakları kolumda geziniyor - annemin eskiden yaptığı gibi nazik bir dokunuş. "Onun adı June."

Haziran'da.

Haziran her zaman yeni bir başlangıç gibi hissettirir.

Annemin sözleri içime işliyor, derinlere gömdüğüm sözler. Düşünmemek için çok uğraştığım sözler. Yüzü, sıcak gözleri ve ipeksi saçları zihnimde titreştiğinde gözlerimi kapatıyorum. Yüzünün şekli.

Üst dudağının alt dudağından daha ince olması gülümsemesini daha az mükemmel yapmıyordu.

Gerçek şu ki, annem bana Haziran'ın yeni bir başlangıç olduğunu söylerken haksız değildi. Sadece kimsenin istediği gibi bir başlangıç değildi. Bir korku filminin ya da korkunç bir kitabın başlangıcıydı. Bir kâbusun. Her gece yatmadan önce bana okuduğu büyümlü masallara hiç benzemiyordu.

Sallanan beşikten uzaklaşıp bir adım geri atıyorum.

Belki de Bebek June'u sevmiyordum.

O benim dileğim mi? Ailemi onun için mi takas ettim?

Theo yanıma doğru kayıyor, tulumuyla oynuyor. "Ondan hoşlanıyor musun, Brant?"

"Bilmiyorum."

Tek bildiğim *onun* burada olduğu ve annemle babamın olmadığı.

"Hadi," diyor Theo'nun annesi, sesi biraz daha alçak, biraz daha üzgün.

"Seni yeni odana yerleştirelim, sonra da biraz kurabiye yeriz."

Yeni odamın aynı zamanda Theo'nun odası olduğu ortaya çıktı. Sanırım bir süre burada kalacağım ve benim için oda kalmadı. June'un kendi odası var - Theo'nun deyimiyle çocuk odası - pembe ve griye boyanmış, küçük ahşap beşiğinden dönen cep telefonuna ve duvarları boyunca uzanan desenli bordüre kadar fillerle süslenmiş. Kendi fil oynadığımı göğsüme bastırarak başımı içeri uzattım. Çocuk odasını sevmemiştım çünkü bana Bubbles'ı hatırlatıyordu.

"Sence burada ne kadar kalacağım Theo?" Bavulumdan gömlekler, iç çamaşırları ve pijama takımları çıkarırken arkadaşına soruyorum. Theo ve benim her birimizin kendi yatağıyla birlikte kendi şifonyerimiz var. İki şifonyerin arasındaki masanın üzerinde bir televizyon, yanında da bir Super Nintendo sistemi ve bir Nintendo 64 var. Duvarlarda birkaç poster var. Eski yatak odamdaki favori posterlerimi getirip getiremeyeceğimi merak ediyorum.

Theo yatağında poposuyla zıplıyor, eşyalarımı yerleştirmemi izliyor. "Ne kadar sürecek? Sonsuza kadar, sanırım."

"Sonsuza kadar mı?"

"Annem de öyle dedi."

Garip bir his göğsümü sıkıştırıyor. *Sonsuza kadar.*

Kelly Teyze bana fazla bir şey anlatmadı. Ayrıntıların önemli olmadığını ve önemli olan tek şeyin güvende olmam olduğunu söyledi. İyi olacağımı.

Ama sonsuzluk gerçekten uzun bir süre ve neden bunun önemli olmadığını düşündüğünü merak ediyorum.

Kötü Gece'den beri her şey kafa karıştırıcıydı. Bir sürü tuhaf insan, nasıl cevaplayacağımı bilmediğim bir sürü soru. Kelly Teyze bana onlara sosyal hizmet uzmanı ve terapist dendiğini ve iyi insanlar olduklarını söyledi.

-Beni güvende tutmaya yardım edeceklerdi.

Bir süre Kelly Teyze'de kaldım. Bize bundan sonra ne yapacağımızı söylemesi için Mahkeme adında bir şeyi beklememiz gerektiğini söyledi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama belki de Theo ve benim bazen basketbol toplarımızla oynadığımız yerd.

Kelly Teyze'nin evi iyiydi. Illinois sınırının hemen ötesinde, Wisconsin'de küçük bir kasaba evinde yaşıyor. Kedisi beni tekrar ısırmasın diye çamaşır odasında kilitli kalmak zorundaydı ama kapıdan her geçtiğimde bana tıslıyordu. Ben de pek iyi uyuyamıyordum ve yemeklerinin çoğunun tadı çok baharatlıydı ama iyi biriydi ve bana iyi davrandı. Her gece yatmadan önce bana bir avuç Skittles verirdi ve mor olanları seçerdi. Ben mor sevmem. Kelly Teyze dışının ona kızabileceğini söyledi ama en azından tatlı bir şeyle uyuyacaktım.

Kıyafetlerim çekmecelere yerleştirildikten sonra tekrar yatağıma oturuyorum. Bazı şeyler eski dolabımdan, bazıları da Kelly Teyze'den yeni geldi. Önce onları giyebilmek için eskileri yenilerin üstüne koyuyorum.

Theo bana bir şey fırlattığında yatak örtüsündeki gevşek bir ipi parmağımın etrafında döndürüyorum. Doldurulmuş bir kelebek oyuncağı. "Nedir bu?" Ellerimin arasında sıkarak merak ediyorum. Yumuşak ve parlak ama bir kız oyuncağına benziyor.

"Büyükanнем yeni bebek için isim seçmeme izin verdi," diye omuz silkiyor Theo. "Aileme kız olduğu için adını Kelebek koyacağımı söyledim ama bu ismi beğenmediler."

"Neden olmasın?"

"Bilmiyorum. Yeni bebeklere böcek ismi vermediğimizi söylediler ama sonra ona bir ayın ismini verdiler. Bu da kulağa pek insan ismi gibi gelmiyor."

Bunu düşünürken pembe ve sarı kelebek oyuncağına bakıyorum. "Ondan hoşlanıyor musun, Theo?"

Sırt üstü yatıyor, başını yastığa koyuyor ve kollarını boynunun arkasına yerleştiriyor. Uzun bir iç çeker ve "Evet, ondan gerçekten hoşlanıyorum. Hatta onu seviyorum."

"Video oyunlarından daha mı fazla?"

"Muhtemelen aynı miktarda."

Araba yolumdaki sohbetimiz düşüncelerimi harekete geçiriyor, renkli maceralar ve savaşlar aklıma geliyor. Kılıçlar ve silahlar. Labirentler ve canavarlar.

Her şeyin merkezinde küçük bir prenses var.

Theo'nun hâlâ Mario ve Luigi gibi kahramanmışız gibi davranmak isteyip istemediğini merak ediyorum. Ona sormak üzereyim; June'un prenses olduğu kendi büyük maceramızı birlikte yaratmak isteyip istemediğini görmek üzereyim, ama sanki aklımı okumuş gibi.

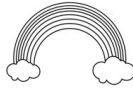
"Onu koruyacağız, sen ve ben," diyor Theo, tavana yapıştırılmış karanlıkta parlayan galaksi çıkartmalarına bakarak. "Ben Mario'yum, sen de Luigi. June da Prenses Şeftali."

"Tamam," diyorum ona.

"Hâlâ istiyorsun, değil mi? Unutmadın değil mi?"

Hemen başımı sallıyorum. "Unutmadım. Onu dünyadaki tüm kötü şeylerden koruyacağız."

Bunu söylerken, bunu nasıl yapacağımı henüz bilmediğimi fark ediyorum. Ve sonra düşünüyorum,
Annem de öyle.

Yüksek sesli bir çığlık beni uyandırdı.

Yatakta doğruldum, ter alnımı kaplamıştı, göğsüm korkudan sıkışmıştı bile.

"Beni affet. Aşağıya inme. Kulaklarını kapat."

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve o çığlık tekrar çınladığında, ben kulaklarımı kapat.

İlk başta nerede olduğumu bilmiyorum. Anılar bir çığ gibi üzerime düşüyor ve sanırım Bubbles'ın beni koruması için yanımda tuttuğu merdivenlerden aşağıya doğru yürüyorum. Annem beni koruyacağını söylemişti ama burada değil. Nerede olduğunu bilmiyorum.

Çok sessiz. Çok hızlı nefes alıyorum. Bir sorun var ama ne olduğunu bilmiyorum.

Korkuyorum.

Annemi istiyorum.

Sanırım yüksek sesle söylüyorum çünkü Theo cevap veriyor.

"Sorun yok, Brant. Bu sadece June." Ortak komodininin üzerindeki neon yeşili dinozor lambasının hafifçe aydınlattığı odanın diğer tarafından doğruluyor. "Bunu her gece yapar. Korkma."

Korku dağıldıkça kalp atışlarım yavaşlamaya başlıyor. Ellerimi kulaklarımdan indirip karanlığın içinden arkadaşşıma bakıyorum. "Sesi çok üzgün geliyor."

"Evet. Annem bebeklerin bir şeye ihtiyaçları olduğu için çok ağladıklarını söyler."

Neye ihtiyacı olduğunu merak ediyorum. Korktuğumda ya da üzgün olduğumda hep Bubbles'a uzanırdım. Beni daha iyi hissettirirdi.

Bir fikir beni dürtüyor, ben de yatak örtülerini çırpıp yataktan aşağı iniyorum. "Hemen döneceğim."

"Nereye gidiyorsun?"

"June'a yardım etmek istiyorum."

Ondan hoşlandığımdan hâlâ emin değilim ama ona yardım etmek istiyorum. Onun da benim gibi üzülmelerini istemiyorum. Parlayan yeşil odaya bakarken yatağın altından çıkan pelüş kelebeği buluyorum, sonra sessizce koridora çıkıyorum. Bebek June'un çocuk odası hemen köşede ve minik çığlıkları beni karanlıkta yönlendiriyor. Kafamı içeri uzattığımda, tekmeleyen bacaklar ve buruşuk bir yüzle karşılaşıyorum.

Kelebeği sıkıyorum. "Merhaba, June. Ben Brant."

Sesim alçak, sadece bir fısıltı ve beni duyduğunu sanmıyorum. June bacaklarını tekmelemeye devam ediyor, kolları da küçük yumruklarla ona katılıyor. Gözleri sımsıkı kapalı, ağzı sonuna kadar açık ve başı bir o yana bir bu yana dönerken hiç ses çıkmıyor.

Birkaç adım daha yaklaşıp beşiğinin yanında duruyorum. Sonra kelebek oyuncağı parmaklığın üzerinden fırlatıyorum. Onun yanına, yatağın üzerine düşüyor ve gözlerini açmasına yetecek kadar irkiliyor.

"Sana bir şey getirdim, June. Umarım beğenirsin."

June anında ağlamaya başlayınca çabalarım boşa gitti.

Oh, hayır.

Oyuncağı sevmiyor.

Nefret ediyor.

O kadar nefret ediyor ki, Mario'nun şapkasından bile daha kırmızı oluyor. June'un tüm yüzü tekrar geriliyor, ilk başta sessiz, sanki kendini dev bir kreşendoya hazırlıyormuş gibi ve sonunda çığlık çığlığa feryadı koptuğunda, mahcup bir şekilde beşikten geri sıçırıyor.

Theo'nun annesinin, bornozunu kalçasından bağlayarak aceleyle çocuk odasına girmesi uzun sürmedi. Saçları dağınık, gözleri yorgun görünüyor ve beni odanın ortasında, fil şeklindeki halının üzerinde donmuş halde görünce birkaç kez gözlerini kırıştırıyor.

"Brant?"

Başımın belada olabileceğini düşünerek kekelemeye başladım. "Özür dilerim Bayan Bailey. Onu daha az üzmeye çalışıyordum, bu yüzden ona bir oyuncak getirdim. Onu daha da kızdırmak istememiştim."

Kulakları tırmalayan çığlıklar arasında yüksek sesle konuşuyorum. Kendi yanaklarım da June'un kiler kadar kızarmış hissediyorum.

Theo'nun annesi bana küçük bir gülümseme sunuyor, sonra ciyaklayan bebeği kucağına almak için beşiğe koşuyor ve onu aşağı yukarı zıplatıyor. Yukarı aşağı. Sırtını sıvazlıyor, koyu renk saç tutamlarıyla filizlenen minik başını okşuyor ve ikimizi de daha iyi hissettiren sesler çıkarıyor.

Odaya bir huzur giriyor. Bir anne sevgisi.

Bebeği sallanan sandalyeye götürüp oturtuyor ve bir yandan da June'un kulağına mırıl mırıl sesler fısıldıyor. Bebek sustuğunda Theo'nun annesinin gözleri bana dikiliyor. Kızgın gözlerle benzemiyorlar. Annem bir şeyi doğru pişirmediginde ya da yatağı toplamayı unuttuğunda babamın gözleri gibi bakmıyor. Gülümsemesi geri dönüyor ve şöyle diyor: "Çok nazıksın Brant. Teşekkür ederim."

Dudağımı ısırdım. "Kızgın değil misin?"

"Tabii ki hayır," diyor ve ben de ona inanıyorum. Bileğinin bir hareketiyle beni öne doğru itiyor. "İşte, yaklaş."

Bir an kıpırdanarak sallanan sandalyeye doğru ilerliyorum, bakışlarım annesinin omzuna asılı duran kıpır kıpır küçük şeye sabitleniyor. Yutkunuyorum. "Sanırım sadece annesine ihtiyacı vardı."

Theo'nun annesi cevap vermiyor ama odaya sızan ay ışığının parıltısında gözleri ıslak görünüyor. Elini bana uzatıyor, ben de tutuyorum ve sonra fısıldıyor, "Seni kendi çocuğum gibi seveceğim, Brant. Caroline'ın seni sevdiği gibi seveceğim. Sana söz veriyorum."

Başka bir şey söylemiyor ama June göğsündeyken ileri geri sallanırken bile uzun bir süre elimi tutuyor. Bir ninni mırıldanıyor. Annemin bana söylediği ninninin aynısı değil ama beni aynı anda hem mutlu ediyor hem de üzüyor. Mutlu, çünkü sevildiğimi hissediyorum.

Üzücü, çünkü en çok sevdiğim kişi elimi tutup bana ninniler söyleyen kişi değil.

June dikkatlice beşiğine dönüp uyuduktan sonra yatak odama döndüğümde Theo'nun da uyuduğunu görüyorum. Yüzü karşı duvara dönük, bir bacağı battaniyeden dışarı çıkmış ve yataktan sarkıyor. Biraz horluyor ve bu beni güldürüyor.

Yorganımın içine dalıyorum, uykunun beni alıp götürmesi için hazırlanıyorum. Ama çok uzağa gidemiyorum.

June tekrar ağlamaya başlar.

Gözlerim tekrar açılıyor ve bu sefer neye ihtiyacı olduğunu merak ederek tavana bakıyorum. Annesini şimdiden özledi mi? Kelebek oyuncağı pek işe yaramadı ama-

Bekle!

İçimden yeni bir fikir geçiyor, beni tekrar yataktan kaldırıyor ve elimde sallanan bir oyuncakla çocuk odasına doğru yönlendiriyor.

Odaya mümkün olduğunca sessiz girdiğimde June'un ağlamaları ciyak ciyak ve küçük oluyor. Onu korkutmak istemiyorum. Beşiğe yaklaşıp ızgaraların arasından bakıyorum, beyaz ve gri çizgilerden oluşan bir çarşafın üzerinde kıvranışını izliyorum. Parlak kırmızı yanakları ve kıvranan uzuvlarıyla meraklı bir ufaklık. Çıgıllıkları, son okul gezimizde tanıştığım Bay Canary'nin benekli horozlarından biri gibi yüksek ve cırtlak oluyor. Başımı ağrıtıyor ve kulaklarımı çınlatıyor.

Yeni oyuncağı beşik demirinin üzerinden fırlatıyorum ve doldurulmuş filim onun yanına, yatağın üzerine düşüyor. Bebek June, minik bir yumruk oyuncağı bulup uzun filin burnunu sıkıca kavrayana kadar ellerini sağa sola sallıyor.

Ve sonra... sessizleşiyor.

Çıgıllıkları kesilir. Hareketleri daha az sarsıntılı ve çılgın hale geliyor. Feryatlar yerini miyavlamaya bıraktı ve June başını çevirip bana bakarken beşiğin çıtaları arasından şaşkınlıkla bakıyorum.

Gözlerimiz kilitleniyor, içim bulanıklaşıyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum, kendi elim raylardan birinin etrafında kıvrılırken diğer elim ona dokunmak için çıtaların arasına uzanıyor. Karnını bir köpek yavrusunu okşar gibi okşuyorum, sonra bir parmağımı seğiren kolunda gezdiriyorum. Sıcak ve yumuşak. Köpük banyosu gibi kokuyor.

"Ona henüz bir isim koymadım," diye mırıldanıyorum, alnımı rayların arasına bastırarak. "İstersen ona bir isim verebilirsin."

Fil onun pençesinde hafifçe çırpınıyor.

Gözleri hâlâ bana sabitlenmiş, geniş, meraklı ve koyu mavi, gölgeli odada neredeyse siyah görünüyor. June miyavlıyor, sonra "aggie" gibi bir ses çıkarıyor. Çok şirin. Elim onunkine doğru ilerlerken kıkırdamama neden oluyor.

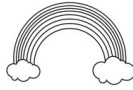
"Tamam o zaman. Ona Aggie diyeceğiz."

Minik parmakları serçe parmağımın etrafında kenetlenip bir sonraki nefesimi alıyor. O kadar sıkı sarılıyor ki -sanki bana bir şey için ihtiyacı varmış gibi, sanki ben önemliymişim gibi- bu da karnımın çırpınmasına neden oluyor. Göğsüm de gıdıklanıyor. Bu duyguyu seviyorum; ihtiyaç duyulmak, istenmek.

İddia edildi.

Sahiplenildiğimi hissediyorum.

Ve sevdiğim her şeyi kaybettikten sonra, birine ait olmak gerçekten iyi hissettiriyor.

Ah, evet. Her şeyin başladığı an.

Altı yaşındaki ben, June'un beşiğine bakarken, o küçücük yumruğuyla parmağımı tutarken, diğer eliyle de oyuncak bir fil tutuyordu. Üzerime çöken duyguyu hala hatırlıyorum, gün gibi açık.

Bir daha asla kaybolmayacağımı hissettim.

Elbette o zamanlar sadece bir çocuktum, bu yüzden böyle bir duygunun büyüklüğünü tam olarak anlayamamıştım - nasıl anlayabilirdim ki? Hikâyemizi tahmin etmek imkânsızdı.

Ama bir şey biliyordum.

Bebek June'un o anda beni sahiplendiğini ve asla durmadığını biliyordum.

Güneşin doğuşunun sabah gökyüzünü hafiflik ve kızarıklıkla, vaat ve merakla ele geçirmesi gibi beni ele geçirdi.

Beni bir kasırga gibi ele geçirdi, sessiz bir kasabaya doğru aktı, hiç esir almadı.

İyiliğimi ve kötülüğümü, aydınlığımı ve karanlığımı sahiplendi. Kırık, çirkin parçalarımı aldı ve onları sergilenmeye değer bir şeye dönüştürdü. İstirabımı sanata dönüştürdü.

*June beni tek bir kelimeyle tanımlanabilecek bir şekilde sahiplendi:
Kaçınılmaz.*

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

"İLK MOLA"

Brant, yaş 6

"Y "Sen hala osuruktan birisin, Brant Elliott."

Otobüsü beklerken Wendy bana dilini uzattı.

kardeşi Wyatt'ın kıs kıs güldüğü sırada durur. Nippersink ikizleri korkunç.

Theo'nun ailesi ve Bebek June ile birlikte çıkmaz sokağın sonunda dururken ikisini de görmezden geliyorum. Theo, canlı bir akçaağacın altında oturmuş Gameboy'uyla oynarken, kırmızı ve turuncu yapraklar etrafında uçuşuyor.

June bebek arabasının içinde kollarını oynatarak onu özenle sardığım tüylü battaniyeyi dağıtıyor. "Aggie."

Gülümsemem canlanıyor ve onun yanında duran doldurulmuş filin başını okşamamı istiyor. "Aggie burada, June. Ben bugün okuldayken seninle oynayacak."

Wendy bana doğru dudak büktü. "Bebekler konuşamaz, Brant. Aptal olma."

Theo'nun annesi, Theo'nun babasıyla çöpü kaldırıma kimin getirmesi gerektiği konusunda tartışıyor. Onlara Samantha ve Andrew demem gerekiyor ama annem bana hep yetişkinlere ilk isimleriyle hitap etmememiz gerektiğini, bunun kabalık olduğunu söylerdi.

Kaldırımdaki gevşek bir taşı tekmeleyerek gözlerimi Wendy'ye kaldırıyorum. "Ben aptal değilim."

"Çok aptalsın. Sadece salya akıtıp ağlayabilen bir bebekle konuşuyorsun."

"Yanılıyorsunuz. O pek çok şey yapar."

June geçen hafta karnından sırtına doğru yuvarlanmayı öğrendi. İnanılmazdı ve bunu kendi gözlerimle gördüm, ama bunu sadece bir kez yaptı. Başka şeyler de yapıyor - bana çok gülümsüyor, kollarını yavru bir kuş gibi çırpıyor ve iki kelime söylüyor: Aggie ve Ga. Bence o dünyadaki en zeki bebek.

"Her neyse," diye omuz silkiyor Wendy, atkuyruğunu çekiştirerek. Saçları benimki gibi kahverengi ama sonbahar güneşinin altında kızıl parıltılar görüyorum. Muhtemelen şeytan gibi kırmızı.

Omzumda bir el hissediyorum ve Bayan Bailey'nin sıcak mavi gözleriyle bana gülümsediğini görmek için başımı kaldırıyorum. Çok güzel, tıpkı June gibi. June'un gözlerinin de annesi gibi açık maviye mi yoksa babası gibi bakıra mı dönüşeceğini merak ediyorum. Şu anda koyu lacivert görünüyorlar, kasvetli Ekim gökyüzünü yansıtıyorlar.

"Bugünkü derslerin için heyecanlı mısın, Brant?"

Bir süredir okula geri döndüm ve yaz yerini sonbahara bıraktı. Balkabağı çiftliklerini öğreniyoruz. "Sanırım."

"İçimden bir ses harika bir yıl geçireceğini söylüyor evlat," diye ekliyor Bay Bailey, yumruğuyla omzuma vurarak. Ben de gülümseyerek karşılık veriyorum. "Gitmem gerek tatlım. Başka bir gün, başka bir dolar." Sonra eğilip Bayan Bailey'nin sarı saçlarına bir öpücük konduruyor, gözleri sevgiyle dans ediyor. Babamın gözlerinden çok daha farklı görünüyorlar. Theo'nun anne ve babası birbirleriyle tartıştıklarında bile, benimkiler kavga ettiğinde olduğu gibi kötü hissettirmiyor. Kalbimi vahşi bir izdiham gibi dörtlüme koşturmuyor ya da karnımı panikle şişirmiyor.

Bay Bailey gerçekten çok iyi biri. Her sabah bilgisayar ofisindeki işine gitmeden önce elinde bir fincan kahveyle bizi otobüs durağına kadar götürüyor. Bizimle bekleyen diğer ebeveynler gibi asla kapaklı kağıt bir fincanda değil ve sık sık nasıl olup da tek bir damla bile dökmediğini merak ediyorum. Ağzına kadar dolu, sıcacık. Üstünden küçük duman bulutları gibi buhar çıkıyor. Bay Bailey kahveyi en az Bayan Bailey'i sevdiği kadar seviyor.

Elini sallayarak çıkmaz sokağa doğru geri çekiliyor ve "İyi günler" diye sesleniyor.

Her zaman bunu söyler. Bize asla iyi bir gün geçirmemizi, hatta harika bir gün geçirmemizi söylemez; bu her zaman *olağanüstüdür*.

Acaba Kötü Gece'nin yaşandığı gün kendi babama olağanüstü bir gün geçirmesini söyleseydi her şey farklı olurdu. Biri sizden olağanüstü olmanızı isterken kötü şeyler yapmak zordur.

Otobüs köşeyi dönünce kükreyerek hareket ediyor ve Wendy'nin hoplayıp zıplamasına, atkuyruğunun da onunla birlikte zıplamasına neden oluyor. Okulu benden çok daha fazla seviyor. Muhtemelen çok fazla arkadaşı olduğu içindir. Eskiden benim daha çok arkadaşım vardı ama bu yıl okul başladığında tüm çocuklar bana tuhaf tuhaf baktı. Öğretmenler de öyle. Sanırım herkes ailemin başına gelenleri duymuştu. Belki de bana çok yaklaşırlarsa onların da başına geleceğini düşünüyorlar.

Theo parlayan akçaağacın altındaki tüneğinden sıçrayıp Gameboy'unu annesine uzatıyor. Annesi onu omzuna asılı bebek bezi çantasına yerleştiriyor, sonra da eğilip ona sarılıyor.

Elimde olmadan annemle eski verandamızda durduğumuz anı hatırlıyorum. Altın rengi gökyüzünün altında son kez kucaklaşmıştık. Anılar beni yakıyor, kokular ve duygular. Annem yaz karnavalındaki elma şekerleri gibi kokardı ve bana olan sevgisi de bir o kadar tatlıydı. Onu özlüyorum.

Onu özlüyorum.

Otobüs hareket ediyor ve beni anılarımdan koparıyor. June anlamsız gibi gelen bebek sesleri çıkarıyor, bebek arabasının tentesinin altında kollarını sallıyor. Neredeyse bana el sallıyormuş gibi görünüyor.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Hoşça kal June," diyorum, okul servisine doğru koşuyorum, koşarken sırt çantam bana çarpıyor. Son saniyede arkamı dönüp "İyi günler" diye sesleniyorum.

O akşam yemek masasında otururken kendimi kederli hissediyordum. Denemiş olmama rağmen olağanüstü bir gün geçirmemiştım - aslında gerçekten kötü bir gündü.

Wyatt tüm arkadaşlarını topladı ve birlikte oyun alanında benimle dalga geçtiler.

Bana yetim derlerdi.

Başboş.

Bir kaybeden.

Tuvalette boş kabinlerden birinde ağlayarak o kadar uzun zaman geçirdim ki Müdür Seymour beni aramaya geldi ve odasına götürdü. Bana içinde su ve lolipop olan küçük bir kâğıt bardak verdi, sonra da kendimi iyi hissedene kadar büyük boy tekerlekli sandalyesine oturmamı söyledi.

Lolipop mordu.

O bakmıyorken çöp kutusuna attım.

Müdür Seymour Theo'nun annesini aradı ve olanları anlattı. Beni okuldan erken aldı ve June araba koltuğunda yanımda parmağımı sıkarken eve kadar tüm yolu sessizce gittik. Kalbimin biraz daha az acımasını sağlayan tek şey buydu.

Süzme peynirimi çatalla ezip yiyormuş gibi yaparken masada hâlâ sessizlik var. Acaba Bay ve Bayan Bailey müdürün odasına gittiğim için bana kızgın oldukları için mi bu kadar sessizler?

Theo'nun sesi, tavuk lokmalarını ağzına atarken yanımda canlanıyor. Çiğnerken konuşuyor ve "Ben haftanın öğrencisiyim. Hayatımla ilgili bir poster panosu yapmam gerekiyor." Masanın altında bacaklarını ileri geri sallıyor. "Çok havalı, değil mi?"

Bayan Bailey peçeteyle ağzını siliyor. Saçlarını kocaman bir topuz yapmış ve içinden bir kalem sarkıyor. Saçında her zaman bir kalem vardır, bazen iki ya da üç. Bunun sebebinin onları sürekli yanlış yere koyması olduğunu söylüyor ve ne zaman bir kaleme ihtiyaç duyacağınızı asla bilemezsiniz. "Ne kadar heyecan verici, tatlım. Yarın malzemeleri alacağım ve tek kullanımlık fotoğraf makinesini getirip panonuz için birkaç fotoğraf basacağım."

"Brant'le benim bir fotoğrafımı çekebilir misin? O benim yeni kardeşim olduğuna göre?" Çatalım tabağa çarparken kaşlarımı çatıyorum. "Ben senin kardeşin değilim." "Evet, öylesin. Annem öyle söyledi."

"Hayır, kalmıyorum. Ben senin arkadaşınım ve tekrar kendi evimde yaşayana kadar bir süreliğine burada kalacağım."

Sessizlik yerleşir.

Theo garip bir yüz ifadesi takınıyor, sonra omuzlarını silkiyor ve bir lokma daha tavuk alıyor. Anne ve babasına bakıyorum, ikisi de tabaklarına bakıyor, bir şey söylemek istiyor ama ne söyleyeceklerini bilemiyor gibiler.

Bay Bailey sonunda boğazını temizledi. "Brant... eski evine geri dönmeyeceksin. Orada artık kimse yaşamıyor. Yeni evin burada, bizimle." Bunu nazikçe söylüyor ama kelimeler kulağa çok keskin ve duygusuz geliyor. Çok kesin. "Anladın mı evlat?"

Oğlum.

Hayır, bu doğru değil.

"Ben sizin oğlunuz değilim Bay Bailey. Benim ailem Caroline ve Lucas Elliott."

Theo'nun annesi alt dudağını dişleriyle çiğniyor, sonra kalemi saçlarının arasından çıkarıp parmak uçlarının arasında döndürüyor. Onunla hiçbir şey yazmıyor. Sadece düşünmesine yardımcı oluyormuş gibi ileri geri daireler çiziyor. "Brant, tatlım, bunun zor olduğunu biliyorum. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum-"

"İzin alabilir miyim?" Soru içimden dökülüyor ve yenmemiş tabağını itiyorum.

Bay Bailey bana küçük bir baş selamı vermeden önce birbirlerine bakıyorlar.

Sandalyemden sıçrayıp uzun koridordan Theo ile paylaştığım odaya doğru koşuyorum. June sallanan koltuğunda uyukluyor, bu yüzden çocuk odasının önünden geçerken adımlarımı yavaşlatıp ona bir göz atıyorum. Çok huzurlu, çok masum görünüyor ve rüyasında ne gördüğünü merak ediyorum. Belki de rüyalarında gökkuşağının üzerinde uçan mavi kuşları görüyordur, tıpkı annem bana ninni söylediğinde benim de gördüğüm gibi.

Acaba onu seven -onu sevdiklerini söylemek için hala hayatta olan- anne ve babasını mı hayal ediyor ve acaba gökkuşağının üzerinde, güzel bir kuş kadar özgür, hiçbir endişe ya da korku duymadan uçan o mu?

Ve sonra merak ediyorum.

Neden, ah neden, yapamıyorum?

Bir kabus beni buldu.

Gecenin bir yarısı korkunç, çirkin bir kabus beni buldu, beni çok korkutan bir kabustu, terden sıırıslam olmuş bir halde yatağımdan çıktım ve kötü bir şey yaptım.

June'u ben aldım.

Bayan Bailey bazı geceler salıncakta ya da salıncakta uyumasına izin veriyor. Çünkü June beşiğine yatırılırsa uyanacağını ve bir daha asla uyumayacağını söylüyor... ve Bayan Bailey uykuyu gerçekten seviyor.

Neyse ki bu gece o gecelerden biriydi.

Koridorda ilerleyip June'un çocuk odasına girerken adımlarımın küçük ve sessiz olmasına dikkat ettim. Çoktan uyanmıştı ama telaşlanmıyordu. Sadece sallanan koltuğunda yatıyor, ayaklarını tekmeliyor ve çözemediğim küçük tatlı sesler çıkarıyordu. Gözleri büyük ve yuvarlaktı ve üzerine eğildiğimde sadece benim için parladıklarına yemin edebilirim. "Korkma, Bebek June. Ben seni koruyacağım."

Tokayı açmak birkaç dakikamı aldı ama sonunda serbest kaldığında onu göğsüme çektim ve kucağıma aldım. O kadar küçük bir şey olmasına rağmen çok ağırdı. Onu koridordan ön kapıya doğru taşıırken daha da çok terledim. Nefesim de hızlı ve çabuk geliyordu. Kalbim göğsümün içinde çarpıyordu.

Emziğini de yanımızda getirmeyi unutmadım-Theo ona nom-nom diyor -Onu sıcak tutmak için de en sevdiği pembe battaniyesini. Kollarım Aggie'yi tutamayacak kadar June'la doluydu, bu yüzden oyuncağı almak için daha sonra geri dönmem gerekecek.

June gerçekten iyi bir bebektir. Spor ayakkabılarımı ve hafif ceketimi giyip ön kapıyı açmak için onu karşılama paspasının üzerine bıraktığımda neredeyse hiç ses çıkarmadı. Onu hızla atan göğsüme tuttuğumda sadece mırıldandı ve guruldadı, sonra hafif bir esinti bizi takip ederken onu kısa kaldırımdan aşağı çektim.

Ve sonunda eski evimin önüne geldiğimizde sadece diş etleriyle gülümsüyor.

"Burası benim yaşadığım yer June," diyorum ona, annesinin yaptığı gibi onu hafifçe aşağı yukarı zıplatarak.

June cıvıldıyor, "Ga!"

Theo'nun babası artık burada kimsenin yaşamadığını söyledi ama bu doğru değil. Burası *benim* evim. Ben burada yaşıyorum.

Ön bahçede büyük harflerle yazılmış ve yabancı bir adamın yüzünün resmedildiği bir tabela var. Mutlu ve gülümsüyor ve acaba bu evi benden çalmaya mı çalışıyor diye merak ediyorum.

June'u sırt üstü çimenlerin üzerine yatırıyorum, uzun bıçakların arasında kıvranıyor ve ben ön verandaya doğru ilerlerken beni izliyor. Dışarısı karanlık ve verandanın ışığı yanmıyor ama kapı koluna iştirilmiş, bir çeşit kilide benzeyen bir kutu fark ediyorum.

Kapı yerinden oynamıyor.

İçeri nasıl gireceğim?

Bu doğru değil. Burası benim evim ve kapıyı açıp kendi evime girebilmeliyim.

Üzüntü tüm tenimi kaplıyor, bu yüzden kollarımı kaşıyorum, zihnim olası çözümlerle yarışıyor. June hala memnun görünüyor, parmaklarını uzun bir otun etrafında kenetlerken erken sonbahar esintisiyle gıdıklanıyor. Üşümüş gibi görünmüyor ama her ihtimale karşı yanına gidip battaniyeyi kıpır kıpır bedeninin etrafına sarıyorum.

Doğrulurken gözlerim bahçede geziniyor ve posta kutusuna takılıyor. Babamın sevgili taşları bana bakıyor ve bir fikir filizleniyor.

Kalbim küt küt atıyor.

Kendimi sorgulamaya fırsat bulamadan posta kutusuna doğru koşarak ilerledim ve avucumun içinde kırmızı bir taş tuttum.

Bunu yapmamalısın, Brant.

Bu yanlış geliyor.

Oh, ama yapmalıyım...

Evin önüne doğru ilerlerken ve ana pencereye bakarak tamamen durduğumda düşüncelerim savaşıyor.

Korkumu bastırıp omzumun üzerinden June'a bakıyorum ve Kötü Gece'den beri aklımdan çıkmayan o üç kelimeyi mırıldanıyorum: "Kulaklarını kapat."

Sonra geri dönüyorum ve taşı tüm gücümle pencereden içeri fırlatıyorum.

Cam kırıldı. Yerimde sarsılıyorum. June ağlamaya başladı. "Sorun yok, June. Senin için hemen döneceğim."

Verandaya fırlayarak kırık pencereden tırmanmaya başlıyorum, bir bacağımı çıkıntıya doğru çektiğimde elimi sivri bir cam parçasına çarparak anında kesiyorum. Yaradan kan sızıyor. Başım hafif ve sersemlemiş hissediyorum.

Devam edin. Devam et.

Acıya aldırmadan vücudum içeriye doğru yuvarlanıyor ve sırt üstü yere düşüyorum. Nefesimi toplamam biraz zaman alıyor ama sonra ayağa kalkıyorum, ön kapıya doğru ilerliyorum ve kapıyı başarıyla açıyorum. Çılgılık atan June'u almak için bahçeye koşuyorum ve kapıyı arkamdan kapatarak topallaya topallaya içeri giriyorum.

"Şşş... ağlama, Bebek June. Sen iyisin. Ben yanıdayım." Onu kollarımda sallayarak susturuyorum. Kan, en sevdiği pembe battaniyesini lekeliyor ve gözlerim dehşet içinde açılıyor. "Oh, hayır..."

Çok fazla kan var.

Avucumdaki yara derin ve kızgın görünüyor ve dışarı sızan kırmızıya engel olamıyorum. June tedirginliğimi hissetmiş olmalı çünkü

Daha yüksek sesle, kollarını uzatmış ve titriyordu.

Cesur olmak zorundayım. June'un bana ihtiyacı var. Evimin bana ihtiyacı var.

June'u yerleri kaplayan yeni halı tabakasının üzerine yerleştirdikten sonra etrafına sarılmış battaniyeyi açıp elim için bandaj olarak kullanıyorum. Babam eskiden bol kanlı diziler izlerdi ve insanlar bazen bunu yapardı. Yaralarını havlu ya da bezle sararlardı.

Bu çözümden tatmin olarak June'un üzerine eğildim ve yaralanmamış elimle onun ipeksi buklelerini okşadım. "Seni güvende tutacağım. Söz veriyorum."

Biraz sakinleşiyor, dudakları titriyor ve ağlamaları yerini yumuşak inlemelere bırakıyor. Korkup korkmadığını merak ediyorum... *Umarım* korkmuyordur. Onu her zaman koruyacağıma söz verdim ama ben buradayken ve o başka bir evdeyken onu nasıl koruyabilirim?

Onu almak zorundaydım; sadece *zorundaydım*.

June'un yeniden mutlu olduğundan ve parmaklarını gıcıklayan halı lifleriyle büyülediğinden emin olduğumda, Bubbles'ı aramak için merdivenlerden eski yatak odama çıkıyorum. June'u da yanıma alırdım ama onu merdivenlerden yukarı kadar taşıyabileceğimi sanmıyorum. Kollarım çok yorgun. Onun yerine, bizim için birkaç battaniye ve yastığın yanı sıra Bubbles'ı ve gölgeleri uzak tutmak için en sevdiğim gece lambasını aşağı indirmem gerekecek.

Kalp atışlarım kaburgalarım sertçe çarparak merdivenlerden yukarı ve koridora doğru ilerliyorum. Bir baş dönmesi beni ele geçiriyor, yolun geri kalanında bacaklarımı taşıyor, Kötü Gece'den beri ilk kez eski odamı görmek için sabırsızlanıyorum.

Ancak... eşiği geçtiğim anda heyecanım söndü. Nefesim kesiliyor.

Gözlerim yaşla doldu.

Gitti.

Odam gitmiş. Boş bir kabuktan başka bir şey değil.

Duvarlar bembeyaz. Bana yaz gökyüzünü hatırlatan parlak mavi rengin üzeri boyanmış. Mobilyalarım kayıp. Posterler yırtılmış, geride orada olduklarına dair hiçbir kanıt bırakmamışlar. Yatağım bile yok.

Bubbles iz bırakmadan ortadan kayboldu.

Bubbles, neredesin?

Kederden dizlerimin üzerine çöktüm. Her şey gitmişti. Wyatt ve arkadaşları haklıydı, ben sadece bir yetimim, bir ezik. Her şeyimi kaybettim.

June'un küçük çığlıkları gzyaşılarını kesiyor ve ona ihtiyacı olduğunu Be hatırlıyorum.

n.

Her şeyimi kaybetmedim... *Hâlâ June var.*

Burnumu çeke çeke merdivenlerden aşağı inerken yüzümdeki üzüntünün geri kalanını siliyor. "Özür dilerim June," diye fısıldıyorum, kendimi onun yanına, halının üzerine bırakarak. Elim acıyla zonkluyor ama onu uzaklaştırıyorum. "Seni bu kadar uzun süre bırakmak istememiştim."

Kolumu ortasına dolayıp onu kendime çektiğimde "ga-ga" diye bir ses çıkarıyor. Oturma odasının ortasında, tam da annemle babamı bulduğum yerde birlikte uzanıyoruz. Yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzölüyor ve tıpkı annemin geceleri dua ederken yaptığı gibi tavana bakıyorum. "Artık buradayım," diyorum yüksek sesle. "Evimdeyim."

Acaba annem ve babam gökkuşağının üzerinde uçup beni mi bekliyorlar? Belki de burada olmadığım için beni bulamadılar, nereye bakacaklarını bilmiyorlardı.

Ben buradayım, şimdi, zihnim tekrar tekrar yankılanıyor. Belki sonunda benim için geri gelirler. Belki eve uçarlar.

Benim ailem beni hiç bulamadı elbette ama birilerinin ailesi buldu.

Gary Keebler'ın ailesi, tam olarak.

Yan evde yaşıyorlardı ve o gece şüpheli bir sesle uyanmışlardı. O benmişim, minyatür bir Butch Cassidy gibi pencereden içeri bir taş fırlatıyormuşum.

Keebler'lar bizi eve getirdi, Samantha ve Andrew'un korktuğu kadar.

Samantha histerikti. Kesinlikle histerikti. Onu tanıdığım onca yıl boyunca

Samantha Bailey'i sadece üç kez ağlarken gördüm, o da

Onlardan biri.

İkinci ve üçüncü seferler çok daha sonra gerçekleşti.

Sol elime dikiş atılması gerekiyordu ama mucizevi bir şekilde June bebek tek bir çizik bile almadan eve döndü. Onu güvende tutacağıma söz vermişim ve bu sözümü tuttum. Uzun bir süre tuttum.

Elimden geldiğince uzun süre sakladım.

Ama bilmeliydim ki, kimse böyle bir sözü sonsuza dek tutamaz. Annem bile.

Ama ona geleceğim. Öncelikle bilmelisiniz ki, o gece benim ve Bailey'ler için yeni bir sayfa açtı. O gece sadece çocukluğumun geçtiği eve son adım atışım değildi, aynı zamanda Bailey'lerin evinden de ayrılmam uzun sürmedi.

İki aydan kısa bir süre sonra taşındık.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

"İLK ADIM"

Brant, 8 yaşında

”

Birini kurtarmak için güzel bir gün," diye bağıyor Theo. "Acele et, Peach!"

O omzunun üzerinden bize bağıyor, ben ise zaten gücü tükenmekte olan June'la geride duruyorum. Daha iki yaşında ve bacakları çok küçük.

Kaba olmaktan çok sevimli görünen bir kaş çatıyor. "Ben June!" diye karşılık veriyor.

Theo ona tıpkı Mario'daki gibi Peach diyor ama June bundan hoşlanmıyor.

Çok sayıda meyve ağacına, sebze bahçesine ve Bay Bailey tarafından özel olarak inşa edilmiş bir ağaç eve ev sahipliği yapan arka bahçemizin dönümleri arasında koşuyoruz. Neredeyse iki yıldır burada yaşıyoruz ve birkaç nedenden ötürü burası tüm dünyada en sevdiğim yer olabilir.

Birincisi, bana Kötü Gece'yi hatırlatmıyor. Ön pencereden dışarı bakıp eski araba yolumu görmek zorunda değilim ve otobüs durağında beklerken tanıdık tuğla ve taşlara bakmak zorunda değilim. Bisikletimle hüzünlü, aşırı büyümüş çimenlerin yanından geçmek ya da verandaya bakıp annemin bana en son ne zaman iyi çocuk dediğini düşünmek zorunda değilim.

İki, kendi yatak odam var. Bailey'ler sadece benim için fazladan bir yatak odası olan bir ev satın aldılar ve Theo'nun odasında oyun oynayarak ve kaleler yaparak çok zaman geçirsem de - hatta June'un odasında bulmacalar ve yapı taşları yaparak daha da fazla zaman geçirsem de - resim çizmek ve ödevlerimi yapmak için özel bir alanım var. Tek başıma hayal kurabileceğim sessiz bir yatağım var.

Bayan Bailey her gece beni yatağıma yatırıyor ve bana bir hikaye okuyarak annemin beni izlediğini hatırlatıyor.

Biraz daha rahat hayal kuruyorum, annemin gökkuşağının üzerinde süzüldüğünü, kocaman gülümsediğini, karamel ve elma şekeri gibi koktuğunu hayal ediyorum.

Ve üç... June ilk adımlarını bu arka bahçede, ilk doğum gününde attı.

Meğer ilk Haziran sabahının erken saatlerinde doğmuş, Bay ve Bayan Bailey bu yüzden ona bu ismi vermişler. Annemle babamın ölümüyle aynı zamanda doğmuş ve bu konuda ne düşünmem gerektiğinden henüz emin değilim. Tek bildiğim June'un ilk doğum gününde üzgün olduğum; gerçekten üzgün. Herkes bana ne diyeceğini bilmeden, sessiz ve üzgün bir şekilde evin içinde dolaşıyordu. Kötü Gece'nin yıldönümü olduğunu bile bilmiyordum ama Theo bir video oyunu maratonu sırasında ağzındaki baklayı çıkardı ve anne babasının bu konu hakkında konuştuklarına kulak misafiri olduğunu söyledi. Kelly Teyze ziyaretime geldi, avucumu rengarenk Skittles'larla doldurdu, tabii ki mor olanlar hariç ve yanaklarıma ıslak öpücükler kondurdu. Bana annemin mezar taşını ziyaret edeceğini söyledi. Ben gitmek istemedim, o da gelecek yıl tekrar deneyeceğini söyledi.

Ama işte buradayız... *gelecek yıl*. Koca bir yıl geçti ve ben hala gitmek istemiyordum.

Burada kalıp June'un ikinci doğum gününü kutlamak istedim çünkü June bir yaşına girdiğinde inanılmaz bir şey oldu.

Yürüdü.

Ve sadece yürümekle kalmadı... doğruca *bana doğru yürüdü*. *Topallaya* topallaya kollarıma geldi.

Kimse inanmadı.

June'un yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve ismimi söyleyebildiği en iyi şekilde söyledi, kulağa biraz "Yarasa!" gibi geliyordu. Şimdi daha iyi söylüyor ama hala *R* sesini tam olarak söyleyemiyor.

"No wun," diyor June, soluk soluğa ve aşırı dramatik bir şekilde sendeleyerek dururken. O kadar uzağa koşmamıştık bile. "Oturuyorum."

Yemyeşil çimlere uzanır, doldurulmuş fili yanına düşer.

On

u. "Aggie yorgun."

Theo adımlarını durduruyor, birkaç adım öteden inliyor. "Daha perili kaleye henüz varmadı."

Perili kale ağaç evdir. Aynı zamanda büyülü bir kale, bir yeraltı mağarası, bir lav çukuru, şeytani bir kale ve mistik bir kule. June merdivene tırmanmak için çok küçük, bu yüzden altında sadece onun için bir kale yarattık. O prenses, biz de kahramanız.

Bu bizim favori oyunumuz.

En azından benim ve Theo'nun en sevdiği oyun bu. June top havuzunda oynamayı ve bütün gün *Blue's Clues* izleyip Japon balığı krakerleri yemeyi tercih ediyor.

"Hemen geliyorum!" Ona sesleniyorum. "June dinlenmek istiyor."

"Onu sırtına al ve taşı, Brant. Zaman tükeniyor." June bunu duyunca canlandı ve kollarıma atladı. "Domuz sırtı!"

"Tamam, tamam, atla."

June'u sırtımda topluyorum, bilekleri boynumu kavırıyor, bacakları ortama dolanıyor. Ufacık bir bez bebek olmasına rağmen hâlâ çok ağır. Kaymaması için öne doğru eğilerek Aggie'yi tuttuğumdan emin oluyorum ve yavaşça ağaç ev kalesine doğru yürüyoruz, Theo zaten içeride bekliyor ve bir ağaç dalıyla kötü bir hayaletle savaşıyormuş gibi yapıyor.

"Merak etme Peach... Seni kurtaracağım!" diye bağırır.

June küstahça küçük bir of çekiyor, sonra sırtımdan aşağı kayarak tenis ayakkabılarına ulaşıyor. "Seni siwwy."

L sesini de söyleyemiyor.

Bay Bailey'nin bizim için şişirdiği şişme sandalyelerden birine oturuyorum ve June da aynı şekilde kucağıma atlıyor. Karamela bukleleri burnumu gıdıklıyor, bebek pudrası ve ön verandamızı çevreleyen leylak çalılarının karışımı gibi kokuyor. Saçları büyülü bir şey; kış aylarında daha koyu, neredeyse kahverengi, yaz aylarında ise altın rengine dönüşüyor.

June kucağımda dönüyor, tombul elleri yüzümün iki yanına yerleşiyor. "Bant. Stowy."

Gözleri öğleden sonraki puslu havada mavi mavi parlıyor. Açık, açık maviler, Bayan Bailey'nin gözlerinden bile daha açık. Bazen içlerini görebildiğimi düşünüyorum. "Sana bir hikâye anlatmamı ister misin?"

Kesinlikle başını sallıyor.

"Tamam, June. Sana bir hikaye anlatacağım..." Sonra onu kalemizin zeminini kaplayan battaniyelerin üzerine yatırıyorum, parmaklarım gövdesinde çılgınca dans ediyor. "Seni gıdıkladıktan sonra!"

Kahkahası içimi ısıtıyor, saldırımdan kaçmaya çalışırken uzuvları sallanıyor. "Hayır mo! Hayır!"

Dondurma külahı desenli tişörtünü kaldırıyorum ve yuvarlak göbeğine ahududu üflüyorum.

Daha çok gülüyor. O kadar çok gülüyor ki, yüzü olgun bir çilek gibi kıpkırmızı oluyor.

"Seni kurtaracağım, June!"

Theo harekete geçiyor, ben yenilmiş gibi yaparak geri çekilene kadar görünmez kılıcını bana doğru sallıyor. Ölü taklidi yapıyorum.

"Süper Mario kurtarmaya geldi," diye sesleniyor ve ben de gözümü açıp June'u sallanan ayaklarının üzerine çekişini, sonra da zaferle kolunu havaya kaldırışını izliyorum.

Dik oturuyorum. "Ben Luigi'yim, unuttun mu? Luigi'yi öldürmemen gerekiyor."

"Bu sahnede kötü adamdın."

"Bant kötü değil," diye savunmam için June canlanıyor. Koşarak yanıma geliyor, battaniyenin içinde yanıma çöküyor ve dizlerini göğsüne bastırıyor. "O iyi."

"Peki, sanırım o iyi," diye rahatlıyor Theo. Kumlu saçları gözlerinin üzerine düşüyor, bu yüzden koluyla geriye doğru tarıyor. Burnunda ve elmacık kemiklerinde çiller var ve ben de June'un da çilleri olacak mı diye merak ediyorum. Şu anda teni porselen beyazı, tıpkı büyükannemin porselen bebeklerinden biri gibi. Theo bize doğru geliyor ve önümde bağdaş kurup oturuyor, parmağını battaniyelerin arasından çıkan bir toprak parçasında gezdiriyor. "Büyüyünce ne olmak istiyorsun, Brant?"

Soruyu düşündüm. Bu daha önce düşündüğüm bir şey değildi. Üçüncü sınıftayım ve pek çok ilginç şey öğreniyoruz - itfaiyeciler, doktorlar, öğretmenler ve pilotlar. Zihnim potansiyellerle, olabileceğim şeylerle dolup taşıyor ve ağzımdan "İnsanlar için yemek yapmak istiyorum." cümlesi dökülüyor.

Annem yemek yapmayı severdi, ben de onun yemeklerini yemeyi severdim. Babam bu konuda sürekli bağıırdı ama nedenini hiç anlamazdım. Çok lezzetliydi.

Annem gibi lezzetli yemekler yapmak istiyorum.

Theo başını kaldırmıyor, parmağında gezinen bir uğur böceğinin büyüüne kapılmış. "Yani, bir şef gibi mi?"

"Sanırım öyle. Elbette."

"Bu harika," diye başını sallıyor. "Tasarrufçu olmak istiyorum." Kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarptı. "Tasarrufçu mu?"

"Evet, bir gün insanları kurtarmak istiyorum. Bilirsin, süper kahramanlık oynadığımız ve tüm canavarları ve kötü adamları yendiğimiz zamanki gibi. Her zaman kazanırız," diye açıklıyor, hâlâ uğur böceğine bakıyor, parmak eklemlerinin üzerinde kıpırdanışını şaşkınlıkla izliyor. "Ben bir kurtarıcı olmak istiyorum. Yapmak istediğim şey bu."

Bu fikre bayıldım. Theo bir gün harika bir kurtarıcı olurdu - her zaman June'a bakıyor ve beni izliyor, diğer çocukların bana kötü davranmadığından emin oluyor.

Farklı bir eve taşınmış olsak da aynı okulda kalmaya devam ettik. Hâlâ korkunç Nippersink ikizleri Wendy ve Wyatt'la ve onların kabadayı sürüsüyle uğraşmak zorundayım.

Bir gün okulun bahçesinde Wyatt bana bir taş fırlattı. Eski evimin penceresinden içeri taş attığım o gece ne yaptığımı duyduğunu söyledi ve bana bir taş fırlattı. Pek acımadı ama Theo onun bunu yaptığını gördü.

Theo salıncaktan bize doğru yürüdü ve Wyatt Nippersink'in karnına bir yumruk atarak, "Eğer bir daha Brant'i incitirsen, kız kardeşimin hayatı üzerine yemin ederim ki diz kapaklarını kırarım, sonra da tekerlekli sandalyeni saklarım, böylece küçük bir bebek gibi sürünmek zorunda kalırsın ve hepimiz sana güleriz" dedi.

Okuldan uzaklaştırma cezası aldı, bu da birkaç gün evde kalması gerektiği anlamına geliyordu.

Çok havalı.

Wyatt ondan sonra benimle pek konuşmadı ve diğer tüm çocuklar beni yalnız bıraktı. Wendy bile bana dilini uzatmayı bıraktı.

Harika bir kurtarıcı olacağını bu şekilde anladım. "Lay-bug!"

June dizlerinin üzerine çöküyor, parlak buklelerinden oluşan perdesi yüzüne düşüyor. Theo'nun elinin arkasında sıçrayan minik, benekli yaratığa bakmak için eğiliyor, sonra hayretle nefesini tutuyor.

"Doğru," diye onaylıyorum, daha da yaklaşarak. "Bu bir uğur böceği."

Bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor, gamzelerini ve gözlerindeki yıldız ışığının parıltılarını sergiliyor. Gündüz vakti bile gözlerinde yıldızlar varmış gibi görünüyor. June başını kaldırıp bana bakıyor, sonra da kendini işaret ediyor. "June... böcek!"

Önce kafam karışıyor, sonra kollarını bir kuş gibi çırpıyor... *yoksa bir böcek mi?* "June... böcek," diye tekrarlıyor, havada uçuyormuş gibi hareket ediyor.

"Pwetty bug."

"Oh, bir kelebek mi?" Düşünüyorum.

Başını sallayarak onaylıyor.

Birkaç ay önce June'a Theo ile birlikte ona Kelebek adını vermek istediğimizi söyledim. Sonra yatak odasında çeşitli büyüleyici böcekleri anlatan resimli kitaplar buldum ve kayısı kanatlı kelebeğe odaklandım. Çok şaşırdı.

"June, böcek," diye tekrarlıyor, çağrışımından memnun.

Gülümsüyorum. Ve sonra kelimeler yerleşiyor, beni dürtüyor ve gıdıklıyor, bir tür vahiy gibi hayata dolup taşıyor. "Junebug."

"Junebug," diye mutlu bir şekilde papağan gibi ötüyor.

Theo başını kaldırıp "Bu da ne?" diye soruyor.

"June'a böyle sesleneceğim," diyorum.

Eminim çok güzel bir böcektir. Eminim bir kelebek kadar güzeldir.

June ellerini birbirine vuruyor, sevinçle alkışlıyor, sonra kucağıma doğru ilerliyor ve tırmanıyor. Bana sokuluyor, küçük iç çekişi göğsümü ısıtıyor. "June Bant'ı seviyor."

Kollarımı ona sarıyorum, kalbim bulanık ve dolu hissediyor. Güneş ufkun arkasına saklanıp ışığımızı azaltmaya başlayana kadar hepimiz bir süre kalede kalıyoruz. Theo karnının üzerinde dinleniyor, çizgi roman üstüne çizgi roman okurken bacakları havada ileri geri tekmeliyor. Birbirimize hikayeler anlatıyoruz ve ertesi gün okuldan sonra yeniden canlandırmak için ayrıntılı planlar oluşturuyoruz. Gülüyoruz, dalga geçiyoruz ve şakalaşyoruz, hayal gücümüz güneşin öptüğü gökyüzü kadar parlak. Bay Bailey işten eve gelip bizi akşam yemeği için içeri buyur ettiğinde, June kucağımda uyuyakalmış, ince saç telleri çenemi gıdıklıyor ve bir topak salya tişörtümü ıslatıyor.

Onu uyandırmadan önce şakağına bir öpücük konduruyorum, sonra da içeri giriyorum. "Ben de seni seviyorum, Junebug."

Ertesi gün, Dr. Shelby ile haftalık randevum vardı.

Yastık gibi bir sesi olan nazik bir kadın. Dr. Shelby sıradan bir doktor gibi değil; beni metal çubuklarla dürtmüyor, gözbebeklerime ışık tutmuyor ya da soğuk parmaklarıyla karnıma bastırmıyor.

Sadece benimle konuşuyor. Benimle oynuyor. Bazen benimle resim yapıyor.

Parlak turuncu halının üzerindeki tüneğimden ona bakıyorum, o renkli boncuk labirentlerinden biriyle amaçsızca oyalanıyorum. Dr. Shelby bir bacağına diğerinin üzerine atmış, kucığında bir bloknotla beni izliyor. Bir kalem not defterine vuruyor, dudaklarına dostça bir gülümseme yerleşiyor.

"Boncuk labirentini seviyorsun," diyor çenesini önümdeki oyuncağa doğru sallayarak. "Her zaman ilk oynadığın şey o oluyor."

İnce metal çubuk boyunca bir dizi renkli boncuğu kaydırarak başımı sallıyorum. "Bu June'un en sevdiği oyuncak. Bana onu hatırlatıyor."

June hakkında çok konuşuruz. Dr. Shelby ile ilk görüşmem eski evimdeki olaydan kısa bir süre sonraydı - June'u aldığım gece elimi o kadar kötü kesmiştim ki dikiş atılması gerekmişti. Avucumda hala bir yara izi var.

Dr. Shelby bana o geceyle ilgili, yaptığım şeyleri neden yaptığım ile ilgili sorular sordu. Düşüncelerimi öğrenmek istedi. Ama en çok June'u neden aldığımı sordu. Bu soruyu bana pek çok kez sordu ve bir gün ona farklı bir cevap vereceğimi düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

Ben hiç yapmadım.

"Çünkü onu her zaman koruyacağımı söyledim," diye cevap verdim.

O gece June'u *daha fazla* tehlikeye attığımı şimdi anlıyorum ve bunun için üzülüyorum. Ama o zamanlar, küçük bir kıza bozmak istemediği bir söz vermiş üzgün ve korkmuş bir çocuktum sadece.

Dr. Shelby karşımdaki kanepeye yerleşiyor ve bazı notlar alıyor. "June nasıl? Bu hafta yeni bir şey öğrendi mi?"

"Evet!" Heyecanım artıyor; June ve öğrendiği tüm eğlenceli şeyler hakkında konuşmaya bayılıyorum. "Üç tekerlekli bisikletinde nasıl pedal çevireceğini öğrendi. Ayaklarının doğru yöne gitmesini sağlamak uzun zaman aldı ama çözdüğünde çok mutlu oldu. Tanıdığım en zeki kız o."

"Büyüdükçe örnek alabileceği iki ağabeyi olduğu için çok şanslı."

Boncuklarla oynamayı bırakıp tekrar yukarı bakıyorum. "Ben onun kardeşi değilim.

Ben tek çocuğum," diye açıklıyorum. "Annem eve başka bebek getirmedi."

Dr. Shelby bir süre sessiz kaldıktan sonra not defterine bir şeyler yazıyor. "Bailey'ler sizi evlat edindi, yani bu sizi Theo ve June'un evlatlık kardeşi yapar."

"Hayır, benim hiç kardeşim yok. Ben tek çocuğum." Daha fazla sessizlik. Daha fazla not.

"Pekala Brant, seni mutlu eden bazı şeylerden bahsedelim. Kulağa nasıl geliyor?"

"Kulağa hoş geliyor," diyorum omuz silkerek ve avuçlarımın üzerine yaslanıyorum. "June gibi mi?"

"Tabii. Başka?"

Dudağımı çiğniyorum. "Theo ile video oyunları. Kek ve pasta gibi tatlı şeyler. Kabarcıklar, o gitmiş olsa bile. Ama en çok June."

"Bu harika," diyor gülümseyerek. "Belki aklına başka şeyler de gelir ve bir sonraki toplantıda bana onlardan bahsedersin."

O gün eve gitmek üzere ayrıldığımda hâlâ bunları düşünüyordum. Akşam yemeği boyunca, banyo yaptığımda, Bay Bailey matematik ödevime yardım ettiğinde, June'u yeni yürümeye başlayan yatağına yatırdığımda ve kendi başımı yastığa koyduğumda hep mutlu şeyler düşündüm.

Bayan Bailey yanımdaki yatağa oturuyor ve yatak onun ağırlığının altında gıcırıyor. "Bugün iyi bir gün geçirdin mi Brant?"

Bana hep bunu sorar. Sarı topuzunun içine sıkışmış kalemlere bakıyorum, içlerinden birinin Theo'nun Mario kalemi olduğunu fark ediyorum. Bu beni gülümsetiyor.

Bu beni mutlu ediyor.

"Sanırım öyle," diyorum ona, yatak örtülerini karıştırırken. "Dr. Shelby beni mutlu eden şeyler hakkında düşünmemi istiyor."

"Buna bayıldım. Eminim aklına pek çok şey geliyordur."

Yorganımın altına sokulup başımı sallıyorum. "Evet." Tam arkamı dönüp geceyi geçirmek üzereydim ki aklıma bir düşünce geldi. Eskiden beni çok ama çok mutlu eden bir şeydi bu. Gözlerimi kırıştıyorum, sonra meraklı gözlerle Bayan Bailey'e bakıyorum. "Bana... ninni söyleyebilir misiniz?"

Sırtışı genişliyor, tıpkı June'un gülümsediği zamanlardaki gibi yüzünü aydınlatıyor. "Elbette. Duymak istediğin bir şey var mı?"

Yutkunuyorum. "Annem bana bir şarkı söylerdi. Sözlerini hatırlayamıyorum... ama mavi kuşlar ve gökkuşakları vardı. Sözler beni mutlu ederdi ama şarkı hüznüydü."

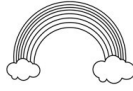
"Sanırım bunu biliyorum." Bayan Bailey bana yaklaşıyor, parmak uçlarını alnıma bastırıyor ve dağınık perçemimi kenara itiyor. Boğazını temizliyor. "Bunun doğru olup olmadığını söyle bana..."

Melodiyi mırıldanmaya başladığı an, aşinalıkla sırlıslık oluyorum. Gözyaşlarım bir anda gözlerime hücum ediyor. "İşte bu," diye mırıldanıyorum, boğazım yanıyor ve kaşınıyor. "İşte ninni bu."

Mırıldanmayı bıraktı ve bana "Adı *Over the Rainbow*. En sevdiklerimden biri."

"Annem uzun süre bu şarkıyı söylemedi çünkü bazen onu ağlattığını söylerdi. Ama o gece bana söyledi..." Sesim kesiliyor, bir damla gözyaşı serbest kalıyor ve yanağımdan aşağı kayıyor. "O gece bana şarkı söyledi."

Bayan Bailey'nin gözleri kendi gözyaşlarıyla parlıyor ve titrek bir iç çekişle dudaklarını yalıyor. "Tamam, Brant," diye fısıldıyor, başparmağı saç çizgimi uzun bir dokunuşla sıyrıyor. "Bundan sonra sana bu şarkıyı söyleyeceğim. Sen ninniler için çok yaşlanana kadar her gece söyleyeceğim."

Ve yaptı da.

Ninniler için çok büyüyene kadar her gece Samantha Bailey beni yatağıma yatırır, nazik parmaklarıyla saçlarımı tarar ve bana bu şarkıyı söylerdi. Bunu dört gözle beklerdim. Bu beni anneme yakın tutuyordu, o da beni hiç yalnız bırakmıyordu.

Sonra bir gece June'a söylemeye başladım.

Sadece sözleri biraz değiştirdim.

Bir yerlerde, gökkuşağının üzerinde, Junebugs uçuyor...

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

"İLK DANS"

Brant, 10 yaşında

"H olağanüstü bir gün geçirdik."

Bay Bailey sıcak kahvesini yudumluyor.

uzun, ağaçlık bir araba yolu. Bugün üzerinde bir bornoz ve otobüs şoförünün bakışlarını üzerinde toplayan ornitorenk terlikleri var. Terliklerini görene kadar ornitorenklerin neye benzediğini bile bilmiyordum.

"Hoşça kalın, Bay Bailey. Okuldan sonra görüşürüz."

Theo önümde koşuyor, otobüsün merdivenlerini tırmanıyor ve omzunun üzerinden el sallıyor. Kısa bir süre tereddüt ediyorum, gözlerim evin ön kapısına takılı, tanıdık küçük bir yüzün bana el sallayıp sallamayacağını görmek için bekliyorum. June bazı sabahlar çok geç uyuyor, bu yüzden okula gitmeden önce onu her zaman göremiyorum.

Bunlar biraz daha az dikkat çekici olan günlerdir.

Hüzünlü bir iç çekişle başımı eğiyorum ve okul servisine doğru dönüyorum. "Bwant! Bekle!"

Kalbim rahatladı.

Paravan kapısının kapandığını duyuyorum, sonra dönüp baktığımda June'un minik bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde çıplak ayaklarıyla garaj yolunda koştuğunu görüyorum. Geceliğinin alt kısmı kaldırımını sıyrırken Aggie bir elinden sallanıyor. Savrulan saçları ve düzensiz uzuvlarıyla bir görüntü oluşturuyor.

Otobüs şoförü, "Brant, gitme vakti," diyor.

"Bir dakika, Bayan Debbie!"

Bay Bailey başını sallıyor, sanki gecikmeden dolayı biraz utanmış, belki biraz üzülmüş gibi, ama bana acele etmemi ya da ilerlememi söylemiyor.

June kendini kollarıma atıyor ve beni neredeyse geriye doğru savuruyor. "Günün kutlu olsun, Bwant!" diyor ve beni öyle bir sıkıyor ki hırıltılı nefes alıyorum. 'Marker' 'dikkat çekici' anlamına geliyor - gelecek ay dört yaşına girecek, bu yüzden hala kelime dağarcığıyla mücadele ediyor. Sonra çılgınca okul servisine, Theo'nun elinin camdaki bir çatlaktan içeri girdiği yere doğru el sallıyor. "Güle güle, Theo!"

"Güle güle, Peach!" Theo geri bağırır.

"Brant..." diyor otobüs şoförü tekrar. "Son çağrı."

"Tamam, özür dilerim!" June'u bıraktım ve otobüse doğru adımlarken gülümseyerek veda ettim. "Okuldan sonra görüşürüz, Junebug. Yarınki resitalin için sabırsızlanıyorum."

Küçük Denizkızı geceliğinin eteklerini döndürüyor, bakır rengi saçları da onunla birlikte sallanıyor. June'un bu hafta sonu ilk dans resitali var. Geçen sonbahardan beri pratik yapıyor ve lolipop elbisesi içinde onu sahnede görmek için sabırsızlanıyorum.

"Dans ediyorum!" diyor, hoplayıp zıplayarak. "Güle güle!"

Sonunda Bayan Debbie'nin dilini çıkardığı okul servisine doğru yol alıyorum. İçini çekti, sonra mekanik kapıyı arkamdan kapattı. "Siz ikiniz bu kadar tatlı olmasaydınız, sizi almadan giderdim."

Utana sıkıla otobüsün koridorunda ilerleyip boş bir koltuk arıyorum. Sürpriz bir şekilde Wendy Nippersink yanındaki boşluğa vuruyor.

"Benimle oturabilirsin, Brant," diyor, okunamayan bir ifadeyle bana doğru bakarak.

Kısa bir an bocalıyorum ama otobüsü daha fazla bekletmek istemediğim için koltuğa kayıyorum. Boynumu Wendy'nin ve şeytan saçlarının etrafından dolaştırarak, otobüs hareket etmeye başlarken June ve Bay Bailey'e el sallıyorum. June babasının güçlü koluyla yukarıda tutulurken, diğer eli kahve fincanını kavırıyor. Sessiz caddede gözden kaybolurken ikisi de arkamızdan gülümsüyor ve yemin ederim ornitorenk terlikleri de gülümsüyor.

"Babanın ayaklarında neden büyük kahverengi ördekler var?"

Wendy'nin aynı derecede büyük kahverengi gözleri bana bakıyor, kirpikleri o kadar uzun ki neredeyse kaşlarına ulaşıyor. "O benim babam değil."

"Evet, öyle."

"Hayır, değil. O Theo'nun babası."

Dönüp dizlerinin üzerine çöküyor ve bir koltuk arkamızda oturan Theo'yu buluyor. "Senin baban da Brant'in babası, değil mi?"

Önüme bakmaya devam ediyorum, boğazımı gıcıklayan küçük bir kızgınlık iniltisi.

Theo cevap verir, "Hayır, o sadece benim babam. Ve June'un. Brant sadece bizimle yaşıyor."

"Bu hiç mantıklı değil." Wendy aynı fikirde olmadığını oflaya puflaya söylüyor ve kışının üstüne düşüyor. Göz ucuyla beni izlediğini görebiliyorum ama ona bakmaya cesaret edemiyorum. "Peki, neden ayağında ördekler vardı?"

"O yapmadı. Onlar ornitorenkti."

"Öyle bir şey yok."

"Peki, Wendy. Öyle bir şey yok." Ona gerçekten sinirleniyorum, bu yüzden kollarımı kavuşturuyorum, başımı arkaya yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Parmağıyla kaburgalarımı dürttü. "Ne?"

Havlıyorum.

"Bugün okuldan sonra oynamak ister misin?"

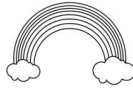
Wendy benden asla oynamamı istemez, o yüzden iyi bir şey yapmıyor olmalı. "Hayır, teşekkürler."

"Neden olmasın?"

"Çünkü sen bana karşı hep kötü davrandın. Senden pek hoşlanmıyorum." "Belki de senden hoşlanıyorum."

Gözlerimi açtım. Bana bakıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış ve masum görünüyor ama ben daha iyi biliyorum. "Sen bir yalancısın. Bana osuruklu dedin."

"O senden hoşlanmadan önceydi," diyor, soğukkanlı ve sakin, sanki sınıf ödevi ya da önemsiz bir şey hakkında konuşuyormuşuz gibi. Yüksek at kuyruğunu sertçe çekiştirip başını yana yatırıyor. Tarçın gibi iki gözü bana doğru parlıyor ve Wendy memnun bir gülümsemeyle mırıldanıyor: "Senden hoşlanıyorum Brant Elliott. Göreceksin."

June gördüğüm en tatlı küçük lolipop.

Tuvaletten bana doğru hızla geliyor, bahar resitali elbisesinin gökkuşağı tülünü döndürüyor. Bayan Bailey'nin saksıdaki orkidelerinin rengi olan parlak pembe ruj dudaklarına bulaşmış ve lobide dans ederken teni parıl parıl parlıyor. Bir saç spreyi bulutu onu takip ediyor ve mükemmel bir şekilde toplanmış topuzunun bir heykel gibi kaskatı kalmasına neden oluyor.

aşağı yukarı zıplar. "Bana bakın! Annem beni tıpkı onun gibi güzelleştirdi."

Bayan Bailey kıkırdayarak June'un arkasından geliyor, aynı ruju sürmüş, kendi topuzunu dikkatle yerine sabitlemiş. Bugün tek bir kalem bile çıkmamış.

Haziran ayının resitali yerel bir toplum üniversitesinin sahne sanatları merkezinde düzenleniyor. Dansçılar, oditoryumdaki büyük sahnede performanslarını sergilemek üzere hazır bulunacakları kendi sınıflarına yönlendirilirken hepimiz lobide bekliyoruz.

Theo yakındaki bir sandalyeye büzülmüş, bol bir kapüşonlunun içinde kendini gizlemeye çalışıyor çünkü görünüşe göre Monica Porter'ı payetli tavus kuşu elbisesi içinde görmüş. Sanırım Monica Porter'a aşık ama bu neden saklandığını açıklamıyor. June'a bakmak için başını gri kumaştan dışarı çıkarıyor. "Şu haline bak, Peach. Gerçek bir dansçı gibi görünüyorsun."

"Öyleyim, aptal! Şunu izle." June ellerini kalçalarının üzerine koyar, sonra dizlerini bükür. "Plié..." Tekrar ortaya çıkıyor. "Ve düz!"

Hepimiz alkışlıyoruz.

Bay Bailey, June'un önünde diz çöküp eteğinin kenarını kabartırken ağlayacak gibi görünüyor. "Küçük kızım ilk resitalinde..."

"Ben bebek değilim, baba. Neredeyse dört yaşımdayım." Beş parmağını kaldırdı. "Bu doğru. Nasıl unutabilirim ki?"

June kulaktan kulağa sırtıyor, rengârenk payetler prizma gibi parıldarken elbisesini sallıyor. Yanakları dudaklarıyla uyumlu olacak şekilde gül allığıyla boyanmış ve topuzuna fırılacağı andıran renkli bir aksesuar iliştilmiş. Açık kahverengi saçları tavandaki ışıkların altında altın gibi parlıyor. Sonra bana dönüyor, gülümsemesi hâlâ elbisesi kadar parlak. "Benimle dans eder misin, Bwant?"

"Seninle dans etmek mi? Ben dans edemem, Junebug. Bu işte iyi değilim." "Yapabilirsin. Annem kendine inanmanı söylüyor."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Bayan Bailey bunu çok söyler - bir keresinde Kötü Gece'yle ilgili bir dizi kâbus gördükten sonra bana zihnimizin sahip olduğumuz en güçlü araç olduğunu söylemişti. Kendimiz hakkında inandığımız her şey mutlaka gerçekleşir. Bu bana en sevdiğim gökkuşağı şarkısını hatırlattı. June'a uzanarak başımı salladım ve teklifi kabul ettim. "Tamam, seninle dans edeceğim."

Ciyaklıyor, bale terliklerinin üzerinde bir aşağı bir yukarı sallanıyor ve kollarıma gelene kadar ileri fırlıyor. Onu beceriksizce daireler çizerek, neredeyse devrilene kadar döndürüyorum, karnım ağrıyana kadar kıkırdıyorum.

Bayan Bailey kocaman çantasını karıştırırken, "Bir fotoğraf çekeyim," diye araya giriyor. "Kıpırdamayın, siz ikiniz."

June iki minik kolunu ortama dolayarak yanağını kalçama yapıştırıyor. "Peynir!"

Flaş patlıyor.

"Theodore, buraya gel. Ve şu berbat eşofman üstünü çıkar; büyükannenin senin için yaptığı güzel süveter yeleği örtüyorsun."

Theo kendini bize doğru sürüklüyor, gözleri etrafta geziniyor, tanıdık bir sarışın tavus kuşu bulmak için kalabalığı tarıyor. "Evet, evet. Ben de geliyorum."

İki dans eğitmeni June'u almak için yanımıza gelmeden önce çeşitli fotoğraflar çekiyoruz. Öğretmenlerden biri eğilip elini uzatıyor. "June Bailey, bak ne kadar güzelsin. Gitme vakti geldi," diyor usulca. "Bu gece tüm anne ve babalar için dans edeceğin için heyecanlı mısın?"

June'un gülümsemesi kaybolduğunda ve gözleri büyüdüğünde şaşırıyorum. Başını sallıyor.

"Hayır mı? Gergin misin?" Başını sallıyor.

İçimi hüzünlü bir duygu kaplıyor. June'un gergin olmasını istemiyorum; büyük sahnede dans edeceği için çok heyecanlıydı. Yanında diz çöküyorum, bana dönene kadar elini sıkıyorum. Soluk mavi gözleri yaşlarla parlıyor. "Junebug, sorun ne? Neden gerginsin?"

Bayan Bailey telaşlı görünüyor, çantasını yere bırakıyor ve June'un bileğini çekiştiriyor. "Gidelim, June. Öğretmenlerin seni bekliyor."

"Hayır!"

"Tatlım, sen iyisin. Bütün yıl bunun için çalıştın." Bayan Bailey'nin yüzünde utanç çizgileri beliriyor, kızarıklık boynuna doğru iniyor. June'u bir kez daha çekiştiriyor. "Harika olacaksın. Söz veriyorum."

June kendini kurtarmayı başarıyor, hâlâ diz çöktüğüm yere doğru koşuyor ve kollarını boynuma doluyor. Alt dudağı titriyor. "Benimle dans eder misin, Bwant?"

"Ben bunu yapamam. Ben senin gibi bir balerin değilim, pratik bile yapmadım." "Sana dans hareketlerimi göstereceğim, tamam mı? İzle..." Geri adım atıyor ve dönmeye başlıyor ama onu durduruyorum.

"Üzgünüm ama yapamam. Cesur olmalısın ve bunu tek başına yapmalısın."

"Cesur olmayı sevmiyorum," diye suratını asıyor ve çenesini göğsüne indiriyor.

Öğretmenler yanımızda huzursuzca kıpırdanıyor, biri kol saatine bakıyor.

Boğazımı temizliyorum ve June'un başını bana bakması için yukarı kaldırıyorum. Pürüzlü yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor, ben de onu fırçalıyorum. "Cesur olmak zor. Korkutucu da," diye açıklıyorum. "Ama cesur olmanın en iyi yanı, sonrasında gelen duygudur."

Kokluyor. "O ne?"

"Bence bu bir gurur. O zor şeyi yaptığınız için kendinizle gurur duyuyorsunuz. Diğer herkes de seninle gurur duyuyor ve bu gerçekten iyi hissettiriyor." Bize bakan Bayan Bailey'e bakıyorum, yüz ifadesi yumuşaklık ve endişeyle karışık. Belki de gururla. Dikkatimi June'a vererek devam ediyorum. "Junebug... geçen kış o kızak tepesinden aşağı inmeye gerçekten korktuğum zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet," diye mırıldanıyor.

"Sonunda aşağı inecek kadar cesur olduğumda herkes benim için tezahürat yaptı. İçimde gerçekten iyi hissettim. Kendimi mutlu hissettim. Ve çok eğleneliydi... Bunu yüzlerce kez daha yaptım."

"Ben üyeyim."

"Şey, bir bakıma öyle. Sadece ilk seferinde cesur olman gerekir, sonra diğer seferler kolay gelir. Ve belki de o kadar seveceksin ki, yüzlerce kez daha yapmak isteyeceksin."

Bir öğretmen gülümseyerek araya giriyor. "Artık gitmeliyiz, June. Sınıfın geri kalanıyla birlikte seni bekleyen boyama kitapları ve el işleri var. Kulağa nasıl geliyor?"

June geniş, sulu gözleriyle bana bakıyor, sanki onayımı bekliyormuş gibi. Benim güvencemi. "Ben de senin gibi cesur olacağım." diye ciyaklıyor.

Kalbim kabarıyor. Başımı sallıyorum, hevesle. Gururla.

"Şimdi dans ediyorum." June bana bir kez daha sıkıca sarılıyor ve beni bırakmadan önce yanağıma bir öpücük konduruyor.

Ayağa kalkıp öğretmenin elini tutmasını ve başını dik tutarak zıplayarak uzaklaşmasını izliyorum. Ona el salladım. "Seninle gurur duyuyorum, Junebug."

June omzunun üzerinden bir kez daha sesleniyor, "Cesur olacağım!" Sonra köşeyi dönüyor, gökkuşağı lolipop elbisesi gözden kayboluyor.

Güçlü bir el omzumu sıkıyor, ben de başımı kaldırıp bakıyorum ve Bay Bailey'i nazik kahverengi gözleriyle bana bakarken buluyorum. Bana sıcak kakaoyu hatırlatıyorlar. "Sen olağanüstü bir genç adamsın, Brant."

Olağanüstü.

İşte yine o kelime. Kendimi pek de olağanüstü hissetmiyorum, tek hissettiğim üzgün olduğumdu çünkü June üzgündü ve ben bunu düzeltmek istedim. Onun mutlu olmasını istedim.

Hâlâ onun sözlerini sindirmeye **ç a l ı ş ı y o r d u m** ki, gözümün köşesinde bir cerulean ve zümrüt parıltısı belirdi. Theo arkamdan atlayıp koridorun karşısından bize el sallayan iki tavus kuşundan saklanırken başımı sola çeviriyorum.

Monica Porter ve Wendy Nippersink. Resital kostümlerini giymişler, güzel görünüyorlar.

Güzel mi?

Az önce Wendy Nippersink'e güzel dedim.

İğrenç. Theo sırtıma doğru mırıldandı, "Gittiler mi?" "Hayır."

"Hadi buradan gidelim, Brant. Bu çok aşağılayıcı."

"Neden?" Okul arkadaşlarıma biraz beceriksizce el sallıyorum, sonra iki elimi de ceplerime sokuyorum.

"Çünkü büyükanneimin benim için yaptığı o iğrenç yeleği giyiyorum, tabii ki" diyor Theo.

"Yani? O kadar da kötü değil."

"Her yerinde mızıkça çalan küçük yavru koyunlar var."

Omuz silktim. "Sanırım davul çalıyor olsalardı daha havalı olurdu." "Selam, Brant. Selam, Theo."

Kızlar bize doğru geliyor ve Theo yanıma gelene kadar dirseğimle onu dürtüyorum, saçlarını karıştırıyor ve yeleğini kollarıyla örtmeye çalışıyor. Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum ve onlara başımla selam veriyorum. "Hey. Bu gece dans mı ediyorsunuz?"

Tabii ki bu gece dans edecekler. Yoksa neden tavus kuşu gibi giyinsinler ki?

Benim utancım alevleniyor ama Theo'nunki kadar değil. Soluk teni neredeyse kurdeşen gibi kırmızı lekelere dönüşüyor.

"Evet, dans ediyoruz," diye yanıtlıyor Monica. Theo'ya baktığında gözleri parlıyor. "Yeleğini beğendim."

Sanırım Theo bayılabilir. Kendi gözleri yuvalarından fırlıyor, kelimeleri boğazında düğümleniyor. "Um, ben... evet, o benim değil. Brant'in."

Başım ona doğru savruluyor.

"Koyunları sever. Ve armonikaları. Başka bir yelek olduğunu düşünerek yanlışlıkla giydim. Çok, çok daha havalı bir yelek." Yumruğunun içine öksürüyor. "Çünkü ben havalıyım."

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. Hepimizin öyle.

"Oh, şey... bu harika." Monica gülümsemeye zorladı.

Neyse ki Bayan Bailey araya giriyor, kızlara bir 'merhaba' gönderiyor, sonra da oditoryumdaki yerlerimizi bulmamız gerektiğini söylüyor. Bunun için minnettarım. Ayrıca Theo'ya yalancı olduğu için çok kızgınım.

Bay ve Bayan Bailey eşyalarını toplarken ve Theo bir tavuk gibi önlerinden koşarken Wendy, "Hoşça kal, Brant," diyor. "Sahneye çıktığımda sana el sallayacağım."

Parmak uçlarında yükselip tam çeneme küçük bir öpücük kondurduğunda aptal gibi şaşıyorum. Yanaklarım kızarıyor ve "Tamam. İçeride görüşürüz." diyorum.

Wendy uzun kirpiklerini bana doğru kırıştırıyor, kırmızımsı kahverengi saçları kafasının üzerine yığılmış, bir tutamı bile yerinde değil. O büyülü saç spreyi olmalı. Sonra Monica'yı kolundan tutup gruplarının geri kalanına doğru ilerliyorlar, beni şaşkın ve tökezleyerek Bailey'lere yetismeye çalışırken bırakıyorlar.

Birkaç dakika sonra koltuklarımıza yerleştiğimizde Theo'ya ters ters bakıyorum. Koltuğuna iyice gömülmüş, dizlerini yukarı çekmişti. "Neden yalan söyledin, Theo? Beni kukla gibi gösterdin."

"Bilmiyorum. Gerçekten üzgünüm, Brant."

"Yalan söylemek zorunda değildin, biliyorsun. Benden isteseydin yeleşimin olduğunu söyledim."

Başını kaldırıyor, gözleri kocaman ve meraklı.

"Gerçekten mi?" "Evet, gerçekten."

Aramıza bir sessizlik yerleşiyor. Gömleğimin düğmelerini karıştırıyor, Theo'nun bir sonraki adımında ne söyleyeceğini bekliyorum.

Sonunda iç geçiriyor ve koltuğunda daha dik oturuyor. "Belki de Mario olmalısın. Sen benden çok daha cesursun," diyor Theo bana doğru bakarak. "Luigi olabilirim."

"Hayır," diye başımı sallıyorum. "Sen kurtarıcısın. Ben yardımcıyım." "Ama-"

"Mario korktuğu için Mario olmaktan vazgeçmez. Savaşmaya devam eder. Tüm korkunç şeyleri yenene kadar devam ediyor," diyorum, sesim sessiz oditoryumda kısılıyor. "Bunu bir düşünün. Doğru olanı yapana kadar bir sürü şansı oluyor."

Theo dudağını ısıırıyor ve yüzünü öne çevirerek başını sallıyor. Bir süre sessiz kaldıktan sonra fısıldıyor: "Evet. Haklısın."

İçime bir mutluluk dalgası yayılıyor.

Gurur.

İşte o zaman ışıklar kararır ve perdeler açılır. İşte o zaman spiker bizi karşılıyor ve gösteri başlıyor. İşte o zaman dansçılar sahneye çıkıyor, en genç grup ilk olarak June.

Gölgeli sahnede sadece birer siluetten ibaretler ama ışıklar tekrar yandığında, neon ve pastel renkleriyle June, bir eli kalçasında, diğeri canlı bir lolipop aksesuara tutunmuş halde diğer beş balerinle aynı hızda duruyor.

Yerimden sıçradım. Elimde değil.

O kadar yüksek sesle bağıryorum ki tüm ebeveynler gülüyor. Theo da gülüyor. Bayan Bailey yüzünü avucunun arkasına saklarken, Bay Bailey beni sandalyeme geri çekiyor ve ben sahnedeki minik sanatçılara deli gibi el sallamaya devam ediyorum.

June beni fark etti, yüzü parlıyordu.

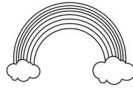
Sadece bir kez karakterini bozdu, o da en başta, bana el salladı ve yanlışlıkla lolipopunu düşürdü. Ama müzik başladığı anda rüya gibi dans ediyor; sanki hep dans etmesi gerekiyormuş gibi.

O kusursuz. O

büyülü.

June'un dönerek, gururla, kendinden emin ve güçlü bir şekilde sahnede tur atmasını izlerken kalbim sevinçle çarpıyor. Selam veriyor ve kalabalık alkışlarla patlıyor.

O cesur biri.

June ondan sonra dans etmeyi hiç bırakmadı.

O kadar çok sevdi ki, yüz kere daha yaptı, sonra yüz kere daha. Bana bir keresinde, uzun zaman önce, o resitalin onun ilk anısı olabileceğini söylemişti - sadece resitalin kendisini bile hatırlamıyor.

Beni hatırlıyor.

Bir insan seli içinde ayağa kalkıp manyak gibi bağırdığımı, ona seslendiğimi ve onu alkışladığımı çok iyi hatırlıyor. Korktuğunda ona ne söylediğimi de hatırlıyor. Cesur olmak hakkında söylediklerimi. Bu sözleri hayatı boyunca yanında taşıdığını ve ne zaman korksa bu sözlerle sıkıca sarıldığını söyledi.

Keşke ben de aynısını yaptığımı itiraf edebilsem... ama korku çirkin, öngörülemez bir canavar ve korku ne kadar büyükse, onunla yüzleşmek için o kadar fazla güç gerekiyor.

Yıllar boyunca pek çok korkum oldu, ancak sadece bir tanesi beni gerçekten parçaladı, içten dışa doğru parçaladı ve neredeyse beni öldürüyordu.

June'u kaybetme korkusu.

İki yıl sonra bu korkuyla yüz yüze geldim.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

"İLK DÜŞÜŞ"

June, 6 yaşında

T Brant ve Theo'nun peşinden arka bahçeye doğru yürürken yağmur çizmelerimin altındaki yapraklar gevrek ve kırışık.

Gök gürültüsü uzaktan yuvarlandığında irkilmekten kendimi alamıyorum. Cadılar Bayramı gecesi ve Cadılar Bayramı gecesi her şey çok daha ürkütücü hissettiriyor. Dans eden ağaç dalları, rüzgarın uğultusu ve hatta gök gürültüsü. *Kesinlikle gök gürültüsü.*

Sessiz sokağımızda çok fazla komşumuz olmadığı için, yakındaki bir alt mahallede uzun bir şeker mi şaka mı gecesinin ardından hala kostümlerimizi giyiyoruz

-Theo Mario, Brant Luigi ve ben de Prenses Şeftali. Annem bir sürü fotoğraf çekti ve herkes bize gördükleri en iyi kostümlere sahip olduğumuzu söyledi. Kovamda o kadar çok şeker topladım ki, babam bir kısmını kendisi için alması gerektiğini, yoksa kovanın kırılacağını söyledi. En ağırları onlar olduğu için tüm Snickers çubuklarını aldı.

Brant dönüp bana bakıyor, avucunda bir el feneri taşıyor. Feneri çenesinin altına tutuyor, yüzüne gölgeler ve sarı ışık vururken kaşlarını oynatıyor. "Aggie nerede? Seni hayalet hikâyelerinden korumasını istemiyor musun?"

Nemli bir cereyan içeri girdiğinde ürperiyorum. "Hâlâ annemle birlikte şeker dağıtıyor. Sen ve Theo beni güvende tutacaksınız," diyorum küçük bacaklarım yetismeye çalışırken.

"O da mı kostüm giydi?" "Hayır. O zaten bir fil."

Brant'in yüzü gülümseyerek aydınlanıyor, bana alacakaranlıktaki bir şimşek böceğini hatırlatıyor. Bir an ona bakıyorum ve korkunun karıncalanması kayboluyor. Yüzü yakışıklı ve cesur, gözleri toprak gibi; biraz yeşil, biraz kahverengi. Geniş geniş gülümsediğinde her iki yanağında da ortaya çıkan çukurlar var ve annem bunlara gamze dendiğini söylüyor. Brant'in gamzelerini seviyorum. Sanki sadece benim için yapılmışlar gibi.

"Gelmek istediğine emin misin, Peach?" Theo ağaç eve doğru uzun adımlarla ilerliyor, bir eliyle Mario şapkasını düzeltiyor, diğer eliyle de büyük bir kase patlamış mısır taşıyor. Karanlıkta onu zar zor görebiliyorum. "Gerçekten korkunç hikayeler anlatacağız."

Omurgamdan aşağı bir ürperti daha akıyor. "Ne kadar korkutucu?"

"Muhtemelen hayatının geri kalanında kabuslar göreceksin."

Hortlaklar, goblinler ve kötü cadılar zihnimde kıkırdıyor ve Brant'in hemen yanına gelene kadar hızımı artırmama neden oluyor. "Beni koruyacak mısın, Brant?"

El fenerini kapatır ve cebine sokar. "Koruyacağımı biliyorsun. Seni her zaman koruyacağım."

"Ya ölürsem ve sen beni kurtaramazsan?" Koluna uzanıp sıkıca yapışıyorum, neredeyse çimlerin üzerinde tökezliyorum. "Ya *sen* ölürsen?"

"Whoa, hey..." Birden durdu, yüzünü bana döndü, iki eliyle omuzlarımı kavradı. Benden daha uzun, çok daha uzun. Uzun ve güçlü ve bana kendimi güvende hissettiriyor. "Bunları neden soruyorsun, Junebug?"

"Çünkü bugün Cadılar Bayramı ve Cadılar Bayramı'nda korkunç şeyler olur."

"Evet, ama *o* tür korkutucu şeyler değil. Hayaletler ve jack-o-lantern'ler hakkında düşünmelisin, değil-" Sözleri kısa kesiliyor ve dolunay gözlerinin içinde parıldarken gözleri buğulanıyor gibi görünüyor. Brant uzaklara dalan bakışlarında dönen gölgelerle hemen öteme bakıyor, ama nereye gittiğini sorgulayamadan geri dönüyor; bana dönüyor ve yine normal Brant oluyor. "Böyle şeyleri düşünme. Bana söz ver June."

Kızmış olmalı. Bana Junebug yerine June dedi, tıpkı annemin bana bağırıp tam adımı söylediği gibi: *June Adeline Bailey*. Yutkunuyorum, başımı sallıyorum. "Söz veriyorum. Yemin ederim."

"Güzel."

Theo, bir elinde patlamış mısır kasesini dengede tutarak ağaç evin merdivenlerinden bize sesleniyor. "Hadi, sizi yavaşlar. Büyücüleri çağırmanız ve zombileri diriltmemiz gerekiyor! Mwahahaha."

Ürktüğümü gizlemek için kıkırdıyorum. Brant beni sırtına alıp ağaç eve giden yolun geri kalanında taşıyor, sonra da merdivenden kayarsam diye arkamdan tırmanıyor. Babam nihayet geçen yıl ağaç eve tek başıma tırmanmama izin verdi ama sadece Brant ya da Theo yanımdaysa. Yukarı çıkarken hafif bir çiseleme saçlarıma yapışıyor ve çocuklara üşüdüğüm için titrediğimi söylüyorum - gerçek bu olmasa da. Hayalet hikayelerinden korkuyorum.

Brant içeriye girdiğimizde ceketini çıkarıp omuzlarıma örtüyor. "Bu seni ısıtır. Annen bize sıcak kakao da getireceğini söyledi."

Tahta kalasların üzerine serilmiş battaniyelerin üzerinde sürünerek Brant'in kucağına yerleşiyorum ve ceketini daha sıkı çekiyorum. Theo karşımızda oturmuş patlamış mısır tanelerini ağzına atıyor. Her köşeye yerleştirilmiş fenerler küçük evi aydınlatırken, yağmur damlaları çatının tepesinde fısıldıyor.

Fenerlerin ve Brant'in el fenerinin ışığında gecemiz hakkında konuşuyor, Bay Kum Adam'ın aptal at kostümüne gülüyor, şeker toplamalarını karşılaştırıyor ve Theo'ya Monica Porter'ın tüm mahallenin önünde jartiyerini nasıl açtığı ve pantolonunun nasıl düştüğü hakkında takılıyoruz.

Çok iyi vakit geçiriyorum. Korkunç hikayeler bile anlatmıyoruz, bu da her şeyi daha iyi yapıyor.

Sonra annem ağaç evin dibinden bize sesleniyor, elleri sıcak kakao bardaklarıyla dolu. Ama içimi bulandıran şey bu değil.

Monica Porter ve Wendy Nippersink hala kostümleriyle onun yanında duruyorlar. Monica bir denizkızı, Wendy ise bir şeytan.

O gerçekten bir şeytan.

"Arkadaşlarınız geldi çocuklar," diyor anne, merdiveni yarıya kadar tırmanıp kakaoyu ağaç eve fırlatarak. "Onları yukarı gönderebilir miyim?"

Brant ve Theo'ya bakarken yüzünde tuhaf bir ifade var. Göz bile kırpmıyor.

"Evet, tamam," diye yanıtlıyor Brant. Yerinde dönüyor, sonra Luigi şapkasını çıkarıp parmaklarıyla saçlarını tarıyor ve şapkayı tekrar kafasına yerleştiriyor.

Kucağına sıkıca yapıştım.

"Merhaba." Wendy önce kafasını içeri sokuyor ve kendini sonuna kadar yukarı çekiyor. "Neyin peşindesiniz?"

"Yok bir şey. Sadece birkaç hayalet hikâyesi anlatmak üzereydim." Brant el fenerini tekrar çenesinin altına tutuyor ve Wendy kıkırdıyor.

Ardından Monica beliriyor, hemen Theo'nun yanına sokuluyor, denizkızı yüzgeci fener ışığında turkuaz renginde parlıyor.

"Şu haline bak," diyor Wendy yanımıza gelerek. "Çok sevimli görünüyorsun, June."

Saçıma hâlâ tokalarla tutturulmuş prenses tacını parmaklıyorum ve sırtımı Brant'in göğsüne yaslariken kaşlarımı çatıyorum. "Ben Prenses Şeftali'yim. Brant ve Theo beni kötü şeylerden koruyor."

"Ürkütücü hayaletler ve canavarlar gibi mi?" Parmaklarını bana doğru oynatarak hayaletimsi bir ses çıkarıyor.

"Hayır, bu çok saçma. Canavarlar gerçek değildir."

Monica araya giriyor. "*Gerçekten* kötü şeyleri mi kastediyorsun? Brant'e olanlar gibi mi?"

Herkes sessiz. Brant'in kaslarının sertleştiğini hissediyorum, bu yüzden vücudumu döndürerek ona bakıyorum. Yüz ifadesi az önce konuştuğumuz hayaletler kadar beyazdı. "Bu ne anlama geliyor, Brant?"

Monica'nın neden bahsettiğinden emin değilim ama havada bir şeyler değişiyor. *Brant'te* bir şeyler değişiyor. Gülümsemiyor ya da kahkaha atmıyor, sadece sessiz kalıyor, bir kolunu belime doluyor, sanki beni Monica'nın bahsettiği kötü şeylerden korumaya çalışıyormuş gibi.

Theo, Monica'ya bir parça patlamış mısır fırlatır. "Bunun hakkında konuşmuyoruz." "Neden?" diye gülerek onun omzuna vurur.

"Monica'yla

korkunç hikayeler anlatır. Belki Brant bize ailesine ne olduğunu anlatabilir."

"Bize anlatacak mısın, Brant?" Wendy ekliyor. Battaniyelerin üzerinde bize yaklaşıyor, gözleri şeytani bir merakla parlıyor.

Brant beni çok sert sıkıyor. Bunu kastettiğini sanmıyorum, bu yüzden elini çekiştiriyorum, küçük parmaklarımı onunkilerle dolaştırıyorum, ta ki o gevşeyip saçlarımın arasına sert bir nefes bırakana kadar.

"June buradayken olmaz," diye cevap veriyor Brant sonunda, sesi normalden daha titrek çıkıyor. "Belki bir gün yaparım."

"O sadece küçük bir çocuk," diye ısrar ediyor Monica.

"June buradayken bile-" "June buradayken olmaz."

Şaşkınlık ve huzursuzluktan derim kaşınıyor. Kimin neden bahsettiğinden emin değilim ama Brant'in sesi kızgın geliyor ve ben onun sesini neredeyse hiç duymuyorum.

Kızgın. Tekrar kucağına döndüğümde yüzü solgun görünüyor. Korkmuş görünüyor.

Bu *beni* korkutuyor.

Çapraz bacaklarının arasından sıyrılıp dizlerimin üzerine çöküyorum ve yüz yüze gelene kadar onun önünde duruyorum. Toprak rengi gözleri her zamankinden daha koyu görünüyor ama belki de gece olduğu içindir.

Monica atılmış el fenerini kapar ve Brant'in emrine aldırmadan mikrofon gibi ona doğru konuşmaya başlar. "Ağabeyim bana perili Elliott evinin hikâyesini anlattı," diye başlar, sesi alçak ve korkutucudur. "Bir zamanlar, karanlık ve kasvetli bir gecede, küçük Brant korkunç bir şeyle uyanmış... Silah sesleri. Ölüm. Kan. Çok fazla kan..."

İrkildim. Gözlerim parlıyor, dehşet karnıma batıyor.

"Monica! Tam bir sürtük gibi davranıyorsun," diye haykırıyor Wendy.

Theo da arkamdan kızgınlığını dile getiriyor. "Kes şunu Monica. Hiç hoş değil."

Ama sözleri birbirine karışıp bir hiçlik bulanıklığına dönüşüyor çünkü tek odaklanabildiğim Brant ve tek duyduğum kalp atışlarımın gürültüsü. Gözlerinde korkunç, berbat bir ifade var; sanırım kusacak. Orada otururken elleri bile titremeye başlıyor, bakışlarımız kilitleniyor, içim dışarıdaki solan yapraklar gibi kıvrılıyor. "Bu ne..." Söylemeye başladım ama kısa kesildi.

"Junebug," diye fısıldıyor Brant ve hâlâ duyduğum tek şey o. Monica arkamda saçma sapan konuşmaya devam ediyor ama Brant'in sözleri sisi yarıyor. "Kulaklarını kapat."

Bu sözler neredeyse boğazında

düğümleniyor. Sesi kesiliyor.

Ve bunun ne anlama geldiğini anlamak için çok gencim, ama

sanırım... Sanırım acıtıyor.

Sanırım Brant acı çekiyor.

Brant hızla öne atılıp iki elini kulaklarımın üzerine koyduğunda ne yapacağımı bilemeden kareli battaniyelere yapışıp kaldım. Gözlerinin arasında derin bir kaş çatma var, alnını kırıştırıyor. Teni terden parlıyor. Göğsü dev nefeslerle inip kalkıyor.

Kendi ellerim kalkıyor, onunkileri örtüyor ve sonra

gözlerimi kapatıyorum. Hiçbir şey duyamıyorum.

Kendimi güvende hissediyorum.

Brant ellerini kulaklarımın üzerinde tutup beni korkunç hikâyeden korurken, korunduğumu ve sevildiğimi hissediyorum. Monica Porter'ın neden bahsettiğinden emin değilim ama Brant'i korkutacak kadar korkunçtu, bu yüzden *gerçekten* kötü olmalı - özellikle de Brant tanıdığım en cesur insanlardan biri olduğu için.

Güvendeyim. Güvendeyim.

Ve aynı şekilde, gürültü geri döndü. Brant ellerini kulaklarımdan çekip ayağa kalkıyor ve aceleyle uzaklaşıyor. Monica'nın kıkırdamaları onu ağaç evden çıkarken takip ediyor ve ben de dönüp onun merdivenden inip gözden kayboluşunu izliyorum.

"Brant, hadi ama," diye seslenir Monica ona. "Sadece biraz eğleniyorduk. Bu konuda tuhaflaşmana gerek yok."

Wendy sürünerek açıklığa yaklaşır ve arkadaşına ters ters bakar. "Seni sürtük... bu çok kötüydü. Neyin var senin?"

"Her neyse."

Her iki kız da ağaç evden dışarı tırmanıyor, ardından Theo koşarak arkalarından geliyor. "Hey, beni bekle..."

Hepsi gider.

Hepsi beni burada bırakıyor.

Gölgelere ve fener ışığına bakarken yağmur damlaları tek arkadaşım. Rüzgâr uğulduyor, ağaç dalları çatıya sürtünüyor. Aklımda öcüler ve kara yarasalar gibi korkutucu şeyler dönüyor. Tüylerim diken diken oluyor ve gözlerim yaşıyor.

Korkuyorum.

Yapayalnızım. Theo'yu istiyorum.

Brant'i istiyorum.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek ağaç evin kapısına doğru ilerliyorum ve kenarından aşağıya bakıyorum. O kadar yüksek ki, daha önce hiç tek başıma tırmanmamıştım.

Belki de yardım çağırmalıyım. Belki de birinin beni getirmesini beklemeliyim. Babam bir yetişkin olmadan asla merdiveni kullanmamamı söylüyor.

Parmaklarım battaniyenin etrafında kıvrılıyor, kalbim göğsümde sertçe çarpıyor.

Sanırım burada bekleyeceğim. Geri gelecekler.

Yapmalılar.

Ama sonra rüzgar bir yılan gibi tıslayarak tekrar uluyor ve panikliyorum. Kör bir korkuya kapılıyorum; tek yapmak istediğim içeri koşmak ve kendimi *Winnie the Pooh* yatak örtülerime gömmek, Aggie'yi

kollarımın arasına almak. Etrafımda dönerek, ayaklarım çıkıntının üzerine çıkana kadar karnımın üzerinde geriye doğru kayıyorum.

Merdivenden aŖađı inmek için kendimi aŖađıya bıraktım.
Ama korkunç bir Ŗey oldu.
Özlüyorum.
İlk adımı özlüyorum.
Ve sonra düşüyorum, çığlığım rüzgârdan daha yüksek sesle uluyan tek
Ŗey.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

"ILK TAŞI SEN AT"

Brant, 12 yaşında

"*Kulaklarını tka.*"

Babamın son sözleri zihnimde yankılanıyor ve sanki hala onları dışarıda tutmaya çalışıyormuşum gibi avuçlarımı her iki kulağıma bastırarak tuğla kaplamaya yaslanıyorum.

Bum!

Bir

silah.

Kan, korku, sağır edici sessizlik.

Annemin boğazına iğrenç mor bir kravat dolanmıştı.

Ve sonra...

Bir çığlık.

İlk başta, bunun *benim* çığlığım olduğunu düşündüm. Zihnim bana zalimce oyunlar oynuyor, o korkunç geceyi yeniden canlandırıyor. Görüntüler yüzeye çok yakın, beni altına çekmeye çalışıyor. Dr. Shelby'nin çıldırtıcı düşünceleri uzak tutmak için yıllar boyunca bana verdiği araçları düşünüyorum ve "güçlü benliğimi" "incinmiş benliğime" yönlendirmeye çalışıyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Cesur ol, Brant. Güçlü ol.

Ama sonra kanım buzla yüzüyor.

Hayır, bu benim hayal gücüm değildi. Başka bir şeydi. Bu...

June'un çığlığı... ?

Gerçek, korkunç ve sefil düşüncelerimi parçaladığında içimi bir korku sarmalı kaplıyor. Sadece evin yan tarafına doğru koşup

Monica Porter'dan ve onun iğrenç sözlerinden uzaklaşmak için biraz hava almaya ve sadece birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Geri dönecektim.

Hemen geri dönecektim.

Ayaklarım harekete geçiyor ve olabildiğince hızlı koşarak arka bahçenin köşesinden dönüyorum. Bay ve Bayan Bailey çoktan sürgülü arka kapıya doğru koşmaya başlamışlardı, Theo ve kızlar ise diğer yöne doğru koşarak görüşümü engelliyorlardı.

"Aman Tanrım. June!" Bay Bailey'nin sesi gür ve çılginca.

Hayır, hayır, hayır.

Kalbim boğazımda, ciğerlerim korkudan yanıyor. "Junebug!" Wendy ve Monica'yı körlemesine itip Theo'nun yanından geçerek June'un ıslak yapraklar arasında buruşmuş bedeninin yanında duruyorum. *Olamaz!* Anında hıçkırarak ağlamaya başladım ve onun yanında dizlerimin üzerine çöktüm. "June... Junebug, uyan!"

Bay Bailey, "Ona dokunma Brant," diye emrettikten sonra Bayan Bailey'e dönerek, "Samantha, ambulans çağır," der.

Boğuk bir nefes alır ve eve geri döner.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı, üzerimize yağan yağmurdan daha hızlı kayıyor. June'un yanındaki çimenlerde bir ileri bir geri sallanıyorum ve Bay Bailey'nin iki parmağını onun boynunun yan tarafına bastırmasını izliyorum.

Nefes alıyor mu? O da ailem gibi öldü mü?

O olamaz. Hayatta kalamam.

"Nefes alıyor," diyor, içinden bir rahatlama akıyor. Hepimizin arasına bakıyor, koyu renkli ıslak saçları alnına yapışmış. Yanakları kıpkırmızı, gözleri kocaman, keder ve telaşla dolu. "Herkes geri çekilsin."

Ona ulaşmak istiyorum. Onu kollarımın arasına almak ve kulağına özür dilediğimi fısıldamak istiyorum, başarısız olduğum için özür dilerim. Onu her zaman koruyacağıma söz verdiğim gibi koruyamadım.

Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildim?

Burnumu çekerek, hafif çillerle bezenmiş tatlı yüzünü seyrediyorum. Prenses tacı kırılmış, vıcık vıcık çimenlerde yanında yatıyor ve saçları altın kahverengi yapraklar tarafından kamufle edilmiş. June'un gözleri kapalı; hiç kıpırdamadan yatıyor. Hareketsiz.

Tıpkı annem ve babam gibi.

Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke içime işliyor ve ayağa fırlayıp Theo'yla yüzleşmek için dönüyorum. Gözleri faltaşı gibi açılmış ve utanç içinde, ellerini boynunun arkasında birleştirip başını sallarken tamamen sessiz. Bay Bailey

June'la ilgilenmeye devam ederken uzaktan siren sesleri geliyor ve işte o zaman çatlıyorum.

Öfkemi serbest bıraktım.

Theo'nun buğulu gözleri bana doğru kayıyor ve hem Wendy hem de Monica yüzümdeki ifadeyi görünce geri çekiliyorlar. Vahşi, çılgın görünüyor olmalıyım.

Fırtınalı bir hırıltıyı yutarak Theo'nun üzerine çullanıyorum, omuzlarını iterek geriye doğru yuvarlanmasını ve poposunun yere çarpmasını sağlıyorum. "Neredeydin? Onu orada tek başına nasıl bırakırsın?"

"Ben... ben değildim-"

"Ölürse bu *senin* suçun! Seni asla affetmeyeceğim." Dişlerimi gösterdim ve neredeyse bir hayvan gibi hırılyordum. Hayvan gibi *hissediyorum*.

"Yeter, ikiniz de!" Bay Bailey June'a dönmeden önce bağırıyor. "O lanet ağaç ev tam bir ölüm tuzağı. Bilmem gerekirdi."

Hepimiz irkildik, sonra donup kaldık.

Theo dik oturuyor ve yüzünü ellerinin arasına gömüyor. İçinden pişmanlık dökülürken titriyor ve sarsılıyor, bir yandan da suçluluk duygusu beni dürtüyor. Öfkenin başka bir şeye, daha da kötü bir şeye dönüştüğünü hissediyorum.

Belki de ben hatalıyım. Belki de *benim* hatamdır.

Kendimi asla affetmeyeceğim.

Bir hıçkırığı daha bastırarak Theo'nun yanındaki çimenlere düşüyorum ve onu kollarıma çekiyorum. Tekrar tekrar özür dileyerek ona sıkıca sarılıyorum. "Özür dilerim, Theo. Bu benim hatamdı. Önce ben ayrıldım," diyorum, gözyaşlarımız birbirine karışıyor, suçluluk duygularımız bizi ikiye bölüyor. O da bana sarılıyor. "Bu benim hatam."

Kırmızı ve mavi ışıklar arka bahçeyi aydınlatıyor ve kafamı kaldırdığımda Bay Bailey bir doktorla konuşuyor, Bayan Bailey ise kızının yanına çömelmiş, onun yumuşak, kumlu saçlarını okşuyor. Monica ve Wendy verandaya taşınmış, masa şemsiyesinin altında birlikte oturuyor ve Bailey'lerin arka bahçesine sızan derin soğuktan korunmak için birbirlerine sarılıyorlar.

Wendy bakışlarımı yakalıyor ve kederli gözlerle bana bakarak, "*Özür dilerim,*" diyor.

Başka tarafa bakıyorum.

Kırık kalbim ve kırık sözlerimle Theo'nun yanında çimlere oturmuş, June'un sedyeye alınıp götürülüşünü izliyor ve iyi bir haber bekliyorum.

Tek yapabileceğim beklemek.

Theo hastane sandalyesinde sessizce yanımda oturuyor. İkimiz de sıırıslıkam Mario ve Luigi kostümlerimizle kambur durmuş, doktorların June'u ziyaret etmemize izin vermesini bekliyoruz.

Beyin sarsıntısı her neyse, June'da da o var. Kolu da kırık.

Çok korkmuş olmalı.

En iyi arkadaşım ile aramda sessizlik uzuyor, suçluluk duygusu ikimizi de canlı canlı yiyip bitiriyor. June'u o ağaç evde bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum ve bunun için Theo'yu suçladığım için kendimi kötü hissediyorum. Hiçbirimiz o ağaç evi terk etmemeliydik, hepimiz suçluyuz. Eve döndüğümüzde ikimizin de başının büyük belaya gireceğini biliyorum. Bunu Bay Bailey'nin gözlerinde görebiliyorum. Hastaneye geldiğimizden beri bizimle neredeyse tek kelime konuşmadı ve kızdığında ne kadar sessiz olursa cezası da o kadar kötü oluyor. Gözlerinin kenarları kırmızı, şiş ve kabarık ve ayaklarını mükemmel bir zamanda yere vururken sol kaşı sürekli seğiriyor. Bayan Bailey onun yanında oturuyor, yere bakarken başını onun omzuna yaslıyor.

"Benden nefret mi ediyorsun, Brant?"

Theo nihayet rahatsız edici sessizliği bozuyor ve dikkatimi ona yöneltiyorum. Alt dudağımı kemirerek başımı sallıyorum. "Hayır. Senden nefret etmiyorum."

"Ama sen yaptın," diyor. "Beni aşağı ittiğinde bunu gözlerinde gördüm."

Sanki yaptığım şeyden saklanabilecekmişim gibi koltuğuma gömüldüm. Öfke, hiddet. Hissetmesi korkunç bir şeydi, neredeyse damarlarımda dolaşan bir zehir gibiydi ve babamın annemi öldürdüğünde hissettiği duygunun aynısı olup olmadığını merak ediyorum.

Bu düşünce nefesimi kesiyor. Midem bulanıyor.

Ya ben de onun gibi olursam?

Hayır! Hayır!

Bir daha asla o kadar sinirlenmeyeceğim. Asla şiddetle tepki vermeyeceğim.

Gözyaşlarıma karşı koyarken kendime sessiz bir yemin ediyorum.

"Kendimden nefret ettim ve h ı n c ı m ı senden çıkardım. Bir daha asla olmayacak, Theo."

Yutkunuyor, dümdüz önüne bakıyor. "Haklıydın, biliyorsun. *Haklıydın.* Benim hatamdı. Ağaç evi en son terk eden bendim ve

June'u düşünüyorum." Duyguları sesine yansıyor ve burnunu çekerek gözlerini siliyor. "Monica Porter'ı düşünüyordum. Aptal bir kız, sana karşı acımasız olan aptal bir kız ve ben bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadım. Seni ve June'u hayal kırıklığına uğrattım."

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemedim.

"Daha iyi olacağım, Brant. Söz veriyorum. Daha iyi bir kardeş, daha iyi bir arkadaş." Bana doğru bakıyor, koyu mavi gözleri yapay ışıktaki kararlılıkla parlıyor. "Sizi bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Yüzümde bir gülümseme beliriyor ve başımı sallıyorum. Sonra elimi ona uzatıyorum. "Tamam, Mario."

Theo rahatlıyor ve elimi sıkıyor. Diğer eliyle de kırmızı şapkasını işaret ediyor. "Teşekkürler, Luigi."

Havadaki gerilim azalıyor ve tam o sırada bir doktor, karşımızda sert ve çirkin sandalyelerde oturan Bailey'lere yaklaşıyor. Kalbimin sevinçten dört nala atmasına neden olan beş kelime söyledi. "İyileşecek."

O iyi olacak.

Bunlar şimdiye kadar duyduğum en harika sözler.

Onları o kadar çok seviyorum ki, asla terk etmeyeceklerini bilerek dörtlüme koşan kalbimde saklıyorum.

June'u ziyaret edene kadar asırlar geçmiş gibi geliyor ama nihayet iyileşme odasına çağırıldığımızda Aggie'yi yanımdaki boş masadan alıp koridorda ilerliyorum.

"Brant!"

Odaya girdiğimde gözlerim açılıyor. Kablolara ve monitörlere bağlı ve bu görüntü göğsümün sıkışmasına neden oluyor. June bu kadar kırık dökük görünmek için çok küçük. Sağ kolunu hantal beyaz bir alçı süslüyor ama bu onun ışıltılı gülümsemesinden bir şey eksiltmiyor. Hemen karşılık veriyorum. "Junebug."

Yatağının yanına koşarken, bebek mavisini gözyaşlarıyla parlıyor. Theo'nun ardından odaya giren anne ve babasını fark etmiyor bile. Tüm dikkatini ona vermiştim. "Düşmek istememiştim. Özür dilerim."

"Sakin özür dileme, June. Bu bir kazaydı." Aggie'yi arkamdan çekip çıkarırken gözlerinin daha da ıslanmasını izledim. June'un alçıya alınacağını öğrendiğimde hemen banyoya koştum ve küçük fil kolunu bir makara tuvalet kağıdına sardım. "Aggie de senin gibi alçıya alınmak istiyordu."

"Vay canına!" diye haykırıyor ve sağlam koluyla en sevdiği oyuncağa uzanıyor. "Teşekkür ederim!"

Bailey'ler ona doğru koşar, şefkatli sarılmalar ve öpücüklerle onu kuşatırlar. Theo onun yanına uzanırken sessizce yastığına sarılıp ağlıyor ve onu yalnız bıraktığı için özür diliyor. Çok fazla gözyaşı, çok fazla fısıldanan kelime, çok fazla şükran dolu düşünce var. Köşedeki tüneğimden izliyorum, bu ailenin bir parçası olduğum için minnettarım.

Onlar olmasaydı ben nerede olurdum?

Duygular yatıştığında June tekrar bana uzanıyor, ben de küçük karyolada onun yanına kıvrılıp leylak rengi saçlarının kokusunu içime çekiyorum. "Bana Aggie'yi getirdiğın için teşekkür ederim," diye mırıldanıyor bana sokularak. "Onsuz çok korkuyordum."

Hüzünle gülümsüyorum. "Biliyorum öyleydin, Junebug. Senin yaşıındayken doldurulmuş bir filim vardı ve korktuğumda kendimi hep daha iyi hissetmemi sağlardı."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

Tavana gözlerini kırpıştırarak bunu düşünüyor. "Ona ne oldu?"

Sorunun geleceğini biliyordum ama ona kanlı gerçeğı söylemenin zamanı değil. Ona Bubbles'ın kaderini açıklamanın zamanı değil - onun bir katliamın parçası olduğunu, babamın kanıyla lekелendiğini ve bir çöp gibi atıldığını.

Belki de bunu ona söylemenin zamanı hiç gelmeyecek.

"Onu bir gün kaybettim," diyorum, sesim hafifçe titreyerek. "Onu sonsuza dek mi kaybettin? Sadece kısa bir süreliğine değil mi?"

Yutkunuyorum. "Onu sonsuza dek kaybettim."

Gözlerimi kapatarak eski çocukluk rahatlığımı düşünmemeye çalışıyorum. Bunun yerine June'un, onun sıcak nefeslerinin ve hızla atan kalbinin rahatlığını içime çekiyorum.

"Onu bir gün senin için bulacağım, Brant," diyor sonra, elimi avucunun içinde sıkarak. "Söz veriyorum."

Bunun tutamayacağı bir söz olduğunun farkındayım ama yine de gülümsüyorum. "Şimdi bana gökkuşağı şarkısını söyleyebilir misin?"

Bayan Bailey sandalyesini June'un yanına, daha yakına çekiyor ve elini kolumda gezdiriyor. "İkimiz birden söylemeye ne dersin?"

June coşkuyla başını sallar. "Evet, lütfen. Bu benim favorim."

Benim de favorim, Junebug.

Eskiden en sevdiğim şeydi çünkü bana annemi hatırlatıyordu. Şimdi, bana June'u hatırlatıyor.

Bayan Bailey parmaklarını benimkilerle birleştirip diğeri eliyle June'un alnındaki gevşek bir saç telini süpürürken derin bir nefes çekiyor. Göz kapaklarını çırpınarak kapanıyor.

şarkı söylüyoruz.

O gece hepimiz söz verdik.

Bir daha asla şiddetle karşılık vermeyeceğime söz verdim ve bu sözümü tutma konusunda oldukça iyi bir iş çıkardım. Yıllar sonra sadece bir kez rotadan çıktım ve bunu yapmak için iyi bir nedenim olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. (Wyatt Nippersink aynı fikirde olmayabilir.)

Ama hepsi bu kadar.

Dedektiflerin "kör öfke" dediğı bir anda Lucas Elliott'ın anneme yaptığı gibi geri dönülmez bir zarar verme korkusu yıllar boyunca oldukça etkili bir motivasyon kaynağı oldu.

Bir de Theo'nun sözü vardı.

Theo ağaç ev olayından sonra June'un yanından neredeyse hiç ayrılmadı. Aşırı korumacı, son derece sadık ve benim aksime June'u tehlikeye atan herkese saldırmaktan çekinmeyen biriydi.

Bu kişi onun en iyi arkadaşı olsa bile.

O kişi ben olsam bile.

Son olarak, Andrew Bailey vardı.

Andrew o gece kendi sözünü verdi; o lanet ağaç eve son kez adım atacağımıza yemin etti.

Gün doğduğunda, yakacak odun yığınının başka bir şey yoktu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

"İLK NOEL"

Brant, 12 yaşında

Mom her zaman renkli parıldayan ışıkları beyaz olanlara tercih etmiştir.

Gökkuşağının tüm renkleriyle parıldayan, güzelce bir araya getirilmiş Noel ağacına bakıyorum ve bu bana onu düşündürüyor. Annemi. Noel'i ve gökkuşaklarını çok severdi.

June, tatil elbisesinin eteğini döndürerek ön odaya koşuyor. Açık kestane rengi saçları, bale dersinde öğrendiği hareketleri uygularken her iki omzunun üzerinde sallanan tirbuşonlara sarılmış. Son iki ay boyunca derslerinin büyük bir bölümünü kolu alçada geçirdi, sadece daha az karmaşık rutinlere katıldı, ancak bu onun azmini azaltmış gibi görünmüyordu. Küçük balerinim her zamankinden daha azimli ve birkaç hafta önce nihayet alçıdan kurtuldu.

Hatta Noel için parlak step ayakkabıları istedi, ben de tüm harçlığımı mükemmel bir çift için harcadım. Bayan Bailey onları benim için almayı teklif etti ama nedense daha az özel hissettirdi. Onları kendi paramla almak istedim, bu yüzden Bay Bailey ile bahçede daha fazla çalıştım, yaprakları tırmıkladım ve eski, parçalanmış ağaç evden odun topladım.

June parlak ayakkabılarını çok sevecek. "Haziran böceği neye benzer?"

Hâlâ sehpanın etrafında daireler çizerek dans eden kıza bakıyorum. Ağacın ışıkları zümrüt rengi elbisesindeki parıltıları yansıtıyor ve hüznle gülümsüyorum. "Işıltılı peri kanatları olan bir gökkuşağı kelebeğine benziyor."

"Vay canına!"

Yalan söylediğim için kendimi suçlu hissediyorum ama ona uzun, ürkütücü bacakları ve kaka renginde kabuğu olan iğrenç bir yaratığın adını verdiğimi çok geç fark ettim. Gördüğüm en çirkin şey olabilir.

June yanımdaki kanepeye çöküyor ve omzuma sokuluyor. "Sence Noel Baba gelecek mi? Bu yıl iyi davrandım mı?" Önümüzdeki ışıktandırılmış ağaca bakarken ayaklarını ileri geri sallıyor. "Ağaç ev için kızgın olabilir."

"Saçmalama, Junebug. Bu yıl kesinlikle çok iyiydin. Cesur da."

İç çekiyor. "Ben cesur değilim."

Ben cevap veremeden, Bay Bailey tepeden tırnağa beyaz karla kaplı bir halde ön kapıdan içeri girdi. Cildi soğuktan lekelenmiş, burnu o kadar pembe ki aslında kırmızı. Botlarını ren geyiği karşılama paspasına vururken hiç de mutlu görünmüyor. "Dışarıda gerçekten kar yağıyor. Son bir saat içinde beş on santim yağdı."

Bayan Bailey koridorda beliriyor, sallantılı bir küpeyi yerine takıyor. Saçları bu gece June'ununki gibi kıvrılmış. "O kadar kötü, ha?"

"Evet. Kış bastırmadan önce dört tekerlekten çekiş sistemine geçmemiz gerektiğini biliyordum."

"Para sıkışık, Andrew. Taşınmadan kaynaklanan yüksek ipotekle birlikte..." Boğazını temizleyerek bana doğru bakıyor. "Nasıl olduğunu biliyorsun."

"Evet..." Eldivenli elini yüzünde aşağı yukarı gezdirdikten sonra karla öpüşen şapkasını çıkarıyor. "Bu gece araba kullanmanın güvenli olduğunu sanmıyorum. Belki de evde kalmalıyız."

Nefesim kesildi. "Ama bugün Noel arifesi," diyorum. "Akşam yemeği ne olacak?"

Bu akşam Kelly Teyze'de yemek yiyecektik. June'un altıncı yaş gününden beri onu görmedim ve yeni bir kedi almış - bana yazdığı bir mektupta söylemişti. Bu henüz yavru bir kedi ve diğer kedisinden çok daha güzel.

Theo koridordan aşağı atlıyor ve haberi duyunca oturma odasında bize katılıyor. "O haklı, Brant. Pencereden dışarı baktım ve araba yine kaplanmıştı, babam da yeni temizlemişti" diyor. Kardan adam kazağını çıkarıyor, altından düz beyaz bir tişört çıkıyor ve eminim

Büyükannesinin ona yaptığı yeni kazağı giymekten kurtulmaya çalışıyor.
"Bu güvenli değil."

"Yavru kediye görmek istiyorum," diye ekliyor June, dudaklarını
mükemmel bir şekilde büzerek. "Yapamayız Peach," diyor Theo ona.

"Ya kaza yaparsak ve sen yaralanırsan?

Yine mi?"

Ses tonundaki ciddiyet odanın sessizliğe gömülmesine neden oluyor.
June'un çimlerin üzerinde buruşuk bir şekilde yattığı görüntüler zihninden
geçiyor ve dişlerimi birbirine geçiriyorum. Theo olaydan beri June'a kar  şı
daha korumacı davranıyor, ikimiz de   yleyiz.

June onun bu ilgisinden hiç etkilenmez. Kaşlarını çatarak kollarını
göğsünün üzerinde kavuşturur. "Güzel elbisem ne olacak? Annemin
küpeleri ve Theo'nun b  y  kannemden kalan güzel kazağı ne olacak?"

Theo homurdanıyor.

"Gitmeliyiz!" diye ısrar ediyor, koltuktan kalkıp babasına doğ ru
koşuyor. Bay Bailey yorgun bir şekilde i   çekerek eldivenlerini teker teker
ellerinden çıkartıyor. "Lütfen, baba? Hepimiz giyindik ve Kelly Teyze en
sevdiğim jambonu yapacaktı."

Başını iki yana sallayarak June'un omzuna vuruyor. "Heyecanlı
olduğ n   biliyorum June ama güvenlik her şeyden önce gelir. Arabamız bu
kar fırtınasına dayanamaz. Belki sipariş verebiliriz?"

"Hayır. Bu fikirten nefret ediyorum."

Bayan Bailey küpelerini çıkarır. "Pizza sipariş
edebiliriz." "Evet!" Theo kabul eder.

"Noel arifesinde pizza yiyemeyiz!" June huysuzlanarak ayaklarını yere
vurur. Ağ layabilir bile. "Pizza babamın bütün gün spor izlediğ i zamanlar
içindir. Noel arifesinde bir ziyafet çekmeliyiz."

Aklıma bir fikir geliyor ve boğ azımı temizleyerek Bailey'lerle
yüzleşmek için ayağ a kalkıyorum. "Belki yardım edebilirim," diye omuz
silkip ellerimi haki ceplerime sokuyorum. "Noel arifesi yemeğ i
pi  irebilirim."

Bir yemek uzmanı değ ilim ve hala oldukça gencim ama çok fazla
yemek programı izliyorum. Hatta bazen Bayan Bailey'e mutfakta yardım
ediyor, notlar ve tarifleri indeks kartlarına not ediyorum. Geçen hafta
kahvaltıda yumurtalarımız için hollandaise sosu yaptım ve bu Bayan
Bailey'i çok etkiledi - *kendisinin* iyi bir hollandaise sosu bile yapamadığını
söylemişti.

Daha fazlasını öğrenmek istiyorum.

Noel arifesi yemeğ i pişirmek istiyorum, böylece June ziyafetini
  ekebilecek.

June öneriden memnun bir şekilde aşığı yukarı zıplarken bile tereddüt etrafımda dalgalanıyor. Theo Noel ağacının yanında dizlerinin üzerine çökmüş, ışıkların altında parıldayan rengârenk hediye dizisini parmaklıyor. O da aynı fikirde olduğunu söylüyor. "Bu fikri sevdim. Brant gerçekten iyi bir aşçı."

"Pekâlâ... tamam," diye onaylıyor Bayan Bailey. Rahatlıyor ve oturma odasının karşısından bana sıcak bir gülümseme hediye ediyor. "Fazla seçeneğimiz var mı bilmiyorum ama eminim birkaç şey hazırlayabiliriz. Organize olmana yardım edeceğim, Brant."

Heyecandan içim içime sığmıyor. Noel Arifesi yemeğinin pişirilmesine en son annemle babamın ölümünden bir yıl önce yardım etmişim. Sadece beş yaşındaydım, bu yüzden pek bir şey yapamıyordum ama ocağın önünde küçük tahta bir taburenin üzerinde durup anneme bir tencere patates püresini karıştırmasında yardım ettiğime dair canlı bir anım var. O akşam patateslerin nasıl olacağı konusunda endişeli olduğunu hatırlıyorum. Babamın en sevdiğiydi. Ekstra tereyağı, çok fazla sarımsaklı olmayan ve kabuğundan hiç parça kalmayan patatesleri severdi. Patates kabuklarını ayıklamak için uzun zaman harcadım ve o bakmıyorken fazladan bir yığın tereyağı, biber ve baharatlı tuz ekledim.

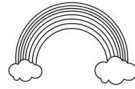
Babam onları severdi.

Annem çok mutluydu.

Gülümseyerek kanepenin etrafından hevesli adımlarla mutfağı koşuyorum, kiler ve buzdolabında akşam yemeğı için bir şeyler aramaya hazırım.

Günü kurtarmak için bir şansım varsa, bunu yapmalıyım.

June'u annemin son Noel'de olduğu kadar mutlu görmek istiyorum.

Ev yapımı lazanya, patates salatası, kızılıcık sosu, biralı ekmek, peynirli makarna ve yapış yapış tarçınlı çörekler - işte elimizdeki tüm malzemelerle hazırladığım akşam yemeğı buydu. Mükemmel olmadığını biliyorum ama kesinlikle bir ziyafetti ve Bailey'ler yarattıklarım karşısında hayrete düştüler. Bayan Bailey yemekleri fırından çıkarırken bana yardım etti ve birkaç farklı işte yardımcı oldu, ancak genel olarak yemek tamamen benim tarafımdan yapıldı.

June çok mutluydu.

Onu hiç bu kadar mutlu görmüş müydüm bilmiyorum.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle her şeyden biraz denedi ve sonra bana dünyanın en iyi şefi olduğumu söyledi. Doğrusu, onun mutluluğunu görmek isteyebileceğim en güzel Noel hediyesiydi.

Noel arifesi mahvolmamıştı. Günü kurtarmıştım.

Şimdi hepimiz tatil pijamalarımızla ağacın etrafında toplanmış, kakao ve kurabiyelerimizi yiyoruz. Karnımız tok ama dışarıda yağan kardan daha hızlı içimize çektiğimiz ikramlar için çok da tok değil. Bay Bailey bilinmeyen nedenlerle birkaç kez bodruma inip kayboldu ama sonunda hepimiz bir aradayız ve anın tadını çıkarıyoruz.

June kucağımda, sırtını göğsüme yaslamış, gözlerinde merak dolu bir bakışla ağaca bakıyor. Bu gerçekten sihirli bir şey ve onun yüzündeki sevincin titreşimini izlerken kalbimin birkaç kez atmasına neden oluyor.

Bayan Bailey uzandığı sandalyeden sesleniyor, saçları dağınık bir topuz yapmış ve içine tatil temalı bir kalem sıkıştırmış. Rudolph terlikleri neredeyse Bay Bailey'nin ornitorenkleriyle yarışıyor. "Brant, senin için erken bir Noel hediyem var... eğer sorun olmazsa."

Tabii ki, sorun değil!

Anında başım döndü. Başımı sallayarak doğrulurken June kucağımdan heyecanla bir nefes veriyor. Ellerini birbirine vurarak tekrar yerine oturduğunda saçları çenemi gıdıklıyor.

"Ne olduğunu biliyorum!" diye cıvıldıyor, bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Bunu ona verebilir miyim, anne?"

"Hey, bu benim fikrimdi," diye karşı çıkıyor Theo.

Bayan Bailey ayağa kalkıyor, tadına bakmamıza izin verilmeyen "yetişkin" kakaosunu fincanına bırakıyor. Ağacın yanına eğilip yığından küçük bir hediye alıyor ve ben bir an için eski evimdeki o son Noel'e geri dönüyorum. Annemi kırmızı pazen geceliğiyle ve saçında bigudilerle hayal ediyorum. Her zaman gülümsemesine rağmen çok üzgün görünüyordu. Bana gökkuşağı şarkısını hatırlattı - mutlu sözlerle gizlenmiş hüznü bir melodi.

Bana dans eden şeker erikleri ve gül şakırtıları hakkında bir hikaye okumuştum. Tuhaf sözcükleri olan büyülü bir hikâyeydi ama o geceyle ilgili en çok hatırladığım şey, annemin parmaklarını omurgamda gezdirmesi ve sesinin başlı başına bir ninni olmasıydı. O an her şey o kadar mükemmeldi ki. Babam kendini yatak odasına kilitlemişti, bu yüzden ne kavgaya ne de gözyaşı vardı. Sadece ben ve annem Noel'in içinde boğuluyorduk.

Sihir, şöinenin yanında hikayeler okumak, ağaçtan parıldayan renkli ışıklar.

Bu anı içimi ısıtıyor. Beni pişmanlıkla dolduruyor.

İçimi bir parça delilikle dolduruyor çünkü böyle olmaması gerekiyordu. Şu anda burada olmalı, Bailey'lerle yetişkin kakaosunu paylaşmalı ve en sevdiğimiz şarkıyla bizi uyutmalıydı.

Theo hediyei Bayan Bailey'nin elinden kapıp bana doğru koşturduğunda şimdiki zamana geri dönüyorum. O kadar kocaman gülümsüyor ki, içimdeki acının kaybolmasına engel olamıyorum. Annemin gitmesinden ne kadar nefret etsem de, şu anda sahip olduklarım için kızamıyorum. Bu aileden ya da bu evden asla pişmanlık duyamam... Noel'i en iyi arkadaşım ve küçük Junebug ile geçirmekten asla pişmanlık duyamam.

"Benim fikrimdi ama June paketledi," diye açıklıyor Theo, yanımdaki halının üzerine çökerek. "Hadi, aç bakalım."

June aceleyle kucağımdan iniyor ve dizlerinin üzerinde bana bakıyor, zaten içinde olduğunu bildiği şeyi görmek için çok hevesli.

Bay ve Bayan Bailey yanımdaki kanepeye yerleşirken kollarını birbirlerine dolamışlar ve yemin ederim Bayan Bailey'nin gözlerinde yaşlar var. Işıklar gözlerinden yansıyor.

Ne olabilir ki?

Yutkunarak, şeker kamışı ambalaj kağıdını soyuyorum. Küçük bir hediye, sadece yumruğum kadar ama yine de kalbim küt küt atmaya başlıyor.

Ve içindeki hediyei açtığımda, aynı kalp neredeyse patlıyor.

Kâğıdı atıyorum, elimdeki hazineye bakıyorum, göğsüm ağrıyor. Boğazım düğümleniyor. Parmaklarım titriyor.

June hemen keşfini işaret ediyor, sesi yüksek ve neşeli. "Bak, Brant, bu senin annen! Çok güzelmiş. Ve bu da senin küçüklüğün, tıpkı benim gibi."

"Beğendin mi, Brant?" Theo merak ediyor, gözleri kocaman ve meraklı.

Bakışlarımı tekrar hediyeeye kaydırmadan önce kendi geniş gözlerimle odaya göz gezdiriyorum. Bir süs eşyası. Zencefilli kurabiye evi şeklinde, içinde bir fotoğraf olan bir süs.

Annem ve ben.

Bu fotoğrafı daha önce hiç görmemiştim. Yanımda çömelmiş, elleriyle iki kolumu da sıkıyor. Kameraya sevimsiz bir ifadeyle bakıyorum.

sırıttıyor ve bana bakıyor. Gülümsemesi çok mutlu, çok gururlu. Çok canlı.

Sanki beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi bana bakıyor.

Yüzüme bir şey bulaşmış, çikolata olabilir ve uzun zamandır kayıp olan arkadaşım elimde sallanıyor.

Baloncuklar.

June gururla duyuruyor: "Fil arkadaşını bulamadım ama annem tavan arasında bu resmi buldu, ben de elimden geleni yaptım. O artık kayıp değil. Sonsuza dek bu resimde seninle birlikte yaşayacak."

Sessiz ve şaşkın bir şekilde ona baktım. Ne bulmayı beklediğimden emin değilim ama bu değildi. Konuşmak, Bailey'lere bu nazik hediyeleri için teşekkür etmek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor. Kelimelerim karamel gibi boğazımda düğümleniyor.

Gözlerimi tekrar odanın içinde gezdirdim. Nefes alıyorum. Ve sonra.

Ağlıyorum.

Elimde değil.

Duygularım beni ele geçiriyor ve bir elimle süsü tutarken diğer elimle yüzümü endişeli izleyicilerden saklıyorum. O kadar çok ağlıyorum ki gözyaşlarımın nereden geldiğini bile bilmiyorum. Böyle ağlamayalı çok uzun zaman olmuştu. Sevgi dolu bir kol omuzlarımı sarıyor ve ardından bir ses geliyor. Sakinleştirici bir ses. Bana annemi hatırlatan bir ses, ki bu beni daha çok ağlatıyor. "Oh, Brant... Özür dilerim, tatlım. Bunu yapmak istememiştik.

ağlıyorsun..."

Öyle demek istemediklerini biliyorum. Bana değerli bir şey vermek istediler ve ben onları kötü hissettiriyorum. Burnumu çekerek gözlerimi siliyorum ve başımı kaldırıyorum, alt dudağım hâlâ titriyor. "Teşekkür ederim. Üzgün olduğum için özür dilerim. Sadece... Onu çok özlüyorum."

Theo sırtımı sıvazlıyor, kendi gözleri de sulu sulu bakıyor. "Ağaca asmak ister misin?"

Başımı salladım.

Ayağa kalkarak birkaç damla gözyaşımı daha siliyorum ve yapay çam ağacına yaklaşıyorum. Bay Bailey kanepeden sesleniyor ve ona baktığımda onun da ağlıyor olabileceğini düşünüyorum.

"Neden en tepeye asmıyorsun?" diye sorarak bana katıldı ve süslemeye uzandı. "Parlayan yıldızın hemen altına."

"Tamam," diye burnumu çekiyorum.

Yerine yerleştiriyor ve ikimiz de bir adım geri atıyoruz. Üzüntümün yerini bir gülümseme alıyor. Sanki bana tepeden bakıyormuş gibi hissediyorum.

June o sırada pijama tişörtümü çekiştiriyor, ben de başımı eğip ona dikkatimi veriyorum. Aggie'yi kollarında tutuyor. "Bu gece Aggie'yle uyuyabilirsin," diyor tatlı bir sesle. "Üzgün ya da korkmuş olduğumda kendimi daha iyi hissetmeme hep yardımcı olur."

Bu duygu beni neredeyse yeniden ağlatacak. Gözyaşlarımı tutup gülümsemeye zorluyorum. "Çok nazıksın Junebug, ama o senin arkadaşın. Ben iyi olacağım."

"Beni yatıracak mısın?"

Theo kanepeye koşup babasının kucağına atlarken Bayan Bailey başıyla onaylıyor. İkisi de gülüyor ve bu görüntü kalbimi gıdıklıyor. İç çekiyorum. "Elbette, yapacağım. Hadi gidelim."

Koridordan geçip yatak odasına gidiyoruz. June'un yatak örtülerinin içine atlayışını, kocaman bir gülümsemeyle şiltenin üzerinde zıplayışını izliyorum. Battaniyenin altına sokulup top gibi kıvrılıyor. "Üzgün olduğun için üzgünüm, Brant. Annene kötü bir şey mi oldu? Monica Porter'ın ağaç evde bahsettiğı şey bu muydu?"

Yanına yerleşirken yanağımın içini çiğniyorum. "Evet, öyle. Ama şu anda bunun hakkında konuşmak istemiyorum," diyorum usulca. "Hediyeyi gerçekten çok sevdim. Beni iyi bir şekilde ağlattı."

"İyi bir yol mu?"

"Evet. Çok düşünceliydi ve o anda çok fazla sevgi hissettim. Bazen çok fazla sevgi sizi ağlatabilir."

Kaşları çatıldı. "Ben aşk için ağlamam." "Belki bir gün ağlarsın."

"Bu kulağı pek hoş gelmiyor. Çok fazla aşk istediğimi sanmıyorum."

"Sahip olmak güzel bir şey," diyorum ona. "Dezavantajı ise, ne kadar çok sevgiye sahip olursanız, onu kaybetmenin o kadar zor olmasıdır."

Sözlerimi düşünürken küçük pembe dudakları büzülüyor. Anladığını sanmıyorum ama anlamasını da beklemiyorum. June hala çok genç, aşkın zor sonuçlarına karşı bağışıklığı var. Acı veren kısımlarına. şu anda sadece güzelliğini deneyimledi.

"İyi geceler Junebug," diye fısıldıyorum, eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. "Gökkuşağının üzerinde uçan Junebug'ları, limon damlalarını ve baca tepelerini hayal et."

"Noel Baba'nın indiğı gibi," diye kıkırdıyor.

"Bu doğru."

Tam gitmek için ayağa kalkacaktım ki bana bir kez daha seslendi. "Hey, Brant?"

"Öyle mi?"

"Artık step ayakkabısı istediğimi sanmıyorum," diyor yorganı çenesine kadar çekerek. "Noel Baba'nın bana başka bir şey getirmesini istiyorum."

Kalbim durdu. "Ne demek istiyorsun? Step ayakkabıları için çok heyecanlıydım."

"Biliyorum, ama gerçekten istediğim bu değil."

Oh, hayır. Ne yapacağım ben?

Sertçe yutkunuyorum, dudağımı ısırıyorum. "Pekâlâ. Ne istiyorsun o zaman?" "Bir kılıç istiyorum."

"Bir kılıç mı?"

"Evet, savaşmak için bir kılıç. Beni de senin gibi cesur kılacak bir kılıç."

"Cesur olmak için kılıca ihtiyacın yok June. Cesaret buradan gelir." Elimi göğsüne bastırıyorum, tam kalbinin üzerine. "Benim kılıcım yok."

İri mavi gözleri gece lambasının ışığında parıltıyor. "Ben de tam bunu istiyorum, Brant. Sence Noel Baba bana bunu getirir mi?"

"I..." Zihnim endişeyle dolup taşıyor. Hediyesi değiştirmek için artık çok geç ve başka birinden kılıç alacağından da şüpheliyim. June Noel sabahı hayal kırıklığına uğrayacak. Derin bir nefes alıp gülümsemeye çalışıyorum. "Göreceğiz, ama şimdilik biraz uyuma zamanı. Mutlu Noeller, Junebug."

"Mutlu Noeller, Brant."

Bana son bir gülümseme gönderiyor, sonra gözlerini kapatıyor ve kendini yorganın altına gömüyor.

Kalbim sıkışarak odadan çıkıyorum.

Ne yapacağımı bilmiyorum. June parlak, yeni step ayakkabıları için çok heyecanlıydı ama şimdi onlardan nefret edecek. Şimdi de bir kılıç istiyor.

Küçük balerinimin güçlü bir kılıçla görüntüsü, endişemden yüksek sesle gülmeme neden oluyor. Ne manzara olurdu ama.

Yatak odasından çıktığımda sırtımı duvara yaslayıp bir plan yapmaya çalışıyorum. Noel arifesinde, kar fırtınasının ortasında saat akşam dokuzu geçiyor. Şu anda açık olsa bile bir mağazaya gitmenin yolu yok. Oyuncak kılıcım olmadığını biliyorum, Theo'nun da yok, ve...

Bekle!

Bir düşünce canlanıyor. Tenim olası bir fikirle karıncalanıyor.

Koridorda yürürken yarı koşarak oturma odasına giriyorum ve Bay Bailey'e sesleniyorum. Elindeki kakao bardağından başını kaldırıp baktı. "Her şey yolunda mı, Brant?"

"Sanırım öyle. Umarım öyledir," diye tükürdüm, dev duvar saatindeki zamanı kontrol ederken. "Bir konuda yardımına ihtiyacım var."

"Herhangi bir şey."

Ne olursa. Soru yok, tereddüt yok.

Gülümsüyorum.

"Bir kılıca ihtiyacım var."

Noel sabahı tam bir kaos ortamı.

Ambalaj kağıtları, fiyonklar, çöp torbaları, oyuncaklar, kutular. Kahkahalar, ciyaklamalar, müzik.

Bay ve Bayan Bailey hâlâ cüppelerini giymiş, ellerinde kahve fincanları ve tarçınlı çöreklerden arta kalanları atıştırıyorlar. Pencerenin dışındaki gökyüzünde hâlâ kar yağıyor ve böylesine büyümlü bir sabah için mükemmel bir fon oluşturunuyor.

June, saçları darmadağın bir halde son vurgununu yapıyor. Bir gece öncesinden kalan buklelerinin yarısı açılmış, şekerleme tonundaki teller parazitte dans ediyor ve ayakları artık terliklerle değil, parlak tap ayakkabılarıyla süslenmiş.

Son hediyeği yırtıp açıyor ve kartonun arkasını soyarak bir *Barbie Rüya Evi* ortaya çıkarıyor. Gülümsemesinin hafifçe kaydığını fark etmiyorum. "Vay canına, harika," diyor oyuncuğı çıkarırken. "Teşekkürler Noel Baba."

Avuçlarımla üzerine yaslanıp halının üzerindeki tüneğimden izliyorum. Harika bir Noel oldu; Theo ve ben Wii adlı yeni Nintendo sistemini ve bir dizi yeni oyunu aldık. Giysiler aldık, yatak odalarımız için posterler aldık ve Bailey'ler bana üzerinde "*şef eğitimde*" yazan kendi önlüğümle yemek kitapları bile verdi.

İsteyebileceğim her şeye sahibim.

Bir şey hariç.

June sessizce bir yapbozla oynarken sürünerek kanepeye geliyor ve dramatik bir şekilde iç çekerek zıplıyor. Yüzüne dökülen bir tutam saç savururken küçük omuzları çöküyor.

"Sorun ne, Junebug? Hediyelerini beğendin mi?"

"Evet, onları seviyorum." Bacaklarını ileri geri sallıyor. "En çok step ayakkabılarımı seviyorum. Ve banyo zamanı bebeğini."

"O zaman neden üzgün görünüyorsun?"

Omuz silkiyor, bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Bir kılıç almadım. Sanırım Noel Baba yeterince cesur olmadığımı düşündü."

Bailey'lerle bakışarak kanepede onun yanına tırmanıyorum ve dizini okşuyorum. "Dün gece sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Cesur olmak için bir kılıca ihtiyacın yok. Cesaret içten gelir."

"Sanırım."

"Ben ciddiym, June. Cesur olmak bir seçimdir ve seçim en büyük silahtır. Söz veriyorum, bir kılıca ihtiyacın yok."

June dudağını kaşıyor, gözlerini dikmiş bana bakıyor. Gözleri ağaçtaki cicili bicili süsler gibi parlıyor. "Ciddi misin?"

"Elbette, ciddiym."

"Tamam o zaman," diye başını sallıyor, gülümsüyor. "Ben cesurum. Bu koca ülkedeki en cesur kız benim."

Sırıtişım parlak. "Tekrar söyle, Junebug. Daha yüksek sesle."

"Ben koca ülkedeki en cesur kızım ve kılıca ihtiyacım yok!"

Gıcırtilı sesi çatladığında hepimiz gülüyoruz ve onu sıkıca kucaklamak için kendime çekiyorum. Başının tepesine bir öpücük kondurduktan sonra kulağına usulca fısıldıyorum: "Git ağacın arkasına bak."

Gözleri patladı. "Neden?"

"Sihir gibi bir şey ortaya çıktı."

Kanepenin minderinden sıçrayıp ağacın arkasına geçmeden önce sadece bir an duraksıyor. Küçük bir ses şaşkınlıkla sesleniyor, "Bir hediye daha!"

Theo kaşlarını bana doğru oynatıyor ve Bay Bailey bana göz kırpmıyor. June uzun, dar hediyeği arka duvardan odanın ortasına sürüklüyor ve kâğıdı parçalamaya başlıyor.

Hediye ortaya çıktığında nefesi kesilir.

Pembe ve gümüşe boyanmış iki hevesli elinde tahta bir kılıç dimdik duruyor.

"Oha!" diye sevinçle ciyaklıyor.

Bay Bailey ve ben neredeyse bütün gece uyumadık ve June'a eski ağaç evimizin ahşap parçalarından ev yapımı bir kılıç oyduk. Bu fikre bayıldı ve bu kadar acı veren bir şeyin neşeli bir şey için yeniden kullanılabilmesine bayıldı. Boyama işim pek iyi değil ama June fark etmemiş gibi görünüyor. Çok mutlu, gözyaşlarına boğulmak üzere, kılıcı tüm gücüyle havada tutuyor.

"Şuna bak June," diyorum ayağa kalkarak. "Sanırım cesur olmak için bir kılıca ihtiyacın yok, ama sahip olmak güzel."

"Bayıldım! Noel Baba en iyisi!"

Gözlerinde parlayan büyü'nün tadını çıkararak kıkırdıyorum. Bir gün ona o kılıcı gerçekten kimin yaptığını öğrenecek ama şimdilik Noel sihrinden daha özel bir şey yok.

Bay Bailey boğazını temizledi, avucunu karısının dizine vurdu ve koltuktan kalktı. "Madem sürprizlerden söz ediyoruz, sanırım Noel Baba'nın bir numarası daha var. Bu sabah üzerinde *'June, Theodore ve Brant için' yazan bir şey* buldum.

Kalbim duracak gibi oluyor ve Theo ve June ile şaşkın bir bakış paylaşıyorum.

Noel için zaten çok şey aldık... *başka ne olabilir ki?*

Olmak mı?

"Hemen döneceğim," dedi Bay Bailey ve aşağıya inerek gözden kayboldu.

Bodrum. Bayan Bailey gülümseyerek kahvesini yudumlarken, birkaç dakikalık meraklı bir sessizlikten sonra geri döndü. Kolları ısıltılı Noel Baba kâğıtlarına sarılmış dev bir kutuyla dolu olarak kutuyu halının üzerine, aramıza bırakıyor. "Hadi. Aç bakalım."

Hepimiz tekrar birbirimize bakıyoruz. Önce Theo dalıyor.

June ve ben, kâğıtlar uçuşurken ve kartonlar yırtılırken kutunun üzerine eğiliyor, içinde ne sakladığını görmek için çırpınıyoruz.

Son kanatlar açıldığında, Theo geri sıçrar. June çığlık atar.

Bailey'ler gülüyor.

Ve ben...

Halıdan zıpladım, hopladım zıpladım ve kollarımı havaya kaldırarak göklere doğru bağırdım, "*Bir köpek yavrusu!*"

Yavru bir köpekti, tamam.

Küçük, siyah ve ten rengi bir Dachshund, elimden biraz daha büyüktü ve komşunun köpeği eski arka bahçemin çitlerinden parmaklarımı yaladığından beri istediğim bir şeydi.

Altı yıl sürdü ama sonunda hep hayalini kurduğum yavru köpeğe kavuştum.

Ön verandamda pamuk şekeri bulutlarının altında durup anneme ona Yoshi adını vereceğimi söylediğimi asla unutmayacağım... işte biz de ona tam olarak bu adı verdik.

Yoshi yıllar boyunca değişmez bir arkadaşımız oldu. Bir süre için o gerçekten Yoshi'ymiş gibi davrandık ve June'un tehlikedeki prenses olduğu kahramanlık video oyunu senaryolarımızı canlandırmaya devam ettik. Artık ağaç evimiz yoktu ama arka bahçemizde hala meyve ağaçlarımız, bahçelerimiz ve keşfedilecek çok sayıda vahşi dönümümüz vardı.

Ama Theo ve ben yaşılanıyorduk.

Yıllar geçtikçe hayal gücümüz azaldı ve yerini çok daha ilgi çekici bir şey aldı...

Kızlar.

DOKUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

"İLK ÖPÜŞ"

Brant, 15 yaşında

Tugün June'un dokuzuncu yaş günü ve Kelly Teyze burada çünkü aynı zamanda annemle babamın ölümlerinin dokuzuncu yıldönümü.

Bu hem bir kutlama hem de bir yas ve muhtemelen asla alışamayacağım bir kombinasyon.

Yetişkinler verandada toplanmış, taze çiçek açmış ağaçların altında çay, kapuçino ve benim pişirdiğim bir sepet kurabiye ve kek eşliğinde sohbet ederken, June ve okul arkadaşları arka bahçede fiskiyelerin arasında koşturuyor. Yoshi verandadaki mobilyaların altında güneşten saklanırken, Theo ve yeni kız arkadaşı -ki Monica Porter oluyor- sallanan bankta oturmuş, kahkahaları paravan kapıdan bana doğru süzülürken tembelce ayaklarını tekmeliyorlar.

"Bu yıl sen de gitmelisin, Brant," diyor Bayan Bailey, elinde bir tepsi sebze ve sosla arkamdan gelirken. "Kelly gerçekten gitmeni istiyor."

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıyorum. "Bugün June'un doğum günü. Onun doğum gününde üzgün ve depresif olmak istemiyorum."

"Bu gün her zaman onun doğum günü olacak. Er ya da geç gitmek zorundasın, değil mi?"

Ağır bir iç çekiş beni terk ediyor ve dantel perdeleri geri çekiyorum. Kelly Teyze her yıl 1 Haziran'da gelir, sonunda peşine takılıp annemin mezarını ziyaret edeceğimi umar.

İstemediğimden değil-

Şey... belki *de* istemediğim içindir.

Kaybettiğim hayatımın içinde debelenmek yerine burada, June'la birlikte olmayı, onun hayatının bir yılını daha kutlamayı tercih ederdim.

Dönüyorum, pembe ve beyaz kağıt mendil ponponları ve simli flamalarla süslenmiş masa sandalyelerinden birine yaslanıyorum. Zevkli balerin temalı dekor ana katın tamamında yer alıyor ve küçük bir kızın hayalindeki partiye benziyor.

Bayan Bailey yemek tepsisini yanımdaki masaya koyuyor ve kendi iç çekişiyle sönüyor. Muhtemelen hoşuma gitmeyecek bilgece tavsiyelerde bulunmak üzereyken beklediğim bir şekilde bana bakıyor. "Gitmekten korktuğunu biliyorum tatlım. Zor olduğunu da biliyorum. Ama yıllar önce June'a ilk dans resitalinde söylediğin şeyi asla unutmayacağım..." Keten rengi saçları, gömme aydınlatmanın altında gümüş lekelerle parlıyor ve bana yaşlandığını hatırlatıyor.

Yaşlanıyorum.

Geçtiğimiz Nisan ayında on beş yaşına girdim ve lise birinci sınıf öğrencisi olarak son haftamı bitiriyorum. Çene çizgim boyunca kirli sakallar filizlendi. Sesim genç ve cırtlaktan neredeyse erkeksi bir hale geldi. Geçtiğimiz yıl boyunca derin bir bariton yerleşti ve bu utanç verici bir geçiş olsa da, yeni keşfedilen birçok değişiklikten biriydi.

Her zaman kaşındıran kirli sakalımı kaşırken, bakışlarımı Mrs. Bailey, onun devam etmesini bekliyor.

Gülümsüyor. "Sadece ilk seferinde cesur olman gerekiyor, sonra diğer tüm seferler kolay geliyor."

Sanırım bilge tavsiyeyi veren bendim; o da bunu bana karşı kullanıyor.

Kabul edemeyecek kadar korkak olmam çok kötü.

Sandalyeden kalkıyorum ve başımı sallıyorum. "Belki gelecek yıl," diye mırıldanıyorum, boğazımı temizliyorum ve tekrar çatlak perdelerin arasından dışarı bakıyorum. "Sence pasta için hazırlar mı?"

Konuyu hamur işlerine getirmek daha cazip geliyor, ben de ahududu kreması ve çikolata sosuyla süslediğim doğum günü pastasına doğru ilerliyorum.

Yemek yapmayı seviyorum. Pişirmeyi seviyorum.

Ve yemeğimi yiyen herkese göre, bu konuda da oldukça iyiyim.

Sanırım bu anlamda anneme çekmişim ve acaba benimle gurur duyar mıydı?

Hareket ettikçe kolsuz gömleğim sıksa bedenimden sarkıyor. Neredeyse bir metreye ulaştım ama henüz kas departmanını dolduramadım. Theo her gün ağırlık kaldırıyor, bu yüzden benden daha fazla şişiyor, gelecek yıl futbol takımına girmeyi umuyor - biraz daha kilo alabilirsem ona katılabilirim.

Buzdolabına ulaşmadan önce sürgülü kapı gıcırdayarak açılıyor ve sırlıklam olmuş June'un eşikten hızla içeri girdiğini görüyorum. Mayo ve pembe bir tütü giymiş, kestane rengi saçları sırlıklam ve gevşek. "Pasta zamanı mı?" diye cıvıldıyor. Mutfakta bir pirouette yapıyor, ıslak çıplak ayaklarıyla seramik karo üzerinde zarifçe dönüyor, sonra bana bir gülümseme fırlatıyor. Saçları artık uzun; o kadar uzun ki uçları kalçalarını gıdıklıyor. "Açlıktan ölüyorum."

"Hemen geliyor, Junebug," diye sırtıyorum.

"June, her yere damlatıyorsun," diye azarlıyor Bayan Bailey, onu dışarıya geri gönderirken. "Ve çim bıçaklarını da yanında getiriyorsun..."

"Pasta!" diye kıkırdarak bana bağılıyor, sonra da ciyaklayan çocukların arasında kayboluyor. Bayan Bailey hafifçe gülerek burnunun kenarını çimdikliyor ve tepsiyi dışarı çıkaramadan kapı tekrar açılıyor. June kafasını içeri uzatır, telaşlı görünmektedir. "Brant, sana ihtiyacım var! Acele etmelisin."

Kaşım kalktı. "Neden?"

"Sorular için zamanımız yok. Bu acil bir durum!"

Drama ve gerilim için puan.

İçimden kıkırdarak, Bayan Bailey'nin yanından geçip eğlenceli bir sırıtışla June'u dışarıya, bilinmeyen "acil duruma" doğru takip ediyorum.

İki dakika sonra June sırtımda, domuz sırtı stilinde, mayosu tişörtümü ıslatıyor. Uzun, ıslak saçları avluda attığım her dev adımda yüzüme çarpıyor, bu sırada şeker yüklü dokuz yaşında bir çocuk ve minik bir Dachshund bizi kovalıyor. Elleri saatlerce suda kaldığı için erik gibi ve çocuklar bize yaklaştıkça tiz çığlıkları kulak zarımı patlatıyor.

"Daha hızlı, Brant, daha hızlı!"

"Daha hızlı gidemem. Çimenler çok ıslak."

"Gitmelisin!"

Yanaklarımı havayla dolduruyorum ve June'un boynumu sıkıca kavrayışıyla neredeyse beni boğacak şekilde ileri atıyorum.

Görünüşe göre acil bir durum yokmuş. June sadece dünyanın en iyi sırtına bindiğimi kanıtlamak istemişti ve şimdi on bir tane daha

Üçüncü sınıflar peşimde, bunu kendileri deneyimlemek istiyorlar.

Bu çocuk için yaptığım şeyler.

"Evet, Brant... daha hızlı!" Bu kez farklı bir ses bana sesleniyor, tanıdık bir ses. Başımı sola çevirdiğimde, Wendy Nippersink tehlikeli derecede kısa bir sundress giymiş ve gözlerinde ölümcül bir ışıltıyla saha kenarından bana el sallıyordu.

Dikkatimin dağılması kaymama neden oldu ve düştük.

Saçmalık.

İçgüdüsel olarak sırtıma uzanıyorum, June'u tutabildiğim kadar iyi tutuyorum ve yüzüstü fiskiyelerle ıslatılmış çimlere düşüyorum. Üzerimden fırladığında çılgıncı bir kıkırdama nöbetine dönüşüyor ve ben orada öylece yatıp çenemin gururumdan daha fazla zedelenip zedelenmediğine karar vermeye çalışıyorum.

Öyle değil.

Sırt üstü yuvarlandığımda, yakut kırmızısı saçlardan oluşan bir perde görüş alanıma girip üzerimde gezinirken nefesimi tutuyorum. Wendy endişeyle soruyor, "İyi misin, Brant?"

Yoshi yüzümü yalıyor, sanki beni hayata döndürmeye çalışıyor.

Bir sonraki Theo ortaya çıkıyor, yıpranmış bir halde doğruca June'a koşuyor. "Vay canına, Peach... iyi misin? Bir şey kırdın mı?"

"Ben iyiyim!" Hâlâ gülüyor.

Hâlâ hayatımın son on beş saniyesini silmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Dirseklerimin üzerinde doğrulup June'a bakıyorum, sadece iyi olduğundan emin olmak için.

Zarar görmemiş gibi görünüyor, bu yüzden kalp atışlarım rahatlamayı başarıyor. Bir çocuk sürüsü etrafımızı sarıyor, Monica ve birkaç yetişkin de onları takip ediyor ve ben boğazımı temizleyerek June'un kalkmasına yardım etmek için elimi uzatıyorum. "Üzgünüm, Junebug. Sanırım dünyanın en iyi sırt çantası veren çocuğu unvanımın elimden alınmasını hak ettim, ha?"

Burnu kırışıyor, çilleri dağılıyor. "Bu gerçekten eğlenceliydi! Tekrar yapabilir miyiz?"

"Ben yapmak istiyorum!"

"Benim sıram!"

June'un arkadaşları üzerime çullanıyor ama biri bileğimden tutup beni kaçınılmaz kuşatmadan uzaklaştırınca son anda kurtuluyorum. Omzumun üzerinden June'a bakıyorum, ben geri çekilirken, puslu güneş ışığının su damlacıklarının teninde parıltılarına neden olmasına rağmen mavi gözlerinin nasıl karardığını yakalıyorum. Yavaşça somurtarak

uzaklaştığında kalbim biraz kırılıyor ama kokusu

Hindistan cevizi parfümünün kokusu dikkatimi parmakları hâlâ bileğime dolanmış olan kıza çekiyor.

Gözlerimiz buluştuğunda tenim ısıyor. "İyi olduğuna emin misin, Sonic?"

Bocalıyorum, kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Sonic?"

"Kırpi, aptal." Dişlerinin parlaması hakareti yumuşatıyor. "Hızlısın."

"Ve görünüşe göre sakar."

"Belki de sadece dikkatin dağılmıştır," diye göz kırpmıyor ve beni sallanan banka doğru çekiyor. "Gel benimle otur."

Wendy, saçlarının pembe tonlarını tamamlıyor gibi görünen nane yeşili sundress'ini düzeltiyor, sonra oturuyor. Aramızda birkaç santim bırakarak yanına oturuyorum. Biraz öksürerek, "Burada ne yapıyorsun?" diye merak ediyorum.

"Monica bana mesaj attı. Pasta olacağını söyledi," diyor bana, kıpkırmızı tırnaklarını inceleyerek. "Pastaya karşı koyamam."

O an bana bakışıyla *kendimi* pasta gibi hissettim. Yutkunuyorum.

"Güzelmış. Kendim yaptım... Ahududu aromalı."

"Benim favorim."

Tarçın tozlu gözleri doğrudan güneş ışığında daha açık görünüyor, neredeyse bakır paralar gibi. Bakışmamızı kesmem gerektiğini hissediyorum, bu yüzden bakışlarımı elbisesinin üstünden çıkan göğüs dekoltesine dikeyyorum. Açıkçası odaklanılacak daha iyi bir şey yok, ama bu sefer başka tarafa bakamıyorum. Geçen yıl boyunca dolgunlaşmış, daha da göğüslü olmuş, her geçen gün daha da kadın gibi görünüyor.

Beni daha çok erkek gibi hissettiriyor.

Dudağımı ısırarak kendimi ona bakmaya zorluyorum, dudaklarına yayılan küçük gülümsemeyi fark edince kıpırdanıyorum. Beni aptal gibi göğsüne bakarken yakaladı.

"Hey, benimle daha sonra parkta buluşmak ister misin? Partiden sonra?" diye soruyor.

"Parka mı?" Birden terleyen avuçlarımı çimen lekeli kalçalarımın gezdirirken, davetinin içinde başka bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Son birkaç yıldır oyun parkına sadece June'u almak için gitmiştim. "Neden oraya gitmek istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Sanırım bunu öğrenmen gerekecek."

Benimle flört ettiğinden oldukça eminim. Yine yutkundum.

"Pasta zamanı!" Bayan Bailey'nin avludan yükselen sesi, bir düzine çocuğu parti masasına doğru koşmaya teşvik ediyor.

June arkadaşlarının arkasından sürükleniyor, halsiz ve melankolik görünüyor. Minik bedeninden sarkan tütüsü bile hüzünlü görünüyor. Kaşlarımı çatıyorum ve Wendy'ye hemen döneceğimi söylüyorum, sonra salıncaktan fırlayıp June'a doğru koşuyorum. Ona doğru geldiğimi fark edince biraz canlanıyor. "Junebug. Eğleniyor musun?"

"Elbette, sanırım. Eğleniyor musun?" Bakışları etrafımda, Wendy'nin bankta sallanıp durduğu yere kayıyor, şimdi Monica da ona katılıyor.

"Sen öyleysen ben de öyleyim."

June'un yanakları içten bir gülümsemeyle geriliyor. Elimi tutuyor ve beni arkadaşlarının oturduğu, doğum günü pastasını sabırsızlıkla bekledikleri masaya götürüyor. "Ben doğum günü dileğimi tutacağım. Yanıma oturabilir misin?"

"Tabii ki yapabilirim."

Yanımdan geçerken Kelly Teyze pazumu nazikçe sıkıyor. "Annen seninle gurur duyardı," diyor geri çekilen sırtıma.

Hafifçe irkiliyorum, sonra dönüp ona küçük bir baş selamı veriyorum.

Bay Bailey cebinden bir çakmak çıkararak, "Pekâlâ millet," diye anons ediyor. Bir elini, ter çizgileriyle bezenmiş koyu renk saç çizgisinde gezdiriyor. "June'un olağanüstü bir gün geçirmesini istiyoruz, bu yüzden olabildiğince yüksek sesle *Mutlu Yıllar* şarkısını söyleyeceğiz. Hazır mısınız?"

"Hazır!" diye bağırır konuklar.

June'un yanına bir sandalye çekip yüzünün sihirle aydınlanmasını izliyorum. Cildinde kir lekeleri ve saçında düğümler var ama onu hiç bu kadar ışıltılı görmemiştim.

Etrafımızda şarkı sesleri çınlarken o hâlâ elimi tutuyor ve ben de elimi hafifçe sıkarak gülümsemesinin on katına çıkmasına neden oluyorum.

Ve son nota söylendiğinde, gözlerini kapatıyor, kocaman bir nefes alıyor, sonra mumları söndürmek için masanın üzerine eğiliyor, elim hala onun içinde.

Herkes alkışlıyor. Bir aşağı bir yukarı sallanarak zarif bir dönüş yapıyor. "Mutlu yıllar, Junebug," diyorum, yüzünde gördüğüm neşeye eşlik ederek.

June bana doğru eğilirken daha da geniş gülümsüyor ve kulağıma doğru fısıldıyor: "Annenin geri gelmesini diledim."

Kalbim durdu. Bir hava akımı beni terk ediyor.

Ben daha kelimeleri bir araya getiremeden June dönüp "*Pasta!*" diye bağırmaya başlıyor, Bay Bailey de uzatılan ellere tabakları uzatıyor.

Dileği içimde roket gibi dönerken sandalyeme yapışıp kalıyorum. Sonraki yirmi dakika bir bulanıklık gibi geçiyor, zihnim başka bir hayatla meşgul, kalbim pişmanlıkla çarpıyor.

Sandalyede arkama yaslanmış, boş boş bakıyordum ki Kelly Teyze gittiğini duyurdu. Omzuma dokundu. "Gelmek istemediğine emin misin, Brant? Baskı yok elbette ama... gelirsen çok memnun olurum."

Gözlerimi kırpıştırarak gerçekliğe geri dönüyorum, ona bakıyorum, sonra katlanır sandalyeden kalkıyorum. Bundan kurtulmanın en güzel yolunu düşünerek enseme kaşıyorum. "Ben... sanırım June için buralarda olacağım. Onun partisinden ayrılmak istemem."

Hüzünle, bilerek gülümsüyor. "Anlıyorum. Eğer fikrini değiştirirsen, sana sadece bir telefon kadar yakıным."

"Teşekkürler, Kelly Teyze."

İçeri giriyor ve bana sıkıca sarılıyor. Bana her zaman sarılan herkesten biraz daha uzun süre sarılıyor ve annemden kalan kalıntıları emmeye mi çalışıyor diye düşünmeden edemiyorum.

Kelly Teyze kalan vedalarını ediyor ve güneş bulutların ardında batmaya başlayana kadar partinin konukları teker teker dışarı çıkıyor. Wendy giderken bana nazlı bir el sallıyor, Monica arkasından geliyor, öfkeyle mesajlaşıyor ve Theo evin içine dalmadan önce kız arkadaşının poposunu tokatlıyor.

Artık sadece ben ve June varız. Parmağını doğum günü pastasının ahududulu kremasından arta kalanlara daldırıyor, sonra dudaklarını yalıyor. "Bu çok güzel, Brant. Sen gelmiş geçmiş en iyi aşçısın."

Hâlâ sarsılmış hissediyorum ama gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Sadece senin için en iyisi." "Wendy'yi benden daha çok sevmiyorsun, değil mi?"

"Ne?" Sorusu beni hazırlıksız yakaladı, ben de yüzüm tamamen ona dönük olana kadar vücudumu çevirdim. "Bunu bana neden soruyorsun?"

Omuz silkiyor, saçları batan güneşin altında kurumaya başlıyor. "Ona tuhaf tuhaf baktın. Buraya geldiğinde ona hep tuhaf bakıyorsun."

"Ben..." Zihnim uygun bir yanıt bulmak için koşuşturuyor. "Wendy'yi hiç sevmiyorum. Hiç kimseyi seni sevdiğimden daha fazla sevemem."

"Ciddi misin?" Gözleri gökyüzünü andıran kürelere dönüşüyor ve dışarıdaki doğal ışıktaki daha da mavi görünüyor.

"Elbette, ciddiym." "

"Bugün benimle oynamak yerine onunla oturmaya gittin."

İçimde bir suçluluk duygusu dalgalanıyor. "Özür dilerim June... Seni üzmemek istememiştim. Yaşlandıkça daha çok arkadaşımız olacak, bu yüzden zamanım bölünecek. Ama şunu bilmelisin ki sen her zaman hayatımdaki en önemli şey olacaksın. Theo'nun da."

Kollarını boynuma doluyor ve yüzünü bana gömüyor. Gömleğimin yakasına doğru "Dünyadaki en iyi kardeşlere sahibim" diye mırıldanırken ben de ona sarılıyorum.

Kucağında gerildim, bu kelimedden nefret ettim.

Doğrusu, ondan neden nefret ettiğimi bilmiyorum - ne de olsa o benim evlatlık kardeşim. Bunu kanıtlayan yasal bir belge var. Ama Bailey'lere karşı hiçbir zaman ailevi bir şey hissetmedim ve bunu olumsuz anlamda söylemiyorum. Kendimi her zaman en iyi arkadaşlarımla bir evde büyümüş gibi hissettim, daha fazlası değil. Sevgisizlikten ya da bağısızlıktan değil, hiç değil. Bunu gerçekten açıklayamıyorum. Belki diğer evlat edinilmiş çocuklar için böyle hissetmiyorsunuzdur ve bu harika bir şey; kan bağıyla büyümüş gibi hissetmek güzel bir şey, ama benim için bu sadece... *farklı hissettirdi*.

June elmacık kemiğime bir öpücük kondurarak geri çekiliyor. "Ben pijamalarımı giymeye gidiyorum. Benimle yeni *Hannah Montana* filmini izleyebilir misin?"

"Tabii, ben-" Wendy ile gizemli park randevumu hatırlayarak sözümü kesiyorum. Yutkundum ve geri adım attım. "Bu gece olmaz. Özür dilerim."

"Ama bugün benim doğum günüm."

"Bu gece onları göreceğime dair başka bir arkadaşına söz verdim ama seni yatırmak ve gökkuşağı şarkısını söylemek için zamanında evde olmalıyım. Sorun olur mu?"

Kaşlarını çatıyor. "Wendy'yi görmeye mi gidiyorsun?"

Kaşlarımı çatıyorum, dudaklarımı büzüyorum. Wendy konusunda neden bu kadar savunmacı davrandığından emin değilim. "Evet."

Gözlerinden akan yaşlar kalbime bir hançer gibi saplanıyor. June sandalyesinden sıçırıyor, neredeyse sandalyeyi geriye doğru deviriyor, sonra çıplak ayaklarını yere vurarak eve giriyor.

Bana başka bir şey söylemedi.

Elimi yüzümü yıkadıktan ve Theo ile vedalaşmak için aşağıya indikten sonra bile. June sessizce televizyon ekranını izliyor,

kanepedeki tüylü battaniyesinin altına gömülmüş, beni görmezden geliyor. İç çekiyorum. Sadece dokuz yaşında olduğunun farkındayım, bu yüzden beni incitmemeli...

Ama öyle.

"Başardın!"

Wendy salıncakta bir ileri bir geri sallanıyor, kızıl saçları iki atkuyruğuna ayrılmış. Theo ve ben oyun alanının kenarından yaklaşırken Monica da onun yanında sallanıyor. Spor ayakkabılarımızın altındaki talaşlar çıkartıyor ve ben boğazımdaki gıdıklanmayı temizleyerek saçlarımı karıştırıyorum. "Hey."

"İyi görünüyorsunuz hanımlar." Theo beyzbol şapkasını önden arkaya doğru çeviriyor. Her zaman söylenecek doğru şeyleri bilir. Benden sadece bir yaş büyük ama sanki onlarca yıl geçmiş gibi geliyor.

Monica salıncaktan atlıyor ve erkek arkadaşına doğru koşuyor, kollarına atlıyor ve uzun bacaklarını ortasına doluyor. Küllü sarı saçları elektrik direğinin altında parıldıyor. "Seni özledim," diye ciyaklıyor, ona doğru eğilerek.

Öpüşüyorlar.

Uzun bir süre öpüşürler, dilleri birbirine dolanır ve her ikisinden de inleme sesleri gelir.

Sadece bir adım uzağında duruyorum, bu yüzden garip. Wendy'ye bakıyorum, dudağını ısırırken çenesini eğmesine neden oluyorum, gülümseyerek ima ediyor. Theo ve Monica birbirlerinin yüzüne bakarken başka ne yapacağımı bilemediğimden ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokuyorum ve salıncakta ona doğru ilerliyorum. "Ee..."

Sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi

yukarı bakıyor. Elimde bir şey yok.

Bir kıkırdama duyulur ve başını yanındaki salıncağa doğru sallar. "Otur."

"Tamam."

Bana söyleneni yapıyorum, salıncak koltuğuna çöküyorum ve ayaklarımla kendimi ileri geri itiyorum. Wendy'ye bakıyorum, o da bana bakıyor. Gülüyoruz, sonra bakışıyoruz.

"Daha önce hiç bir kızı öptün mü?"

Sorduğu soru beni kesinlikle hiçbir şeye boğdu. Öksürük krizimi bastırarak derin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. Yanaklarım

mahcubiyetin verdiği sıcaklıkla. "Hayır... yaptın mı?"

Gölümsüyor, gözlerini muziplik aydınlatıyor. "Hayır. Daha önce hiç bir kızı öpmedim."

Kötü bir soru sorduğumu fark edip başımı eğiyorum, aklıma o aptal Katy Perry şarkısı geliyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet, biliyorum," diyor, alt dudağını dişlerinin arasında emerken tıslama sesi çıkarıyor. "Bir keresinde bir çocuğu öpmüştüm. Geçen yaz karnavalda. Bana şu pelüş hayvan ödüllerinden birini kazanmıştı, ben de kendimi ona borçlu hissettim, anlıyor musun?"

"Tabii, sanırım."

"Yine de öpmek istediğim kişi o değildi."

Dudaklarım aniden kurudu, ben de onları yaladım. "Hayır mı?"

Wendy başını ileri geri sallıyor, sandaletinin burnunu odun parçalarına gömüyor. Başını kaldırıp bana baktığında yanakları kızarıyor. "Seni öpmek istedim, Brant Elliott."

"Ben mi? Neden?"

"Çünkü senden hoşlanıyorum."

Sanırım bu yeterince mantıklı bir sebep. "Bu yüzden mi bu gece buraya gelmemi istedin? Beni öpmek için mi?"

"Belki."

Karnım alışılmadık duygularla çırpınıyor. Bu bilgiyle ne yapmam gerektiğinden emin değilim.

Belki de onu öpmem gerekiyordur.

Theo onu kaldırıp omzunun üzerine koyarak baş aşağı sarkıttığında Monica yüksek sesle gülüyor. "Beni yere bırak, Theo! İndirsen iyi olur, yoksa yemin ederim bu gece hiç alamayacaksın."

Herhangi bir şey.

Bunun seks demek olduğunu biliyorum.

Theo ve ben çok yakınız, bu yüzden seks hakkında konuştuk - özellikle de onun seks yapıp benim yapmadığım hakkında. İlk kez bu yılın başlarında Monica Porter ile birlikte oldu. Tıpkı filmlerdeki gibi yatak odasının penceresinden gizlice evden çıkmıştı. Sanırım ikisi de ilk kez Monica'nın ailesinin Land Rover'ının arkasında birlikte seks yaptılar, bu bana rahatsız edici geldi ama Theo bunun tüm hayatının en güzel anlarından biri olduğunu söyledi.

Benim de denemem gerektiğini söyledi.

Yutkunuyorum ve dikkatimi Wendy'ye veriyorum. Gözleri kararıyor. Cesaretimi toplayarak ona soruyorum: "Daha önce hiç seks yaptın mı?" Kelimeleri söyledikçe tenim kızarıyor.

ve gerçekten fark etmemesini umuyorum.

Wendy'nin kaşları kalktı, sanki soruyu beklemiyor gibiydi. "Oh, um... hayır. Sadece bir öpücük."

"Evet, burada da aynı." Boğazımı tekrar temizleyerek geri çekiliyorum. "Yani, seks kısmını kastediyorum. Ama eminim kimseyi öpmediğimi düşünürsek bu çok açık."

Sanırım saçmalıyorum. Ben de biraz terli hissediyorum.

Wendy salıncaktan fırladı ve bana elini uzattı. "Gel hadi." "Nereye gidiyoruz?"

"Sadece küçük bir yürüyüş."

Theo ve Monica kendi dünyalarında kaybolmuşlardı, ben de sinirlerime hakim olup Wendy'nin teklifini kabul ettim, elini elime aldım ve salıncaktan kalktım. Hafif bir yaz esintisi yüzümüzü okşarken el ele parkta dolaşıyoruz. "Yani..."

"Yani," diye tekrarlıyor gülerек. "Beni öpecek misin, öpmeyecek misin?" "Ne?"

Yürümeyi bırakıyoruz ve Wendy bana doğru dönüyor, çekingen gülümsemesi hâlâ yerinde. "'Ne' gerçek bir seçenek değildi, biliyorsun."

Yine dudağını ısırtıyor ve ben bakışlarımı jeste indiriyorum. Dişlerimi sıkarak keskin bir nefes alıyorum. "Doğru. Biliyorum."

"Eee? Öyle misin?"

Hayır. Belki. Muhtemelen. Evet.

Kalbim çılgınca çarpıyor. "Bunu düşünüyorum." Korkak olduğum için kendime lanet okuyarak avuç içimi yüzüme sürüyorum ve çıldıran kalbime susmasını söylüyorum. Sonra iki elimi de kaldırıp yanaklarını avuçluyorum, belki biraz fazla sertçe. Şaşkınlıkla nefesini tuttu, ben de elimi gevşettim. "Özür dilerim..."

Wendy'nin dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkarken benimkine bakıyor. "Ben değilim."

"Bu iyi mi?"

"Evet. İyiden de öte. Yıllardır bunu düşünüyordum." "Yıllardır, ha?"

Yanağımın içini kemirerek başparmağımı salladım.

çenesi boyunca. "Birini öpmeyi düşünmek için çok uzun bir süre."

"Beklediğime degeceğinden eminim."

Ben eğilmeden önce gözlerimiz bir anlığına birbirimize kayıyor, nefeslerim hızlı ve dengesiz geliyor. İçimden sinirler fişkırıyor ve bedenimin deneyimsiz bir aptal gibi titrememesi için yalvarıyorum. Dudaklarımı aralıyorum, o da öyle yapıyor. Yaklaşıyorum, arayı kapatmadan önce son bir nefes çekiyorum

Aramızda, ağzım onunkiyle kaynaşıyor. İlk başta onu hafifçe öpüyorum; sadece bir gıdıklama ya da okşama. Öylece duruyoruz, elleri kalçalarımıza doğru kalkıyor ve kemerimin üzerinde duruyor.

Wendy biraz gıcırtılı bir ses çıkarıyor, nefes almak gibi bir şey. Bunu onu daha derinden öpmek için bir davet olarak kabul ediyorum ve dilimi üst dudağına değdiriyorum. Sesi tekrar çıkarıyor, bu sefer daha yüksek.

Ve sonra dili ağzıma dalıyor, dengemin bozulmasına ve tenimin sıcaktan kızarmasına neden oluyor. Yüzünü avuçlarımla arasında kavradığımda neredeyse beden dışı bir deneyim gibi geliyor, öpüşürken parmaklarımla uçları saçlarının arasında dolaşıyor.

Beni daha sıkı tutuyor, alt bedenlerimiz birbirine bastırıyor. Acaba vücudumun ne yaptığını hissediyor mu? Acaba bu onu korkutuyor mu?

"Brant," diye fısıldıyor cızırtılı bir sesle, hafifçe uzaklaşarak. "Gerçekten iyi öpüşüyorsun."

Gözlerim çırpınarak kapandı. "Öyle miyim?"

Başını salladığını hissediyorum. "Seni öpmeye devam etmek istiyorum. Eğer izin verirsen bütün gece."

"Evet, isterim..." Kabul etmek üzereyim. Vücudum kabul etmem için bana yalvarıyor. Ama bir şey beni durduruyor ve gözlerimi açarak biraz daha geri çekiliyorum. June'a onu yatağına yatıracak kadar erken döneceğimi söylemişim - ne de olsa doğum günü ve onu hayal kırıklığına uğratamam. "Aslında gitsem iyi olacak. June'a onu yatıracığımı söyledim ve saat epey geç oldu."

Dilini dudaklarında gezdirirken Wendy'nin alnı çatlıyor. "Küçük kız kardeşini yatağa yatırmak için öpüşmeyi bırakmak mı istiyorsun?"

Ses tonundaki imadan hoşlandığımdan emin değilim. "Evet." Sonra ekliyorum, "Ve o benim kız kardeşim değil."

"Tamam o zaman." Saçlarını düzelterek benden uzaklaşıyor. "İyi eğlenceler."

"Sesin kızgın geliyor."

"Kızgın değilim. Sadece hayal kırıklığına uğradım sanırım."

"Bir daha asla öpüşemeyecek değiliz. Sadece bu gece yapmam gereken başka bir şey var."

"Daha önemli bir şey demek istiyorsun."

Aramızda en az bir adım mesafe kalana kadar bir adım geri çekiliyorum. "Şey, evet. Aslında öyle."

Wendy kollarını göğsünde kavuşturmuş, uzaklara bakarken dudaklarını büzüyor. Yanakları pembeleşti ve bunun öpüşmemizden mi yoksa

Çünkü öpüşme bittiği için kızgın.

Bana kızgın görünüyor ve bu hiç adil değil.

Titreyen bir nefes alan Wendy hâlâ göz teması kurmayı reddediyor. "Belki de ağabeyim haklıydı. Wyatt senin için üzülerken zamanımı boşa harcadığımı söyledi. Buna değmediğini söyledi."

"Bu çok hoş," diye mırıldanıyorum acı acı. Wyatt'ın adını duymak bile kanımı acı dolu anılarla kaynatıyor. Hayatımın en savunmasız döneminde bana çok kötü davranmıştı.

İkisi de öyleydi.

Ve şimdi tek düşünebildiğim June'u doğum gününde bana eziyet eden bir kızı öpmek için yalnız bıraktığım gerçeği.

Geriye doğru volta atmaya devam ediyorum. "Ben gidiyorum. İyi geceler, Wendy."

Benim ayrılışımla telaşlanmış gibi görünüyor, duruşunu yumuşatıyor. "Brant, bekle," diyor. "Öyle demek istemedim, biliyorsun. Sadece burada biraz reddedilmiş hissediyorum."

"Bu bir ret değildi," dedim ona. "Bu bir 'devam edilecek'ti. Ama şimdi devam etmek istediğimden emin değilim."

Wendy'nin gözleri kocaman oldu.

"Pazartesi okulda görüşürüz." Arkamı dönüp parkın içinden geçerek eve doğru ilerliyorum. Theo ve Monica'nın yanından geçerken, oyun yapılarından birinde sarmaş dolaş öpüşüyorlar, ben de gözden kaybolmadan önce bir hoşça kal diye bağıyorum.

"Gidiyor musun?" Theo başını kaydırağın üzerinden uzatarak soruyor. "Evet, evde görüşürüz."

"Tamam... Orada görüşürüz, Luigi." "Görüşürüz, Mario."

Ve sonra koşmaya başlıyorum, yüksek ağaçların ve tek bir çakıl yolun bulunduğu تنها mahallemize ulaşana kadar sessiz kaldırımda yarışıyorum. Kayalar tabanlarımın altında çıtırdıyor, ciğerlerim adrenalinle yanıyor. Ön kapıma kadar koşuyorum, sonra içeri giriyorum ve June'u bulmak için ön odaya göz atıyorum.

Ama sadece Bay ve Bayan Bailey pişmiş toprak tonlarındaki kanepeye uzanmış, ben eve bir kasırga gibi dalarken başlarını bana doğru çeviriyorlar. "Brant? Her şey yolunda mı?"

Sanki bana bakarak Wendy Nippersink'le dudak dudağa olduğumu anlayabilirlermiş gibi içgüdüsel olarak ağzımı kapatıyorum. "Ben iyiyim. June nerede?"

"Yaklaşık on beş dakika önce yattı," dediler.

Kalbim tekliyor. Ninnilerim ve masal kitaplarım olmadan yatağa gitti.
-Onu yatırmak için orada olacağıma dair söz vermeme rağmen.
Muhtemelen yıkılmıştı.

Merdivenleri uçarak çıkıyorum.

"Onu uyandırma, Brant," diye sesleniyor Bayan Bailey bana.
"Muhtemelen çoktan uyumuştur."

"Yapmayacağım."

Ben bir yalancıyım, ama sözünü tutmayan biri olmaktansa yalancı olmayı tercih ederim.

Kapısındaki aralıktan dikkatlice kafamı uzatıp, sadece balerin gece lambasının aydınlattığı gölgeli odaya bakıyorum. Yatak örtülerinin altında küçük kahverengi saçları görünen bir yumru var. Çenesinin altında gri bir fil duruyor.

Bayan Bailey'nin uyarısını dikkate almayarak odaya girdim.

"Brant?" June dik oturur, saçları karmakarışıktır.

Tanrıya şükür.

Yatağının yanına koştum, dizlerimin üzerine çöktüm ve hemen elini elime aldım. "Junebug... Geç kaldığım için özür dilerim."

Karanlıkta beni inceliyor, gözleri hüzünlü. "Seni bekledim."

"Beklediğine gerçekten sevindim. Beni affediyor musun?"

"Sanırım," diye omuz silkiyor. June Aggie'yi göğsüne doğru çekerek iki kolunu da ona doluyor. "Doğum günü dileğim gerçekleşti mi?"

İçim sıkıştı. Dokuz yaşındaki masum dileği içimde gürlüyor, olması gerekenden daha fazla tahribat yaratıyor.

Beni de ısıtıyor.

İçimi ısıtıyor çünkü küçük kızlar paten, yeni bir bisiklet ya da konuşan ve ağlayan bebekler dilemeli. Böyle şeyler dilememeliler.

Ama bunu *benim* için diledi ve hepsi bu.

Elimi alnında gezdirerek usulca gülümsüyorum. "Bu dilek gerçekleşemez, June. İnsanlar öldüklerinde geri gelmiyorlar. Yine de bunu sorman gerçekten çok hoştu."

"O zaman dileklerin ne anlamı var?" diye kaşlarını çatıyor.

"Şey... Gerçekten emin değilim. Sanırım pek çok insana umut veriyorlar." "Gerçekleşmelerini tercih ederim."

"Evet," diye hafifçe kıkırdıyorum. "Ben de öyle."

June tavana bakıyor, hızla akan düşünceleri gözlerinde parıldıyor. "Brant? Eğer bu dileğim gerçekleşmeyecekse, başka bir şey dileyebilir miyim?"

"Elbette."

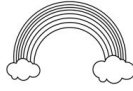
"Tamam... Sonsuza kadar birlikte olabilmeyi diliyorum." "Sonsuza kadar, ha?"

Aggie'nin yıpranmış kulaklarından birini kopararak başını sallıyor. "Sonsuza dek. Bu gerçek olacak, değil mi?"

Umarım öyledir, Junebug.

Ve bazen, umut sahip olduğumuz tek şeydir.

"Eminim öyle olacak," diyorum ve onu şakağından öpüp ayağa kalkıyorum. Odadan çıkmak için dönüyorum, kapı aralığında durup karanlığa son iki kelimeyi fısıldıyorum: "Mutlu yıllar."

Eminim June'un dileğinin gerçekleşip gerçekleşmediğini merak ediyorsunuzdur.

Bunu size söylemek isterdim ama hikayenin sonunu bozar. Ve sonunu anlamak için ortasını bilmeniz gerekir.

Yine de sizi uyarayım, bu güzel bir orta değil. Dağınık, karmaşık ve zaman zaman anlaşılamayacak kadar ruh kırıcı.

Üç yıl daha ileri gideceğim, Aralık ayında karlı bir öğleden sonraya. Bunca zaman sonra bile hala o günü düşünüyorum. Hâlâ aklımdan çıkmıyor. Hâlâ geceleri uykularımı kaçırıyor.

June'un doğum günü dileğinin sonsuza dek kaybolmasından korktuğum gündü...

ONUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

"İLK KAR"

Brant, 18 yaşında

"June gitti."

Theo ve ben televizyonun karşısındaki yerimizden sıçradık, Final Fantasy maratonumuz çoktan unutulmuştu. Yoshi yataktan fırlıyor, tırnakları parke zemine takırdıyor ve sanki o da aynı derecede korkmuş gibi yatak odasından fırlıyor.

"Ne?" Ağzımdan kaçırdım.

Onu ilk kez duydum. Belki de onu duymak istemedim.

Samantha Bailey saçlarının arasından mavi mürekkepli bir kalem çıkardı ve sanki June'un nereye gittiğini söyleyebilecekmiş gibi ucunu defalarca tıklamaya başladı. "Arkadaşlarıyla buluşmak için alışveriş merkezine gitmek istedi ama kar fırtınası yüzünden ona hayır dedim ve-"

"Ben alışveriş merkezine gidiyorum." Başıma yün bir kazak geçirip kapıya doğru koşmaya başladım bile. Mevsimin ilk karı, hızlı ve sert yağıyor ama onu bulana kadar bu kasabanın her yerine gideceğim, boktan lastiklere lanet olsun.

Theo hemen peşimde. "Orada kiminle buluşuyordu?" diye omzunun üzerinden annesine sesleniyor. "Telefonunu geride bırakmış mı bir bakayım."

"O daha çocuk," diye hatırlatıyorum ona. "Telefonunu geride bırakmadı."

Samantha nefes nefese panikleyerek arkamızdan geliyor. "Tanrı yardımcım olsun... Celeste'in annesini tekrar arayacağım. Zaten iki kez denedim ve sesli mesaja düştü."

Kar botlarımı teker teker giyiyorum, fuayede neredeyse devriliyordum. Theo bana arabamın anahtarlarını fırlatıyor, ben de kolayca yakalıyorum ve ona şöyle diyorum: "Celeste'lere kadar yürüyebilirdi. Çok uzak değil. Ve eğer orada değilse, ayrılabiliriz. Daha fazla yere bakarız."

"Hay hay, Luigi."

"Eve gelirse diye ben burada kalacağım. Bir saat içinde dönmezse polisi arayacağım," diyor Samantha endişeyle, kabarık paltolarımızın fermuarını çekerken. Bir elini kalbinin üzerine koyuyor, hırkasının kumaşını parlak gözlerle kavırıyor. "Lütfen, dikkatli ol."

Başımı sallayarak Theo'ya işaret ediyorum ve ikimiz de Aralık kar fırtınasına doğru yola çıkıyoruz. İnci grisi gökyüzünden yağan iri taneli kar taneleri neredeyse kalbimin göğsümde attığı kadar hızlı yağıyor. Yeni yağmış birkaç santimlik karın üzerinde tepiniyorum ve ikimiz de Corolla'ma atlıyoruz, değiştirmem gereken gıcırdayan kayışın kopup bizi öldürmemesini umuyoruz.

Hangi cehennemdesin, Junebug?

Çok hızlı büyüyor.

Tanrım... *Çok* hızlı büyüyor. Altı ay sonra ergen olacak ve biz şimdiden olacakların tadını almaya başladık - hormonlar, şımarıklık, duygular.

Çocuklar.

Tanrım, çocuklar beni öldürecek. Marty adında bir çocuğa aşık ve Marty'yi tanımıyorum bile, ama şimdiden Marty'yi oturtup June'la ilgili niyetleri konusunda onu sorguya çekmek istiyorum.

On iki yaşında olduğunun farkındayım.

Elbette, ortaokul dansına gitmek ya da alışveriş merkezinin yemek katında simit ve dondurma yemek gibi sadece on iki yaşında niyetleri olacaktır. Muhtemelen pistte buz pateni yapacaktır.

Ama asla bilemezsiniz ve sosyopatlar bugünlerde erken teşhis edilebiliyor.

Ya Ted Bundy'nin bir minyatürüyse? Ya bir Dexter tutkunuydu?

Ya o..

Ya o da babam gibiyse?

"Onu düşünüyorsun, ha?"

Sileceklerimi açıyorum ve saçımdaki kar tanelerini karıştırarak küreme yapılmamış garaj yolundan geri geri çıkmaya çalışıyorum. Araba Wendy's kokuyor.

Newport sigaraları. "Sen değil misin?" Dikiz penceresinden dışarı bakmak için boynumu bükerek karşı çıkıyorum.

"Elbette öyleyim. Peach tüm bu 'tehlikedeki prenses' olayını çok gerçekçi bir seviyeye taşıyor." Elindeki çamurlu botu ön panelimin üzerine fırlatıyor ve kumral saçlarını silkeledikten sonra tekrar koltuk başlığına yaslıyor. "Kendi iyiliği için fazla zeki, biliyorsun."

"Evet, biliyorum." Gaza basıyorum, lastikler direniyor, beyaz tabakalar savuruyor. Üç deneme daha yapıyorum, kımıldamayınca direksiyona vuruyorum. "Lanet olsun."

"Kahretsin, küreğin altına-"

"Vakit yok. Yürüyoruz."

Theo bocalıyor. Kısa bir duraksama oluyor ama gözlerimiz birleştiğinde gördüğüm tereddüt değil, ela gözlerim onun lacivertine kilitleniyor. Bu ortak bir konu. Altı yaşından beri, araba yolumun kenarında durup küçük bir kızı korumak için söz verdiğimizden beri paylaştığımız bir bağ.

"Gidelim," diyor, hızla araçtan iniyor ve istiridye tonlarındaki paltosunun kapüşonunu yukarı kaldırıyor. "Peach'i kurtaralım, sonra da eski günlerin hatırına Mario Kart'ta kışını tekmeleyerek kutlayalım."

Arabanın anahtarlarını cebime atarak yanına yaklaşıyorum ve şapkamı kulaklarıma göre ayarlıyorum. Theo'nun hafif dışbükey ve hafif çillerle bezeli burnu yirmilerin üstündeki sıcaklıkta pembeleşmeye başlamış bile; yürürken dumanlı nefesi havada dans ediyor. Tenha sokaktan Celeste'in yaşadığı daha kalabalık mahalleye doğru neredeyse omuz omuza ilerliyoruz.

Theo ceplerini karıştırıp iki ay önce bıraktığı sigaraları ararken, "Biliyor musun, düşünüyordum da," diyor. Sanki aniden hatırlamış gibi geriliyor, çenesi titriyor. "Sanırım artık kendime çeki düzen vermemin zamanı geldi. İlk adımları atmanın. Ailemin evinden çıkmanın."

Kendi nefesim havaya karıştığında buz gibi dallara dönüşüyor. "Neye ihtiyacın olursa yardım ederim."

"Yapacağını biliyorum." Başını eğmeden önce kısa bir bakışmayı paylaşıyoruz. "Kahretsin, Monica üniversiteye gittiğinden beri berbat haldeyim. Yuvarlanıp gidiyorum, anlıyor musun? Gerçekten buralarda kalmak ve bu işi yürütmek istediğini düşündüm, bu yüzden kendi hayallerimi askıya aldım. Sonra hayallerimi önemsemeyecek kadar yıkıldım... ama artık zamanı geldi dostum." Theo çenesini kaldırıyor, derin bir nefes vererek kış esintisini içine çekiyor ve bulutlara bakıyor. "Polis olmak istiyorum."

Theo ve June'la birlikte arka bahçemizdeki ahşap ağaç evin altında kamp yaptığımız günlere geri döndüm. Tombul göbeğine ahududu üflerken kardeşinin parmağında dans eden tuhaf bir uğurböceğinin büyüüne kapılmıştı ve o gün ona Junebug adını verdiğim ilk gündü.

Aynı zamanda Theo'nun rüyasını açıkladığı gündü.

"Tasarruflu olmak istiyorum."

İçimden duygular fıskırıyor. Tam bir daire hissi. "Bu inanılmaz, Theo," diyorum, kızgın kar çiselemesinin arasından ona bakmak için dönüyorum. "Ciddiyim. Bu gerçekten inanılmaz."

"Mario güvenilirliği mi korumalıyım, ha?" Hafif sakallı çenesi boyunca bir sırtıma kıvrılıyor. "Güvenilir yardımcım burada June'la birlikte kaleyi koruyabilir. En azından bir süreliğine."

Ters bir şekilde başımı sallıyorum ve yürüyüşümüzü hızlandırıyoruz.

Gerçek şu ki, benim de pek bir şey yaptığım söylenemez. Geçtiğimiz bahar liseden mezun oldum, bir markette çıkmaza girmiş bir işim ve zamanımın sadece yarısında hoşlandığım bir kız arkadaşım var. Belki de üniversiteyi düşünmeye başlamalıyım.

Aşçılık okulu.

Yerel bir lokantada aşçılık bile bir başlangıç olabilir. Yine de bir şey beni engelliyor.

Korku.

Üniversiteye gidersem ya da uzun saatler çalışırsam June'un başına bir şey gelmesinden korkuyorum. Birkaç yıl içinde yanlış bir adamla çıkmaya başlayacağından ve ona göz kulak olamayacağımdan korkuyorum. Bir kaza geçirmesinden, internette bir avcıyla tanışmasından ya da uyuşturucu kullanmaya başlamasından korkuyorum.

Onu koruyamayacağımdan korkuyorum.

Tekerleklerimi döndüren ve kuyruğumu kovalayan anlamsız bir korku... ama lanet olsun, bu gerçek. İkna edici. Her şeyi tüketiyor.

Wendy sürekli taşınmamı, onun yanına taşınmamı söylüyor ama ben henüz buna hazır değilim ve o da bunun *nedenini* anlamıyor.

Ve herhangi bir ağırlığı olan bir cevabım yok.

Somut olmayan bir şeyi açıklamak çok zor.

İşlek yoldan karşı taraftaki banliyö alt bölgesine geçmek üzereyken, tanıdık bir araba sokağımızın ağzında yavaşlıyor ve kış çamuru yağmuruna tutulmamak için geri geri gidiyoruz.

Andrew Bailey.

Camını indirdi, başı ve dirseği dışarı çıktı. "Annen beni aradı, ben de hemen işten çıktım. Celeste'in evini çoktan kontrol ettim ve orada değil."

"Kahretsin." Karı tekmeliyorum, endişem artıyor. "Nereye gitmiş olabilir? Son zamanlarda daha huysuz olduğunu biliyorum ama kaçmak onun yapacağı bir şey değil..." Theo arabanın kaputundan yolcu tarafına doğru ilerliyor, ayakları ıslak karın üzerinde kayıyor. "Nereye gidiyorsan, ben de seninle geliyorum. Birlikte gidebiliriz."

"Belki bir arkadaşının annesi onu almıştır."

"Geliyor musun?" Andrew merak ediyor. Bana bakıyor, gözlerindeki endişeli parıltı kesinlikle benimkini yansıtıyor.

Düşünüyorum.

Ama kafamı sallıyorum, ayrılırsak daha verimli olacağımızı biliyorum. "Ben yürüyerek arayacağım. Parka ya da kızak tepesine gitmiş olabilir."

Başını salla. "Telefonun yanında mı? Beni haberdar et."

"Evet, öyle yapacağım." Aracın üstünü sıvazlıyorum, sonra Andrew üç nokta dönüşü yapıp alışveriş merkezine doğru giderken geri çekiliyorum.

Soğuk rüzgâr beni kamçılıyor, omurgamdan aşağı bir ürperti fırlatıyor. Şapkamı daha da aşağı çekiyorum, eldivenli avuçlarımı birbirine sürtüyorum, sonra yürümeye başlıyorum.

McKinley Parkı sadece birkaç blok ötedeydi ve June hava ılıman olduğunda sık sık bisikletiyle oraya giderdi. Ara sıra ben de onunla giderdim. Lise arkadaşlarım dışarıda parti yapıp sosyalleşirken bile ben June ile oyun parkında olur, basket atar, paten kayar ya da futbol topunu ileri geri fırlatırdım.

Gerçi hep böyle olmuştur.

Beni aradığında, oradayım. Bana ihtiyacı olursa, onun olurum.

June'un dans yarışmasıyla aynı geceye denk geldiği için okulun mezuniyet balosunu kaçıran bendim.

Takımı bölgesel ligde birinci olduğunda tribünlerde en yüksek sesle tezahürat yapan bendim.

O geceyi kutlamak için onu dondurma yemeye götüren bendim, sonra onunla birlikte parka yürüdük, salıncakta oturduk ve yıldızlarla ve ay ışığıyla dolu bir gökyüzünün altında birlikte *Over the Rainbow* şarkısını söyledik.

Ve *hala* ona ninni söyleyen benim.

Büyüyene kadar da öyle olacağım.

Hızlandıkça kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, çamurdan ve sulu çamurdan kaçarken lastikler yanımdan vızıldayarak geçiyor.

Hangi cehennemdesin, Junebug?

Kar fırtınasının ortasında çekip gitmekten daha iyisini bilir.

Ama o on iki yaşında ve sanırım on iki yaşındaki çocuklar her zaman sonuçları düşünmezler.

Tüm yetişkinler de bunu yapmıyor.

Botlarım, sola sapıp parkın girişine ulaşana kadar biriken karda ilerliyor. Köşeyi döndüğümde, kızak tepesi olarak ikiye katlanan dev kar yığını, ciyaklayan çocuk kümelerini ve sarmalanmış ebeveynleri geçtiğimde...

Onu görüyorum.

Onu gördüm. Onu buldum. O iyi.

Junebug.

Yanakları rüzgârdan yanmış, uzun, açık kestane rengi saçları kulaklıklarının altından dalgalanıyor. Donmuş göletin yüzeyinde taş sektiren bir grup çocuğu izlerken mavi kar pantolonundaki karları fırçalıyor. Büyükannesi ona doğum gününde aynı kar pantolonunun morunu almıştı... ama June mordan nefret ettiğimi biliyor.

Bu yüzden, farklı bir renkle değiştirmek için onu mağazaya götürmesi için annesine yalvardı.

Bunları ilk kez giydiğini düşünmek bile kalbimin teklemesine neden oluyor.

Nefes almak için bir an duruyorum, ellerimi dizlerime koyarak eğiliyorum. Onu canlı ve iyi bulmanın verdiği rahatlama çok büyük ve neredeyse beni sakat bırakıyor.

Ama diğer çocukların kim olduğunu, daha doğrusu aslında hiç de çocuk olmadıklarını fark ettiğimde bu rahatlama yerini hemen endişeye bırakıyor. Etrafı on yedi ve on sekiz yaşlarında bir grup çocukla çevrili, çoğu da tekin değil.

İçlerinden biri kötünün de kötüsü.

Wyatt Nippersink. Wendy'nin hain ikiz kardeşi.

Ne oluyor be?

Doğruluyorum, kaslarım kilitleniyor. Sonra tatlı sesi kulaklarımı yakalayana kadar yaklaşıyorum.

"Artık eve gitmeliyim," diyor azılı baş belalarından oluşan kalabalığa. Diğer birkaç çocuk, çeşitli gençler ve ilkokul öğrencileri, göletin kenarında yüzüyor, botlarının parmaklarını buza daldırıyor ve sonra kahkahalarla geri zıplıyorlar. June'un yüz ifadesi endişeli görünüyor

etrafına bakar. "Ben sadece kardan melek yapmak istemiştim. Kardeşlerim senden hoşlanmıyor."

Wyatt sigarasını emiyor, kulakları soğuktan kızarmış ve tahriş olmuş. "Hadi Juney. Sıra sende. Bizden korkup kaçamazsın."

Sinirlerim tepeme çıkıyor. Wyatt'ın neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bu pislik, Wendy'den ayrıldığım ilk yılın ortalarından beri benimle uğraşıyor. Her zaman zorba biriydi, ama o gece bunu son derece kişisel bir seviyeye taşıdı, neredeyse kapımızı kırıyordu, Wendy ve kırık kalbi hakkında bağırıyordu.

Sanırım ikiz kardeşini kolladığı için onu tamamen suçlayamazdım. June ve ben akraba bile değiliz ve ben de onun için aynı şeyi yapardım.

Ama bu farklı. Bu bir çizgiyi açmak.

Gruba doğru ilerliyorum, 10 metre kadar uzaktalar.

"İstemiyorum," diye karşı çıkıyor June, buz tutmuş suya yaklaşıp aşağıya bakarak. "Çok kaygan."

"Topal olma. Hemen peşinden geleceğim, söz."

Adımlarım hızlanıyor ve ona sesleniyorum,

"June!"

Çenesini o kadar hızlı kaldırıyor ki kulaklıkları kafasına düşüyor. Ona doğru koştuğumu fark ettiğinde buzlu gölete paralel kristal gözleri açılıyor. "Bra-"

Wyatt onu kabarık paltosunun kolundan tutup gülererek buzun üzerine fırlatıyor. Dizlerinin üzerinde kayarak göletin ortasına geliyor ve ayakta durmaya çabalıyor.

Midem bulanıyor.

"Devam et, küçük balerin," diye alay ediyor Wyatt. Sigarasının izmaritini ayakkabısının yanına atıyor ve burun deliklerinden duman şeritleri üflüyor. "Ağabeyine güzel dönüşlerini göster."

Arkadaşlarından biri bir balerini taklit ederek karda zarıf bir daire çiziyor ve herkes kahkahalara boğuluyor.

June buzun üzerinde dengesini koruyamıyor, ayakları her yere kayıyor. "Seni pislik!" diye bağırıyor, yanakları öfkeyle kızarıyor. "Bunu neden yaptın?"

Beni gruptan ayıran son tepeye doğru hızla iniyorum. "June, kımıldama! Ben geliyorum."

"Brant kurtarmaya geldi," diye alay ediyor Wyatt. Düzensiz bir şekilde kayarak durduğumda botlarımın yanına tükürüyor. "Sadece biraz eğleniyorum."

Onu görmezden gelerek, ona uzatabileceğim bir nesne arıyorum. Büyük bir sopa. Bir şey.

Buza güvenmiyorum, sabit değil. Henüz yeterince soğuk değil.

June kendini sabitlemeye çalışırken bacakları açılıyor, kolları sallanıyor ve sonra geriye doğru düşüyor, poposu buzlu yüzeye sertçe çarpıyor.

Kanım donuyor.

Herkes gülüyor.

June ağlamak istiyor gibi görünüyor.

"June, hareketsiz dur-" Ona söylemeye başlıyorum ama yanağından bir damla gözyaşı süzülürken yine de kendini yukarı çekmeye çalışıyor.

İşte o zaman duyuyorum.

Çatlak.

Hepimiz duyuyoruz.

İlk başta sadece bir çatlak ama herkesin ölümcül bir sessizliğe bürünmesine yetiyor. June'un gözleri parlıyor. Birkaç metre öteden, tamamen hareketsiz bir şekilde bana bakıyor ve o anda zamanın durduğunu hissediyorum. Bir film makarasındaki duraklatma düğmesi gibi. Ürkütücü bir ara. Rüzgâr dehşet tınısıyla uğulduyor, kar taneleri tenime batıyor ve her şey ağır geliyor. Ya da ağırlıksız. Ya da her ikisi de.

Buz yarılmaya devam ediyor; çirkin damarlar dallanıp budaklanıyor, parça parça kirleniyor.

"Brant..."

June göletin ortasından adımını mırıldanıyor ve bu en zayıf inilti, korkulu bir yakarış.

Altındaki buz çökmeden önce söylediği son şey bu. "June!"

Çılgılığı parkı yırtıyor, sonra buzlu suya dalıyor. Düşünmüyorum.

Sadece hareket ediyorum.

Wyatt yanımda saçmalıyor, "Bilmiyordum dostum, sadece düşündüm-" Dinlemiyorum.

I. Sadece. Çekil.

Beni ona ulaşacak kadar uzun süre tutmasını umarak buza doğru koşuyorum ama buz hızla parçalanarak çamur haline geliyor.

"Brant!" Başı, adımı tekrar boğuk bir şekilde söyleyecek kadar yukarı kalkıyor, kolları çılginca çırpınıyor ve sonra suyun altında kayboluyor.

Takip ediyorum. Kutup yüzeyine çarpıyorum, neredeyse soğuktan boğuluyorum. Kemiklerim çatırdıyor. Derim uyuşuyor. Kanım buzla yüzüyor.

Ama hareket etmeye devam ediyorum.

Derin değil, ama June şoktan batmaya başladı bile. Bir hamlede ona doğru yelken açıyorum, kollarımı ortasına doluyorum ve onu yüzeye doğru sürüklüyorum. Cildi renksiz görünüyor. Mavimsi... neredeyse...

Mor.

Kendimi hasta hissediyorum.

Baş dönmesi beni tekrar aşağı çekmeye çalışıyor ama ben karlı kenara doğru ilerliyorum, Wyatt ve arkadaşları çoktan gözden kaybolmuş, yerlerini endişeli seyirciler almıştı. Soğuk su ve buz parçaları gövdeyi kucaklıyor ve nefes alamıyordum gibi hissediyorum. Ciğerlerim buzullara dönüşmüş.

Titriyorum. Bayılmak üzereyim. Her şey soluyor.

Haziran, Haziran, Haziran.

Karaya ulaşmam bir mucize, bir şekilde onu karın üzerine çekecek gücü buluyorum. Bir adam koşup yardım ediyor ve beni sudan çıkarmadan önce onu güvenli bir şekilde karaya çıkarıyor.

Çöküyorum.

Yanına yığılıyorum, kontrolsüzce titriyorum, neredeyse onun küçük bedenini kaplayana kadar yuvarlanıyorum. "Junebug..." Mırıldanıyorum. Yanağına dokunuyorum, parmaklarım buz tutmuş saçlarında dolaşiyor. "Junebug, lütfen. Lütfen, lütfen."

Seğiriyor.

Sıçırıyor.

Su öksürmeye başlıyor, vücudu kasılıyor, sonra nefes nefese kalırken içgüdüsel olarak bana uzanıyor. June soğuktan titriyor, ölüme benzeyen parmakları ıslak ceketimin etrafında kıvrılıyor.

Tek ihtiyacım olan bu.

Soğuk bir bitkinlikle onun üzerine çökmeden ve kayıp gitmeden önce bilmem gereken tek şey bu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

"ILK BAKIŞTA"

June, 12 yaşında

Bir ateş beni ele geçirdi.

Noel arifesinde uyandım, yatağımın yorganına kıvrılmış, titriyordum. Sanki yine suyun içindeyim, hava almak için savaşıyorum, ısınmak için çaresizim. Titriyorum, çırpınıyorum, batıyorum.

Taşlaşmış.

Yan dönüp dizlerimi göğsüme çekerek kapitone battaniyemin derinliklerine gömülürken balgamlı bir öksürük ciğerlerimi tıkırdatıyor. Güneş ışığı odaya doluyor ve bana gündüz olduğunu haber veriyor ama uyuduğumu hissetmiyorum bile.

Saat kaç oldu? Herkes hediyelerini bensiz mi açıyor?

Gözlerim ağırlaşıyor. Gün ışığına karşı daralıyorlar, mutlu güneş ışığını ememeyecek kadar zayıflar. Anneme seslenmeye çalışıyorum ama sesim çok cılız çıkıyor. Sadece küçük bir gıcırta duyuluyor ve tekrar öksürmeye başlıyorum.

Üşüyorum. Çok üşüdüm.

Yatak titreyen bedenimin yanında kayıyor ve o konuşmadan önce üzerimde belirdiğini hissediyorum. O sıcak. Mükemmel biri.

O benim her şeyim.

Bir el uzanıyor, terden sıırıslam olmuş saçlarımı topluyor ve yastığa bırakıyor. Nefesi kulağıma çarpıyor ve ardından tüm dünyada en sevdiğim kelimeyi söylüyor: "Junebug."

Titreyerek nefes alıyorum ve bir öksürüğü daha tutuyorum. "Hastayım, Brant. Gerçekten hastayım."

"Biliyorum."

"İlaca ihtiyacım var."

Brant'in parmakları benimkilerle birleşiyor ve ben sırt üstü dönene kadar beni çeğiştiriyor. İki toprak göz bana bakıyor. Toprak ve çayır gibi gözleri var ve bende açık çayırlarda gezinme ve günün ilk ışıkları altında bir bahçe kurma isteği uyandırıyor.

Ama bugün değıl... Çok hastayım.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," diyor Brant, koyu kahverengi saç dalgaları gözlerinin üzerine düşerken. Gülümseyerek saçlarını geriye atıyor.

"Hazır mısın?" "Sanmıyorum. " A ğ z ı m kuruyor, sanki bir ağız dolusu pamukla boğuluyormuşum gibi. Telaşlı sisin içinden gözlerimi kırpiştirıyorum ve alt dudağının alt tarafındaki küçük koyu çile bakıyorum.

Onunki gibi geriliyor

gülümsemesi büyür. "Bir doktora ihtiyacım olabilir. Dişlerim takırdıyor." "Neyin yardımcı olacağını biliyorum. Hadi gidelim."

"Nereye gidiyoruz?" Merak, bir yığın zayıflamış, terli uzvumu yatağımın rahatlığından çekip alıyor. Brant bir kolunu bana dolayarak beni dengesiz ayaklarımın üzerine kaldırıyor. "Uzak mı?"

"Çok uzak değıl. Gökkuşağının hemen üzerinde."

Kaldıraç olarak pazusunu sıkıyorum.

"Ha?" "Hadi ama."

Şakağımda kalp atışlarımla aynı anda çarpan donuk bir nabız var. Bir öksürük nöbeti beni iki büklüm ederken iki elimle Brant'in koluna tutunuyorum. "Sanırım grip oldum, Brant. Ya da mono."

"Bu zatürre. İyileşeceksin."

"Zatürre mi? Büyükbabam zatürreden öldü," diyorum ona, panik başımın daha da zonklamasına neden oluyor.

Brant beni ayakta tutuyor, Fildişi sabunu ve naneli sakız gibi kokuyor. Bazen bu kokular taze otlarla karışıyor, çünkü her zaman mutfakta yemek pişiriyor. Fesleğen, kekik, adaçayı. Rahatlatıcı kokular. Bana bakıyor, gamzeleri güçlü çene hattına karşı çok çarpıcı. "Ama yapmayacaksın," diyor. "Şimdi gözlerini aç."

"Gözlerim çoktan..." Pembe tuğlalardan ve limon damlalarından yapılmış, uzun ve gururlu dev bir kale önümde belirdiğinde sözlerim kesiliyor. Dans eden bulutların ve gökkuşağı yıldızlarının arasında duruyor. Nefesim kesiliyor. "Neredeyiz biz?"

"Sana söylemiştim, Junebug," diye yanıtlıyor Brant, beni bırakıp ilerliyor. "Gökkuşağının üzerinde."

"Bu gerçek değıl. Bu sadece bir şarkı."

Şimdi smokin giyiyor; tıpkı geçen bahar kapımızın önünde yumurtadan çıkan ardıç kuşu yumurtaları gibi parlak bir mavi. Yuvaları annemin saman ve dallardan yaptığı Paskalya çelenginin üzerine kurulmuştu.

Tam bu düşünce aklımdan geçerken, üç yavru kızılgerdan gözümün önünden uçuyor ve yemin ederim kanatlarını çırparak bana el sallıyorlar.

Bu ateş beni deli ediyor.

Gözlerimi ovuşturuyorum, kafa karışıklığı görüşümün bulanıklaşmasına neden oluyor. "Brant, bekle... beni burada bırakma."

"Seni asla terk etmem. Seni seviyorum."

"Ne kadar?" Neden sorduğumu bilmiyorum ama soruyorum.

"Aya kadar ve geri." Brant duraklar, kaşları çatılır. "Hayır, bu yeterli değil. Peki ya... gökkuşağının üzerinden geçip tekrar geri dönmeye ne dersin?" diye karar verir. Sonra göz kırpmıyor. "Acele et, Junebug. Düğüne geç kalamazsın."

Düğün mü?

Hazırlıklı değilim. Konuşmam yok, hediyem yok, güzel bir elbisem yok. Okuldan kalma spor şortumu ve ateş teriyle lekelenmiş eski bir dans tişörtümü giyiyorum.

Bacaklarımı harekete zorlayarak, Brant'e yetişmeye çalışarak pastel tuğlaların üzerinde ilerliyorum. Altın peri tozuyla parıldayan büyük fuayede gözden kayboluyor.

İçeri girdiğimde tanıdık bir ses beni karşılıyor. "June!"

Soluma döndüğümde koyu kızıl saçlarının iki ince omzunun üzerinden sıçrayarak bana doğru koştuğunu görüyorum.

Wendy Nippersink.

Bu bir rüya değil. Bu bir kabus.

Dudaklarım büzüldü. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sana bir şey getirdim," diye mırıldanıyor, gür saçlarındaki ışıltılı tacı düzeltiyor, sonra eğilip yanağımı çimdikliyor. "Güzel bir kız için güzel bir hediye."

Yanağımı sıkınca burnumu kırıttırdım.

Wendy bana karşı her zaman iyi olmuştur, bu yüzden bazen onu sevmediğim için kendimi kötü hissediyorum. Ama Brant'e her zaman iyi davranmıyor ve benim için en önemli şey de bu.

Keşke ondan temelli ayrılса.

Elini dantelli kahverengi saçlarıma götürüyor ve parmaklarındaki çatlakların arasında dalgalanmasına izin veriyor. "Ona Rupert adını verdim."

"O... ?"

Ve sonra bir tek boynuzlu
at var. ılık atıyorum.

Wendy bir parmağını dudaklarıma bastırarak beni susturuyor. "Şşş. Onu korkutacaksın.

Rupert yüksek sesleri, kapalı alanları ya da çift negatifleri sevmez." "Neler oluyor?"

Sanki kafası karışmış gibi bana bakıyor ve onun canlı tüylerini okşuyor. "Ondan hoşlanmıyor musun?"

Rupert kişniyor.

"Neredeyim ben? Bu nasıl mümkün olabilir? Neden bir tek boynuzlu at var?" "Düğün için burada tabii ki."

Sersemlik gözlerimin arkasında parıldayan ışıkların dans etmesine neden oluyor. Avuç içimin topuğunu alnıma bastırıp derin bir nefes alıyorum. Kontrolsüzce öksürmeye başladığımda, omurgam boyunca nazik bir okşama oluyor. Boğazıma masaj yapıyorum, sonra arkama bakıyorum.

Gözlerim inançsızlıkla
açıldı. Bu Brant'in annesi.

Kakao yağı saçları ve marmelat gözleriyle Noel süsü fotoğrafında görüldüğü gibi görünüyor. Saf sıcaklık ve tatlılık. "Ben... Ben anlamıyorum..."

"Oh, June. Daha mutlu
olamazdım." "Ama sen-"

"Öldü mü?" Başını eğerek sırtıyor. "Sanırım öyleyim. Ama gökkuşağının üzerinde sihir olabilir... eğer hayal etmeye cesaret edersen."

Brant'in annesi uzun bir koridorda süzülüyor gibi görünüyor, ben de takip ediyorum, ateşim geri geliyor ve kulaklarımı ve boynumu ısıtıyor. Beni Viktorya tarzı bir odaya götürüyor - ya da mücevherli tonlar ve eski mobilyalar, yoğun duvar kağıdı ve ağır perdelerle eski günlerde bulmayı beklediğim bir odaya.

Brant'in annesi *-sanırım adı Caroline'dı- elindeki* saç maşasıyla püsküllü bir koltuğun tepesine vuruyor. "Gel bakalım June. Seni süsleyelim."

"Üzgünüm ama çok hastayım." Sallanmaya başladım, ateşim yükseliyordu. "Düğüne gelemeyeceğim."

"Oh, ama yapmalısın. Sen gelinsin."

Ne?

"Evet Peach, bizi yüzüstü bırakamazsın. Bu konuşmayı yazmak için saatlerimi harcadım."

Dönüp baktığımda Theo'nun çiçekli bir kanepenin üzerine yığıldığını görüyorum. Boğazını temizliyor, yumruğunun içinde bir kâğıt parçası tutuyor. Ayrıca şık bir smokin giymişti. "Theo?"

"Bir zamanlar annemin bir bebeği olacaktı ve ben onun bir kız olacağını biliyordum," diye okuyor, karşısındaki elini hareketli bir şekilde sallayarak. "Adını Kelebek koyacaktım, ama başka biri geldi ve ona başka bir isim verdi-Junebug. Hiç de göz alıcı bir böcek değildi ama yine de kulağa hoş geliyordu. Tıpkı kız kardeşim gibi. Ve her ikisinin de kanatları var, ki bu çok uygun... çünkü bu küçük kızın kaderinde uçmak vardı."

Sırtımda bir gıdıklanma var, boynumu eğiyorum ve kürek kemiklerime yapışmış iki dev kanat keşfediyorum. Kendi kendilerine çırpınıyorlar.

Çevir, çırp. Çırpın, çırpın.

Bu delilik. Bu gerçek olamaz. Theo'nun yanına koşup omuzlarını sıkarak, "Lütfen beni eve geri götür. Noel'i kaçıracağım. Bunların hiçbir mantıklı değil!"

Sadece gülümsüyor.

"Lütfen," diye tekrarlıyorum, onu tutuşum gevşiyor. "Burada olmamam gerekiyor, Theo."

Bir iç çekiş onu terk ediyor, bir eli bileğimin etrafında kıvrılmak için kalkıyor. "Elbette öylesin, Peach. Hayatındaki her şey seni bugüne getirdi."

"İmkansız. Daha on iki yaşıdayım! Evlenmek için çok gencim." "Burada bunların hiçbir önemi yok, küçük kardeşim."

"Oh, Theo, lütfen beni eve götür..."

Yanına, kanepenin üzerine çöküyorum ve beni kendine çekiyor. "Evindesin, şapşal. Ayrıca, sana konuşmamı bile bitirmedim."

"Bunu bana *gerçekten* evlendiğim gün söyleyemez misin? Gerçek hayatta?"

Theo duraksıyor, bakışlarımla buluşmadan önce başını bir dakikalığına eğiyor. Dudaklarına yumuşak bir gülümseme değerken gözleri yıldızlarla dolu bir galaksiyle parlıyor. "Sanırım sana şimdi söylemeyi tercih ederim."

Başım ağrıyla yayılıyor. Ciğerlerim ağır ve dolu hissediyor, rahatlamak için çaresizim. İçimde ürperti titreşirken şakağımı omzuna yaslıyorum. "İyi," diye rahatlıyorum.

"Mükemmel." Ellerini birbirine vurur. "Pekâlâ Peach, iyi dinle çünkü bundan sonraki kısım çok önemli. Anladın mı?"

"Anladım."

"Güzel. Şimdi, unutma..." Theo derin bir nefes alır, sonra konuşmak için ağzını açar.

Hiçbir şey çıkmıyor.

Ağzı hareket ediyor ama ses yok.

Kaşlarımı çatarak omzundan kalkıyorum. "Seni duyamıyorum,

Theo..." "İşte bu kadar. Unutmayacaksın, değil mi?"

Hayır! Bu çıldırtıcı! "Tekrar söyle," diye yalvarıyorum. "Lütfen, Theo! Seni duyamadım."

"Vakit geldi!" Caroline, eşikten süzülerek geçerken bizi kapıdan dışarı çıkarıyor. "Kesinlikle çok güzel görünüyorsun, June. Seni görene kadar bekle."

Theo ayağa fırlıyor ve beni takip ediyor. "Konuşma zamanı!" diyor, sonra zıplayarak önüme geçiyor.

Gerçekten eğleniyor.

"Bekle, geliyorum!" Birdenbire tül, ipek ve parıldayan taşlardan yapılmış abartılı etekli bir mayo giyiyorum. Gitmek zorunda olduğum ve bir şekilde yolunu bildiğim balo salonuna doğru ilerlerken arkamdan bir gökkuşağı treni geliyor.

Girişte ağlıyor gibi görünen Wendy tarafından durduruluyorum. Başındaki tacı çıkarıp bana hediye ederken maskarası yanaklarından aşağı süzülüyor. Tacı yerine oturturken beni sulu bir gülümseme karşılıyor, saçlarım sihirli bir şekilde kıvrılmış ve simlerle tozlanmış. Çekingen parmaklarımla dokunuyorum. "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

"Sana daha çok yakışıyor zaten," diye omuz silkiyor. "Tebrikler, June."

Kapılar kendiliğinden açılıyor ve elmas kaplı sıralarda bekleyen arkadaşlarım ve ailem ortaya çıkıyor. Balo salonuna adım attığımda tüm gözler üzerimdeydi. Kalbim sinirden pıt pıt atıyor, ateşim yükseliyor. Bayılacağımdan korkuyorum.

Ben renkli koridorda yürürken annem gözyaşlarına bulanmış yanaklarını bir mendille siliyor ve ıslıl ıslıl gülümsüyor. Babam başparmağıyla beni onaylıyor ve "Harika görünüyorsun tatlım!" diye bağırıyor.

Dudağımı kemiriyorum, iki yanıma bakıyorum. Theo konuşma provası yapıyor gibi görünüyor, büyükannem çirkin bir kazak örüyor, okul arkadaşlarım gürültücüleri patlatıyor, Kelly Teyze'nin bir kucak dolusu kedisi var ve Yoshi bile ağzında bisküviyle bir sıranın üzerine tünemiş, kuyruğunu sallıyor.

Ve Brant.

Bekle. Brant nerede?

Panikle öne doğru dönüyorum, ancak bir tek boynuzlu at tarafından kısa sürede durduruluyorum. Rupert kişniyor. Geri çekiliyorum.

Gözlerimi yukarı doğru çevirdiğimde sonunda Brant'i buluyorum. Kucağında iki doldurulmuş fülle tek boynuzlu atın tepesine tünemiş. Biri Aggie, diğeri de eski peluş oyuncağı *Bubbles*'a benziyor. *Bubbles*'ı nereden bulduğunu merak ediyorum. Sevgiyle, hülyalı bir şekilde gülümseyerek elini bana uzatıyor. "Hazır mısın, Junebug?"

"Ne?" Mırıldanıyorum.

Hâlâ canlı mavi smokinini giyiyor ve Rupert'ın kuyruğundan '*Yeni Evlendim*' yazılı bir flama sarkıyor.

Farkına vardığımda içim içime sığmıyor.

Brant benim damadım mı?!

"Evleneceğim kişi sen misin?" Oda dönmeye başladığında kekeliyorum.

"Elbette." Kaşlarını çatıyor ve yüzüne bir şaşkınlık serpiştiriyor. "Başka kim olabilir mi?"

Herhangi biri! Herhangi biri!

"Sen benim kardeşimsin," diyorum, kafam karışmış bir halde. Kafa karışıklığından başım dönüyor. "Beni eve götür, Brant! Lütfen!"

"Sakin ol, Junebug. Ben senin gerçek kardeşin değilim."

"Öylesin! Seninle evlenemem!" Yalvarıyorum. "Lütfen, ben hastayım. İlaça ihtiyacım var. İhtiyacım var..." Öfkeli bir ateşle yeniden sallanmaya başlıyorum.

Bacaklarım sallanıyor, beni daha fazla dik tutamayacak kadar zayıf. Etrafımdaki her şey bulanıklaşırken gözlerimin arkasında yıldızlar dans ediyor. Sesler anlaşılır hale geliyor. Renkler ışığa karışıyor. Gürültü bip sesine dönüşüyor.

Bip. Bip. Bip.

Göz kırpıyorum.

Yapay ışık görüş alanıma giriyor.

Keskin bir nefes alıyorum, öksürmeye başladığımda ciğerlerime güçlkle ulaşıyorum. Islak, çirkin bir öksürük. Acıtıyor. *Her yerim ağrıyor.*

Bir el alnıma dokunuyor, nemli saçlarımı hafifçe geriye itiyor ve göz kapaklarım aşinalıkla çırpınıyor. Fildişi sabununun kokusu burnumu gıdıklıyor. "Brant..."

"Şşş. Konuşmaya çalışma, Junebug. Ben buradayım."

Başımı sağa çeviriyorum ve onu görüyorum. O yanımda bir sandalyede oturuyor, ben ise beyaz bir karyolada yatıyorum. Nişastalı çarşaflar göğsüme kadar çekilmiş ve odadaki ışık sert ve kör edici. Gözlerimi kısarak Brant'i daha iyi görmeye çalışıyorum. "Sen gerçek misin?"

Rüya bana geri dönüyor ve yüzümün kızarmasına neden oluyor. Ateşimin utancımı gizlediğini umuyorum.

Rüyamda Brant ile evlendiğimi gördüm!

Tek boynuzlu atlardan eski koltuklara, Brant'in annesinin odadan odaya süzülüşüne kadar tuhaf görüntüler zihnimde titreşiyor.

Delilik. Deliryum.

Daha önce hiç bu kadar gerçekçi bir rüya görmemiştim. Çok *tuhaf*.

"Ben gerçeğim. O ateş sana gerçekten çok zarar verdi," diyor yumuşak bir sesle.

Yeşil ve kahverengiyle örülü toprak gözlerinde endişe parıldıyor. Yosun ve kil. Saçları koyu dalgalı, kıvrıkcık değil ama düz de değil. Kulaklarının arkasına dolanan kalın bukleler onu genç ve çocuksu gösteriyor.

Ama o bir çocuk değil... 18 yaşında. Resmi olarak bir erkek.

Ve o benim kardeşim sayılır.

Onunla evlendiğimi hayal ettim!

Utanç duygum artmaya devam ederken gözlerine bakamıyorum. Yanaklarım ısınıyor ve kulaklarım yanıyor. "Buraya nasıl geldim ben?" Tavan döşemelerine doğru mırıldanıyorum.

Hatırladığım son şey, Brant Noel Arifesi yemeğini hazırlarken kendimi zayıf ve sıcak bir şekilde merdivenlerden yukarı sürüklediğim. Annem birazdan beni kontrol edeceğini söyledi.

Ve sonra Rupert vardı.

Brant elimi tutuyor ve hafifçe sıkıyor. "Ateşin çok yükseldi... bir-o beşin üzerindeydi. Halüsinasyon görüyordun. Hepimizi ölümüne korkuttun."

Ona doğru cesurca bir bakış attığımda, yüzü acı çekmiş gibi görünüyor. Gerçekten acı çekmiş. Boğazımdaki acıyı yutkunarak bastırıyorum.

"Seni o gölette kaybettiğimi sandım," diye devam ediyor, hemen öteme bakarak. Bir süre sessiz kaldı. Düşünceli. "Bu gece seni tekrar kaybettiğimi sandım."

Gözlerimden yaşlar akıyor. "Buradayım, Brant," diye fısıldıyorum, düzensiz ve gergin. "Buradayım."

Şey... *Sanırım* buradayım. Doğrusu, artık neyin gerçek olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, odanın her an uzaya dağılabileceği ve benim de şnorkel kıyafeti ve silindir şapkayla kayan bir yıldızın üzerinde yüzüyor olacağım.

Brant elimi bırakıyor ve sandalyesinin kenarına doğru eğiliyor. Saçları kalın dalgalar halinde gözlerinin üzerine düşüyor, bu yüzden doğrulurken saçlarını geriye doğru tarıyor. "Sana bir şey getirdim."

"Bu bir tek boynuzlu at değil, değil mi?"

Bocalıyor, sonra gülüyor. "Hayır... o bir tek boynuzlu at değil. Başka bir şey, aslında iki şey." Brant iki kolunu da kaldırarak hediyelerini ortaya çıkarıyor. Bir elinde Aggie var. Diğerinde ise altı yıl önce Noel'de aldığı özel yapım kılıç var. "Rahatlık için bir şey ve cesaret için bir şey."

Kalbim iki kat büyürken gözlerim yaşlarla dolmaya devam ediyor. "Teşekkür ederim. Beni nasıl daha iyi hissettireceğini hep biliyorsun."

Rüyamı ve Brant'ın Rupert'in üstünde otururken Aggie ve Bubbles'ı nasıl kucağında dinlendirdiğini düşünüyorum. İki sevgili filimiz sonunda buluşmuştu.

Bunun doğru olmasını ne kadar isterdim.

"Çünkü seni seviyorum, Junebug," diye fısıldıyor. Brant eğilip saç çizgime hafif bir öpücük konduruyor. "Çok fazla."

"Ne kadar?" Merak ediyorum.

Sesim çatlıyor. Boğazım gıdıklanıyor.

Birkaç santim uzaklaşıyor, dünyadaki tüm sevgiyle bana bakıyor. Gördüğüm tek şey onun yakışıklı yüzü. Hissettiğim tek şey onun sıcaklığı.

Yutkunuyorum.

Brant, "Aya kadar gidip geldim," diyor.

"Bu yeterli değil," diye mırıldanıyorum, yıpranmış bir nefes alarak. Sonra gülümsüyorum, Aggie hastane karyolasında yanımda yatıyor, bir elim kılıcımı kavrarken diğer elim Brant'i tutuyor. *Beni cesur yapan her şey.* "Gökkuşağının üzerinden geçip tekrar geri dönmeye ne dersin?"

BÖLÜM II

OceanofPDF.com

İKİNCİ TRAJEDİ

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

"İLK ÜS"

June, 14 yaşında

C Eleste bir lokma çilekli çöreğin içinden soluk soluğa kalıyor. "Hayden geliyor mu?"

"Öyle olduğunu söyledi. Marty de öyle."

Marty. Sigh.

En iyi arkadaşımın verandada oturmuş, parmaklarımın arasında bir kutu Dr. Pepper'ı döndürürken ılık bir Temmuz esintisi ağaç dallarının sallanmasına neden oluyor. Güneş gözlüklerim üzerimize vuran öğleden sonra güneşinin parıltısını engelliyor ve uzun saçlarım omzumun üzerinde tek bir örgü halinde örülmüş. En sevdiğim şarkılardan biri olan Big Data'dan *Dangerous*, arkadaşımın yaklaşan suare hakkında sohbet ederken bu yaz Cumartesi günü için mükemmel bir soundtrack.

Bacaklarımı uzatıyorum, bir parça altın ışıltısı umuyorum. Annem gibi solgunum, porselen tenimin güneş ışığına karşı neredeyse alerjisi var.

Can sıkıcı.

Çim sandalyede arkama yaslanmış mutlu bir şekilde otururken yüzüme çarpan bir şeyle irkildim.

"Üzerine bir şeyler giy, Peach. Tanrım." Theo veranda kapısından çıkarken bana bir plaj havlusu fırlatıyor.

Güneş gözlüklerimi kaldırarak alay ediyorum. "Kıyafet giyiyorum. Tanrım."

"Bunlar kıyafet değil. Tanrı aşkına, bunlar bebeklerinize giydirdiğiniz şeylere benziyor."

Ufacık kot şortuma ve dar askıma bakarak dudaklarımı büzüyorum. "İkiyüzlü davranıyorsun. Tişört bile giymiyorsun."

Çıplak göğsünü kaşdı - bronzlaşmış, çünkü bunu yapan bir cilde sahip olduğu için kutsanmıştı.

Hiç adil değil.

"Ben yaşının iki katı görünen on dört yaşında bir kız değilim," diye karşılık veriyor. "Brant'in *bir* arkadaşı geldi ve aynen aktarıyorum, '*Küçük kız kardeşin günlerce bacakları ve güzel göğüsleri var*' dedi. Hayır." Theo elini oksijeni ikiye bölmeye çalışır gibi havada gezdiriyor. "Siktir. Hayır. Benim gözetimimde sana tecavüz ettirmeyeceğim; kesinlikle olmaz."

Celeste ve ben bakışlarımızı paylaştıktan sonra o arkasını dönüyor ve yarısı yenmiş çöreğinin arkasına saklanıyor.

"Gerçekten utanç vericisin Theo," diye mırıldanıyorum, havluyu avludaki kaldırım taşlarının üzerine atarken. "Adamın biri sürünge olmak istiyorsa bu benim suçum değil."

"Hayır, ama ona sürünecek daha az şey vereceğinden emin olabilirsiniz." Hışımın yanıma geldi, havluyu aldı ve çıplak bacaklarımın üzerine örttü. "Küçük kız kardeşime göz koyacak cesareti olan herhangi bir pisliği tutuklama yetkisine sahip olana kadar, kendini koru. Ciddiyim, Peach."

Ona dilimi çıkarıyorum, sonra güneş gözlüklerimi indirerek tartışmanın bittiğini gösteriyorum. Theo bir süre daha üzerimizde geziniyor, kollarını kavuşturuyor ve büyük bir zalim gibi sessizce bakıyor. Saçları kısa bir süre önce kısaltılmış, tepesi daha uzun ve yanlardan kırılmış, bu da onu bildiğimden daha baskın gösteriyor - Theo kaslarına, asık suratlı tavrına ve yeni maço saç kesimine rağmen içten içe yumuşacık biri.

Benden daha fazla çili var ama daha açık renkliler, kum taneleri gibi. Saçlarının bal rengi gibi. Theo keskin açılar ve kare çenesiyle daha çok babamıza benziyor, ama gözleri anneminki gibi mavi - koyu, koyu mavi, bana çeliği hatırlatıyor.

Çelik zırh, çelik kılıçlar, çelik yiğitlik.

Beni sık sık çıldırtan aşırı korumacılık. Uzaklaştığı an, havluyu atıyorum.

"Vay be, kardeşin aşırı derecede korumacı."

Yanaklarımı havayla doldurarak bir nefes çekiyorum ve gazozumu yudumluyorum. "Şanslıyım."

Theo polis akademisindeki son yılını bitiriyor, bu yüzden bunun ona benim yanımda kanun gibi davranması için bir tür serbest geçiş hakkı verdiğini düşünüyor. Şimdiden ders çalışmak için eve uğrama hatasına düşen iki çocuğu korkutup kaçırdı. Her ne kadar onu ölümüne sevsem de

Arkadaşlarımın önünde utanç verici bir durum.

Neyse ki Theo bu gece kız arkadaşının evine gidiyor, bu da benim küçük buluşmamda etrafta olmayacağı anlamına geliyor. Hepimiz geçen ay sekizinci sınıftan mezun olduk, bu yüzden annem akşam saat dokuzda herkes dağıldığı sürece bir yaz partisi verebileceğimi söyledi.

Celeste yanımda alaycı bir şekilde titriyor. "Süper ezik. İki ağabeyimin nefesi ensemden olsaydı ölürdüm."

"Evet, zor." Gazoz kutumu yan masaya koyup şortumun püskülünü kurcalıyorum. "Neyse, sence bu gece için birkaç oyun ayarlamalı mıyız?"

"Ooh. Doğruluk mu cesaret mi?"

Çenem yukarı kalkıyor ve içimi bir heyecan dalgası sararken dudağımı ısırıyorum. "Kesinlikle. Ve belki... Şişe çevirmece?"

"Aman Tanrım. Hayden'la mı?" Eliyle göğsünü sıkıyor ve başını geriye atıyor. "Bana bir çatal sapla. Benden bu kadar."

İkimiz de kıkırdıyoruz.

"Daha kimseyi öpmedin mi?" Celeste çiğnemenin ortasında soruyor, tozluklarındaki kırıntıları temizliyor. Kirli sarı saçları tepesinde toplanmış, güneşli pusun içinde parlıyor. "Geçen ay plajdaki şenlik ateşinde Jordan'ı öptüm. Sanırım sana söylemiştim."

Boğazımı temizliyorum.

"Yaptın." Sahildeki şenlik ateşi.

Sahildeki şenlik ateşine gitmem yasaklanmıştı çünkü Brant ve Theo bunu öğrenmiş ve annemle babama uyuşturucu ve sefahat olacağını söylemişlerdi.

Tabii ki yoktu. Adam Plankton'ın sahil evinde, anne-babası ve büyükannesiyle birlikte yapıldı -büyükanne elindeki bastonu sallayarak, nefesinde alkol olan herkesi tokatlamakla tehdit etmeyi sever. Tabii, belki birkaç çocuk öpüşmüştür ama dürüst olmak gerekirse daha 14 yaşındayız.

Sanırım herkes sokağa çıkma yasağından sonra dışarıda kalacağı için heyecanlıydı.

Başparmağımın tırnağını çiğneyerek başımı sallıyorum. "Hayır, henüz değil. Pek fırsatım olmadı. Kardeşlerim karşı cinsin varlığıyla hamile kalacağımı düşünüyor gibi görünüyor."

Celeste kıs kıs güler. "Belki de bu gece o gecedir," diye şarkı söyler. "June ve Marty bir ağaçta oturuyor..."

"Çocukluk etme," diye sinsice gülümsüyorum, havluyu kaldırımdan alıp ona fırlatıyorum.

Gülüyor. "Orospu!"

Kıkırdamalarımız dindiğinde, bir dizimi yukarı çekerek şezlonguma uzanıyorum. Düşüncelerim Marty'ye kayıyor. Özellikle de Marty'yi öpmek.

Derim sinirden uğulduyor.

Bir süredir erkek çocukları merak ediyorum. Kendi vücudum geliyor, büyüyor, daha olgun hale geliyordu. Göğüslerim on üçüncü yaş gününden kısa bir süre önce tomurcuklanmaya başladı, her geçen ay daha dolgun ve daha belirgin hale geldi. On iki aylık bir süre içinde spor sutyeni giymekten B cup giymeye kadar ilerledim.

Okuldaki çocuklar ilk başta benimle dalga geçtiler.

Ve sonra benimle dalga geçmeyi bıraktılar, bunun yerine aniden arkadaşım olmak istediler.

Avlu kapısı kayarak açılıyor ve Yoshi hızla dışarı çıkıyor. Sekiz yaşına gelmiş olmasına rağmen kısa, güdük bacakları, tiz çığlıkları ve aşırı heyecanlı kuyruğuyla hâlâ bir köpek yavrusu gibi davranıyor. Verandadaki masanın etrafında daireler çizerek koşuyor, kaldırım taşlarında bir şey dökülmüş olması gereken bir çatlağı yalamak için duraklıyor, sonra arka bahçeye fırlıyor ve bir sincabı kovalamak için bir dut ağacının etrafında kayboluyor.

Kafamı kaldırıp Brant'in beyzbol şapkası, beyaz tişörtü ve atletik şortuyla verandaya çıkışını izlediğimde gülümsemem hâlâ yerindeydi. "Arkadaşın nerede?" Theo'nun yorumunu hatırlayarak soruyorum.

Brant kapıyı arkasından kapatıyor, sonra bakışlarını benimle Celeste arasında gezdiriyor. İlk başta hiçbir şey söylemedi. Çıplak ayakları ve okunamayan ifadesiyle bize doğru yaklaşıyor, eğilip plaj havlusunu alıyor, sonra da bacaklarıma yerleştiriyor. "Ön tarafta arabamla uğraşıyor. Fren balataları bitmiş."

İçimden homurdanarak ipucunu alıyorum ve daha fazla örtünmek için havluyu ayarlıyorum. "Yakında biriyle çıkacağımı biliyorsun, değil mi?"

"Ben sadece seni ağabeyinin gazabından koruyorum. Havlunu yine kaybettiğini görürse sigortaları attırır."

"Evet, Theo beni kitaplığındaki cam bir kavanozda saklamak istiyor. Beni sonsuza kadar koruyamayacağını fark etmek zorunda kalacak."

Brant bundan ürkmüş gibi görünüyor. Yüzünden bir şey geçiyor, kaşlarını bir anlığına birbirine yapıştırıyor ve sonra silkiniyor. "Bunu ona söylemeyi dene."

"Yaptım. Sadece, *'İyi denemeydi, Peach. Çok komiksin, Peach. Gerçek bir komedyensin, Peach.'*"

Dudakları seğiriyor. "Kulağa doğru geliyor."

Celeste oturduğu sandalyeden doğrulur, su şişesinden bir yudum alır ve kapağını kapatır. "Gitmeliyim, böylece partiden önce kendime gelebilirim," diye cıvıldıyor, cep telefonuna bakıp hızlıca bir mesaj yazıyor, sonra ayağa kalkıyor. "Altıda dönerim."

Ben de ayağa kalkıyorum ve havluyu alıp Brant'in kafasına atıyorum. Elinde olmayan bir gülümsemeyle omuz silkiyor ve bu benim de sırtımama neden oluyor. Celeste yanağıma bir öpücük konduruyor, dağınık topuzunu çekiştiriyor ve evin yanından bisikletine doğru yürüyüp son bir kez veda ediyor.

Esnemiş gibi yaparak kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. "Bu akşam Wendy's'e gidecek misin?"

"Hayır. O ve Wyatt'ın gitmesi gereken bir aile barbeküsü var." Brant beyzbol şapkasını çıkarıp kahverengi dalgalarını kaşdı, sonra şapkayı ters yönde kafasına geri taktı. "Şaperonluk görevindeyim."

Bunu gözlerinde muzip bir parıltıyla söylüyor ve ben donup kalıyorum. "Değilsin."

"Ben de. Beni baban atadı ve ben de sorumluluğumu çok ciddiye almayı planlıyorum."

"Brant, yemin ederim-"

"Elimde bir kurallar listesi var. El yazısıyla yazılmış, çok resmi." "Brant..."

Resmi bir tavırla boğazını temizliyor. "Kanepeler, loveseatlar ve banklar dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere bir mobilya parçası üzerinde uzanırken June Bailey ile erkek cinsiyetinden herhangi bir kişi arasında en az altı fit mesafe bırakılacaktır. Elbette yataklar kesinlikle yasaktır." Eğlenen sırtışını tutmaya çalışıyor ama işe yaramıyor. "Cinsel eylemlere veya cinsel organlara gönderme yapan hiçbir müziğe izin verilmeyecektir. Herhangi bir fallik temsili olan hiçbir atıştırılmalık veya yiyeceğe izin verilmeyecek-"

"Dur. Lütfen, dur." Başımı sallıyorum ama bir kahkaha patlaması beni ele veriyor.

"Saat yedi civarında zorunlu bir çalışma arası olacak çünkü eğitim önemlidir." Parmağını havaya kaldırıyor. "Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, utanç verici bir hikayenin zorunlu olarak yeniden anlatılmasında ısrar ediyorum."

June'un çocukluğu her saat başı, sadece işleri hafif tutmak için. Haraç olarak gönüllü oluyorum."

Üzerine atladım.

Sırtına atlayarak bacaklarımı ortasına doluyorum, kollarım boynunu sarıyor ve sıkıyor. "Hiç komik değilsin."

"Mizah öznelidir," diye homurdanıyor.

Beni arka bahçeye doğru taşıyor, kendini benden kurtarmaya çalışıyor ama ben tutmaya devam ediyorum. Tonlarca ağırlığım yok ama yıllarca dans eğitimi aldığım için sıkı ve formdayım. "Tamam ama *kimse* senin komik olduğunu düşünmüyor."

"İstiyorum."

"Argh, çileden çıkarıyorsun," diyorum, daha sıkı tutunarak ve iyi bir önlem için kolunu çimdikleyerek. "Sözünü geri al."

"Ouch. Eğer kirli oynamak istiyorsan, ben hazırım." Saç örgümü çekiştiriyor. "Hey! Belden aşağı vurdun. Sen yirmi yaşındasın, bense hâlâ çocuğum."

Sayılır. Çocuk kartını sadece bana faydası olduğunda kullanırım, ancak ayrıcalıklar kazanmaya veya olduğumdan daha büyük görünmeye çalışırken birinin bana çocuk demesini Tanrı korusun.

"Mükemmel. Çocuklar gıdıklanmaya bayılır." Brant uzanıp beni gıdıklamaya başlıyor, parmakları ben çığlık atana kadar kaburgalarımın üzerinde dans ediyor, sonra teslim oluyorum.

Lanet olsun, her seferinde.

Sırtından kayarak kaçmaya çalışsam da beni gıdıklamaya devam ediyor, saldırı karşısında kıvranıp kıpırdandıkça kıkırdamalarım artıyor. "Dur!" diye bağıriyorum, ciğerlerim nefes nefese kalıyor.

Ve sonra ciğerlerim *gerçekten* nefes alamıyormuş gibi hissediyor. "Bekle, bekle... dur," diye nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Brant ruh halimdeki değişimi fark etmiş olmalı çünkü beni hemen serbest bırakıyor. "İyi misin, Junebug? Canını mı yaktım?"

"Hayır, ben..." Elim göğsüme masaj yapmak için kalkıyor ve şaşkınlık ve hafif bir utanç içinde sırılsıklam oluyorum. Ciğerlerim yeterince hızlı havayla dolmuyormuş gibi hissediyorum ve bir önceki hafta dans antrenmanında da benzer bir hissi fark etmeme rağmen önemsememiştım - biraz üşütmüştüm, bu yüzden olduğunu düşünmüştüm. Kalp atış hızım yavaşlamaya başladığında, nihayet tatmin edici bir ciğer dolusu nefes alıyorum, sinirlerim yatışıyor. "Kusura bakma, biraz nefesim kesildi de."

Brant parmağını çenemin altına koyuyor ve göz göze gelene kadar başımı yukarı kaldırıyor. Her kırısklığa, her gölgeye, her gözeneğe

kazınmış bir endişe var. Bakışları yüzümde geziniyor, beni okumaya
alışıyor, parçaları birleştirmeye alışıyor.

Tehdidin geçtiğinden emin olana kadar birlikte. Parmağını indirirken nefesi kesilir. "Bundan hoşlanmadım."

Gözleri şefkat ve bir parça tedirginlikle parlıyor, güneş ışığı yeşil beneklerin kahverengiden daha parlak parlamasına neden oluyor. Başımı eğip kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmadan önce bir an sepya girdabında kayboluyorum. "Bir şey olmadı. Ben iyiyim." Gülümsemeye zorlayarak omzuna hafifçe vuruyorum. "Endişelenecek bir şey yok. Bu muharebeyi kazanmış olabilirsin ama savaşı asla kazanamayacaksın."

Yine de sataşmalarına kulak asmıyor; tansiyon çok yüksek, bakışlarındaki endişe hâlâ ağır.

Söyleyecek başka bir şey bulmaya çalışarak dudağımı ısırıyorum.

"Biliyorsun-" "Hey. Brant."

Brant omzumun üzerinden bakıyor, sonra yanımdan geçiyor. "Her şey bitti mi?" Etrafımda dönerek, Brant verandaya doğru ilerlerken onun arkasından gidiyorum,

arabası üzerinde çalışan arkadaşının kapıda beklediği yer. Adam yağ kovası gibi, siyah saçları tel tel, derisi yağ içinde ve yaklaştığımı fark ettiğinde kırmızı gözlerinde şehvet dolu bir bakış beliriyor.

Askılı bluzumun eteğiyle oynuyorum, ancak bu hareketin adamın dikkatini açıkta kalan göbeğime çektiğini fark ediyorum.

Kasıtlı mı yoksa bilinçaltında mı olduğundan emin değilim ama Brant adamın görüşünü engellemek istercesine önüme geçiyor. "Sana ne borçluyum?"

Huysuz herif yumruğunun içine öksürüyor, sonra kirli ellerini kotunun üzerinde gezdiriyor. "İki elli."

"Harika. Seninle ön tarafta nakit olarak buluşacağım."

Geride durup örgümün ayrık uçlarıyla oynuyorum, adamın başını sallayıp evin içinde kaybolmasını yarı izliyorum. "Öyle görünüyor-"

"O benim arkadaşım değil," diyor Brant, sırtı hâlâ bana dönük, avlu kapısına odaklanmış bir halde. "O sadece Phil sayesinde tanıdığım bir oto tamircisi."

"Oh..." Ne demek istediğini anlamadığım için göz kırpyorum. "Ne olmuş yani?"

"Ee," diyor, sonunda bana doğru dönüyor ve gözlerini benimkilere diyor. Yutkunuyor, irisleri çöldeki fırtına bulutları gibi kararıyor. "Sana böyle bakan biriyle arkadaş olmazdım."

Yanağımı çiğnerken kalbim tuhaf bir hisle çarpıyor. Boğazımdaki gıdıklanmayı temizleyerek "Tamam." diye mırıldandım.

Bakışlarımı tek bir kalp atışı boyunca tutuyor, sonra içeri girmek için arkasını dönüyor.

"Hemen döneceğim!" Buzlu çay dolu kırmızı solo bardağımı yere bırakarak haykırıyorum. Gökyüzü gri ve alacakaranlık, bulutlarla yüklü ve gün ışığı kayboluyor. Tiki meşaleleri ve ip ışıkları verandayı aydınlatırken, arkadaş grubum babamın süslü hoparlörlerinden yayılan pop müzikle dans edip kaynaşıyor. Cep telefonumun şarjını boşa harcamayayım diye bana ödünç vermişti.

Partinin yarısı bitti, ben de tuvalet molası için üst kata çıkıyorum. Brant oturma odasında annem ve babamla birlikte *Breaking Bad* izliyor ama dikkatinin sadece yarısını verdiğini biliyorum; diğer yarısı da partiye ve özellikle de benim söz konusu partiye katılımıma odaklanmış durumda. Dışarıya gizli kameralar yerleştirdiğinden neredeyse eminim ve uyuşturulmadığımdan, tecavüze uğramadığımdan ya da bira içmediğimden veya vücut çekimlerine katılmadığımdan emin olmak için telefonundaki görüntüleri kontrol ediyor.

Ya da Nae Nae dansı.

Bunu da aynı şekilde kabul edilemez bulurdu.

Merdivenleri ışıltılı bir gülümsemeyle çıkarken kaşlarını bana doğru kaldırıyor ve aileme hızlı bir el sallıyor.

Her şey yolunda. Öpüşme içeren bir oyun beklentisiyle takıntılı bir şekilde dişlerimi fırçalamak için kesinlikle yukarı çıkmayacağım.

Banyo kapısını arkamdan kapattıktan sonra aynayı kontrol ediyorum. Saçlarım Temmuz neminden dolayı biraz kabarmış ama gevşek buklelerim oldukça iyi dayanmış. Parmaklarımla onları kabartıyorum, sonra biraz daha deodorant ve *Victoria's Secret* parfümü sıkıyorum. Üzerimdeki çivit rengi sundress gözlerimi tamamlıyor ve yapıştırılmış kirpikler de yardımcı oluyor. Bir tutam pırıltılı dudak parlaticısıyla bitiriyorum, sütyenimi ayarlıyorum, böylece göğüs dekoltem daha belirgin oluyor ve merdivenlerden aşağı iniyorum.

Beyaz dişlerimi bir kez daha göstererek ailemin gözlerini kamaştırıyorum ve mutfaktan geçip dışarıda kayboluyorum.

"İşte buradasın!" Celeste, ortak arkadaşımız Genevieve'i bana doğru çekerek anons ediyor. İki kız da bana doğru geliyor ve Celeste nefesinin altında mırıldanıyor. "Beşinci kattaki büyük dut ağacının arkasında."

Ağzım kuruyor ve sanki bu beni ilk öpücüğüme hazırlayacakmış gibi içgüdüsel olarak elbisemi düzeltiyorum. "Kim oynuyor?"

"Herkes," diyor Gen. "İki ayrı grup halinde oynayacağız, böylece herkes bir anda ortadan kaybolup ailelerinize kırmızı bayraklar göndermeyecek. Ama merak etmeyin... Marty bizim grupta olacak." Bana göz kırptıyor.

Korkudan irileşmiş gözlerimi kaldırıp Marty'yi arıyorum. Hayden ve Josh adında iki çocukla birlikte yemek masasına yaslanmış gülüyorlardı. Kısa kahverengi saçları jöleyle düzeltilmiş ve fener ışıklarının altında parıldıyor. "Tamam."

"Kusacak gibi görünüyorsun, June," diye fısıldıyor Celeste bana. "İyi olduğuna emin misin?"

"Tabii ki. Ben harikayım."

İki kız bakıştıktan sonra omuz silkiyor. "Hadi şimdi gidelim. Çocuklar birazdan bize katılacak."

Aklımı başıma toplayıp çimlere doğru ilerliyorum ve yol boyunca birkaç kız arkadaşım ile daha karşılaşıyorum. Gen, berduş çantasından boş bir Pepsi şişesi çıkarıyor, kalın siyah kaşları sıkıntıyla dans ederken, bağdaş kurup çimlere çöküyor.

Kalbim öfkeyle çarpıyor.

İki arkadaşımın arasına oturuyorum, bir yandan saçlarımla oynarken bir yandan da karnımda uçuşan kelebekleri görmezden gelmeye çalışıyorum.

Birkaç dakika sonra Marty, yanında dört çocukla birlikte ağacın etrafından belirir. "Hey, bayanlar. Bizim için yeriniz var mı?"

Şeytani bir şekilde sırtıyor.

Bana doğru sırtıyor.

Yutkunuyorum, muhtemelen akli dengesi yerinde değilmiş gibi görünen bir gülümsemeyi zorluyorum. "Tabii ki. Buraya gel." Sesim biraz çatlıyor ve dengesizliğimi doğruluyor.

"Mükemmel."

Çocuklar bir daire oluşturacak şekilde yerleştiler, Marty tam karşıma oturdu. Arkadaşlarımdan biri, şişenin dönmesi için düz bir yüzey olarak ortasına ateşlik zulumuzdan bir karton parçası koydu.

"June, ilk sen başla," diye konuşuyor Marty, çikolata rengi gözleri parlayarak. "Bu senin partin."

Çapkın gülümsemesi yüzünü terk etmedi ve yanaklarım korkunç bir endişeyle yanıyor. Avuçlarımı birbirine bastırıp başımla onaylıyorum. "Elbette, tamam."

Cam şişeye uzanırken neredeyse titriyordum.

Aşağılayıcı!

Koluma normal davranması için bağıarak, etrafımda fısıltılı konuşmalar birbirine karışırken hafifçe gülüyorum. Hızlı bir nefes çekiyorum, sonra bileğime bir fiske vuruyorum. Şişe kartonun üzerinde çılginca dönüyor ve ben onun dönmesini izliyorum, tekrar tekrar, yavaşlayarak... yavaşlayarak...

Marty uzanıp durduruyor, başlık doğrudan ona doğrultulmuş. Arkadaşım Arya yanımda kıkırdıyor. "Bu hile yapmaktır," diye azarlıyor. "Tüh." Omuz silkiyor, belli ki umursamıyor. "Şuna bak."

Taze sinirler beni sardı. Tenim sıcaktan kızarıyor, belirsizlik ve bir parça korku ile karıncalanıyor.

Bu korkutucu olmamalı. Bu korkutucu olmamalı.

Gülüyorum, bu sefer garip bir şekilde, sanırım psikotik olmaktan iyidir. Dudaklarım kuru ve çatlamış hissediyorum, bu yüzden onları dilimle kayganlaştırıyorum.

Marty bu geçici hareketi fark etti, sonra ayağa kalktı. Bana bir el uzattı. "Leydim," diyor resmi bir kaprisle.

Ayağa kalkarken dizlerimin titrememesi için yalvarıyorum. Çoğunlukla itaat ediyorlar, ancak öne doğru adım atarken neredeyse bazı odun parçalarına takılıyorum. "Ben..." Sertçe yutkunuyorum, bakışlarıyla buluşmadan önce çemberin etrafına bakıyorum. "Daha önce hiç kimseyi öpmedim."

"Biliyorum."

"Biliyor musun?"

Marty başını sallar. "İlkiniz olmaktan onur duyuyorum."

Dudaklarımı tekrar yalıyorum, sonra altını ısııyorum. Marty sevimli ve tatlı-

ve genç. Çok genç görünüyor, sadece bir çocuk, bir çocuk... ve öyle olduğu için.

Bu düşüncenin neden aklımdan geçtiğinden emin değilim. Ben de gencim. Aynı yaştayız.

Uzun, ağır saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken, Marty uzanıp parmağını çenemde gezdirdiğinde yanaklarım daha da pembeleşiyor. "Hazır mısın?" diye soruyor.

Sorduğu için minnettarım, öylece almadığı için. Başımı sallıyorum. "Tamam." Gülümsüyor, eğilmeden önce kendi dudağını ısııyor.

Boğazıma bir nefes takılıyor ve sonra dudakları dudaklarımla buluşuyor. Sıcak, ıslak dudaklar. İlk başta sadece geziniyorlar, suları test ediyorlar, bir tat alıyorlar. Sonra bana daha fazla bastırıyor, nefesi ağzıma

değiyor. Ne yapacağımdan emin değilim ama içgüdüsel olarak dudaklarımı ayırıyorum ve bekliyorum, daha fazlasını yapmasını, başka bir hamle yapmasını bekliyorum.

Öyle.

Marty dilini ağzımın içine sokarken kolu kalkıp belimi sarıyor, diğer eli de yanağımı kavıyor. Dillerimiz çarpıştığında inlediğini duyuyorum. Vücutlarımız birleştğinde alt karnıma sert bir şeyin bastırdığını hissediyorum. Sırtım eğiliyor ve beni daha sert öpüyor, dilini ağzımın içinde döndürüyor, benimkiyle karıştırıyor, ellerim sabit durmak için gömleğinin önünü kavıyor.

Dilim hareket ediyor, ritim bulmaya çalışıyorum. Onun özensiz itişlerini karşılamaya çalışıyorum.

Ve sonra aniden bitiyor.

Bir el üst koluma dolanıyor, beni geriye doğru itiyor ve Marty'den uzaklaştırıyor. Ayaklarım tökezliyor ve neredeyse arkamdaki sert çerçevenin üzerine yığılıyorum. Boynumu yukarı kaldırıyorum, Brant'inkilerle karşılaşınca gözlerim açılıyor.

Saçmalık.

Bana bakıyor, çenesi sessiz bir öfkeyle titriyor, parmakları hala koluma sarılmış. "Parti bitti."

Şok dağılıyor, yerini hızla öfke ve utanç alıyor. Kolumu çekip kurtardım. "Ne oluyor, Brant?" Dudaklarım arı sokmuş gibi hissediyor, yanaklarım alev alev yanıyor. Etrafımdaki arkadaşlarıma bakıyorum, herkes ayağa kalkmış, eşyalarını topluyor, göz teması kurmayı reddediyor, Marty ise utangaç bir şekilde gülümseyerek çimlerin arasından uzaklaşıyor ve beni kardeşimle yalnız bırakıyor. Kollarımı kavuşturuyorum, savunmalarım alevleniyor. "Bunu yaptığına inanmıyorum." "Şaka mı yapıyorsun? Daha önce hiç görmediğim bir çocukla Hatta daha önce tanıştık. Sen sadece bir çocuksun, June."

"Ben çocuk *değilim*. Ben bir gencim. Liseye başlamak üzereyim!"

Bir elini dağınık saçlarında gezdiriyor. Saçları dağınık, kulaklarına ve alnına dökülüyor. "Ben sadece seni korumaya çalışıyorum. Onu tanımıyorum bile."

"Onu tanımak zorunda değilsin," diye karşılık verdim. Bir adım daha yaklaştığımda öfkem artıyor. "Beni utandırdın. Beni tüm arkadaşlarımdan önünde utandırdın, aşık olduğum kişi de dahil."

Gözleri kısa süreliğine kapanıyor, sanki kendi duygularını dizginliyormuş gibi. "Hadi içeri girelim."

Brant bana doğru uzanıyor, ama ben sertçe geri çekiliyorum. "Dokunma bana," diye feryat ediyorum. "Senden nefret ediyorum, Brant. Senden gerçekten nefret ediyorum."

İrkiliyor, ela gözleri ince bir kargaşayla parlıyor.

Suçluluk duygusu anında etrafımı sarıyor.

Brant başka tarafa bakar, ensesine masaj yaparken usulca fısıldar, "Böyle söyleme." Başını hafifçe sallar, sonra tekrarlar. "Böyle söyleme, Junebug."

Çenem göğsüme düşüyor, gözlerim yaşıyor - pişmanlık ve içten içe kaynayan öfkenin karışımı. Ama gururum özür dilemek için çok güçlü, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

Çekip gidiyorum.

Çimenlerin arasından geçip verandaya çıkıyorum ve kapıda bekleyen arkadaşlarımla buluşuyorum. Kısa bir süreliğine, sadece bir kez duraklayarak, arkama bakma cesaretini gösteriyorum, alacakaranlık bahçeye bakıyorum ve dut ağacına iniyorum.

Brant hâlâ orada, onu bıraktığım yerde, yüzünde aynı korkunç ifadeyle duruyor.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

"İLK SUÇ"

Brant, 22 yaşında

"T Şapkalı orospu çocuğu öldü. Taş gibi soğuk bir ölü."

Kumda yürürken Theo'nun elleri iki yanında toplanıyor. birlikte, yaz şenlik ateşinin kokusu marihuana ve citronella ile karışıyor.

Yanımdaki adamdan uçucu dalgalar yayılıyor ve onu ikna etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum ama yine de deniyorum. "Rozetini almak için çok çalıştın Theo. Wyatt gibi bir pislik yüzünden bunu kaybetme."

Wyatt Nippersink. Bu isimden *gerçekten* nefret ediyorum.

Beklendiği gibi benimle alay etti. "Çabanı takdir ediyorum ama bu gece rozetimi kaybetmeyi planlıyorum. Boğulana kadar boğazına sokacağım."

Lanet olsun.

Dürüst olacağım, benim de kanım kaynıyor ama kimseyi yakmamak için yıllarca ısıyı nasıl yumuşatacağımı çalıştım.

Theo ise tam tersi. O tamamen kin ve nefret dolu. Peki ya June'a gelince?

İzle. Dışarı.

Wendy bana Wyatt'ın Celeste'nin ailesinin arazisindeki plajda bir partiye gideceğini ve bir arkadaşıyla konuşurken June'un adının geçtiğini duyduğunu söyledi.

Yasadışı maddeler, reşit olmayanlar için içki ve on altı yaşında kızlar... Bir polisin uğraması için mükemmel bir parti gibi görünüyordu.

Alevler birkaç metre ötede titriyor ve kahkahalar bunaltıcı, Ağustos ortası bir hava akımında bize doğru süzülüyor.

Onun kahkahası.

Junebug.

"Merak etme Peach... Seni kurtaracağım," diye bağıyor Theo, ellerini ağzının etrafında kavuşturarak.

June, şeftali rengi güneş elbisesi ve iki omzuna dökülen uzun kahverengi saçlarıyla el oyması bir banktan ayağa fırlayan bir silüet. Elindeki bira şişesini arkasından iterek, dikkat çekmemek için yanında yükselen Celeste'e uzatıyor.

Theo sol tarafında öfkeden kıpkırmızı kesilmiş olsa da, ateşe yaklaşıırken June'un gözleri bana sabitlenmiş durumda. Dolgun dudakları aralanıyor, sanki kendini açıklamak istiyor ama bizim zaten bilmediğimiz bir şey söyleyemeyeceğini fark ediyor.

Wyatt tembel tembel duruyor, sigara küllerini alevlere savuruyor. Saçlarındaki turuncumsu tonlar ateşin alevinden yansıyınca daha da çarpıcı hale geliyor ve yüzündeki gülümseme anlık ve organik. Acaba hiç geçecek mi diye merak ediyorum, kalıcı olduğundan neredeyse eminim. "Bize katılmanız ne güzel, beyler," diye mırıldanıyor. Sonra June'a dönüyor ve bizim duyabileceğimiz kadar yüksek bir sesle, "Neden bir bebek gibi davranıp misafirlerimize birer bira getirmiyorsun?" diyor.

"Sen ölü bir adamsın Wyatt," diye dişlerinin arasından tükürüyor Theo, ateş çukuruna ulaştığımızda kum ve çakılları tekmeliyor. Hiç vakit kaybetmeden Wyatt'ı gömleğinin yakasından yakalayıp sertçe yumrukluyor ve burun buruna gelene kadar ileri doğru sürüklüyor. "Neden lanet olası kız kardeşimle buradasın?"

Wyatt iğneleyici bir kahkaha atarak kendini serbest bırakıyor, ardından elini omuz hizasındaki kaba saçlarında gezdiriyor. "Şiddet içeren tehditler, polis vahşeti..." Parmağını havaya kaldırır ve sözlerini şöyle bitirir: "Durun, bunları yazmalıyım."

"İki saniye içinde yazacak bir elin bile kalmayacak.

Sonra da bu gece bir hapisane hücresinde yaralarını sarabilirsin."

"Suç nedir?" Burnunu çekiyor, Celeste'e dikkatle bakıyor. "Benim içkim değil. Dostum değil. Benim malım değil."

Celeste suçlulukla siner.

Kolumu Theo'nun önünde tutuyorum, pisliğin üzerine atlamasını engellemek için, bu sırada gözlerim June'a kayıyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, elbisesinin dekoltesini kapatıyor. Öfkem kabarıyor, o orospu çocuğu için daracak bir elbise giydiğini bildiğimden

Theo'nun sopayla öldürölmesini engellemek için. Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bunu bir uyarı olarak kabul et Wyatt," diye ısııyorum ve dikkatimi hâlâ sırtan, kibri yoğun ve baş döndürücü adama veriyorum.

Theo kolumdaki bariyeri itiyor. "Ne oluyor, Brant? Hayır, hayır, hayır. Kesinlikle olmaz, o kadar kolay kurtulamaz."

Wyatt, June'a bir bakış atarken sırtıyor. "Artık değil, partiyi basanlar sağ olsun."

Theo'yu bıraktım ve o uçtu.

"Theo!" June sonunda konuşur ve kavgaya doğru koşar. "Dur, lanet olası!"

Onu kolundan tutup, havada uçşan bir yumruk yanlışlıkla ona çarpmadan önce geri çekiyorum. "Arabaya bin," diyorum ona ve ortamdaki turuncu alevlerin onun şaşkın ifadesini aydınlatmasını izliyorum. "Şimdi, June."

Gözlerini kırıştırıyor, kısa bir süre tereddüt ediyor, sonra kolunu tuttuğum yerden kurtarıyor. Kumda geriye doğru adım atarken yüz hatları pişmanlıktan küçümsemeye dönüşüyor.

Ben araya girmeden Wyatt'ın arkadaşlarından biri iki adamı ayırıyor ve tırmanan kavgayı kesiyor. Wyatt dudağındaki bir parça kanı siliyor, ağır nefesleri arasında gülüyor. "Sanırım yasayı çiğnediniz memur bey," diye alay ediyor.

"Ve ben de burada yüzünü kırmaya çalışıyordum."

Wyatt alaycı olmayan bir kıkırdama çıkarıyor, sonra boynunu çevirerek dikkatini bana veriyor. Sırtışı kıvrılıyor. "Küçük Juney artık büyüdü, ha?" Bakışlarını omzumun üzerinden June'un geri çekildiği yere doğru kaydırarak, sesini June'un duyacağı şekilde ayarlayarak alay ediyor: "Gerçek bir porno yıldızı gibi göğüsleri var."

Kan basıncım anında yükseliyor, kaslarım kilitleniyor. Damarlarımda öfkenin yüzdüğünü hissediyorum ve Theo'nun çözüldüğümü hissettiğini biliyorum çünkü saldırmamı engellemek için hızla kendi kolunu kaldırıyor. Yutkunuyorum. "Az önce ne dedin sen?"

"Kız kardeşinin güzel göğüsleri var dedim."

İçimdeki her şey tepki vermem için çığlık atıyor.

Haziran'ı

savun.

June'u güvende

tut.

June'u ne pahasına olursa olsun koruyun.

Gözlerim Wyatt'inkilerle kilitleniyor ve bana bakıyor, bekliyor, ilk hamleyi benim yapmam için yalvarıyor. Yapmamı istiyor. Ben onun

hedefiyim ve o da biliyor ki

benim zayıflığım.

Bir adım öne çıkıyorum, endorfinlerim bir dövüş ihtimaliyle dalgalanıyor.

Ama Theo beni yine engelledi. "Yapma kardeşim... Bu sik kafalı buna değmez." Wyatt nefesinin altında ısıklık çalarken Theo beni geriye doğru itiyor, bir elini göğsüme vuruyor, diğer eliyle pazumu kavırıyor. Öfkemi serbest bırakmadığımı biliyor - geçmişimi, çocukluk sözümü biliyor. Benim June'u koruduğum gibi o da beni koruyor. "Peach'i buradan çıkar. Onu ben hallederim."

Bakışlarım Theo'ya kayıyor, çenem geriliyor, boğazım düğümleniyor. Hafifçe başımı sallıyorum ve uzaklaşıyorum. "O benim kız kardeşim değil," diye mırıldanıyorum Wyatt'a. Birkaç adım ötede, kumda boş boş duran June'a doğru yürüyene kadar etrafımda dönüyorum.

Wyatt buz gibi bir küçümsemeyle gülerek, "Evet, *keşke* kız kardeşin olmasaydı," diye seslenir.

Donup kalıyorum, boynumdaki kordonlar nabız gibi atarken gözlerim June'unkilerle buluşuyor. Her hızlı nefeste göğsü kabarıyor, yanakları pembe pembe kızarıyor.

Bu da ne demek şimdi?

Bu dikenin görmezden gelmeyi seçerek ilerliyorum ve dikkatimi sahilin kenarına park etmiş arabama veriyorum. June'un yanından geçerken ona bakmıyorum ve "Arabaya bin" diye tekrarlıyorum.

İsteksizce arkasından sürüklenerek takip ediyor.

Beş sert Ortabatı kışında bir şekilde hayatta kalmayı başarmış olan külüstür Corolla'nın kapısını çekip açıyorum. Daha güvenilir bir araç için para biriktiriyordum, dört tekerlekten çekişli bir şey. Belki bir Highlander. Bailey'lerin evinden henüz taşınmamış olmamın nedenlerinden biri de bu. Geçen yıl şehir dışında popüler bir restoranın mutfağında iyi bir iş bulmuş olsam da ve muhtemelen kendi evimi alabilecek param olsa da, henüz tam olarak karar vermedim.

Mali durum yüzünden.

Evet, bu da bir parçası tabii. Bu eyalette yüksek hayat pahalılığı ve fahiş emlak vergileriyle geçinmek zor. Tamamen bağımsız olmaya yüzde yüz hazır olduğumdan emin olmalıyım. Akıllıca bir hareket.

Ama June yolcu tarafındaki kapıyı açıp koltuğa oturduğunda, emniyet kemerini yerine oturtmak için gereksiz bir güç kullandığında... tek nedenin bu olmadığını biliyorum.

Birincil sebep bu bile değil.

Uzun bir iç çekiş beni terk ediyor ve anahtarı kontağa sokarken duraksıyorum. Etrafımızda sessizlik uğulduyor, nem kadar yoğun.

Cilt.

Ona doğru baktım. Hâlâ derin derin nefes alıyor, yanakları kıpkırmızı, kollarını savunma pozisyonunda kavuşturmuş. Leylak ve limon damlalarının kokusu etrafımda dolaşıyor ve *kahretsin... bu* kadar muhteşem olması çok saçma.

Ben on altı yaşımıdayken beceriksiz ve çelimsizdim; o ise güzellik ve zarafet timsaliydi, bahar ve narenciye kokuyordu ve çok severek hatırladığım çarpık sırtıtlı ve altın lüleli küçük kız yerine ışıltı ışıltı bir kadın gibi görünüyordu.

Erkekler onu fark etmeye başladığında kendimi kaybedeceğimi biliyordum ama bunun *bu kadar* zor olacağını hiç düşünmemiştim.

June bir elini saçlarında gezdirerek saçlarının bir tarafa düşmesine izin veriyor. Sonbahar ve bal ışıklarıyla renklenmiş koyu renk saçları, nihayet başını bana doğru çevirdiğinde gözlerinde parlayan mavi buza hafif bir sıcaklık katıyor. "Bununla ne demek istedi?"

Kaşlarım kırışıyor, soruyu beklemiyordum. Bu beni bir an için şaşırttı. "Hiçbir şey. Bilmiyorum." Karıştırılmış hissederek gözlerimi direksiyona çeviriyorum ve anahtarı sokuyorum. Araba kükreyerek hareket ediyor, sesi benim kadar sarsılmış geliyor. "O lanet olası bir sürüngen."

Geri vitese taktığımda bana baktığını hissediyorum. June koltuğunda kıpırdanıyor, tekerlekler dönmeye başladığında elbisesinin spagetti askısını ayarlıyor. "Hep böyle konuşuyorsun. Anlamıyorum."

"Ne gibi konuşayım?"

"Theo'dan kardeşim olarak bahsediyorsun. Annem ve babam *benim* ebeveynlerim," diye açıklıyor, sesi biraz gergin, biraz nefes nefese. "Kız kardeşin olmadığımı söylüyorsun."

Çenem titriyor. "Teknik olarak, değilsin."

"Neden böyle hissediyorsun? Hayatında yeterince büyük bir etki yaratamadım mı?" diye merak ediyor. Orada öfke yok, acı yok. Sadece keskin bir kırılma var. "Yeterince önemsemiyor musun?"

Frene basıyorum, vitesi tekrar park konumuna getirirken yarı boş arsanın ortasında duruyorum. Beyzbol şapkamı çıkarıp parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve koltuğa yaslanıyorum. "Hiç de öyle değil," diyorum ona. Dikkatimi June'a verdiğimde, geniş, parlak gözlerle beni izliyor ve sanki üşümüş gibi bir elini kolunda aşağı yukarı kaydırıyor. "Ne kadar önemsemediğimi biliyorsun, Junebug."

"O zaman neden-"

"Sen anlamazsın. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

Geçmişimle ilgili detayları daha önce hiç konuşmadığımızın farkındayım. Temel bilgileri biliyor elbette. Babamın sinirlenip kendini kaybettikten sonra annemi iş kravatıyla boğarak öldürdüğünü, sonra da kendini başından vurduğunu biliyor. Çocukluğumun büyük bölümünde terapi gördüğümü ve bu konuda konuşmaktan hoşlanmadığımı biliyor, özellikle de onunla.

Onun gökkuşağı gökyüzündeki o kara bulut olmayı hiç istemedim.

June o gece olanların çoğunu okul bahçesindeki dedikodulardan ve internet haberlerinden öğrenmişti. Muhtemelen ailesinden de. Büyüdükçe onunla ne kadarını paylaştıklarından emin değilim.

Ama bunun bana verdiği psikolojik zararı bilmiyor.

Bunun benim içsel parçalarımı değiştirdiğini bilmiyor.

O gün bir dilek tuttuğumu, ön bahçemde durup pamuk şeker bulutlarına bir kız kardeş için yalvardığımı bilmiyor.

Ve sonra, bir tane buldum.

Aileme karşılık June'u aldım ve küçük, hasarlı bir çocuğun zihninde buna ben sebep olmuşum gibi hissediyordum. Dileğim korkunç bir bedelle gerçekleşmişti.

Hepsi benim hatamdı.

Bu yüzden onu kız kardeşim olarak görmeyi reddettim. Bailey'leri gerçek ailem olarak görmeyi reddettim çünkü bu beni suçlu yapardı. Bu bana hayal edilebilecek en karanlık, en ağır yükü verirdi ve muhtemelen beni ikiye bölerdi.

Yaşım ilerledikçe, bunun sadece bir trajedi olduğunu ve trajedilerde mantık olmadığını - trajedilerin sadece gerçekleştiğini - ve onları nasıl atlattığımızın, sonrasında ne yaptığımızın, onlar üzerindeki tek gerçek gücümüz olduğunu fark ettim. Ama o zaman bu şekilde başa çıkmayı seçmişim ve şimdi anlıyor olsam da, bu duygular içimde yer etmiş durumda. Geri dönüşü yok.

Parmaklarımı direksiyonun etrafında kıvrarak konuyu lanetli geçmişimden uzaklaştırıyorum ve bir Cuma gecesini saat on birde hurda arabamda oturmamızın tüm lanet olası nedenine odaklanıyorum. "Orada ne halt ediyordun June? Neden... Wyatt?" Başımı sallıyorum, sesimdeki hayal kırıklığı o kadar somut ki, neredeyse arka koltuktan hevesle dinleyen üçüncü bir yolcu varmış gibi hissediyorum. "O kötü haber, bunu biliyorsun. O bir suçlu. Beleşçi."

İki mavi göz bana doğru süzülüyor, pişmanlık gibi bir şeyle dolup taşıyor. Belki de bir özür. "Bilmiyorum, ben sadece... Eğlenceli olur diye düşünmüştüm. Celeste'nin ağabeyi de gelecekti ama çalışması gerekti, o yüzden-"

"Senin için ne kadar endişelendiğimi biliyor musun?" İrkildi.

Bakışlarımız sımsıkı kenetlenirken, onu savunmak için duyduğum erkeksi ihtiyaç kanımda kaynıyor. Onun Wyatt'la, alçakların en alçağıyla ilişkiye girdiğini hayal etmek bile kalbimi küt küt attırıyor, ellerim yumruk oluyor. Kıvrımlarına ve olgunluk havasına rağmen o hâlâ bir çocuk. Daha on altı yaşında. İçimi bir soru kemiriyor ve düşünmeden ağzımdan kaçırıyorum. "Onunla yattın mı?"

Nefes nefese kalır, gözleri büyür.

"Ağzını sana dayadı mı? Sana dokundu mu?" "Brant, lütfen..."

"Seni erkeklerden, seksten ya da kalbinin kırılmasından uzak tutamayacağımı biliyorum ama yemin ederim ki Wyatt Nippersink senin ilk-"

"Hayır!" dedi dehşete düşmüş bir nefesle, yüzü kızarmıştı. "Tanrım, Brant, lütfen bana böyle şeyler sorma. Bu çok aşağılayıcı."

Koltuğuna geri gömülüyor, benden uzaklaşıyor, kollarını bir kez daha göğsünün üzerinde kavuşturuyor. İçimi çektim, yenilmiştim ve arabayı tekrar sürmeye başladım. "Evet," diye mırıldanıyorum, park yerinden çıkarken lastikler gıcırıyor. "Özür dilerim."

Eve sessizce giderken öfkem boşalıyor ve Wyatt'ın derimin altına girmesine izin verdiğim için nefret ediyorum. Kendi bedenimde bir hain gibi hissediyorum.

Babam annemi öldürmeye karar verdiğinde ne hissetti?

Onu o ipek mor kravatu boynuna dolamaya iten neydi? Söylediği bir şey miydi? Söylediği mi? Tehdit mi etti?

Yoksa delirmiş miydi?

O gecenin bilinmeyenleri hayatım boyunca beni parazit otostopçular gibi takip etti. Davetsiz, istenmeyen, ama sıkı sıkıya yapışmış, gezintiye çıkmaya kararlı.

Ve biliyorum ki "nedenler" önemli değil çünkü "nedenler" bahanelere yol açacaktır ve yaptığı şey için hiçbir bahane yoktur.

Ama bu beni nedenini merak etmekten alıkoymuyor.

Arabayı garaj yoluna çekiyoruz ve June sandaletleriyle kapıyı itip dışarı zıpladığında, arkasında sadece çiçekli şampuanının kokusunu bıraktığında motor henüz çalışmıyor bile.

Kalıyor. *Oyalanıyor.*

Anahtarı kontaktan çekip derin bir nefes alıyorum ve öylece oturup onun evin içinde kayboluşunu izliyorum.

Son iki yıl karmaşık bir değişim kasırgası, karışık dinamikler ve sürekli değişen gelgitlerle geçti. Hormonlar acımasız, öngörülemez bir canavardır ve June'u dut ağacımızın arkasında bir çocuğu öptüğü için azarladığım geceden beri, onların talihsiz yükünü ben çektim. Benden nefret ettiği, kelimenin tam anlamıyla beni *hor gördüğü* günler oldu. O günler içimi kırılğan bir ip ve dikenli tel gibi burktu. Tek yapmaya çalıştığım onu korumaktı ama ben ne kadar zorlarsam o da o kadar geri çekiliyordu.

Benden uzaklaştıkça.

Samantha bana bunun yaygın olduğunu söyledi; kendisi de o yaşlarda bir baş belasıymış ve bu yıkıcı, kafa karıştırıcı duygularını en çok sevdiği insanlardan çıkarmış.

Bu doğaldı. Normaldi.

Yine de işleri kolaylaştırmadı. Açıklamalar ve gerekçeler, beni tüm kalbiyle seven, ninniler ve sırtta gezintiler için yaşayan küçük kızın hızla kanında ateş ve dilinde zehir olan huysuz, karmaşık bir kadına dönüştüğü gerçeğini değiştirmiyordu.

"Senden nefret ediyorum, Brant! Ne zaman taşınacaksın? Hayatımı mahvediyorsun!"

Sonra beni eskisi gibi sevdiği günler oldu.

Yatak odama gizlice girer ve yatağa bağdaş kurup otururdu, tavsiye ya da teselli beklerdi, okuldaki günüyle ilgili ayrıntıları paylaşmaya hevesliydi. Bir Pazar öğleden sonrasını benimle geçirmeyi, video oyunları oynamayı, bisiklete binmeyi, yüzmek ve güneşlenmek için sahile inmeyi seçerdi. Kız arkadaşlarıyla alışveriş merkezinde vitrinlere bakmak ya da gizlice dövmek istediğim bir çocukla sinemaya gitmek yerine *beni* seçerdi.

"Affet beni, Brant. Öyle demek istemedim. Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

O günler uğruna yaşadığım günlerdi.

Hâlâ o günler için yaşıyorum ve neyse ki son zamanlarda daha sık yaşıyorum. On beş şeytanın yaşıyken, on altı çoktan çok daha tatlı oldu ve aramızda daha yumuşak bir dinamik getirdi.

Daha fazla şefkat, daha az
zehirlilik. Daha çok
kucaklaşma, daha az nefret.

Ta ki bu gece, alçak Wyatt Nippersink ile kim bilir ne yapma planlarını bozana kadar.

Arabamın anahtarlarını avucuma sıkıştırarak nihayet araçtan çıkıyorum ve Bailey'lerin çoktan yatmış olmalarına şükrederek içeri giriyorum. Ev

Birkaç kokulu priz dışında tüm ışıklar kısılmış, köpek yatağından kuyruğunu sallayarak beni izleyen Yoshi'nin parlayan gözleri ve çatlak perdelerden sızan ay ışığı. June doğruca odasına gitmiş olmalı, benden ve olası bir sorgulamadan uzaklaşmak için çaresizdi.

Merdivenlerden yukarı çıkıyorum, sola dönüp yatak odama giriyorum, ışık düğmesini açma zahmetine girmiyorum. Çok yorgunum, yüzüstü yatağıma düşüp bayılmaya hazırım. Arkama uzanarak tişörtümü başımdan geçiriyorum, sonra cüzdanımı ve araba anahtarlarımı atmak için şifonyerime doğru ilerliyorum.

"Seni asla endişelendirmek istemedim, biliyorsun."

Yumuşak sesi beni olduğum yerde durduruyor. Arkamı döndüğümde June'un tam boy yatağıının kenarında oturduğunu görüyorum; karanlık odada gölgeli silueti zar zor seçilebiliyor. "June?" Yavaşça yaklaşıyorum, aramızdaki puslu duvarı göz kırparak geçiyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Hemen cevap vermiyor ve ne yaptığını ya da neye odaklandığını göremiyorum. "Sadece özür dilemek istedim," diye mırıldanıyor sessizce.

Bir adım daha atıyorum ve hâlâ şeftali rengi elbisesinin içinde, önümde şekillenmesini izliyorum. "Bunu yapmana gerek yok. On altı yaşında olduğunu, başını belaya sokacağını ve isyan edeceğini anlıyorum ve-"

"Bu geceden daha fazlası için özür dilemek istedim," diye araya giriyor. "Seni kızdırdığım, üzdüğüm ya da korkuttuğum, seni ne kadar sevdiğimi ve her zaman ne kadar sevdiğimi sorgulamana neden olduğum her sefer için özür dilemek istedim."

Ona bakıyorum ve bakışlarının yumuşak pencere ışığının hafifçe aydınlattığı çıplak göğsüme düştüğünü fark ediyorum. Yorganımdaki gevşek bir ipi kurcalıyor, gözlerini yere çeviriyor.

"Bunu da yapmak zorunda değilsin." Sesim bu sessiz odada çok çığ, çok çıplak geliyor. Yatağı doğru birkaç adım daha atarak onun yanına oturuyorum, şilte eklenen ağırlığın altında gıcırıyor. Avuçlarımla dizlerimi kavriyorum, sonra karanlıkta ona bakıyorum. Gözlerim alışmıştı ve gözlerinin altındaki rimel izlerini görebiliyordum. Ağlıyordu. "Junebug. Sorun yok."

Biraz burnunu çekiyor. "Bazen hayatın ne kadar kırılğan olduğunu düşünüyorum, biliyor musun? Sen işe gitmeden ya da ben okula gitmeden önce sana söylediğim son şeyi düşünüp çıldırıyorum. Acımasız mıydı? Tartışıyor muyduk? Ya kötü bir şey söylediysem ve bu sana söylediğim son şeyse?"

Bunun nereden geldiğinden emin değilim. Onunla omuz omuza oturmuş, ne diyeceğimi bilemez haldeyken kaşlarım çatılıyor.

"Ailenin sana söylediği son şey neydi?" diye soruyor aniden.

Bir sonraki nefesim boğazımda düğümleniyor. Oda daha da kararıyor, tenim jilet gibi keskin anılarla karıncalanıyor. "June, yapma..."

"Lütfen, Brant. Geçmişini, beni neden hiç kardeş olarak görmediğini bilmek istiyorum. Her şeyin bir şekilde bağlantılı olduğunu hissediyorum ve anlamak istiyorum. *Seni* anlamak istiyorum." June uzanıp elimi tutuyor ve başparmağını parmak eklemlerimde gezdiriyor. Bu jest karşısında irkilerek biraz gerildim. Temas anında kalbimin yerinden fırlayacak gibi olması beni kararsız bırakıyor. "Eskiden ne kadar yakın olduğumuzu özlüyorum ve aramızdaki mesafeye neden olduğum için nefret ediyorum. Bu beni gerçekten öldürüyor."

"Büyüyorsun, Junebug," diyorum ona. "Bu çok doğal. Ninniler ve masallar sonsuza dek sürmez."

Yumuşakça, neredeyse hüzünlü bir şekilde gülümsüyor. "Büyümek, büyümekle aynı şey değil. Gökkuşağı şarkısı için asla çok yaşlı olmayacağım."

Kalbim garip, alışılmadık atışlarını atlatmaya devam ediyor ve başımı sallayarak yutkunuyorum.

"Seninle uzanabilir miyim?"

"Ne?" Başımı sallayıp elimi çekiyorum. "Bunun için çok yaşlısın."

Küçük June'un kabus gördükten sonra benimle birlikte yatağa girdiği ya da en sevdiği kitabı okuduktan sonra kollarımda uyuyakaldığı masum günleri anımsadıkça zihnimde canlı hatıralar canlanıyor.

Ancak o yıllar, sosyal nezaket ve gösteriş uğruna elimizden kayıp gitti.

"Nasıl yani?" diye soruyor ve sanki masumiyeti hiç kaybolmamış gibi.

"Sen hâlâ Brant'sın ve ben de hâlâ June'um, değil mi?"

Yanağımı kemirerek ona bakıyorum. "Haklısın."

"Peki, yaşın bununla ne ilgisi var?"

"Bu artık uygun değil. Ben artık bir erkeğim ve sen hâlâ bir kızsın."

"Ama biz hâlâ aynı insanlarız."

Nefesimi üfleyerek başka tarafa bakıyorum, ellerim titriyor. Onun mantığına karşı koymakta zorlanıyorum, çünkü onun hakkında kötü bir şey yok

Teklif. Yatağa uzandıktan sonra duvara yanaşıp ona yer açıyorum. "Tamam o zaman."

Karanlıkta bile gülümsemesinin parladığını görüyorum. June yanımda yerini alıyor, aramızda küçük bir boşluk bırakıyor ve ikimiz de sırt üstü uzanıp mısır patlağı tavana bakıyoruz. Bir süre öyle kalıyoruz, sessizliği içimize çekiyoruz, aramızdaki bağın tadını çıkarıyoruz.

Yan dönerek başımı avuç içimle destekliyorum, gözleri açık, parmakları karnının üzerinde kenetlenmiş bir şekilde dinlenirken profiline sabitleniyorum. "Soruna cevap vermek istiyorum."

Başını yana eğiyor, karanlığın içinden beni buluyor, kahverengi saç tutamları vahşi dalgalar gibi yastık kılıfının üzerine dökülüyor. Cevap vermiyor. Sadece bekliyor.

Gözlerimi kapatıyorum, geri çekilme dürtüsüne karşı savaşıyorum. Zor sorulardan ve acı dolu anılardan kaçmak için. On altı yıl oldu ama hâlâ taze geliyor.

Annemin yüzü, kısa burnundan saçlarındaki bronz röflelere kadar zihnimde şekilleniyor. Şeker ve karamel kreması kokardı. Onu bir melek gibi üzerimde gezinirken, beni yatağa yatırırken, ben Bubbles'ı göğsüme bastırırken bacaklarımın yanında otururken görüyorum.

Dudaklarını saç çizgimde hissediyorum. Eli alnımda geziniyor.

Onun sesini duyuyorum.

"Seni her zaman koruyacağım," diyorum, gözlerim hâlâ kapalı. "Dedi ki... *'Seni her zaman koruyacağım.'*"

Annemin sözlerinin rüzgârda tutuşan ıçıradan başka bir şey olmadığını bildiğimden, kızgınlıkla sıırıslıkla oldum. Tutamayacağı bir sözü asla vermemesi gerektiğini biliyordum.

June yatağın üzerinde bana doğru ilerleyerek aramızdaki boşluğu kapatıyor. "Peki ya baban?" diye fısıldarken nefesi çıplak tenimi gıdıklıyor.

Onu düşünmüyorum. Sesini, ceviz kokusunu ya da gözlerindeki gri benekleri hayal etmiyorum. "Kulaklarını kapat." Ses tonum pürüzlü, sesim paslı. "Bana söylediği son şey buydu."

"Bir şey daha var, Brant... Kulaklarını kapat." Ter derimi kaplıyor, solunum yollarım daralıyor. Panik içime doğru ilerliyor.

Kaybolmuş hissediyorum. Korkmuş hissediyorum. Terk edilmiş hissediyorum.

June'a onu her zaman koruyacağımı söyledim, ama bu sözlerin ne kadar kolay geri gelebileceğini bilerek nasıl böyle bir söz verebilirdim? Terörize etmek için?

Sonra bana doğru kıvrılıyor, başının üst kısmı çenemin hemen altına sıkışıyor, gözyaşlarının ıslaklığı göğsümü gıdıklıyor. *Over the Rainbow* şarkısını mırıldanarak sinirlerimi yatıştırıyor. Elleri ortama doğru kayıyor, kürek kemiklerimi aşağı yukarı okşuyor ve içime yerleşen titremeleri yatıştırıyor. June nefesim düzene girene ve zihnim berraklaşana kadar beni rahatlatıyor.

O benim fırtına sonrası gökkuşağım.

Kollarım içgüdüsel olarak onu sarıyor ve birlikte uzanırken, izin vermem gerekenden daha fazla birbirine dolanmışken, merak etmekten kendimi alamıyorum...

Kim kimi koruyor?

Ertesi sabah uyandığımda June çoktan yorganın altından sıyrılıp kendi yatak odasına gitmiş, yastığımda kokusunu ve tenimde gözyaşı izlerini bırakmıştı. O gece hakkında bir daha konuşmadık ama dinamiklerimiz bir kez daha değişti. Daha da yakınlaştık.

Birçok yönden, çok yakın.

*Ve neden olduğundan
emin değilim.*

Nedenini asla bilemeyeceğim.

Ama o Pazar yataktan kalktım, temiz bir tişört giydim, sabah kahvemi içtim ve arabama atladım.

*Wendy'nin dairesine gittim ve ondan ayrıldım. Son
kez.*

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

"İLK ISIRIK"

Brant, 22 yaşında

"Yeni patron için endişeleniyor musun?"

Alfie benim için siparişleri hızlandırıyor, ben konuşurken İmzam olan Beef Wellington'ı dikkatlice dilimliyor, etin parlak yakut rengine gülümsüyorum.

Tam isabet.

Elli millik bir yarıçap içinde Beef Wellington servis eden tek restoran biziz ve bunun nedeni de bu yemeği yapmanın çok zor olması. Mükemmelleştirmem iki yılımı aldı ama en çok satan yemeğimiz ve aşçı yardımcısı olarak sadece üç yıllık mutfak deneyimimden sonra geçen ay baş aşçılığa terfi etmemin nedeni de bu. Aşçıların böyle saygın bir unvan için genellikle beş yıla ve bir diplomaya ihtiyacı vardır, ancak eski müdürümüz Davis beni yine de terfi ettirdi.

Alnımdaki ter lekesini bulaşık havlusuyla silerek Alfie'ye bakıyorum, sonra tabağı temizlemeye başlıyorum. "Pek sayılmaz. Davis'ten ve onun cinsel tacize varan şakalarından daha kötü olamaz."

"Evet, en azından Davis komikti. Bu adamın gerçek bir pislik olduğunu duydum." Alfie iki bilet aldı, sonra bana okudu. "Bir Wellington daha, orta pişmiş ve mantarlı risotto."

Balık istasyonundaki Santiago'ya başımı sallıyorum ve Lawson geride kaldığı için risottoya başlaması için onu kenara çekiyorum. *Tekrar.*

Çalıştığım restoran kısa bir süre önce, Michelin yıldızlı birçok restoranın sahibi olan, mutfak endüstrisinin önemli isimlerinden Pauly Marino tarafından satın alındı.

Chicago, Vegas, Seattle ve New York City. İsmi Bistro Marino olarak değiştirildi ve yeni sahiplikle ilgili söylentiler kuzey kıyı banliyölerimizde dolaştı, birçok kişiyi heyecanlandırdı, ancak bazılarını, özellikle de personeli korkuttu.

Alfie bana bir bilet daha okuyor, sonra iç geçiriyor. "En son yönetici bir hıyar mutfağı ele geçirdiğinde baltayı ben yedim." İki parmağını boynunda gezdiriyor. "Maaş bordrosundan kesilmek için karımdan sakladığım çok fazla yüksek limitli kredi kartım var, dostum. Benim yan parçam güzel şeylerin kıymetini bilir."

Onu görmezden geliyorum, kuşkonmazın üzerine hollandez sos gezdiriyorum, sonra da yirmi numaralı masaya iki tabak gönderiyorum. Ellerimi yıkayıp yeni siparişler için hazırlanırken bir yandan da aşçıları ve çeşitli istasyonları kontrol ediyorum.

Mutfak kapısı şangırdayarak açılıyor ve dikkatimi içeri giren, bozulmamış, koyu gri takım elbisesi, arkaya taranmış mürekkep rengi saçları ve çenesini çevreleyen koyu kirli sakallarıyla şık bir şekilde giyinmiş, mavi kanlı görünümlü bir adama çekiyorum. Bronz teni İtalyan kökenli olduğunu gösteriyor ve takım elbise ceketinin arkasında göbeği yuvarlak ve şişkin olsa da gözleri jilet gibi keskin.

Pauly Marino.

Yeni patronum.

Dumanlı tütün ve bergamot sotelenmiş sarımsak kokusunu bastırıyor, yanıma sokuluyor, ellerini arkasında birleştiriyor. "İsim," diye mırıldanıyor.

Hamburger için kızarttığım yumurtayı çeviriyorum ve ona sıkı bir gülümseme sunuyorum. "Brant Elliott, Şef."

Beni aşağı yukarı süzerken kömür gibi gözleri kısılıyor. Ondan bir gözdağı yayılıyor ve sağımdaki Lawson gibi altıma işlemem gerektiğinden oldukça eminim, ama odaklanmaya devam ediyorum, mükemmel kızarmış yumurtayı sığır köftesinin üzerine kaydırıyorum.

Pauly küçümseme kokan bir iç geçirme sesi çıkarıyor ve eğilip el işimi inceliyor. "Müşterilerimin yediği Beef Wellington yemekleri senin mi?"

Soruyu öyle bir yöneltiyor ki tüm sorumluluğu reddetmek istiyorum ama hamburgeri süslerken başımı sallıyorum. "Evet, Şef."

"Bu ilginç." Dudaklarını düşünceli bir şekilde büzerek bir kaşını kaldırıyor ve muhtemelen başka bir kurbanı tedirgin etmek için arkamdan dolaşıyor. "Bu çok ilginç."

Kulağa "kovuldun" ile neredeyse aynı gibi geliyor ama Pauly bu sözleri söylemediği için çalışmaya devam ediyorum.

Bütün gece kıcımlı yırtarak çalıştım, elli yedi tane olduğuna inandığım çok iyi Beef Wellington yemeği sundum, menümüzün geri kalan mutfaklarını denetledim ve Pauly'nin Alfie'nin "ölüm iç çekişleri" adını verdiği uzun iç çekişlerini deşifre etmeye çalıştım. Odayı okuma konusunda her zaman oldukça iyi olmuşumdur ama bu adamı çözemiyorum.

Mutfak nihayet kapanıp temizlik başladığında, beyaz ceketimi çıkarıp ana yemek alanında Pauly ile doğaçlama bir toplantı yapmak üzere diğer personel ve iş arkadaşlarıma katılıyorum.

"Sıraya girin," diye emrediyor, yarım daire şeklindeki bir kabinde oturuyor ve buz üzerinde amber rengi bir sıvı yudumluyor. Gömleğinin üstteki üç düğmesini açmış, koyu renk göğüs kıllarını ortaya çıkarmış. Pauly parmaklarını çenesinin üzerinde gezdiriyor ve biz onun emrine oyuncak askerler gibi itaat ederken bizi süzüyor. "Hepinize kendimi resmen tanıtmak istiyorum. Adım Pauly Marino ve eski patronunuzum."

Kalbim tekliyor.

Uhh... eski?

"Önceki sahibim Mark Davis'e verdiğiniz özverili hizmeti takdir etmekle birlikte, ben ekibimin her bir üyesini özenle seçmeyi ve eğitmeyi tercih eden çok titiz bir piçim. Gelecekteki çalışmalarınızda hepinize bol şans diliyor ve en kısa zamanda beni ve restoranımı tekrar ziyaret etmenizi umuyorum." Pauly başıyla onayladıktan sonra bizi uzaklaştırmak istercesine bileğini salladı. "Önlüklerinizi hostes masasının yanına bırakın lütfen. Son maaş çeklerinizi size postalayacağım."

İş arkadaşlarım küfürlerini ve inançsızlıklarını mırıldanarak dağılmaya başlarken ben sert bir nefes veriyorum. Alfie yine iki parmağını boynunda gezdiriyor ve *"Söylemiştim" diyor.*

Kahretsin. Sanırım bu işsiz olduğum anlamına geliyor.

June yıkılacak. Terfim için çok heyecanlıydı ve hatta yerel kızlara dans koçluğu yaparak kazandığı parayla bana özel yapım bir 'baş şef' tişörtü sipariş etti. Böyle bir pozisyona, üstelik de harika bir maaşla gelme ihtimalim yok denecek kadar az.

Hala haberleri düşünerek enseme ovuştururken, yemek alanından çıkmak için dönüyorum. İşte o zaman durduruldum.

"Siz hariç, Bay Elliott."

Donup kalıyorum, sonra geri dönüyorum. "Yine mi geleceksin?" "Kalacaksın."

"Yapacak mıyım?"

Pauly içkisini özenle yudumluyor ve ağır bir iç çekişle kabinden kalkıyor. "Evet. Yapacaksın." Yanımdan geçip gidiyor, beni bergamot kolonyasının bulutu içinde ağzı açık bırakıyor, ancak mutfak kapısına varmadan önce duraklıyor. Omzunun üzerinden bakıyor, kömür rengi gözleri beni tepeden tırnağa tarıyor. "Tüm kariyerim boyunca, yoğun bir akşam yemeği kalabalığına sunulan bu kadar çok sayıda tutarlı ve kusursuz Beef Wellington tabağı görmedim. Tecrübeli bir yönetici şefin beceri ve inceliğini taşıyorsunuz, ancak baş şef unvanını kazanacak kadar yaşlı görünmüyorsunuz."

Yutkunuyorum, şaşkın bir sessizlik içinde ona bakıyorum.

Sözlerini bitirirken dudaklarında sıkı bir gülümseme beliriyor: "Bunun sizin için sadece şanslı bir gece mi olduğunu, yoksa bir mutfak efsanesi olacak yetenek ve azme sahip birine rastlayıp rastlamadığımı görmek için sabırsızlanıyorum Bay Elliott."

Ellerim titriyor gibi hissediyorum, bu yüzden onları önümde sıkıyorum, avuçlarım terliyor. Dilim tutuldu, ağzım Lawson'ın sekiz numaralı masaya servis etmeye çalıştığı kuzu etinden daha kuru. "Teşekkür ederim şef. Minnettarım-"

"İyi geceler. Pazartesi günü saat tam üçte döneceksiniz."

Mutfağa doğru kayboldu, kapılar arkasından kapandı. Ve ben orada öylece durdum.

Kalp atışlarım normale dönene ve sözleri tam olarak algılanana kadar orada duruyorum.

Yüzüme bir gülümseme yayılana kadar orada duruyorum.

Şaşkın ve sersemlemiş bir halde tavana bakıyor ve u s u l c a fısıldıyorum: "Seni gururlandıracağım anne."

Ertesi gün spor salonunda iki yorucu saat geçirdikten sonra garaj yoluna girdiğimde, evin önünde çok tanıdık kırmızı bir Ford Focus park etmişti.

Harika. Bir haftayı aşkın süredir ilk izin günümde yapmak istediğim şey tam da buydu. Eski sevgilimle uğraşmak.

Wendy de benimle aynı anda aracından atladı. Ondan ayrılalı üç hafta oldu ve söylemeye gerek yok, bu haberi pek iyi karşılamadı.

"Bugün olmaz Wendy," diye mırıldanıyorum, anahtarlarımı arka cebime koyarken ona bakmayı reddediyorum. "Yorgunum."

"Bunu konuşabilir miyiz?"

Sandaletlerinin çimenlere bastığını duyuyorum, böğürtlenli vücudunun buğusunun kokusu arkamdan gelirken kişisel alanıma süzülüyor. Adımlarımı yavaşlatıyorum, omuzlarım teslimiyetle çöküyor. Çenem göğsüme düşüyor ve şöyle diyorum: "Bitti. Konuşacak bir şey yok."

"Sadece bir rutinin içindeyiz. "Yedi yıllık kaşıntı" hakkında ne derler bilirsin - mantıklı, Brant. Bu sadece bir sarsıntı. Bunu da atlatacağız." Wendy görüş alanıma giriyor, tarçın rengi irisleri çaresizlikle parıldıyor. Gözlerinin altında koyu halkalar var ve saçları taranmak şöyle dursun, neredeyse hiç yıkanmamış gibi görünüyor. "Seni seviyorum."

Yüzündeki terk edilmiş ifade beni biraz olsun yumuşatıyor. Taş gibi soğuk bir canavarmışım gibi davranamam. Wendy'yi bu kadar kederli ve bitkin görmek, ön bahçemde bana bir şans daha vermem için yalvarması, aniden dairesine gelip ilişkimizin bittiğini söylediğimden beri gözünü bile kırpmamış gibi görünmesi beni hiç mutlu etmiyor. Neredeyse sekiz yıldır birlikteydik, ona çok değer veriyordum. Hâlâ da değer veriyorum.

Ama birbirimiz için doğru kişi değiliz ve başlangıçta bile, birbirleri için doğru *olan* iki insan bir araya geldiğinde yanan ve titreyen o ham, tutkulu alevi hiç hissetmedim.

Ayrıca *bunun nasıl bir his olduğunu* biliyormuşum gibi de davranmayacağım. Gerçek şu ki, ben sadece Wendy ile birlikte oldum; o benim ilk ve tek öpücüğüm, ilk ve tek cinsel partnerimdi. O benim romantizm ve ilişkilerle ilgili ilk ve tek deneyimimdi.

Yani, hayır, "doğru" nun nasıl bir his olduğunu tam olarak bilmiyorum ama "yanlış" ın nasıl bir his olduğunu bildiğimden oldukça eminim.

Elimi yüzümde gezdiriyorum, alnımdan çeneme kadar. "Wendy, özür dilerim. Seni böyle görmekten nefret ediyorum ama bunu seninle yapmaya devam edemem."

Tırnağını çiğniyor. "Wyatt yüzünden, değil mi?" "Hayır. O adamdan hoşlanmıyorum ama bizimle bir ilgisi yok."

"Yani..." Umutlu bir hareketle dudaklarını yalıyor ve elime uzanıyor. "Bir... *biz mi* varız?"

Geri çekilerek burnumun kenarını sıkıyorum, kendimi hiç olmadığım gibi hissediyorum. Birinin kalbini bir kez kırmak iyi hissettirmiyor ve bunu tekrar tekrar yapmak neredeyse bir işkence. "Demek istediğim bu değildi. Dinle-"

Kapı arkamdan şangırdayarak kapanıyor, ama ben daha dönüp bakamadan iki el yüzümü sararak görüşümü çalıyor. "Bil bakalım kim?" diyor tatlı, kadınsı bir ses.

Kaygımı göz açıp kapayıncaya kadar sükûnete çevirme gücüne sahip bir ses. Tenim rahatlık ve aşinalıkla uğulduyor. Amaçla.

Junebug.

Görünüşe göre adını yüksek sesle söylüyorum çünkü ellerini çekip sırtıma atlıyor ve kulağıma "İyi tahmin" diye fısıldıyor.

June atladığında oflama sesi çıkarıyorum, kolları boynuma dolanıyor, bacakları gövdemın etrafına dolanıyor. Leylak rengi saçları ve turuncgil teni, Wendy'nin böğürtlen dumanına karışıyor.

Wendy'nin kırmızımsı kaşları meraklı bir bakışla kalkarken bakışlarını June'a çeviriyor. Boğazını temizleyerek, "Merhaba June," diye onaylıyor.

"Hey, Wendy."

June üst kolumu çimdikliyor ve ben kahkahamı tutamıyorum. Önümde çapraz duran ayak bileklerini sıkıyorum, kıkırdayıp topuğuyla karnıma tekme atmaya başlayana kadar baldırını gıdıkliyorum. "Ow."

Wendy bize varlığını hatırlatan belirgin bir öksürük sesi çıkardığında kendi küçük dünyamızda kaybolmuştuk. Kumral saçlarının gevşek bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve gözleri benimkilere dönüyor, tam olarak tanımlayamadığım bir şeyle titriyor. Bir süre sessiz kalıp bizi inceliyor. "Tamam o zaman. Sanırım ben gideceğim. Belki de..."

June'u sırtımdan kaldırarak yeniden yerleştirdikten sonra Wendy'ye başımı sallıyorum. "Evet. Görüşürüz." Sonra son ricasını bitirmesine izin vermeden ve geri çekilişini izleme zahmetine girmeden ön verandaya doğru dönüyorum. June'un çenesi omzuma dayanmış, ben ilerlerken zıplıyor. "Gittikçe ağırlaşıyorsun, Junebug," diye mırıldanıyorum, onu tutmaya çalışarak. "Seni zor taşıyorum."

Beni tekrar çimdikliyor. "Kaba, Brant. Bir kıza böyle şeyler söyleyemezsin, bu onun kompleks yapmasına neden olur." Kapıya vardığımızda June nihayet sırtımdan aşağı kayıyor ve gözleriyle uyumlu gök mavisi elbisesini düzelterek yanıma geliyor. Bir an için beni büyüledi, çarpıcı

June parmağıyla göğsüme vurana kadar renk paraleli. "Ayrıca, daha yeni spor salonundaydın. Beni taşıyabilecek kadar güçlü olmalısın."

Başımı sallayıp kapı koluna uzanıyorum. "Spor salonunda olduğumu nereden biliyorsun?"

"Çünkü terli spor ayakkabıları gibi kokuyorsun." "Harika. Teşekkürler."

"Sorun değil. Barbeküye gitmeden önce duşa girmek isteyebilirsin."

Oh, evet. Barbekü.

Bailey'ler İşçi Bayramı hafta sonunda her zaman yaz sonu partisine ev sahipliği yaparlar. Wendy'nin arabası dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki, sessiz cadde boyunca sıralanmış diğer araçları fark etmemiştim bile.

Fuayeden içeri girerken, yolun karşısındaki veranda kapısı aralık, ılık bir esinti perdelerin dans etmesine neden oluyor. Verandadan sohbet ve müzik sesleri yükselirken, Andrew'un meşhur barbekü tavuğunun kokusu etrafımı sarıyor ve midemin şarkı söylemesine neden oluyor.

"Babam ızgara görevinde. Annem senin efsanevi patates salatayı yapmanı umuyordu ama ben senin şu silahların üzerinde çalışmakla çok meşgul olduğumu söyledim." June uzanıp kolsuz atletimden çıplak kalan pazımı sıkıyor. Elini bırakmadan önce bakışları bir an bana doğru süzülüyor. "Artık bekârsın. Kadınları etkilemelisin, ha?"

Biraz gülümsüyor, sonra başka tarafa bakıyor. İçimden kıkırdıyorum. "Sanırım bir süreliğine bekar kalmak bana iyi gelecek. Hiçbir şeye geri dönmek için acelem yok."

"Gerçekten mi?"

"Evet, ben-"

"Hey, Luigi! Bana biraz patates salatası yap." Theo kafasını arka kapıdan uzatıyor ve kaşlarını bana doğru sallıyor. "Ama önce gel de bayan arkadaşım ile tanış. Ve ortağım Kip'le."

Theo'yu görmek ferahlatıcı.

Gurnee polis departmanında işe girdikten birkaç ay sonra taşındı ve nihayet kendi evini alabilecek duruma geldi. Çılgın saatler boyunca çalışıyor, bu yüzden ara sıra ailece bir araya gelmek, öğle yemeği randevusu veya "Operasyon: Haziran'ı Kurtarma Operasyonu" onu gerçekten gördüğüm tek zamanlar.

Evin arka tarafına doğru ilerleyip verandaya çıkarken June da peşimden geliyor. Burası misafirlerle dolup taşıyor, çoğu da

Baileys, ama June'un trampolinde takılan iki sınıf arkadaşı var; Celeste ve tanımadığım kuzguni saçlı bir kız.

Theo bacaklarını hasır bir sedirin üzerine uzatmış, Yoshi kucağında, güneş gözlükleri kayrak mavisini gözlerini gizliyor. Her iki yanında da tanıdık olmayan yüzler var; solunda açık kahverengi saçlı bir adam var, Theo'nunkinden biraz daha koyu ama benzer şekilde kısa kesilmiş askeri tarzda. Selamlamak için birasını bana doğru kaldırıyor, yanakları hafifçe içbükey, çenesi kare şeklinde.

"Selam, ben Kip. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Brant," diye takdim ediyorum, uzattığı eli sıkıyorum.

Theo başparmağını sağa doğru çeviriyor, uzun boylu, uzun bacaklı bir sarışın katlanır bir sandalyede oturuyor. Saçları ağarmış, omuz hizasında ve kıvrımlı bukleli, teni bronzlaşmış ve gözleri zümrüt rengi ve sevimli bir şekilde parlıyor. "Yakışıklı olan Veronica. Geçen hafta birlikte bir ev tuttuk."

"Vay canına, bu harika." Veronica'nın elini sıktım. Theo gerçekten kendini toparlamış görünüyor ve onun adına daha mutlu olamazdım. Kendini işine adanmış bir polis memuru olarak yeni bir kariyer, yeni iş arkadaşları ve şimdiden Monica'dan on kat daha istikrarlı görünen yeni bir kız arkadaş. Dikkatimi tekrar Theo'ya vererek hızlı bir duş almak için izin istiyorum, sonra da işim bittiğinde patates salatası yapacağıma söz veriyorum. "Birazdan dönerim. Tanıştığımıza memnun oldum çocuklar."

Beni gülümseyerek uğurluyorlar ve içeri dönmek için arkamı döndüğümde June'un Celeste ve gizemli arkadaşıyla birlikte ortadan kaybolduğunu fark ediyorum. İçeride kız kıza dedikodu yapıyor olmalılar.

Samantha ve Andrew'a merhaba dedikten sonra eve geri dönüyorum ve tazelenmek için üst kattaki banyoya gidiyorum.

"Bunu bizden saklayamazsın, June. Kesinlikle yapamazsın. Bu kural kitabındaki tüm en iyi arkadaş kurallarına aykırı."

Merdivenin tepesine ulaştığımda June'un yatak odasının kapısı aralıktı ve Celeste'in sesi merakımı uyandırarak bana doğru geliyordu.

Kulak misafiri olma, Brant. Yürümeye devam et. Olduğu gibi bırak.

İçimdeki asil sese itaat edeceğim ama June cevap veriyor. "Bunun hakkında konuşmak çok garip..." İç çekiyor, sonra gergin bir şekilde kıkırdıyor. "Gah, iyi, tamam... iyiydi... güzeldi."

Bocalıyorum.

"İyi mi? Yani, ne kadar

iyi?" "Gerçekten iyi,

sanırım."

"Öyle mi? Sen... biliyor musun?"

Bu koyu renk saçlı Kız konuşuyor yukarı. "Biz ihtiyaç Detaylar, June. Sulu, skandal detaylar."
"Sanmıyorum... biliyorsun," diyor June uğursuz bir tonlamayla. "Ama o yaptı."

"Annen sana doğum kontrol hapı mı verdi?" "Evet."

Vay

anasını.

Hayır.

Tanrım, hayır.

Midem zonkluyor, kalbim daha önce hiç hissetmediğim hastalıklı bir hisle soluyor. Hareket etmediğim halde soluk soluğa kalıyorum. Hızlı ve öfkeli nefes almama rağmen boğulduğumu hissediyorum.

Kalp atışlarım göğsümün içinde patlamakla tehdit etse de ölüyormuşum gibi hissediyorum.

"Acıdı mı?" Celeste soruyor.

Git, Brant. Dinlemeyi bırak. Siktir git buradan.

June minik bir "Pek sayılmaz" diye ciyaklar.

"Kızım, ilk seferimde canım çok yanmıştı, ağlamıştım bile. Tamamen utanç verici." Canım yandı.

Bu *beni* incitiyor.

Ve nedenini bilmiyorum.

Çürüme damarlarımda dolaşıyor, kanımı çürümeyle kirletiyor.

Bu neden bu kadar acıtıyor? Neden bu kadar acıtıyor?

June hafifçe gülüyor, bitirirken sesi titriyor, "İlk seferim için iyiydi. Sanırım şanslıyım."

"Eminim bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyordursundur, değil mi?" "Kesinlikle."

Zavallı, işe yaramaz ayaklarımı hareket etmeye zorluyorum. Bir ağız dolusu safrayı yutarak banyoya doğru tökezliyorum ve içeri giriyorum, su kavurucu hale gelene kadar duşu açmadan önce nefesimi tutmak için bir an ayırıyorum.

Bu hissi yakıp yok etmem gerek. Derimi yakmalı, sonra da her kirli tabakayı soymalıyım.

Çırılçıplak soyunarak küvete giriyorum, iki elimi fayans duvara dayıyorum ve derim kıpkırmızı olana kadar fiskeyelerin beni ıslatmasına izin veriyorum. June'u düşünüyorum. June'u düşünüyorum, çok masum ve iyi, bükülmüş ve karışık

Kalbini hiç önemsemeyen, sadece vücudunu önemseyen, sadece övünme haklarını ve kemerine yeni bir çentik atmayı önemseyen aptal bir çocukla.

O çok genç. Çok tatlı, çok mükemmel.

Çok erken.

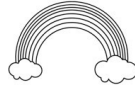
Lanet olsun.

Bu kadar önemsememeliydim.

Bu kaçınılmazdı. Onu seksten koruyamam. Onu meraklı hormonlardan ya da azgın oğlanlardan koruyamam. Onu hayatın kötü ve çirkin yanlarını deneyimlemekten alıkoyamam, mesela bir gün bir adamın yanında uyandığında, adamın ona tüm dünyayı vermeye niyeti olmadığını fark edip hüngür hüngür ağlaması gibi.

Ve sanırım.

Bence tam da bu yüzden acıtıyor.

O gün duyduklarım hakkında June'la hiç yüzleşmedim.

Bunun yerine, akü asidi gibi içimi kemirmesine, derimi aşındırmasına ve kemiklerimi kemirmesine izin verdim. Bir hastalık gibi hissediyordum. Beni içten dışa çürüten bir kanser.

Ama bilmesine asla izin vermedim. Görmesine izin veremezdim.

Onu hiç azarlamadım, adını öğrenmek istemedim ya da bir fotoğrafını görmek istemedim, sırf bu kadar değer verdiğim bir kızıdan bu kadar değerli bir şeyi alan orospu çocuğunu hayal edebilmek için.

Asla ama asla bilmiyordu.

Ve şimdi, canımın bu kadar yanmasının gerçek nedenini biliyorum - tüm hayatımın gidişatını değiştiren acı verici, derinlerde yatan neden.

Evet... Biliyorum, şimdi.

Ama o zaman bunu bilmiyordum ve iyi ki de bilmiyormuşum. En iyisi buymuş.

Çünkü bir yıl sonra anladığım an, keşke bunu hiç anlamasaydım dedim...

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

"BİRİNCİ DERECE YANIK"

Brant, yaş 23

Bugün kendimi yaktım.

Bir masa siparişini yetiştirmek için acele ediyordum, bir iş arkadaşımın boşluğunu dolduruyordum ve fırından yeni çıkmış dökme demir bir tavanın sapını tuttum.

Amatörce bir hareket.

Kızgın, su toplamış bir yanık izi o zamandan beri avucumun altını süslüyor, topuğumun hemen üstünde, bebek June'u eski korku evime gece geç saatlerde bir maceraya götürdüğümde oluşan sivri bir yara izi hala duruyor.

Elimi birkaç kat gazlı bezle sardıktan sonra, sonraki birkaç saat boyunca acıya rağmen çok çalıştım ve öğle tatilime kadar dişlerimin arasından tısladım.

Mutfak kapısından içeri girip şef şapkamı çıkarırken Pauly neredeyse bana çarpıyordu. Yaralı elimi bileğimden tutup incelemesi için havaya kaldırdı. "Burada neyimiz var Bay Elliott? İşçi tazminatı mı?"

Yüzümü buruşturuyorum, acısı hâlâ taze. "Ben iyiyim. Bir aptal gibi kendimi tavada yaktım ama sadece birinci derece yanık. İyi olacağım."

"Bazen çok fazla şey yapıyorsun. Memnun etmek için çok heveslisin. Eğer dikkatli olmazsan bu senin çöküşün olacak."

Elimi bırakıyor ve ben de diğer elimi enseme kaşımak için kaldırıyorum. İnce ince gülümsüyorum. "Teşekkürler. Bunun üzerinde çalışacağım."

"Yapacağınızdan hiç şüphem yok, Bay Elliott." Pauly yanımdan geçip mutfağa doğru ilerlerken omzumu okşuyor ve etkili bir şekilde tekrarlıyor: "Memnun etmeye hevesli."

Pauly Marino'nun gözetimi altında çalıştığım bir yıl boyunca çok şey öğrendim - söylediği hiçbir şeyi kısaltmadığını, sadece tam ve anlaşılır cümlelerle konuştuğunu ve bana bir kez bile ilk adımla hitap etmediğini öğrendim. Her zaman "Bay Elliott."

Birisi onun iyi tarafında olduğunda, onun bir bilgi ve ilham kaynağı olduğunu öğrendim.

Ve biri onun kötü tarafındayken, iyi tarafında olmayı deneyimlemek için ikinci bir şansa sahip değildir.

Ayrıca Pauly Marino'nun serçe parmağında, kendim de dahil olmak üzere birlikte çalıştığım tüm şeflerin toplamından daha fazla yetenek olduğunu öğrendim ve onun zanaatını geliştirmesini izlemek beni daha iyi olmak için daha da aç hale getirdi. Pauly ilk başta bana kurumsal bir tip gibi gelmişti, çalışanları mutfakta ter dökerken havasız bir ofiste pahalı viskiler içen bir takım elbiseliden başka bir şey değildi.

Ama bu gerçeklerden daha uzak olamazdı.

Pauly de hepimiz gibi kışını yırtıyor, uzun saatler çalışıyor, temizlik yapmak ve ertesi güne hazırlanmak için geç saatlere kadar kalıyor ve mutfağını küstah bir otorite ve hayal gücünün garip bir karışımıyla ustalıkla yönetiyor.

Elime bakıp parmaklarımı aralıyorum, bandajın altındaki et hala karıncalanıyor ve beceriksizce yaptığım hataya ters ters bakıyorum. Tam mutfaktan çıkmak üzereydim ki Pauly bana bir kez daha seslendi.

"Bay Elliott, neredeyse unuttuyordum. Sevgili kız kardeşiniz ön tarafta sizi bekliyor."

Haziran geldi mi?

Şu anda dokuz yaşındaki çocuklara arabesk öğretiyor olması gerekiyordu.

Gülümseyerek teşekkür ediyorum ve aceleyle kapıdan çıkıp binanın önüne doğru ilerliyorum. Masaların ve garsonların arasından geçerken ilk gözüme çarpan Wendy oluyor; hostes masasında tünemiş, doğal kumral tonundan canlı bir bordoya yakın zamanda boyanmış gür saçlarını bir tokayla geriye tutturmuş.

Bu doğru. Wendy artık burada çalışıyor.

Bir çağrı merkezindeki müşteri hizmetleri pozisyonundan çıkarıldıktan sonra işe ihtiyacı vardı, bu yüzden bana mesaj atarak işe alım yapıp yapmadığımızı sordu. Öyleydik ve bunu ona borçlu olduğumu hissettim - onu kasten incitmiş falan değildim, ama kalbini kırmıştım ve ben bir pislik

değilim; ben

sempatik. Pauly onu yeterince sevmiş görünüyordu, bu yüzden üç ay önce resmen işe alındı ve şu ana kadar işler sorunsuz ilerledi. İlişkimizi samimi ve profesyonel tuttuk.

Yanından geçerken, parmak eklemlerimi ahşap istasyona vurup ona dostça bir gülümseme attığımda Wendy biraz aydınlanıyor. Ancak dikkatim hemen kapıya yakın bekleme koltuklarından birinde oturan, dizleri zıt zamanlı olarak zıplayan, hala tek parça streç giysisi, bir çift tozluk ve bir omzundan sarkan büyük boy gri hırkasıyla June'a çekiliyor. Beni fark ettiğinde o da aydınlanıyor, çenesi yukarı kalkıyor, gözleri safir ve gümüş rengi parıltılarla ışıldıyor.

İki kız da beni gördüklerinde benzer tepkiler veriyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. Kalbim sadece birine tepki veriyor.

"Junebug," diyorum, o ayağa kalkarken gülümsemem çiçek açıyor. "Bu öğleden sonra çalışacağını sanıyordum."

"Öyleydim, ama biraz erken çıktım ve seni molada yakalayabileceğimi düşündüm." June tepesi buruşmuş kahverengi bir kâğıt poşet tutuyor. Bana doğru adım atarken yüksek at kuyruğu bir o yana bir bu yana sallanıyor, saçları bir uçurtmanın sarmal kurdelesı gibi dalgalanıyor. Özgür ve zahmetsiz, tıpkı bana hediye ettiği gülümsemeye benziyor. "Sana bir şey getirdim."

Dikkatim çantanın üzerinde. "Lütfen karbonhidrat yüklü olduğunu, çayla harika gittiğini ve klonlarla kafiyeli olduğunu söyleyin - ipucu, lütfen bana iki tane olduğunu söyleyin."

"Ürkütücü bir şekilde anlayışlı," diye göz kırpmıyor, nefesinin altında kıkırdıyor. "İki yaban mersinli çörek, bendenizin sevgisiyle hazırlandı."

"Bekle, bunları sen mi yaptın?" Uzattığı elindeki poşeti alıp içine bakıyorum. "Pişirmekten nefret ediyorsun, Junebug."

Omuz silkiyor. "Kabartma tozu yerine yanlılıkla ağartma tozu eklemekten önce annem araya girdi ama onun dışında Gordon Ramsay'i utandıracak kadar iyiydim."

Birbirimize bir süre aynı sırtışla bakıyoruz, aşırı derecede büyülenmişiz, neredeyse bir şeyden sarhoş olmuşuz gibi, sonra büyüü bozuyorum, çantayı bırakmak için sandalyeye doğru ilerliyorum. Arkamı döndüğümde June'un gözleri gazlı bezle bantlanmış elime takılıyor.

"Brant, elin..." Soluğu şefkatli bir kargaşa içinde dökülüyor ve beceriksizce sarılmış avucuma uzanıp onu iki elinin arasına alıyor. İşaret parmağını sargının üzerinde gezdirirken dokunuşu da endişe dolu yüz hatları kadar narin. June beni fiziksel olarak yakınına çekmiyor,

Ama yine de kendimi ona doğru ilerlerken buluyorum ve o elimi okşadıkça aramızdaki uçurum daha da azalıyor. "Ne yaptın sen?"

Onun gözleri yarama odaklanmışken, benim gözlerim de onun kaşlarının çatılışına odaklanmış durumda. Alt dudağını dişleriyle hafifçe çentiklemesine. "Dokunmamam gereken bir şeye dokundum ve yandım."

Sesimde garip bir boğukluk var ve bakışları yukarı doğru kayıyor. "Daha dikkatli olmalısın," diye cevap veriyor usulca, dilini dudaklarının üzerinde gezdirerek. "Seni incinmiş görmekten nefret ediyorum. Ya enfeksiyon kaparsa?"

"Çok fazla endişeleniyorsun, Junebug." İçgüdüsel olarak işaret parmağımı kaldırıp elmacık kemiğinin kıvrımını sıyrıyorum, bir sevgi göstergesi olarak. Neredeyse oyalanmak, tenine dağılmış koyu çillerin noktalarını birleştirmek, ne tür bir sanat yaratabileceğimi merak etmek istiyorum. Ama June'un yanakları biraz daha pembeleşirken elimi bırakarak bu tuhaf düşüncüyü aklımdan uzaklaştırıyorum. "Söz veriyorum hayatta kalacağım."

Hafifçe gülerek görünmez bir saç parçasını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Sanırım sadece küçük bir yanık. Özür dilerim. Çok yufka yürekliyim."

"Sende en çok sevdiğim şey buyken bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

İfadesinde ince bir değişim var, tam olarak tercüme edemediğim bir şey, ama söylememem gereken bir şey söyleyip söylemediğimi merak etmeme neden oluyor. Tam geri dönmek üzereyken biri bana çarpıyor ve sarsılıyorum, olduğum yerde dönerek bir müşteri kuyruğunun oluştuğunu görüyorum ve işte buradayız, girişi engelliyoruz, tamamen habersiziz.

"Ben, uh... muhtemelen bir şeyler yemeli ve mesaiye geri dönmeliyim," diyorum, saçlarımı karıştırıyorum, sonra sandalyenin üzerinde bırakılmış küçük çörek torbasını işaret ediyorum. "Uğradığın için gerçekten minnettarım. Eve gittiğinde görüşür müyüz?"

June gülümseyerek başını sallıyor. Hırkasının kolunu düzelterip omzunun üzerinden yukarı çekiyor. "Elbette," diye mırıldanıyor boğazını temizleyerek. "Orada görüşürüz."

Gitmek için dönüyor, leylaklar ve güneş ışığıyla aşılınmış bir deniz meltemi gibi yanımdan geçip gidiyor. Atkuyruğu saçlarını bir o yana bir bu yana savurarak, kollarını göğsünde kavuşturmuş, otoparkta ilerlerken cam kapıdan arkasından bakıyorum. Sonra dikkatimi başka yöne çekiyorum ve kese kâğıdını kaptığım gibi mutfağa doğru ilerliyorum.

Wendy ona baktığım anda bakışlarımı yakalıyor. İçimde delikler açıyor, bir yandan kalemini not defterine vururken bir yandan da

Müşteri. Gözlerinin mutlu bakır renginin hemen altında karanlık bir şey var, güneş hala parlarken kopan bir fırtına gibi.

Bu beni korkutuyor.

Yanağımı kaşıyorum, başımı eğiyorum ve çöreklerimi yemek için dinlenme odasına gidiyorum.

"Brant, bekle."

Yeni Highlander'ıma doğru ilerlerken Wendy'nin sesi otoparkta bana doğru süzülüyor. Sadece birkaç ay önce satın almıştım. Elbette kullanılmış ama harika durumda. Önümüzdeki çirkin kışlarla nasıl başa çıkacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

Yavaşlayarak duruyorum ve onun yüksek topuklu ayakkabılarıyla bana doğru koştuğunu görmek için olduğum yerde dönüyorum. Bacakları dizlerine kadar inen siyah kalem eteği tarafından engellenirken, betonun üzerinde tıkırdıyorlar. "Evet?"

Ne isteyebileceğinden emin değilim. Burada çalışmaya başladığından beri herhangi bir ilişki tartışmasına girmedim ve ben de tam olarak arkadaş olduğumuzu söyleyemem.

Tokasından bir parça saç düşüyor. Bana ulaştığında onu kenara itiyor, gözlerini bana dikene kadar her yöne bakıyor. Wendy iç çekerek şöyle diyor: "Az önce çok garipti. June ile."

"Ne?" Hemen kendimi kaybettim, biraz savunmaya geçtim, kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Garip olan neydi?"

Bir iç çekiş daha ve sonra, "Birbirinize bakışınız. Birbirinize dokunma şekliniz. Sanki..."

Ne oluyor be?

"Ne gibi?"

Yutkunuyor. "Sanki... bir ilişkiniz varmış gibi. Yakın bir şekilde."

Kaşlarım saç çizgime kadar kalkıyor. Midem bulantıyla dönüyor. "Vay be." Ona bakıyorum, inanamıyorum, kollarım iki yanıma düşüyor. Onun bombası içimde patlarken, beni saçma ve şaşkınlıkla patlatırken kelimeler zor bulunuyor. Boğazım düğümleniyor, kalbim sıkışıyor, dişlerimi sıkarak mırıldanıyorum: "Sadece haksız değilsin, aynı zamanda tamamen haddini aşıyorsun."

"Öyle miyim?"

"Sana öyle olduğunu söylüyorum." "Ve ben de sana ne gördüğümü söylüyorum."

Yüzüne bakıyorum, bir aç arıyorum. Bir tür manipölasyon taktiğini ya da kötü niyeti ortaya çıkarmak için çaresizce, ama tek gördüğüm... *endişe*. Bir alarm duygusu.

Ve sanırım bu beni daha da sarsıyor.

"Wendy, beni dinle," diyorum, sesim kısık. Boğuk, çatlak. "Acı çektiğini anlıyorum. Aramızda yaşananların senin için kolay olmadığını biliyorum ve bunun için üzgünüm. Gerçekten sana zarar vermek istememiştim."

"Bu öyle bir şey değil-"

"Ama benimle ergenlik çağındaki kız kardeşim arasında uygunsuz bir şeyler olduğunu ima etmek çok ileri gitmek olur. Çizgiyi aşıyorsun."

Wendy dudağını dişlerinin arasına alıp endişeleniyor, bir sonraki sözlerini düşünüyor. Baş hafifçe öne arkaya sallanıyor, bir tutam saç daha dökülüyor. "Söz veriyorum, mesele bu değil Brant," diyor ve ses tonunda bir ciddiyet var. Beni derinden yaralayan açık bir dürüstlük. "Sana bunu söylüyorum çünkü endişeliyim. Eğer ben fark ettiysem, başkaları da fark edecektir." İddiasına tekrar karşı çıkmak üzereydim ki sözümü kesti. "Kız kardeşin, ha?"

Dudaklarım aralanıyor ama bir şey çıkmıyor. Sadece kaşlarımı çatıyorum, bir sonraki söyleyeceği şeyi bekliyorum.

"Bu ilginç," diye devam ediyor, kaldırırma bakarak, ayakkabısının ucunu bir çatlağa doğru büküyor. "Ona asla kız kardeşim demiyorsun. Bu kelimededen hep nefret ettin. Ta ki şu ana kadar."

Arkamızdaki otoyolda trafik gürliyor ve keskin bir esinti tenimi öpüyor. Bu bunaltıcı Ağustos gecesinde hava gerçekte olduğundan daha soğuk geliyor. "Öyle bir şey değil."

"O muhteşem, Brant. Göz kamaştırıcı ve sadık ve sana kesinlikle tapıyor."

"Kes şunu."

Wendy elime uzanıp sıkarak, "Bu bir kızgınlıktan kaynaklanmıyor," diyor. Temasa bakıyorum ama geri çekilmiyorum. Uyuşmuş durumdayım. "Bu sevgi dolu bir yerden geliyor. Seni seviyorum Brant ve hep seveceğim. Ve senin çöktüğünü ve yandığını görmekten nefret ediyorum."

Gözlerim yavaş ve tembel bir şekilde onunkilere kayıyor, savunmacı tavrım yenilgiye dönüşüyor. "June ve ben yakınız. Çoğu kişiden daha yakınız. Her zaman öyleydik."

açıklamak zorunda olduğum için nefret ediyorum. *Bu delilik.* "Aramızda hiçbir şey yok."

Wendy elimi bir kez daha sıkıyor, yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor, sonra beni bırakıyor. "Güzel," diye fısıldıyor. Uzaklaşıyor, son sözlerini bana taşıyan bir başka dikenli cereyan. "Umarım, ikinizin de iyiliği için, bu şekilde devam edersiniz."

Neden bana geldiğinden emin değilim.

Bu gece, tüm lanet geceler boyunca, burada yatarken, huzursuz ve işkence çekerken, Wendy'nin sözlerini zihnimde tekrar tekrar oynatırken.

Bana geliyor.

"Brant?"

Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum, karanlıkta gözlerimi kısarak bakışlarımı onun dış hatlarında gezdiriyorum. Yatağımın hemen kenarında duruyor, üzerinde atlet ve şort gibi görünen bir şey var. "June," diye mırıldanıyorum, şimdiden onun kokusunda boğuluyorum. Wendy kafama kirli, gerçek dışı iddialar soktuğu için zaten içim burkulmuştu ve şimdi onlardan kurtulamıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bir kabus gördüm." Yanımda kıpırdanıyor, almayacağı bir davet bekliyor. "Seninle yatabilir miyim?" diye soruyor usulca.

"Hayır. Uyumaya devam etmelisin." Onu çabucak, muhtemelen hak ettiğinden daha sert bir şekilde susturdum ve ondan uzaklaşarak yatağa geri döndüm.

Şilte kayıyor.

Hafif bir iç çekiş beni terk ediyor ve bir an için gözlerimi kapatıp arkamı döndüğümde June'un yanımda oturduğunu görüyorum, gözleri karanlıkta parlıyor. "Hâlâ buradasın."

"Neden bana kızgınmışsın gibi hissediyorum?"

"Değilim, sadece..." Bir parça hayal kırıklığıyla homurdanarak, sırtım yatak başlığıyla aynı hizaya gelene kadar kendimi yukarı çekiyorum. "Sana kızgın değilim. Sadece yorgunum ve burada olmaman gerekiyor."

"Neden olmasın?"

"Çünkü geç oldu, on yedi yaşındasın ve neredeyse hiç giyinmemişsin."

Ay ışığı pencereden içeri sızıyor, beyaz atletini kısmen aydınlatıyor, göğüs dekoltesi üstten dışarı taşıyor.

Dudağını ısıyor. "Yatarken her zaman giydiğim şeyi giyiyorum."

"Ne istersen giyebilirsin," diyorum, ses tonum kırılmış. "Kendi yatağında."

Sessizlik yerleşir.

June bakışlarını başka yöne çeviriyor, çenesi göğsüne doğru düşerken koyu renk saçları profilini perdeliyor. "Ben ne yaptım ki?"

Suçluluk duygusu üzerimi örtüyor ve dik oturuyorum. Bir süre ona bakıyorum, garip duygularıyla sersemlemiş, karmakarışık düşüncelerimi sıralıyorum. İki elimi de yüzümde aşağı yukarı ovuşturduktan sonra nihayet öne doğru eğilip ona uzanıyorum ve parmaklarımı bileğine doluyorum. "Hey. Özür dilerim," diyorum ve başını yavaşça kaldırıp gözlerinin karanlıkta beni bulmasını izliyorum. Kör edici, güzel bir saniye için onu olduğu gibi görüyorum - güzel Junebug'ım, bana ev yapımı çörekler yapan, benimle yatan ve benimle hayal kuran, kalbimi her ne pahasına olursa olsun koruyan kız. Hiçbir şey değişmedi.

Hiçbir şey değişmedi.

Başparmağımla bileğinin alt kısmının izini sürerek yaklaşıyorum. "Sen hiçbir şey yapmadın. Ben sadece... Kötü bir gün geçirdim. Hıncımı senden çıkarmak istememiştim."

June başını sallıyor, ellerimiz kenetlenip parmaklarımız iç içe geçene kadar kendini kavrayışımın içinde döndürüyor. Bu benim yaralı elim. Çizgili gazlı bez hâlâ avucumun etrafını kat kat sarıyor. "Sence şimdi iki yara izin mi olacak? Biri o cam parçasından, diğeri de yanıktan?"

"Hayır," diye fısıldadım. "Yanık ciddi değil."

June'a elimdeki yara iziyle ilgili tüm gerçeği hiç söylemedim. Ona tek söylediğim, altı yaşındayken kırık bir camın elimi kestiği idi; ailemin öldürüldüğü eski evime, kayıp doldurulmuş filimi bulmak ve resmen geri taşınmak umuduyla girdiğimi bilmiyordu.

Orada benimle olduğunu bilmiyor.

Onu kendime biraz daha yaklaştırıyorum, ellerimiz hâlâ iç içe. Sanırım bu bir içgüdü. İsteyerek bile yapmıyorum. June yatağa doğru kayıyor, kalçamın yanında, iffetli yüz hatlarını seçebileceğim kadar yakınımdaya duruyor. Soluk beyaz ten. Kristal gözler. Amaçsızca serpiştirilmiş bir avuç çil

Düğme burnu ve yüksek elmacık kemikleri boyunca, sanki biri boya fırçasıyla çelme takmış gibi.

Somurtkan, kalp şeklinde bir
ağız. Ona baktım.

Hayır. Kes şunu. Bu delilik.

Çenem sıkılıyor, Wendy'nin sözleri zihnimin içine geri dönmek için savaşıyor. İçime sızıyor. Aramızdaki iyi ve saf olan her şeyi zehirliyor.

June'un elini bıraktım ve çenemi göğsüme indirdim. "O gece seni aldım," diye itiraf ediyorum.

Bir an sessiz kaldı ama kafamı kaldırmadım.

Sadece bekliyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

Gözlerim sımsıkı kapanıyor, kalbim anılarla uğulduyor, ona diyorum ki, "Elimi kestiğim gece. Sen de oradaydın. Seni yanımda götürdüm."

Bir şekilde yaklaşıyor. "Kafam karıştı, Brant. Beni nereye götürdün?"

"Evime. *Gerçek* evime, altı yaşıma kadar yaşadığım eve, ta ki babam iş kravatını çıkarmaya karar verene ve yukarı çıkıp diğer iş kravatlarıyla birlikte şifonyerinin çekmecesine koymak yerine kravatu annemin boynuna dolayıp nefes almayana kadar onu boğana kadar. Boğulana kadar. Ta ki annem oturma odamızın zemininde, boğazında mor bir kravatla ve yukarıda, yatağında gökkuşağı hayalleri kuran küçük bir çocukla ölene kadar."

June alnını bana yaslarken kelimeler ağızımdan dökülüyor, öfkeli anılar ve acı nefesler. Gözlerim hâlâ kapalı ve en iyisi de bu çünkü şu anda ona bakamıyorum. Gözlerinde parlayan işkence dolu bakışı ya da porselen tenini boyayan gözyaşı izlerini göremiyorum.

Devam ediyorum.

Devam etmek zorundayım.

"O gece kuzular ve fillerle süslü küçük ana kucağında uyuyakalmıştın. Seni çözdüm. Seni tüm gücümle kucağıma aldım ve ayakkabılarımı giymek için koridora kadar taşıdım, sonra dışarı çıktım ve iki ev ötedeki yan kapıya yürüdüm." Alnı hâlâ benimkine yapışmış durumda ve burnunu çektiğini duyuyorum. Nefes alış verişinin boğazının arkasında düğümlendiğini duyuyorum. "Seni çimlere yatırdım ve çok iyiydin June. O gece hava soğuktu, sanırım Ekim ayıydı, ama sen

çok, çok iyiydi. İçeri giremeyeceğimi anlayınca posta kutumuzun etrafındaki taşlardan birini aldım ve milyonlarca parçaya ayrılana kadar pencereye fırlattım. Sonra tırmanarak içeri girdim ve elimi camda kestim." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, azı dişlerim birbirine sürtünüyor. "Ama yine de senin için geri geldim. Elim battaniyenin her yerine kanıyordu ve korkarsın diye çok endişelendim ama sen oturma odamın zemininde benimle birlikte yattın. Sana en çok ihtiyaç duyduğum anda yanımda yattın, tıpkı şu anda yaptığın gibi."

Tekrar kokluyor, elleri boynumu kavıyor, başparmakları kollarla kaplı çene çizgimin üzerinde geziniyor. "Beni de yanında getirdin," diye mırıldanıyor, ses tonunda bir inanmazlık havası var. "Ben hep seninleydim, Brant."

Sonunda gözlerimi açıyorum, kirpiklerim dalgalanıyor, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. June çok yanımda. *Çok yanımda.* "Her zaman."

Kendimi yatak başlığından aşağıya sarkıtarak ikimiz de uyuma pozisyonuna geçiyoruz ve ben de battaniyeyi bedenlerimizin üzerine çekiyorum, ta ki tüylü yorganın içinde kozalanana kadar.

Bu kadar yakın olmamalıyız; bunun doğru olmadığını biliyorum, ama şu anda umurumda değil ve Wendy'nin ne düşüneceği ya da ne gördüğünü düşündüğü umurumda değil - umurumda olan tek şey June.

Haziran, Haziran, Haziran.

Göğüs göğüse, burunlarımız hafifçe birbirine sürtünerek uzanırken göz kapaklarım ağırlaşıyor. Sıcak nefesi her kalp atışımda dudaklarımı öpüyor.

Memnunum. Huzur içindeyim. O burada, kollarımda.

O hep buradaydı.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim ama dudaklarımda onun nefesinden daha fazlasını hissederek uyandım. Başka bir şey daha var. İlk başta bir gıdıklanma. Sadece erotik bir gıdıklanma.

"Brant..."

İsmimi ağzıma doğru üflüyor. Ağzı benimkinin üzerinde.

June'un ağzı benimkinin üstünde.

Ve ben onu itmiyorum. Yapmalıyım, ama yapmıyorum, yapamıyorum, yapamıyorum... "Junebug, ne-"

"Şşş. Bunu istiyorsun," diye fısıldıyor, dilinin ucu üst dudağımı okşuyor. Leğen kemiği benimkiyle aynı hizada, uyarılma kanımda nabız gibi atıyor. "Beni istiyorsun, değil mi?"

"Evet."

Tereddüt etmiyorum.

Neden tereddüt etmiyorum?

"Al beni, Brant. Dokun bana." June pamuklu atletini başının üzerinden yukarı çekiyor, elektriklenmeye karışmış saçları yastığının üzerine yayılıyor, saçlarımı çekiştirirken çıplak göğüsleri ay ışığıyla aydınlanıyor ve göğsüyle aynı hizaya gelene kadar yüzümü aşağı çekiyor.

Hayır, hayır, hayır.

Bu çok yanlış. Bu çok yanlış.

Dilimle meme ucuna fiske vurduğumda içimden bir inilti dökülüyor, sonra tekrar yapıyorum ve tekrar, ağzım göğsünün etrafına dolanana, elim diğerini avuçlayana ve bana karşı kıvranıp daha fazlası için nefes nefese kalana kadar.

Ben sertim.

Çok sertleştim. Onu
istiyorum. Ona
ihtiyacım var.

Onu alamazsın. O on yedi yaşında. O senin evlatlık kardeşin, seni lanet ucube.

Zihnim delilikle çılgılık atıyor ama ağzım hâlâ hareket ediyor. Hala tadıyor. Tırnaklarını kafa derime geçirirken hâlâ göğüslerini emiyor, adım dudaklarından dökülüyor.

"Brant... evet, lütfen..." diye yalvarıyor. "Lütfen, uyan."

Dilimi vücudundan yukarı, boynunun kıvrımına doğru sürüklerken sesi çok uzaklardan geliyor. "Ne?" Diye bağıriyorum.

"Uyan dedim."

Keskin bir nefes
alıyorum. Gözlerim
pır pır açılıyor.

Odada sessizlik var, kestane rengi saçların eflatun ipliklerinin boğduğu hırıltılı nefeslerim dışında. Yüzüm onun saçlarına gömülü, sırtı bana dönük yatakta mışıl mışıl uyuyor.

Oda karanlık.

Hala gece vakti.

Rüya

görüyordum.

Lanet olsun, sadece bir rüyaydı.

Ancak, onu kaşıkladığımı, elimin göğsünü kavradığını, kasıklarımın poposuna bastırdığını ve kaya gibi sert bir ereksiyonla onu dürttüğümü fark ettiğimde korku azalmıyor.

Geriye doğru uçuyorum, sanki çalı çırpıya dönüşmüş gibi

gitmesine izin veriyorum. Hay sikeyim.

Siktir, siktir, *siktir*.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde yatağın ayak ucuna kayarak, titreyen bacaklarımla kendimi toparlayıp üzerime bir tişört geçirirken June'u uyandırmamayı başarıyorum. Orada yatıyor, kıpırdamadan duruyor, nefes alış verışı durgun ve sabit, melek gibi.

Ve onu kirletmeyi hayal ettim.

Onun tatlılığını lekelemeyi.

Tanrım... Benim neyim var böyle?

Wendy bana ne yaptı?

Buradan çıkmam lazım. Bir pislik bulutunda boğuluyormuşum gibi hissediyorum, temiz havaya ihtiyacım var. Yatak odasından koşarak cep telefonumu alıyorum, sonra ayakkabılarımı giyip nemli yaz gecesinde dışarı çıkıyorum.

Arabama

binirim.

Sürüyorum.

Ve on beş dakika sonra, parmaklarımı Wendy'nin ön kapısına vuruyordum.

Bir dakika geçtikten sonra perdenin arkasından bakıyor, sabahın birinde kapısını kimin çaldığını inceliyor. Gelen kişinin ben olduğumu görünce afallıyor mu yoksa rahatlıyor mu emin değilim.

Kapı çatırdayarak açıldı. Beyaz bir bornoz giymiş, saçları darmadağın. "Brant?"

"Yanılıyorsun," diyorum ona, eşikten içeri doğru ilerleyerek. Wendy adımlarını geri atıyor, gözleri kocaman. Sesim tehditkârdı. Saldırmaya hazır. "Sana ne kadar yanıldığını göstereceğim."

Aramızdaki boşluğu kapatarak, sadece iç çamaşırlarıyla çıplak kalana kadar bornozunu çekiştiriyorum. Wendy'nin nefesi kesiliyor ve ikimiz de ağır nefes alıyoruz, ikimizin de kafası karışıyor, ikimiz de iliklerimize kadar sarsılıyoruz.

Onu öperim.

Onu sertçe öpüyorum, ağzını ağzıma bastırıyorum ve June'u sonsuza dek siliyorum. Bugün kendimi yaktım.

Elimin iyileşeceğini bilsem de, bazı yanıklar kalıcı bir iz bırakmaya mahkumdur.

ON ALTINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

"İLK İPUCU"

June, 17 yaşında

Mciğerlerim sıkışıyor, göğsüm ağrıyor ve acıyor. Neredeyse morarmış. Rutine kısa bir ara verip yüzümü duvara dönüyorum, Sonra eğilip ellerimi dizlerime koyarak nefes almaya çalışıyorum. Bu sonbahar katılacağım bir çağdaş bale gösterisinin zorlu koreografisini öğrendikten sonra, özellikle de bugün, daha sık nefes nefese kalıyorum.

Alnımdan terler akıyor, ciğerlerim hırıldıyor. "Her şey yolunda mı, June?"

Yeniden toparlanıyorum, omurgamı düzeltiyorum, esniyorum ve göğsümdeki kaya serbest kaldığında dev bir yudum su alıyorum. Gülümseyerek dönüyorum ve eğitimcim Camilla'ya başımı sallıyorum. At kuyruğumu çekiştirirken "Mükemmel," diye cıvıldıyorum. Camilla göz kırpmıyor, rutine devam etmeden önce bir an beni inceliyor.

Ders bittiğinde, saç bağımdan kurtulmuş, terden ıslanmış saçlarımı geriye doğru süpürüyorum ve nefesimi düzene sokmak için gözlerimi kapatıyorum.

"Bugün gerçekten başardın, June. Etkilendim." Camilla arkamdan yaklaşıyor, hafif bir el sırtımı okşuyor. "İyi olduğuna emin misin?"

"Kesinlikle," diyorum tereddüt etmeden, ciğerlerimin hâlâ sıkışmasına rağmen. "Bu koreografi beni heyecanlandırıyor. Hem çok modern hem de zarif." "Çok yorucu. İnce ayar yapmak aylarımı aldı ama sanırım gerçekten öne çıkacak."

Su şişesinin kapağını tekrar açtığımda şişe elimde kırışıyor ve tenimi karıncalandıran uyarı uğultusunu duymazdan geliyorum. Nefesimi daha sık kaybediyorum, öyle ki bunu gizlemek giderek zorlaşıyor. Son birkaç yıldır gelip giden bu nöbetler, yaz antrenmanları başladığından beri sıklık ve aciliyet kazandı.

Sadece aşırıya kaçtığımı düşünerek geçiştirdim ve ciddi bir şey olabileceği - dans kariyerimi engelleyebilecek bir şey - ihtimalinden dolayı doktora gitmekten çok korktum.

Broadway'de sahne almak istiyorum.

New York City.

Parlak ışıkları, kostümleri, fırsat hazinesini istiyorum.

Ve çok yaklaştım. Yıllardır çalışıyorum, zanaatımda ustalaşıyorum ve benim için başka bir seçenek kalmadı.

Sadece dans.

Lise son sınıfa yeni geçtiğim için son zamanlarda aklımda hep gelecek var. Annem üniversite tercihlerimi daraltmam gerektiğini söylüyor, şimdiden üç üniversiteye kabul edilmiş durumdayım -Columbia en büyük rakibim- ama... gerçek şu ki, üniversiteye gitmek istediğimden emin değilim. Celeste mezun olduktan sonra New York'a tek gidişlik bir bilet almayı başardı ve arka planda dansçı çalıştıran bir şirkette kariyerine hızlı bir başlangıç yaparken teyzesinin yanında kalacak.

Bunu ben de istiyorum.

Sadece bunu nasıl yapacağımdan henüz emin değilim.

Yanıt verirken kollarım geriliyor, ter hala tenimi kaplıyor. "Sabırsızlanıyorum. Uyanık olduğum her anı pratik yaparak geçireceğim," diyorum ona.

Camilla'nın moka rengi gözleri parıldıyor, gülümsemesi arttıkça kara kaşları kalkıyor. Hayatımda gördüğüm en beyaz dişlere sahip. "Yıldız olacağından hiç şüphem yok," diyor. "Sende gerçekten bir yetenek var, June."

İçime bir inanç ateşi düştü.

Bunu çok istiyorum.

"Teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük."

"Ben sadece doğruyu söylerim. Sadece aşırıya kaçma, duydun mu?" Camilla bana endişe ve sıcaklık arasında gidip gelen bir gülümseme gönderiyor. "Haftaya görüşürüz."

Takım arkadaşlarım boş boş sohbet ederken, kıyafet değiştirmek için spor çantalarını karıştırırken onun gidişini izliyorum. Camilla gözden kaybolduktan sonra Celeste bana doğru bir adım atıyor, altın sarısı saçları büyük bir düğüm halinde toplanmış. Boyu benden neredeyse bir karış daha

uzamıştı ve vücudu tamamen atletik olsa da

İnce ve belirgin kaslara sahibim, daha yumuşak kıvrımlara ve minyon kemik yapısına sahibim, kıvrak fiziğimi korumak için ekstra çaba sarf etmem gerekiyor.

Özellikle iri göğüslerim dans dünyasında büyük bir caydırıcı unsur; kız arkadaşlarım ne derse desin, bir varlıktan çok rahatsızlık veriyor.

"Starbucks?" Celeste çantasını omzuna atarak öneride bulunuyor. Fit vücudundan aşağı doğru sarkan kırpılmış kazağının altında siyah spor sütyeni görünüyor. "Cumartesi frappé'ye ihtiyacım var. Belki bir de limonlu somun. Tanrım, bütün hafta karbonhidrat yemedim."

Boynuma doladığım havluyu sepete atıyorum, ardından tek parça streç giysimin üzerine bir çift tayt geçiriyorum. "Gelemem. Kardeşim biraz vakit geçirmek için beni almaya gelecek."

"Ooh." Kaşları imalı bir şekilde sallanıyor. "Bu adamla biraz bağ kurmak için adam öldürürdüm."

"Ne? İğrenç," diye gülüyorum, biraz beceriksizce, kendi çantama uzanıyorum. "Theo'nun bir kız arkadaşı var ama iltifatını iletacağım."

"Hayır kızım, ben Brant'ten bahsediyordum," diye kıkırdıyor ve kolunu benimkiyle birleştirip beni ön çıkışa doğru yönlendiriyor. "Yani, Theo sevimli ama daha çok "tüm Amerikalı" sevimli. Brant ise... *oof*. Diğer türden bir şirin, bilirsin işte? Kirli düşünceler türünden."

Kulaklarım kızarıyor. Biri "kardeşim" hakkında yorum yaptığında, beynim otomatik olarak Theo'dan bahsettiklerini varsayıyor. Sanırım teknik olarak iki kardeşim var, her ne kadar biri bu fikri reddetmeyi sevse de.

Ön lobide oyalanırken, araçlarımızı beklerken düşüncelerim dağılıyor. Brant son zamanlarda aklımdan çıkmıyor, neredeyse bir ay önce birlikte geçirdiğimiz o duygusal geceden beri; bir kâbustan irkilerek uyandığım ve içgüdülerimin beni teselli için yatak odasına çektiği geceden beri. Artık küçük bir kız olmadığımı biliyorum ama yetişkin kızlar hâlâ kâbus görüyor. Yetişkin kızlar hala değerli pelüş filler, gökkuşağı ninnileri ve beyaz şövalyelere bağlı güçlü kollar gibi çocukluk rahatlıklarını arzuluyor.

Bir keresinde, ölümcül bir zatürreyle mücadele ettiğim bir hastane yatağında, bana Aggie'yi teselli için, özel pembe kılıcımı da cesaret için getirdiğini söylemişti.

Çok az şey biliyordu, ben zaten ikisine de sahiptim. Ben ona sahiptim.

Geçen ayki o geceye kadar ona hala sahip olduğumu sanıyordum ama bir şeyler oldu, bir şeyler değişti ve bu henüz çözemediğim bir şey. Brant mesafeli ve huysuzdu, beni ayı sarılmalarıyla boğan ve çok yaşlı olmama rağmen sırtıma binmekten çekinmeyen o rahat adamdan çok uzaktı.

Artık bana dokunmuyor.

Bana farklı bakıyor, sanki bir yabancıymışım gibi.

İçeri adım atmaya cesaret edersem beni yatak odasından kovuyor.

Şefkatli, düşünceli sohbetlerimiz, hiçbir şey hakkında yüzeysel bir sohbele dönüştü ve daha derine inmeye çalıştığım anda geri çekiliyor. Yorgun olduğunu ya da çok meşgul olduğunu iddia ediyor ya da basitçe "*Şimdi olmaz, June*" diyor.

Haziran'da.

İşte bu, en büyük kırmızı bayrak oldu. Bana

Junebug demedi.

Yirmi altı gündür bana Junebug demiyor.

Onun gülüşleri ve şakaları olmadan kendimi yapayalnız hissediyorum. Annem ve babam sık sık eve geliyorlar, ikisi de artık sadece yarı zamanlı çalışıyor. Arkadaşlarım çok fazla ve Yoshi de tatlı ve yaşlı bir arkadaş, ama Brant'le geçirdiğim zamanın yanında her şey sönük kalıyor.

O geceyi zihnimde tekrar tekrar canlandırdım.

Bir kabus beni ürkütmüştü. Rüyamda kızıl bir nehirden aşağı süzülüğümü, dehşet dolu bir mağaraya yaklaştığımı görmüştüm. Gıdaklayan rüzgarların ve ötüşen ağaçların olduğu karanlık bir geceydi, havada ağır bir önsezi duygusu asılıydı. Brant benimle birlikte saldaydı ve gökkuşağı deresi boyunca mutlu bir şekilde seyahat ediyorduk. Ne olduğundan emin değilim, ama sanırım şimşek çaktı - uğursuz bir çarpma gökyüzünü aydınlattı ve Brant o anda bana baktı, tam her şey parlarken, toprak gözlerinde garip bir şey parlıyordu. Bana doğru uzanmıştı. Sanki ihtiyacı varmış gibi, sanki hayatlarımız buna bağlıymış gibi, yüzen salın üzerinden elime uzandı ve dokunduğumuz anda her şey değişti.

O gitmişti. Ben yalnızdım.

Önümde sadece karanlık bir mağara belirmişti ve akbabalar tepemde uçuşup yalnızlığıma gülerken soğuk terler içinde uyanmış, umutsuzca Brant'i arıyordum.

Onu yatağında buldum, beni görmek istemiyordu. Rüyam bir toksin gibi içimde dönüyor, rahatlığımı karartıyor, her şeyin yolunda olduğuna dair rahatlığımı kirletiyordu,

korkunç bir kabus olduğunu söyledi.

Benden nefret ediyordu.

Ama sonra gözlerinde aynı bakışla bana uzandı. Umutsuz çaresizlikle dolu rüya bakışı. Yatağın üzerinden uzanıp bileğimi kavradı, tenime nazik desenler çizdi ve soğuk olduğu için özür diledi. Ve sonra tüyler ürpertici bir sırrı itiraf etti.

Tüyler ürpertici, güzel bir sır.

"O gece seni ben götürdüm."

Gzyaşlarımla arasından dinledim, savaştığı fırtınada onun dayanağı olmaya çalıştım. Diğer taraftaki gökkuşaağı olmaya çalıştım.

Boynunu avularımla arasında tutup her kelimesine sımsıkı sarılırken alnımız şefkatle birbirine kaynaştı. Ona sıkıca sarılıyordum.

En iyi arkadaşımla.

Sonra onun kollarında uykuya daldım, rüyalarım çok daha az korkutucu görüntülere dönüştü.

Ancak uyandığımda yeni bir kabus başladı.

Güneş doğduğunda yatağında yalnızdım, pencereden dışarı baktığımda arabası garaj yolundaki her zamanki yerinde durmuyordu. şaşkınlık üzerimi örtmüştü. Endişe dişlerini içime geçirdi. İimi bir korku gıdıklaması kapladı.

Brant gitmişti.

Ve en kötü kısmı... ?

Gerçekten hiç geri dönmedi.

"Yo." İki parmağım yüzümün önünde şakladığımda neredeyse tavana sırayacaktım. "Dünyadan Peach'e."

Elim kalbime gidiyor, başımı kaldırdığımda Theo'nun polis üniformasıyla başımda dikildiğini görüyorum. Gergin bir nefes alıyorum, sonra yavaş bırakıyorum. "zr dilerim. Beni korkuttun."

"Böyle giyindiğimde insanlar üzerinde böyle bir etki yaratıyorum," diye sırtarak omuz silkiyor. "Ters etki yapacağını düşünmüştüm ama bugünlerde herkesin saklayacak bir şeyi olduğu ortaya ıktı." Theo kaşlarını çatıyor, ben ona öylece bakarken gözlerim donuklaşıyor. "Yine de senin bağışıklığın olmalı. Yoğun bir hayal kurmanı falan mı böldüm?"

Düşüncelerimi silkeleyip atıyorum, aptallığıma gülüyorum. "Sayılır. Sanırım." Spor çantama uzanarak onu omzuma atıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Bugünkü antrenman zorluydu. Bütün hafta iyileşmeye çalışacağım."

"Yakaladım seni. Nehir kenarında dondurma külahlarıyla iyileşme sürecini başlatmamız iyi oldu. Onları yiyebilirsin, değil mi?" İşaret parmağıyla karnıma vuruyor. "'Şeker' kelimesinin ergenlik çağındaki kızlar arasında zaman zaman hafif bir suç olarak görüldüğünü biliyorum."

Elini savuşturarak çıkışa doğru ilerliyorum. "Evet Theo, onları alabilirim. Sırf şımarıklık olsun diye iki tane alacağım."

"Aferin kızıma."

Dışarı çıkıp Eylül güneşine doğru ilerliyoruz, Theo'nun kruvazörüne atlıyoruz ve pizza dükkanları, şirin butikler ve dondurmacılarla kaplı şehir merkezindeki nehir kenarına doğru kısa bir mesafe gidiyoruz. Kalabalık cadde boyunca paralel park ederken saçlarımı salıyorum ve açık pencereden dans ediyor. Arabadan atlayıp güneş gözlüklerimi burnuma yerleştiriyorum. "Bugün izinli olduğumu sanıyordum," diye mırıldanarak kaldırıma doğru yürüyorum. "Çağrıldın mı?"

Theo kılıfını ayarlıyor ve en sevdiğimiz dondurmacının önünde bana katılıyor. İç geçiriyor, kendi güneş gözlüklerini çıkarıp kafasına takıyor. "Kesinlikle öyle - her zaman yenilecek kötü adamlar, kurtarılacak insanlar var gibi görünüyor." Omzuma hafifçe vururken bana doğru bir sırtıma kıvrılıyor. "Kulağa olduğundan çok daha havalı geliyor. Çoğunlukla trafik ihlalleri ve ufak tefek cezalar."

Gülümsemesine karşılık veriyorum. "Yine de beni araya sıkıştırabildiğine sevindim." "Senin için her şeyi yaparım, Peach. Ve kurabiye hamuru için her şeyi yaparım."

Dükkanına girdiğimizde küçük zil tepemizde çalıyor, ahududu kreması ve sıcak vanilya şekeri kokusu etrafımızda dönüyor. Annem ve babam için birkaç parça ev yapımı şekerleme, Brant için de bir çuval tuzlu su şekeri alıyorum. Her zaman tatlıya düşkün olmuştur; bir keresinde bana tatlıların ona rahmetli annesini hatırlattığını söylemişti.

Çalışan taffie'leri bir torbaya doldururken ona "Mor olanlar olmasın lütfen" diyorum.

Bana baktı. "Pardon?"

"Mor yok. Diğerleri iyi."

Görünüşe göre bu garip bir istek, çünkü mor şekerleri özenle çıkarıp kutuya geri koymadan önce uzun ve şaşkın bir bakışla karşılaşıyorum.

İkramları kocaman bir gülümsemeyle alıyorum. "Çok teşekkür ederim."

Theo ve ben kendi dondurma külahlarımızı sipariş ediyoruz ve Theo tüm alışverişin parasını ödüyor. Ona tekrar tekrar teşekkür ediyorum çünkü ben sadece

Dans stüdyosunda saatte on dolar kazanıyorum, minyatür balerinlerle eğitimlere yardım ediyorum. Para sıkışık, çoğunlukla cep telefonu faturama gidiyor ve annem minivanı kullanmama izin verdiğinde benzine katkıda bulunuyor.

Külahları beklerken, dondurma dağıtan genç kız bana bakmaya devam ediyor, kara gözleri merakla parlıyor. Külahımı bana uzattığında dudağını kemiriyor ve sonunda "Seni Bistro Marino'da görmüştüm" diyor.

"Evet, birkaç kez uğramıştım," diyorum başımı sallayarak ve külahın kenarından akan erimiş dondurmayı yalıyorum. "İyi hafıza."

"Erkek arkadaşın harika. Çok yetenekli."

Duraklıyorum, az önce yediğim lokmada neredeyse boğuluyordum. Gözlerimi kırıştıtararak ona bakıyorum, kaşlarım kalkıyor. "Ne?"

"Orada hostes olarak yarı zamanlı çalışıyorum. Salı ve perşembe günleri. Seni zaman zaman öğle yemeği ya da başka bir şey için uğrarken görüyorum - her neyse, meraklı olmaya çalışmıyordum, ama şanslı olduğumu bilmeni istedim. Benim erkek arkadaşım bir Lean Cuisine'i bile mikrodalgada bozmadan pişiremez." Theo'nun külahını yapmak için eğilerek gülüyor. "İkiniz birlikte çok tatlısınız."

Bir an için nutkum tutuldu, şaşkınlıkla tek kaşını kaldırmış olan Theo'ya bakmaya cesaret ettim. "Özür dilerim, başka birini düşünüyor olmalısınız..."

Atkuyruğu saçları arkasında sallanırken başını kaldırıyor. "Brant. Baş aşçı."

"Brant benim kardeşim. Erkek arkadaşım değil."

Bir an sessizlik olur. Korkunç garip bir an. "Aman Tanrım, çok özür dilerim." Kız Theo'ya siparişini verirken ellerini önlüğünde gezdiriyor. "İkinizin birbirinizle etkileşime girme şekliniz, düşündüm ki... vay canına, tamam. Özür dilerim."

Kızarır, utanır.

Ben de aynısını yapıyorum çünkü ben de aynı derecede utanıyorum.

Tezgâhtar boğazını temizliyor ve Theo'ya hitap ederken boynunu kaşıyor. "Siz onun erkek arkadaşı olmalısınız. Yanlış anlaşılma için özür dilerim."

"Ayrıca kardeşi."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Vay canına. Harika, bu... harika." Bize küçük bir el salladı ve aceleyle geri çekilmek için harekete geçti. "Şimdi gidip öleceğim."

Tezgâhtan uzaklaşırken Theo arkamdan geliyor ve cam kapıdan çıkıyoruz, küçük zil ayrılışımızı işaret ediyor ve çalışıyor

çıkarken çok daha az neşeli. Dondurma külahımdan bir ısırık aldığımda, tadı utanç gibi geliyor.

"Bu biraz can sıkıcıydı." Ördeklerin suda yüzdüğü, yoldan geçenlerden nişastalı atıştırma alımları umduğu nehir kenarına döndüğümüzde Theo yanımda adım atıyor. "Yüzün mayon kadar pembe, Peach."

"Sus."

Yürürken beni izlediğini hissediyorum ve sanki onun bakışlarından kurtulmaya çalışıyormuşum gibi bacaklarım istemeden de olsa hızlanıyor. "Bu da neydi şimdi?"

"Ben nereden bileyim?" İçimdeki şımarıklık ortaya çıktığında irkiliyorum - artık böyle biri değilim. On beş yaşımıdayken annemin beni hormonal bir kasırganın ortasında kaydettiği o an sayesinde şımarık bir ergenden kibar ve güzel konuşan bir hanımefendiye dönüştüm. Sakinleştiğimde bana tekrar dinletti ve davranışlarım yüzünden o kadar aşağılanmışım ki, tavrımı hızla değiştirdim. Diğer insanların beni nasıl algıladığına dair farkındalığımı artırdı, bu yüzden her zaman en iyi halimi ortaya koymak için büyük çaba sarf ediyorum. Hemen kendimi düzelterek Theo'ya küçük bir gülümseme gönderdim. "Özür dilerim."

Kardeşim alınmamış gibi görünüyor, ama bu sürpriz değil. Yıllar geçtikçe, bu dünyada sadece iki şeyin onu gerçekten rahatsız ettiğini keşfettim; bunlardan biri de rahatsız olan insanlar.

Diğeri: beni tehlikeye atma potansiyeli olan insanlar.

Bu, öncelikle, bana bakan, benimle konuşan, Tanrı korusun, bana *dokunan* ve ara sıra benimle aynı havayı soluyan erkek türünden herhangi bir kişiyi içerir. Görünüşe göre, bu sonuncusu yüzlerine bağlı - eğer önceki suçlar listesine katılabilecek birinin yüzüne benziyorsa, kızarmışlar demektir.

Theo birkaç vuruş boyunca cevap vermiyor, dondurma külahını mükemmel bir noktaya dönüşene kadar yalıyor. Sonra mırıldanıyor, "Neden böyle düşündüğünü merak ediyorum."

Yanaklarımda tekrar sıcaklık oluşuyor ve soğuk dondurma bile bunu engelleyemiyor. "Tuhaf, ha?"

"Kesinlikle garip. İkinizin birbirinizle etkileşimi hakkında bir şeyler söyledi... Bu da ne demek oluyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Belli ki sosyal işaretler konusunda bir derse ihtiyacı var."

"Öyle diyebilirim." Yine sessiz, bu yüzden bu aşağılayıcı konuşmanın sonunda bittiğini varsayıyorum. "Nasıl etkileşime giriyorsunuz? Sarılmak falan gibi mi? Yoksa sen-"

"Theo, bu çok garip. O benim kardeşim ve her zaman nasıl davranıyorsak öyle davranıyoruz. Lütfen başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

Theo'nun gözlerini tekrar üzerimde hissediyorum. Cesur mavi gözler. Nehrin kenarında ilerlerken bir iç geçiriyor ve kafamı kaldırıp ona baktığımda çoktan külâhının son lokmasını ağzına atmış, dikkatini suya vermiş. "Birini kurtarmak için güzel bir gün," diyor.

Gülüyorum. Hala evde yaşarken, vardiyasına gitmeden hemen önce hep böyle derdi. "Birini kurtarmak için her zaman iyi bir gündür."

"Bu işe girerken düşündüğümünden çok daha az insan kurtarıyorum. Başı dertte olan genç kızlar nerede? Perili şatoların içinde hapsolmuş prensesler?" Theo'nun kum rengi saçları rüzgâr estiğinde dalgalanıyor ve gülümsemesi arttıkça çilleri de çoğalıyor. "Geçen hafta kanalizasyondan bir kedi yavrusu kurtardım."

İçimden bir kahkaha daha dökülüyor. "Bu kesinlikle sayılır," diyorum elimden aşağı damlayan erimiş dondurmayı yalayarak. "Ama cidden, bugünlerde büyük kurtarışını yapacağını biliyorum. Sen bunu yapmak için doğmuşsun Theo." Kolunu omzuma atıyor ve nehir kenarında yürürken beni kendine çekiyor. Beni hafifçe sıkarak, "Bana inandığın sürece Ben, Peach."

Theo dondurma randevumuzdan sonra beni Celeste'in evine bıraktı ve birkaç saat boyunca dans rutinimizi çalıştık, dedikodu yaptık ve bir sonraki hafta sonu için planlar yaptık - Celeste'in erkek kardeşi bir partiye gidiyor ve ikimizin de peşine takılmamızı istedi.

Çok fazla parti yapan biri değilim, çünkü alkollü bir içeceğe doğru bir bakış bile atarsam kardeşlerimin duvarlardan cisimleneceğine, sonra beni bekaret kemeriyle güvence altına aldıktan ve benimle aynı çatı altında bulunma cüretini gösteren her çocuğu ezdikten sonra beni baş aşağı dışarı taşıyacağına dair köklü bir korkum var.

Ayrıca biranın tadı köpeğin işediği ıslak karton gibi.

Yine de kabul ettim, çünkü uyanık olduğum her hafta sonu saatini dansa ayırdım ve bu sosyal molayı kullanabilirdim. Uzun kalmayı planlamıyorum. Brant hala evde yaşarken geç saatlere kadar dışarıda kalmak kolay değil.

Yemin ederim ki ben eve sağ salim dönene kadar uyumayı reddediyor, kapıdan girer girmez zarar görmediğinden emin olmak için sürekli kontrol ediyor.

En azından eskiden öyleydi.

Celeste'in evinden eve doğru kısa bir yürüyüş yapıp eve girdiğimde güneş ufkun gerisine düşmeye başlamıştı.

Annem masayı toplarken babam da akşam yemeğini bitirmek üzere. Babam sandalyesinde dönüyor ve ben antrede çantamı yerleştirirken karşıdan bana bir selam gönderiyor. "June Balloon, sevgili kızım," diye bağılıyor ama bu büyüleyici bir bağırış. Sesinin sert baritonuna rağmen sesi hiç kızgın çıkmıyor. "Annen hepsini yemeden önce acele et ve bu bamyadan biraz ye."

"Çok komik Andrew," diye mırıldanıyor annem mutfağın köşesinden. "Bamya yiyen kuduz bir hayvan gibisin, tek bir porsiyon almaya çalıştığında ağzından köpükler saçıyorsun."

"Köpürmüyordum canım. Hafif bir köpüktü." Bana belirgin bir göz devirmesi attı, sonra da "*Dramatik*" dedi.

Babam tam bir şapşaldır. Ornitorenk terlikler giyer, komik kelimeler uydurur ve adımı her zaman rastgele bir şeyle kafiye yapar. Aptalca davrandığımda June the Goon. Huysuz olduğumda Tayfun June. June Balloon, June Lagoon, June Harpoon, kafiyelerin sonu yok. Beni ciddiye almasını istediğimde bazen çileden çıkarıyor, ama çoğunlukla onlara değer veriyorum.

Dondurmacıdan aldığım ikramları çantamdan çıkarıp oturma odasından geçerek egzotik baharatların ve kimyonun burnumun direğini sızlattığı mutfağa giriyorum. Babama paketlenmiş şekerlemeyi uzatıyorum. "Annem ve senin için."

Yumurğuna öksürürken gözleri parlıyor ve "Favori çocuk alarmı" diye geveliyor.

"Teknik olarak, Theo satın aldı."

Tekrar öksürüyor, "İkinci favori çocuk uyarısı."

Omzuna bir şaplak atarak, kirli kâseleri bulaşık makinesine yerleştiren annemle bir gülümseme paylaşıyorum. Taffie çuvalını diğer elimle kavıyorum ve eve geldiğimde Highlander'ı garaj yolunda olduğu için Brant'in odasında olduğunu varsayıyorum. "Brant yukarıda mı? Ona da bir şey aldım."

"Öyle," diyor annem. "Bu onun hafta sonu izni. Siz içeri girmeden hemen önce yukarı çıktı."

Babam ekliyor, "Keyfi yerinde. Hediyelerle gelmen iyi oldu." "Ruh hali mi?"

Omuz silkiyor. "Emin değilim, gerçekten. Yemekte pek bir şey söylemedi. Ama hazır oradayken git kardeşine kocaman sarıl." Babam göz kırpmıyor, bir şakanın habercisi. "Bir Haziran kozası."

Yüce Tanrım.

Homurdanıyorum, sonra mutfaktan çıkıp merdivenlere doğru yürüyorum.

Brant'in yatak odasının açık kapısından içeri girdiğimde, pencerenin yanında durmuş, alacakaranlık gökyüzüne bakıyordu. Yutkunarak ileriye doğru birkaç yumuşak adım attım. "Hey."

Beni duyuyor çünkü hemen cevap veriyor. "Hey." Yine de arkasını dönmedi. Brant orada öylece duruyor, sırtı bana dönük, kolları iki yanında, yansıması pencere camında belli belirsiz.

Dudaklarımı yalıyorum ve ona doğru ilerlemeye devam ediyorum, ta ki sırtıyla aynı hizaya gelene kadar, vücut ısısı içime yayılıyor. Fildişi sabununun kokusu beni istila ediyor, en sevdiği sakızdan gelen hafif bir nane iziyle karışıyor.

Sonra kollarımı ortasına dolayarak yanağımı omurgasına bastırıyorum.

Sertleşiyor.

Bu yıkıcı bir tepki.

Brant her zaman kollarımı, kucaklamalarımı, şefkatli dokunuşlarımı memnuniyetle karşılar. Her zaman eşit bir şefkatle karşılık verir, sık sık çıtayı yükseltir ve beni kaldırır, gıdıklar ya da neredeyse patlayana kadar sıkar. Asla gerilmez. Asla tereddüt etmez.

Asla sertleşmez.

"Brant, lütfen," diye mırıldanıyorum gömleğinin sıcak pamuğuna doğru. "Sen de bana sarılır mısın?"

Bir an sürüyor; uzun, endişe verici bir an, ama sonunda avucunu kaldırıyor ve gövdesine dolanan ellerimin üzerine yerleştiriyor. Fazla bir şey değil ama yine de bir şey.

Brant'in parmakları hâlâ elimde tuttuğum, bir parça sicimle bağlanmış küçük plastik poşete değdiğinde başı öne eğiliyor. "Nedir bu?"

"Tuzlu su şekerlemesi. Bugün senin için aldım." "Neden?"

Neden? Ne saçma bir soru. Kollarımı çözerek arkasını dönüp bana bakmasını bekliyorum. Döndü, hemen döndü, yüz hatları sertleşti.

ve gergin. Gözlerindeki ışılıtlı yağmur ormanı, gür yeşillikler ve zengin toprak, daha çok ölmekte olan bir bataklığa benziyor. "Çünkü seni seviyorum, işte bu yüzden."

Kaşları daha da çatılıyor.

"Mor parçaları bile çıkarttırdım." Elini avucumun içine alarak küçük torbayı avucunun içine koydum ve parmaklarını torbanın etrafına kapattım. "Belki tatlı bir şeye ihtiyacın vardır diye düşündüm."

Brant'ın gözleri bir an için kapanıyor, yumruğu hediyeıı sıkıyor. Karanlık sessizliği içime işliyor, kalbimin tam ortasına kör bir hançer gibi saplanıyor.

Bir sorun var ama ne olduğunu bilmiyorum. Bir şey oldu ama bana söylemiyor.

Bana söylemezse ona yardım edemem.

Ona yardım etmeliyim.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama daha tek kelime edemedem Brant yüzümü ellerinin arasına alıyor ve gözlerimin içine bakıyor. Bir şeyle parlıyorlar. Kabusuma geri dönüyorum ve o salın üzerinde yüzüyoruz, gökyüzü kararıyor, nehir kıızıla dönüyor.

Flash.

Brant şimşek gibi ilerliyor ve alnıma sert bir öpücük konduruyor, beni sıkıca kavırken başparmakları çenemi morartıyor. O kadar sıkı ki, neredeyse acıtıyor. Sonra kırık dökük bir sesle, "Seni her zaman koruyacağım, June" dedi.

Bırakıyor ve ben onu kaybetmenin acısıyla neredeyse tökezliyorum.

Nefeslerim hızlı ve dengesiz geliyor, merdivenlerden alt kata inişini dinlerken bacaklarım titriyor. Ön kapı çarparak kapanıyor ve ben hala odasının ortasında duruyorum, elim kalbimde ve alnım hala öpücüğünün ağırlığından karıncalanıyor.

Haziran'da.

Junebug değil.

Beni her zaman koruyacağını söyledi... ama bana vuran kişinin *kendisi olduğuna dair* hiçbir fikri yok.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

"İLK DİBS"

June, 17 yaşında

Bir okul arkadaşının partisine gideceğimizi düşünmüştüm - belki de Marty'nin parti Kral, veya Hatta Hayden kim olacak ara sıra ev sahibi ailesinin geniş çiftlik evinde bir şey.

Wyatt Nippersink'in araba yoluna girdiğimizde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin. Evinin küçük kulübesi o kadar çok insanla dolup taşıyor ki, içeride zorlukla hareket edebiliyorum, kırmızı solo bardağımı sanki tek can simidimmiş gibi kavıyorum.

Celeste arkamdan çıkageldi ve beni şaşırttı çünkü bira pong kutlamaları, rap müzik ve geçirmelerin kakofonisi arasında onun yaklaştığını duymamıştım. "June, işte buradasın!"

"İşte buradayım." Gülümsemem muhtemelen boyanmış gibi görünüyor. "Ne kadar kalmak istiyorsun?"

"Tony ne zaman gitmek isterse, çünkü o bizim aracımız. Yarın on bire kadar bebek bakıcılığı işimde olmam gerekmiyor." Benimkiyle eşleşen gizemli kırmızı punç bardağını fondip yapıyor. "Senin için sorun olur mu? Gitmen gerekiyorsa seni eve erken götüreceğinden eminim."

Dudağımı dişlerimin arasında sıkıyorum. Doğrusu, bu gece dışarıya sadece arkadaşlarla kaynaşmak ve biraz stres atmak için çıktım. Ama burada Celeste ve ağabeyi Tony dışında pek kimseyi tanımıyorum... ve Wyatt, tabii ki, ama o benim arkadaş olarak görebileceğim biri değil.

Celeste bu gece çok göz alıcı görünüyor, dar siyah bir mini elbise giymiş, kirli sarı saçları iki omzunun üzerinden kıvrılmış. Ruju parlak kırmızı, yüzündeki gülümsemeyi tamamlıyor.

Bardağı parmaklarımın arasında döndürerek başımı sallıyorum. "Yok, ben iyiyim."

Ne zaman gitmek istersen benim için uygundur."

Bir süre sohbet ediyoruz, seslerimiz partinin gürültüsünden daha tiz çıkıyor. Birkaç dakika sonra Wyatt bizi bir köşede toplanmış, kıkırdayarak punçlarımızı yudumlarken buluyor. "Juney," dedi, gözlerinde hınzır bir parıltıyla. Bana baktığında hep orada gibi görünüyor. "Ağabeyin benimle oynayacak kadar uzun süre gözünün önünden ayrılmana izin verdi, ha?"

Onunla yüzleşmek için dönüyorum, bir elim içgüdüsel olarak kot eteğimin kenarını çekiştiriyor. Yine de fark etmiyor, çünkü bakışları askılı bluzumdan dışarı fırlayan göğüslerimin kabarıklığına kilitlenmiş durumda. "Celeste ve Tony ile birlikteyim. Yine de seni görmek güzel."

"Hislerimiz karşılıklı." Wyatt sehpanın üzerine atılmış bir sürahi punçu kaptığı gibi bana doğru ilerliyor ve kısmen dolu fincanıma boşaltıyor. Sıvı bana doğru sıcıyor ve elimi buğulandırıyor. Celeste'e bir bakış attı. "Tekrar doldurmamı ister misin, tatlım?"

Fincanını uzatıyor. "Doldur."

Pançtan narin bir yudum alıyorum, dilimi kapladığında irkiliyorum. Bu partinin tadı öncekinden çok daha sert.

En azından biradan daha iyi.

"Bak ne diyeceğim, Juney. Sihirli meyve suyumdan birkaç bardak daha iç, sonra gel beni bul, olur mu?" Wyatt kumral saçlarını geriye iterek bana göz kırpmıyor.

Wyatt kötü bir görünüşe sahip olmasa da - düzgün bir yapısı, kusursuz dişleri ve bana dik dik bakmadığı zamanlarda güzel gözleri var - onda itici bir şeyler var. Sümüksü bir şey.

Sanki genç bir kızken bile hep onun ilgisini çekmişim gibi. Donmuş gölette beni buzun üzerine ittiği günü hatırlıyorum. O sırada sadece aptalca ve çocukça davrandığını ve beni kasten incitmeye çalışmadığını biliyorum, ama kesinlikle daha iyisini bilecek kadar büyüktü.

Ve bana onun baktığı gibi bakmayacak kadar yaşlıydı.

O zamanlar sadece on iki yaşındaydım ama yine de gözlerini üzerime diktiğinde içimi bir tedirginlik kaplamıştı. Altın bakışlarının içinde bir tehdit gizliydi.

İncelemesinden rahatsız olarak sadece başımı sallıyorum ve kokteylden birkaç yudum daha alıyorum. "Tabii, tamam."

"Aferin kızıma."

Koşarak uzaklaşıyor ve Celeste omzuyla beni dürtüyor. "Seninle yatmak istiyor."

"Ne?" Son yudumda neredeyse boğuluyordum. "Sence?"

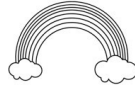
"Hadi ama June, bu kadar saf olamazsın. '*Gel beni sonra bul*' mu? Bu kesinlikle seks için bir kod."

Sanırım haklı. Sürükleyici bir Scrabble oyununda kafa kafaya gitmekle ilgilenecek gibi değil. "Wyatt pek benim tipim değil. Sanırım onun kalbini kırmam gerekecek," diye takılıyorum.

"Hayır mı? Senden büyük erkeklerden hoşlandığını sanıyordum."

Kızarıklık tenime sızıyor. Bir bakıma doğru. Benim yaşımdaki erkekler hiçbir zaman uzun süre ilgimi çekmedi; lisenin başlarındaki aşklarım çabucak söndü ve ne zaman bana gelseler erkek kardeşlerimin arkadaşları daha çok ilgimi çekti. Çok daha olgun ve ilgi çekiciydiler. Fincanıyla oynayarak omuzlarımı silkiyorum. "O değil."

Wyatt küçük oturma odasının öbür ucundan bana bakıyor ve ben gözlerimi kaçırıyorum, yanaklarım kızarıyor ve punçumun geri kalanını yutuyorum.

Oda biraz dönüyor, sanki bir fırlıdak üzerinde dans ediyormuşum gibi.

Üç bardak "sihirli meyve suyundan" sonra sanırım sihir nihayet gerçekleşmeye başlıyor. Dans eden bedenler arasında zıplıyorum, sallanıp dönerken müzik damarlarımda dolaşıyor.

Sanırım biraz sarhoşum.

Daha önce hiç sarhoş olmadım. Akşamdan kalmalar benim için hiçbir zaman cazip olmadı, özellikle de sıkı dans programım ve ulaşmaya kararlı olduğum hedeflerim varken. Partiler ve içki beni sadece yavaşlatır; beni geri tutar. Alkol benim hayatıma uymuyor.

Ama şu anda çekingenliğim sönen bir balon gibi uçup giderken hiç de fena hissetmiyorum. Terliyorum ve gülüyorum, kollarımı şarkının ritmine göre sallıyorum. Celeste yanımda dans ediyor, bir adama sürtünürken ciyaklıyor ve ikimiz de geniş, genç ve kaygısız bir şekilde sırtıyoruz.

"Sana gelip beni bulmanı söylemiştim." Wyatt'ın sesi sert ve müstehcen, ağzı kulağımı buluyor, vücudu arkamdan bastırıyor.

Titriyorum, birazcık. "Dans ediyordum."

"Anlıyorum." İki elim kalçalarımın altına ve göğüslerimin altına kadar üzerimde geziniyor. "Hadi gidip özel bir yerde konuşalım, olur mu?"

Beni kalabalıktan uzaklaştırıp ahşap panelli kısa bir koridora götürmeden önce cevap vermeme fırsat vermiyor. Wyatt masif meşe kapılardan birini tekmeleyerek açıyor ve beni de kendisiyle birlikte içeri çekiyor. Kapı çarparak kapandığında, ardından bir kilit sesi geliyor.

Dağınık yatak odasının içi oldukça karanlık. Küçük bir lamba köşede zayıf bir aydınlatma sağlıyor ve panjurlar çekilerek ay ışığının içeri girmesine izin veriliyor. Taze etin tadına bakmak isteyen bir yırtıcı gibi bana doğru yaklaşan Wyatt'ın yüzündeki her ayrıntıyı seçebileceğim kadar aydınlık.

Gözlerimdeki bulanıklığı kırıştırıyorum, vücudum hâlâ içki ve müzikle uğulduyor. "Konuşmak ister misin?"

"Onun gibi bir şey," diyor, bana doğru ilerlerken başını yana eğerek. "Ne demek istediğimi anlatmak için kelimelere ihtiyacım yok."

Yutkunurken, odadaki naftalin kokusuna karışan sigara ve burbon kokusunu alıyorum. Bana doğru uzanırken gözlerim onunkilere sabitleniyor. "Sarhoşum." Onu bilgilendirmek için bunu söyleme ihtiyacı hissediyorum.

Kendime hatırlatmak için.

Bir kaş kemerli. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet."

"Kiminle birliktesin?"

"Evet."

Wyatt işaret parmağını alıp uzun, dalgalı saç perdelerimde gezdirdikten sonra bir tutamı burnuna götürürken sırtıyor. Kokluyor. "Küçük, güzel bir çiçek bahçesi gibi kokuyorsun," diyor, boğazından alçak bir hırıltı yükseliyor. "Sikimi sertleştiriyor."

Nefesim kesiliyor, bakışlarım yana kayıyor. Şu anda ne hissettiğimden emin değilim.

İçimde bir parça adrenalin dolaşıyor - daha önce kimse benimle böyle konuşmamıştı. Merak beni sardı.

Ama aynı zamanda midemin çukurunda titreşen ve bana kaçmamı söyleyen alçak bir uyarı uğultusu hissediyorum.

Wyatt sessizliğimi daha fazla davet olarak algılıyor ve saçlarımı bırakıp askılı üstümden göğüslerimi avuçluyor. Şaşkın bir nefesle ona doğru eğildim ve o da cevap olarak inledi. Çiğ ve kirli bir ses. "Kaç kez mastürbasyon yaptığımı biliyorsun, yükümü bu büyük, süt beyazı göğüslerin üzerine boşaltmayı hayal ettim."

memeler?" Göğüslerimi sünger gibi sıkıyor ve ben başımı sallıyorum, gözlerim kapanıyor. "Sayılamayacak kadar çok kez, tatlım."

Oh, Tanrım.

Alkol beynimi bulanıklaştırıyor, vücudum bir şifonyere yaslanana kadar sallanıyor. Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor ama atışlarını çözemiyorum.

Ve sonra beni öpüyor.

Sert, ıslak, talepkar. Wyatt çenemi iterek açıyor, neredeyse öğürene kadar dilini saplıyor. "Mmm," diye inliyor, bir elini bacaklarımın arasına sokuyor, iç uyuğumu avuçlayana kadar yukarı doğru kaydırıyor. "Bu vücut ne için yaratılmış biliyor musun?"

Kelimeler ulaşılmaz geliyor. Sadece bir gıcırtı kopar. Yine de cevap veriyor. "Ben."

Wyatt beni saçlarımdan yakalayıp dizlerimin üstüne çöktürüyor, diğer eliyle kemerinin tokasını ustalıkla gevşetip kot pantolonunun fermuarını açıyor. Kot pantolonu ayak bileklerine düşerken o da boxer'ından kurtuluyor, bir inilti eşliğinde sertçe okşuyor, ben küflü halıya yapışmış, tamamen donmuş haldeyken saçlarımı yumruklamaya devam ediyor.

O kadar an varken neden Brant'in yüzünün aklıma geldiğinden emin değilim. Kirpiklerim titriyor, nefesim kesiliyor.

Bunu öğrendiğinde gözlerindeki hayal kırıklığını hayal ediyorum. İhaneti. Wyatt'tan *nefret ediyor* -bunun birlikte olabileceği onca insan varken, bu sanki onun mükemmel kalbine bıçak saplıyormuşum gibi hissettiriyor. Wyatt kalçalarını bana doğru iterken utançtan irkiliyorum.

"Sikimi yut Juney," diyor inleyerek. "Bu güzel küçük ağzı ilk ben istiyorum."

Hayır! Penisinin başı dudaklarımın arasına girdiğinde midem bulanıyor ve geri çekiliyorum. "Yapamam... Özür dilerim. Ben sadece..." Telaşa popomun üzerine düşüp eteğimi olabildiğince aşağı çekiyorum, sonra da koşarak ayağa kalkıyorum. "Fikrimi değiştirdim."

Bunu yapamam. Bunu yapmak istemiyorum.

Wyatt burnunu çekiyor. "Evet, olabileceğini düşündüm."

Titreyen bacaklarımın üzerinde geriye doğru ilerleyerek sütyenimi yeniden ayarlıyorum, sonra kollarımı koruyucu bir kucaklaşma gibi göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"İyi kızların olayı da bu," diye söylendi, hâlâ tamamen ereksiyon halindeyken boxer'ına geri dönerken. Kot pantolonunu kalçalarına kadar çekiştiriyor ve sözlerini şöyle bitiriyor: "Anlaşmayı bitirmek çok zor. Ama, *kahretsın...* yaptığında çok tatlı oluyor."

Azı dişlerimi birbirine sürtmekten çenem ağrıyor. Gözyaşlarım dökülmek üzereydi, ben de arkamı dönüp yatak odasının kapısına doğru ilerledim.

Beni durdurdu.

Beni olduğum yerde durdurdu.

"O tatlı deliğine sikini pompalamayı hayal ederken sana Junebug dediğini mi düşünüyorsun?"

Donup kaldım.

Kanım donuyor, her şey donuyor.

Yüzümden renk akıyor ve midem bulanıyor. Yavaşça ona dönüyorum, gözlerim geniş ve değişken. "Ne?"

Omuz silkiyor.

Omuz silkiyor.

"Delirdin mi sen?" Sesim yavaş yavaş kaynayan bir öfkeyle titriyor. "O benim kardeşim."

"O senin kardeşin değil, Juney." Wyatt pantolonunun fermuarını tekrar çekip kemer tokasını takıyor. "İnan bana, o da bu gerçeğin farkında."

"Sen hastasın."

"Burada hasta olanın ben olduğumdan pek emin değilim."

Farkına varıyorum, kalın ve ağır, derinlere yerleşiyor. Nefesim kesiliyor. "Bu benimle ilgili değil," diye mırıldanıyorum, kelimelerim çatırdıyor. "Bu hiçbir zaman benimle ilgili olmadı. Bu her zaman Brant'e ulaşmakla ilgiliydi."

"Oraya varmak için daha keyifli bir yol düşünemiyorum." Dudaklarını bilerek yalıyor, sonra cebini karıştırıp bir paket sigara çıkarıyor. Bir tanesini kartondan çıkarıp bana uzatıyor. "Sigara?"

Dönüp odadan hızla çıkmadan önce gözlerimdeki şokla ona bakıyorum.

Hileler. Bana oyun oynuyor, güzel bir şeyi kötü ve sapkın bir şeye dönüştürüyor. Wyatt Nippersink bir şeytan, tıpkı kız kardeşi gibi.

Onunla nasıl bu kadar ileri gidebilirim?

Gözlerimden sıcak yaşlar fişkirirken gerçeklik içimde kayıyor.

İğrenç ve kirli hissediyorum. Ben aşağılık, iğrenç bir şeyim.

Oturma odasına yuvarlanırken gözlerim umutsuzca Celeste ve kardeşi Tony'yi arıyor. Buradan çıkmam lazım. Eve gitmeli, Brant'in kollarına koşmalıyım. Beni teselli etmesine ve günahlarımı temizlemesine ihtiyacım var. Ama kalabalığın çoğu çoktan dağıldı, bazı konuklar hâlâ ön kapıdan dışarı taşıyor.

Bir polis memuru odanın ortasında durmuş, onları giriş kapısından geçiriyordu.

Sırtı bana dönüktü ama onu tanıdım.

Kip!

Theo'nun ortağı, Kip. Yaz barbeküleri için birçok kez eve gelmiş. Gürültü şikayeti almış olmalı, sonra da reşit olmayanların içki içmesini engellemek için gelmiş.

"Kip," diyorum çaresiz bir nefesle, ona doğru koşarken neredeyse topuklarıma takılıp düşecektim.

Etrafında dönüyor, iki kez bakıyor. "June?"

Gözyaşlarım hala sertçe akıyor. Maskara yüzümün her yerine bulaşmış, beni deli gibi gösteriyor. Saçlarım Wyatt'ın yumruğu yüzünden karışmış, kıyafetlerim buruşmuş ve yamulmuş.

"Biri seni incitti mi?" Kip'in elleri kalçalarında, bana yaklaşırken yüz hatları sert ve öfkeli. Hemen cevap vermediğim için soruyu tekrarlıyor. "June. Biri seni incitti mi?"

Dudaklarımı dişlerimin arasına alarak yeni bir gözyaşı dalgası dökmeye başlıyorum. "Evet," diye mırıldanıyorum, gözlerim utançla yere düşüyor. "Ben yaptım."

Kaşlarını çattı, tam önümde durdu.

"Lütfen, beni eve götür."

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

"İLK DARBE"

Brant, yaş 23

M Yanımda, komodinin üzerinde duran cep telefonum çalıyor ve beni dik bir pozisyona getiriyor.

Uyuyamıyordum. En son ne zaman tam bir gece uykusu çektiğimi hatırlamıyorum.

Ayrıca zil sesini bilerek sonuna kadar açtım çünkü June'un bu gece dışarı çıkacağını biliyordum ve onun için deli gibi endişeleniyordum.

Telefonumun şarj olduğu yere uzanıp mesaj bildirimini kaydırarak açıyorum.

Kip: *Kız kardeşini eve getiriyorum. Bir partideydi ve sanırım bir şey oldu. O iyi, sadece biraz sinirli. Birazdan görüşürüz.*

Mesajını bir düzine kez tekrar okudum.

Sanırım bir şey oldu.

Sanırım bir şey oldu. I.

Düşün.

Bir şeyler.

Oldu.

Aklıma binlerce korkunç senaryo geliyor ve göğsüm gerçekten ağrıyor. Onu hemen aradım.

Kip ikinci zil sesinde cevap verir. "Hey, bir saniye içinde gidiyoruz. Buradaki protokolü bitirmek zorundayız."

"Ne oldu böyle?" Çarşafımı atıp, amaçsızca odanın içinde çorap aramaya başlıyorum ama çoktan giymiş olduğumu fark ediyorum. "Bana bir adres ver. Hemen geliyorum."

"Hayır, olduğun yerde kal. On dakika içinde orada olacağız."

"Adres," diyorum ve Kip'in ahizeye doğru iç çektiğini duyuyorum. Arka planda bir vızıltı ve gevezelik var ve *June*'u dinlemek için kulaklarımı zorluyorum - *incindi mi? Ağlıyor mu? Hasta mı?* Ama tek duyabildiğim boğuk bir parazit. "June'la konuşmama izin ver."

"Brant, sana söz veriyorum o iyi. Her ne olduysa ciddi değildi-" "Onu telefona ver. Hemen."

Kulağıma bir delilik mırıltısı fısıldıyor ve ben yatak odasında volta atmaya başlıyorum. Hattın diğer ucunda bir tereddüt, kısa bir duraksama oluyor ve sonra şöyle diyor: "Üzgünüm ama çıkmamız gerekiyor. Saate bakıyorum. On dakika içinde orada oluruz, tamam mı?"

"Sadece bana ne olduğunu söyle-" "On dakika."

Telefonu kapattı.

Lanet olsun.

Cep telefonumu yatağın üzerine atıyorum, başıma bir tişört geçiriyorum ve ön verandada beklemek üzere aşağıya iniyorum.

On dakika sonra beni orada buldular.

Kip'in polis arabası evin önünde durdu, tekerlekler öğleden sonra yağan yağmurun çamurunda izler bırakıyordu. Her iki kapı da itilerek açıldı ve ben ayağa kalkarak onlarla parke taşlı yürüyüş yolunda buluştum. June perişan görünüyor; saçları düğümlenmiş, makyajı yanaklarından mürekkep gibi akıyor. İki şiş göz çimenlerin üzerinden bana dikilmiş, hüznü mavi aylar gibi parlıyor. Kip onun arkasından geliyor, temiz traşlı çenesini kaşıyor.

"Onu eve getirdiğin için teşekkürler," diye mırıldanıyorum, ses tonum etkileyici derecede sakın. Ellerimi ceplerime sokarak June'u deli gibi yakalayıp cevaplar istemelerini ya da cevapların hoşuma gitmemesi ihtimaline karşı yanımdaki ahşap sütunu yumruklamalarını engelliyorum.

June çenesini göğsüne doğru eğiyor, sonra ayakkabısının burnunu çimentoya sürterek ön verandaya doğru yanından geçiyor. Tek kelime etmiyor.

Olayları onun ağzından dinleyebilmek umuduyla Kip'le birlikte arabasına doğru yürüyorum. "Biri ona zarar verdi mi? Ona dokundu mu?"

Kip elini kaldırıp ensesini ovuyor ve başını gökyüzüne doğru eğiyor. "Biliyorsun, senin için hiçbir cevabım yok, Brant. Keşke olsaydı. Bana ne olduğunu anlatmadı ama ciddi bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Görünür bir yarası yok. Saldırıya uğramadığını söyledi, ben de ona inandım ve tıbbi tedaviyi reddetti. Bir hata yaptığını söyledi ve bana vereceği tek şey buydu."

Elimi yüzümde gezdirip omzumun üzerinden June'un verandada başı eğik bir şekilde beklediği yere bakıyorum.

"Dinle," diye devam ediyor Kip. "Tahminimce içkiyi fazla kaçırdı, belki bir çocukla oynadı ve şimdi pişmanlık duyuyor."

Yumruklarım sıkılıyor. Görüşümün üzerinde kırmızı bir perde var.

"Üzerine fazla gitme... O kendi yolunu buluyor. Benim kız kardeşim de June'un yaşındayken çok ağır şeyler yapmıştı. En iyilerimizin bile başına gelir." Bana küçük bir gülümseme hediye ediyor ama bu şeytanlarımı susturmaya yetmiyor. "İyi bir çocuk olduğunu söyleyebilirim."

Cırcır böceklerinin cıvıltısı erken sonbahar esintisine karışıyor ve kendimi rahatlamaya zorlayarak gözlerimi kapatıyorum. Sakinleşmeye. Kendime geliyorum çünkü dönüştüğüm şeyden hoşlanmıyorum.

Kip'e başımı sallayarak omzuna bir tokat atıyorum ve "Teşekkürler" diye mırıldanıyorum. Ben

Şükürler olsun. June tek parça ve güvende olduğu için şükrediyorum.

Kip benden ve Theo'dan biraz daha yaşlı, otuzuna merdiven dayadı ve onu sadece bir yıldır tanıyor olmama rağmen, her zaman olması gerektiği gibi hayatımıza uyum sağladı. Kip anne ve babasını beş yıl önce trajik bir tekne kazasında kaybetti, bu yüzden sanırım sık sık yapılan Bailey barbeküleri onu Samantha ve Andrew'a ailevi bir şekilde bağladı. Onun da bir kız kardeşi var, o yüzden bu bağı anlıyor.

O bizi anlıyor.

Bakışlarını avlunun öbür ucundaki June'a kaydırarak bana dönüyor, sonra da tokalaşmak için avucunu uzatıyor. Kabul ediyorum. "Beni haberdar et. Bilmek istediğim herhangi bir ayrıntı öğrenirsen beni ara, duydun mu?"

"Evet, yapacağım."

Son bir gülümsemeyle aracına geri dönüyor ve ana yola doğru ilerliyor.
June'a dönüyorum.

Şimdi bana bakıyor, kollarını iki yana açmış, kahverengi saçları yüzünde dalgalanıyor, ayırık dudaklarının arasına yapışıyor.

Üzerine fazla gitme.

Ona doğru ilerlerken parmaklarım geriliyor ve yayılıyor. Kalp atışlarım bir matkap gibi içimde titreşiyor. İçim korkuyla, öfkeyle, bu kadına karşı şiddetli bir sahiplenme duygusuyla geriliyor.

Hayır... bu kız.

O sadece bir kız.

Bir genç, hata yapmaya mahkum. Yanlış adımlar atmaya mahkum.

Ve biliyorum, *biliyorum...* bu yanlış adımlar çelik burunlu botlarla üzerime basıp beni paramparça ve mahvolmuş bırakmamalı.

"Brant." Yumuşak sesi etrafımı sarıyor, hıncı parçalıyor. June gözlerini kapatıyor, uzun kirpikleri ıslak ve dalgalanıyor, yanaklarının kıvrımlarını öpüyor. "Brant, ben..."

Ayakkabılarımın uçları verandanın basamağına iniyor, ta ki birbirimizle göz hizasına gelene kadar. Ona dokunmamak için ellerimi kavuşturuyorum. "Bana neler olduğunu anlat."

"I..." Yüzünde bir duygu atlıkarıncası dans ediyor ve rüzgâr sanki gece bile onun günahlarını duymaktan nefret ediyormuş gibi nefesini çalıyor. June yutkunuyor, gözlerimiz tekrar kilitlenmeden önce boğazının narin salınımı dikkatimi bir anlığına çekiyor. Kelimeleri aceleyle söylüyor. "Wyatt'a bulaştım."

Kıpırdamı

yorum.

Ürkütücü

bir şekilde

hareketsiz.

June devam ediyor, kelimelerinde takılıp kalıyor, saçmalamaya başladığında umutsuzca bana uzanıyor. "Bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama bunun için kendimden nefret ediyorum. Zalimce şeyler söyledi; kaba şeyler. Beni kirli ve berbat hissettiren şeyler ve artık bana farklı bakacağından ve buna dayanamayacağımdan çok korkuyorum. Yaşayamayacağım." Sert omuzlarımı kavırıyor ve beni hafifçe sarsıyor. "Şimdiden seni kaybediyormuşum gibi hissediyorum ve benden sonsuza dek uzaklaştığını görmeye dayanamıyorum. Sen benim için her şeysin Brant, her şey. Sen ve Theo, annem ve babam. Sen benim bütün dünyamsın ve dünyamın bir parçasını bile kaybedemem, yoksa artık bütün olmaz."

"İçeri gir, June."

Göz kırpıyor. Ağız kısmen açık, bir sonraki sözleri benim komutumla gölgeleniyor. Başı iki yana sallanırken June'un parmakları gömleğimin kumaşına dolanıyor. "Sana ne oldu, Brant? Neden bir sabah uyandın ve artık beni sevmediğine karar verdin?"

Kalbim çıraya dönüşüyor ama cevap vermiyorum.

Hiçbir şey söylemiyorum ve o da bunu bir onay olarak alıyor.

Gözlerinde bir şey azalıyor, umutsuzluk gibi kayboluyor. Büyük bir denizde yırtık pırtık yelkenlerden başka bir şey değil.

Ama sessizliğimin gerçek sebebini bilmiyor. Denizimin ölümcül bir musona dönüştüğünü anlamıyor ve ben onun dalgalarımın ağırlığında boğulmasına izin vermeyi reddediyorum. "İçeri gir. Şimdi."

"Brant, lütfen-"

Ondan uzaklaşarak arabama doğru yürüyorum ve arkama bakmıyorum. Sokağımızdan hızla uzaklaşırken onun verandanın basamağında yıkılmış ve şaşkın bir halde durmasını izlemeyi reddediyorum.

Sadece

sürüyorum.

Kaynıyoru

m.

Neredeyse taşacaktım.

On dakika sonra, lastiklerim gıcırdayarak Wyatt Nippersink'in garaj yoluna giriyor, arabam çapraz park ediyor, ön bahçesinden geçip kapısına vurmaya başladığımda kapım hâlâ açık duruyor.

Wyatt birkaç saniye sonra sırtarak kapıyı kırıyor. Yavaşça, bilerek, kolunu çerçeveye dayayarak, hiç umursamadan kapıyı aralıyor. "Merhaba," diye selamlıyor beni paravanın ardından. "Bakın kedi ne getirmiş. Yoksa yavru kedi mi demeliydim?"

Mırıldanıyor.

Pençelerim dışarı çıktı ve kapıyı çekip açarak içeri girdim, onu gömleğinin yakasından yakalayıp uzak duvara fırlattım.

Wyatt gülüyor, sadece bir an için nefesi kesiliyor. "Testy. Sinirime dokunmak istememiştin. Seni buraya getiren nedir?" Alay ediyor, bundan olması gerekenden çok daha fazla zevk alıyor. Cevap vermeyince, "Dilini mi yuttun?" diye ekliyor.

Kavrayışım sıkılaşıyor, ön kolum boğazına yerleşiyor.

"Hayır, bekle," diye mırıldanıyor. "O benim dilimdi, onun diliydi."

"Siktir git. *Siktir git.*" Kırılıyorum. Tam ortadan ikiye ayırıyorum ve Wyatt Nippersink bu kırılmamın sonuçlarını hisseden ilk kişi olacak.

Patlama. "Ona ne yaptın?"

"İstemediği hiçbir şey yok ve kesinlikle istemediği hiçbir şey yok." "O sadece bir çocuk. Yasal bile değil, seni hasta herif."

"Yeterince yakın." Burnunu çekiyor, beni itmeye çalışıyor ama tutuşum demir gibi. Onun yerine gülüyor. "Ona nasıl baktığını görüyorum, Elliott. O pembe dudaklara bakarken ne düşündüğünü çok iyi biliyorum." Daha sert bastırdığımda Wyatt biraz boğuluyor ama bu onun daha fazla pislik kusmasını engellemiyor. "Eminim o sıcak, istekli ağzıyla ıslattığı şeyin *senin* sikin olmasını diliyorsundur. Mmm."

Kalbim durdu. Kanım siyah buzla yüzüyor.

"İlk kez sakso çektiğini söyledi, ama benim hiçbir fikrim yoktu - bir dakika içinde yükümü boşalttım. O güzel küçük boğazından aşağıya."

Hasta olacağım.

Sanırım onun köhne Adidas spor ayakkabılarına kusacağım.

Tökezleyerek geri çekildim, gitmesine izin verdim. Bırakıyorum çünkü bırakmazsam ne yapacağımdan çok korkuyorum. Ellerim saçlarımın arasından geçip yumruk oluyor. Başım ileri geri sallanıyor. Midem bulanıyor ve harap olmuş *durumdayım* ve bunların hiçbirisi olmamalıydı ama tam da bu yüzden böyleyim. "Neden o?" Yutkunuyorum, kırıışmış gömleğini yeniden düzeltmesini izliyorum. "Neden June? O tatlı, iyi ve saf-"

"Çünkü o *senin*."

O kadar basit, o kadar gerçekçi söylüyor ki.

Çünkü o benim.

Çenem sıkıştı. Gözlerim kamaşıyor. Kalbim acı gerçeğin son darbeleriyle çekiçleniyor. Kemiklerim kıymıklara ve küle dönüşecekmiş gibi hissedene kadar içime işliyorlar. Ona zayıf, acınası bir sesle "Benden neden bu kadar nefret ediyorsun?" diye sormak için her şeyimi harcıyorum.

Wyatt altın sarısı kızıl saçlarını geriye iterek doğruldu. Cevabı gün gibi açıkmiş gibi bana bakıyor. "Sen benim kız kardeşimi siktin, ben de seninkini sikeceğim."

Wendy. Bu Wendy hakkında.

Dişlerimi neredeyse kırılana kadar sıkıyorum. "Ayrıldık. Olur böyle şeyler. Onu incitmeye *çalışmıyordum*, bu aynı şey değil."

Yumruğu çürük, panelli duvara çarpıyor. "İşte burada *yanılıyorsun*." Wyatt'ın sesi gümbür gümbür, öfkesi soğukkanlı suratından taşıyor. "O benim kız kardeşim. Hayatım boyunca elimden tuttu, beni beladan uzak tuttu, beni güvende tutmak için kışını tehlikeye attı. O benim dünyam, benim

Lanet olası ikizim ve sen onun o tatlı kalbini sayamayacağım kadar çok kez kıyma makinesine attın. Wendy iyi bir insan ve senin gibi onu asla doğru düzgün sevmeyecek bir pisliğin ellerinde çektiği acıyı hak etmiyor, çünkü o zaten *lanet olası kız kardeşine* aşık."

Ölümcul sessizlik üzerimizi örtüyor.

İkimiz de sert, şiddetli nefes alıyoruz, dişlerimizin arasından tükürüyoruz.

Söylemeyi düşünebildiğim tek şeyi söyledim: "Ona bir daha dokunursan seni öldürürüm."

Wyatt duraklıyor. Ve bu ağır bir duraksama, köşede uğursuz bir şeyin gizlendiğini bildiğiniz türden bir duraksama. Bunun için kendimi hazırlıyorum.

Bana "Baba gibi, oğul gibi" derken sırtışı kıvrılıyor, yeniden canlanıyor.

Bir anda ayaklarım yerden kesildi, parmak eklemlerim yüzüne doğru uçtu, öfkemden kemiklerim çatırdadı. Onu pis halıya yapıştırıyorum ve tek yapmak istediğim onu döşeme tahtalarının altına gömmek.

Burnundan akan kan beni buğulandırıyor. Kendi yumruğu çeneme çarpıyor ve vücudumda zonklayan bir acının şok dalgalarını gönderiyor. Açıkça daha etkili bir dövüşçü olduğu için, bana yumruk attığı anda üstünlüğü ele geçiriyor ve sırtüstü yatıyorum, ellerim doğrudan boynuna gidiyor.

Parmaklarım kıvrılıyor. Acımasız bir ilmik. O da bana aynısını yapıyor.

Boğazlıyoruz, boğuyoruz ve öğürüyoruz.

Ve sonra annemin yüzü gözümün önüne geliyor, gözleri yuvalarından fırlamış, ağzı kocaman açık. Hayatı sönmüştü. İğrenç mor kravat boynuna dolanmış, kaderini mühürlemişti.

Ellerim boynunu bırakıyor, kollarım teslimiyetle yere düşüyor. Teslimiyetle. İnsanlığımın son ipleri hala sağlam.

Eğer hala beni boğmak istiyorsa, öyle olsun. Babam olmaktansa ölmeyi tercih ederim.

Wyatt'ın dişleri çıplak, sakallı çenesi tükürük telleriyle ıslak. Gözlerimin içine bakıyor ve sanırım ona bakan hüzünlü bir beyaz bayrak görüyor, çünkü tutuşu gevşiyor ve beni bırakıyor. Üzerimden atlıyor ve geriye, ikimizin de yüzündeki kanın zaten benekli olan halıyı lekelediği yere doğru savruluyor. Omurgası duvara çarpma kadar geri çekiliyor, son bir hırıltıyla başını panellere çarpıyor ve gözlerini kapatıyor. "Bunu

yapamazdı," diye mırıldanıyor ve ben neredeyse onu duymuyorum bile

Kulaklarımdaki cınlamayı bastırmak için. "Ben sikimi dudaklarının arasına sokamadan amını çıkardı. Tebrikler."

Orada öylece uzanıp tozlu tavan vantilatörüne bakarak sözlerinin içime işlemesine izin veriyorum. "Şimdi defol git."

Sesi sessiz ve sakın.

Tamamdır.

Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum, hala nefesimi tutuyorum. Birbirimize sadece bir kez bakıyoruz ve havada sessizce asılı duran karşılıklı bir anlayış titreşimi var.

June'a dokunma.

Wendy'ye dokunma.

Ve en lanet şey olur: İtaat ederiz.

O gece eve geldiğimde June yatağında kıvrılmış, dizlerini yukarı çekmiş, Aggie'yi sıkıca kavramıştı. Kapı aralığında kırık bir gölge gibi duruyorum.

"June."

Sesim aynı çatlak gibi çıkıyor.

Ama benim kıymıklarımı ve deliklerimi herhangi bir zayıflık olarak görmüyor - hayır, onları içeri sızmak için bir davet olarak görüyor.

June yataktan fırlıyor, üzerinde sadece fildişi bir gecelik var. Bana doğru koşuyor ve odanın ortasında yavaşlayarak duruyor. "Brant."

Sesi titriyor. Adım karanlığa bir yalvarış, bir özür ve bir itiraf gibi dökülüyor. Onun böyle kaybolmuş, böyle çökmüş sesi bile duvarlarımı temelli yıkıyor, sanki son beş hafta kötü bir rüyadan başka bir şey değilmiş gibi.

Bacaklarım hareket etmeye başladı. Aramızdaki mesafeyi kapatıp yüzünü avuçlarımdan arasına alıyorum. "Junebug."

Biraz nefesi kesiliyor, bir şey patlıyor. Rahatlama ya da pişmanlık, bilemiyorum.

Gümüş ay ışığıyla parlayan, fincan tabağına benzeyen gözlerinde yaşlar parlıyor.

Elleri bileklerime doğru kalktı, sıkıca kıvrıldı. Tutuyor. Sanki gerçek olduğuma inanamıyormuş gibi.

"Bana Junebug dedin."

Kalbim sıkışıyor.

Onu kendimden uzaklaştırdığımı biliyorum. Bu beni öldürüyor. Ama onu her zaman koruyacağıma söz verdim ve hayatta olduğum sürece de koruyacağım.

Kolay olmayacağını biliyordum, tutması çok zor bir söz olduğunu biliyordum ama bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim.

Onu korumam gereken tek kişinin kendim olduğunu bilmiyordum.

Daha sıkı sarılıyorum, parmaklarımın ucu saçlarını okşuyor. İpeksi yumuşaklıkta ama benim için yapılmamış. Ellerimin yumruklaması ya da dudaklarımın öpmesi için yapılmamış.

Bu çok yanlış.

Çok, çok yanlıştı ve tek yapmak istediğim onu bu duygulardan korumaktı.

Bu kafa karıştırıcı lanet duygular.

Wendy zihnimi çarpık düşüncelerle zehirledi ve benim tek yaptığım onların iltihaplanmasına izin vermek oldu. Gözlerimi her kapattığımda, o berbat rüyayı düşünüyorum.

June'u düşünüyorum, çok tatlı ve mükemmel, kollarımda çırılçıplak, kıvranıyor, nefes nefese, onu almam için bana yalvarıyor.

İğrenç bir şey.

Raydan çıktım. Ele geçirildim.

Kendimi kaybediyorum.

Onu kaybediyorum.

"Lütfen benden nefret etme, Brant," diyor yüzünü gömleğimin ön kısmına bastırarak. Derin bir nefes alıyor, sonra burnunu pamuğa dayıyor. Bu hareket içimde yasadışı bir titreme yaratıyor. "Bana söz ver."

Zehri geri yutuyorum ve beni boğmamasını umuyorum.

"Bu imkânsız olurdu," diyorum ve hiç olmadığım kadar dürüst konuşuyorum. Yanakları avuçlarımın arasındayken başını hafifçe geriye çekip ona bakıyorum. Başparmaklarım teninde gezinerek yeni dökülen gözyaşlarını topluyor. "Seni sadece sevebilirim. Başka yolu yok."

"Ciddi misin?"

"Elbette, ciddiylim."

Bir porselen bebek kadar porselen ve bir o kadar da narin olan güzel yüzünde bir gülümseme beliriyor. Ama bana baktığı süre uzadıkça, gözleri karanlık duvarın içinden kısılmaya başlıyor. Sonra dehşetle genişliyor ve elleri yüzümü kavramak için havalanıyor. "Brant, yaralanmışsın."

"Ben iyiyim."

Parmak uçlarını patlamış alt dudağımda gezdirmesine izin veriyorum. Buna izin vermemeliydim ama veriyorum. Onun dokunuşu olmadan çok

uzun zaman geçirdim ve

irade gücü pörsümüş ve ölmüştür.

Uzaklaşmazsam sıradaki kalbim olacak.

June iki parmağını çirkin yarık boyunca gezdiriyor, gözlerinde şefkat ve tatlılıktan başka bir şey parıldamıyor. Kan dolaşımımı kirleten, beni saf olmayan düşüncelerle lekeleyen yozlaşmadan çok uzakta. Göz kapaklarım titriyor ve bu kadar masum bir şeyin verdiği hisle sarhoş olmuş bir halde nasıl sallandığımı fark etmemesi için dua ediyorum. Eskiden hiç sorgulamadığım bir şey.

Gitmem gerek.

Onu her ne haltsa, bu veba, bu hastalık, ondan uzaklaştırmadan korumanın bir yolunu bulmalıyım. Kalbini kırmadan.

Onu sevmediğimi düşünmesine neden olmadan çünkü hiçbir şey - kesinlikle *hiçbir şey* - gerçeklerden daha uzak değildi.

"June." Bileğini elime alıp kolunu indiriyorum ve gözlerindeki endişe parıltısını yakalıyorum. "Junebug, biraz uyumalısın. Sabah daha fazla konuşabiliriz."

Sorgulamasına ya da kalmam için beni ikna etmesine izin vermedim. Sadece giderim. Dışarı çıktım.

Şu anda burada olamam. O çok yumuşak, çok savunmasız. Hâlâ adrenalinle doluyum. Hâlâ büyümesini izlediğim çocuğun, korumaya yemin ettiğim meleğin, milyonlarca güzel ve masum şekilde arzuladığım küçük kızın, şimdi arzulamamam gereken tek şekilde arzuladığım kız haline geldiğinin korkunç farkındalığıyla boğuluyorum.

Ve bu hiç adil
değil. Hiç adil
değil.

Eğer babam annemi öldürmemiş olsaydı, ben hala komşu çocuğu, annem de komşu kızı olacaktı. Bunun yerine, bizi bir etiketle damgaladı; beni çarpık bir şeye zorladı. İstedğim tek kızı, asla sahip olamayacağım tek kıza dönüştürdü.

Ama onu hala seviyorum.

Onu hala diğer tüm yönleriyle seviyorum - tüm o değerli, saf, *iyi* yollar.

Ve sadece çürümüş aşkın geri kalan her şeyi mahvetmemesini ummak zorundayım.

Çizgiler bulanıklaşmaya başlamıştı.

Ve bu dünyada bir adamın içini karıştırıp onu deliliğin eşiğine getirebilecek bir şey varsa, o da bulanık bir çizgidir.

Kendimi June'dan tamamen kurtarmadan, kötü aşktan kurtulmak için elimden geleni yaptım. Gerçekten yaptım.

*Onu yumuşatmaya
çalıştım. Canlı canlı
gömmeye çalıştım.*

Ama ölmemiş bir şeyi gömmeye çalışmakla ilgili şöyle bir şey var: Bazen her zamankinden daha kızgın bir şekilde geri geliyor.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

"DOĞANIN ILK KANUNU"

Doğanın ilk kanunu kendini korumaktır. Size zarar verebilecek şeyleri kesin. Ancak korumaya değer ve anlamlıysa, onu besleyin ve pişmanlık duymayın. - T.F. Hodge

Brant, yaş 24

June'un 18. doğum günü.

Son dokuz ay, rüzgarda savrulan bir rüzgar gibi geçti. Çöl, beni tükenmiş ve emilmiş halde bıraktı. Yarı eski rutine geri döndük, June'un bana bir sülük gibi yapışan sinsî duygulara karşı hiçbir bilinci yok.

O yine benim Junebug'ım.

Çünkü başka bir seçenek yok.

Başka yolu yok.

"Hey, Luigi!" Theo bağıyor, üçüncü birasını içmiş halde arka avludan içeri dalıyor. "Şeftali pasta istiyor. Acele et yoksa sana Toadstool demeye başlayacağım."

Mutfakta ona bakmak için boynumu bükerken dudaklarım büzülüyor. "Neden?"

"Kurbağalar yavaştır."

Eğlenen bir sırıtış belirliyor ve Theo'ya gerçeği açıklarken bir yandan da son kat fondanla uğraşıyorum. "Bunun için oturmak isteyebilirsin ama sana bazı haberlerim var. Toadstool bir mantar, kurbağa değil."

"Ne oluyor be?"

"Sakin bana bunu hiç bilmediğini söyleme. Tıpkı bir mantara benziyor." Theo yarısı boş bira şişesini kalçasına vuruyor ve bir elini hafifçe uzamış kumral saçlarında gezdiriyor. "Onun hep tuhaf bir mantar olduğunu düşünmüştüm."

Kıç görünümlü kurbağa. O zaman adı neden Toadstool?"

"Çünkü... o bir mantar türü," diyorum kahkahalarımı tutamayarak.

"Kahretsin. Kapa çenenin. Tüm hayatımın bir yalandan ibaret olduğunu mu söylüyorsun?" "Sana oturmanı söylemiştim."

"Lanet olsun, Brant."

Theo hışımla geldiği yoldan geri döner, dışarıdaki konuklara bu yeni keşfi anlatırken sesi buharlaşır.

Bunun için üzgünüm, Mario.

June birkaç dakika sonra kafasını içeri uzatıyor, kendi kahkahası mutfığa yayılıyor ve doğrudan kalbime çarpıyor. "Theo dışarıda aklını kaçırıyor. Sen nasıl yapabildin?" Antreden geçip kapıyı arkasından kapatıyor, gülümsemesi geniş ve gerçek.

Ona bir bakış atıyorum, kahkahalarım onunkilerle buluşurken mumları pastaya yerleştiriyorum. "Gerçek bazen acıtır." Bakışlarım göz alıcı doğum günü elbisesinin kıvrımlarını nasıl sardığına kayıyor ve tatlı vanilyalı vücut buğusunun kokusu burnumun dibinde duran pasta gibi kokarak bana doğru süzülürken, sözlerim eve biraz fazla yaklaşıyor.

Neyse ki kılık değiştirme sanatında ustalaşmışım, bu yüzden June tezgâhta tünemiş, kabuk pembesi elbisesinin etekleri dizlerini öperken bana doğru zıpladığından habersizdi.

Bana sarıldı.

Kollarını ortama doluyor, çenesini pazuma dayıyor ve masum, çekici bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Mmm. Güzel kokuyorsun."

Neredeyse boğulacaktım, son mumu yerleştirirken elim titremeye başladı. On sekiz.

On sekiz.

"Teşekkürler." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. O da güzel kokuyor ama iltifata karşılık verirsem daha ürkütücü olacağımdan eminim. "Duş aldım. Harikalar yaratıyor."

June biraz kıkırdıyor ve bana daha sıkı sarılıyor. "Fildişi sabunu. En sevdiğim kokulardan biri çünkü bana seni hatırlatıyor."

Bu masum. Bu tamamen masum.

İçime işlemiş olan harika kokularını yüksek sesle dile getirmemek için kendimi zor tutuyorum. Leylaklar, çoğunlukla, şampuanının çiçekli notalarına karışmış. Limon damlaları gibi narenciye vücut yıkaması. Doğum günü olduğunda vanilyalı pasta, ama sadece doğum gününde ve bazen güzel bir aile yemeği için dışarı çıktığımızda Samantha'nın süslü mağaza parfümü.

Boğazımı temizleyerek hızlı bir gülümsemeye zorluyorum ve sadece bir saniyeliğine gözlerini tutuyorum. "Pasta için hazır mısın?"

June bu yıl doğum günü kutlaması için sadece küçük bir aile toplantısı istedi - midilli gezintileri, zıplama evleri ve hatta kız arkadaşlarıyla kıkırdama dolu buluşmaların yaşını geçti.

Sadece kendisi ve en sevdiği insanlardan oluşan samimi bir şey istiyordu.

Önümde hızlanırken sırtarak başını sallıyor. "Pasta için hazır doğmuşum."

Gece çökerken verandada sadece ben, Theo ve June kalmış, ateşin etrafında anılarımızı tazeliyorduk. Theo ve ben biralarımızı yudumlarken, June da şişelenmiş buzlu çayını yudumluyor. Benimkinin hemen yanına bir çim sandalye çekti ve Theo karşımızda oturuyor, yüz hatları ortamdaki turuncu alevlere bakarken eğleniyor.

"Öyle bir şey olmadı," diye ciyaklıyor June, neredeyse Theo kadar kafası güzelmiş gibi kıkırdıyor. "Sözünü geri al, Theo. Sen bir yalancısın."

"Ben yalancı değilim. Yemin ederim, anneme bile sorabilirsin. Yüzme havuzundaki bu rastgele yabancıyı babam sandın. Onunla eve gitmeye çalıştın. Ama göğüs kollarıyla *kaplıydı*. *Hayatımda* gördüğüm en kıllı adamdı. Elini tutup masum gözlerle ona baktın ve *'Su seni neden maymuna çevirdi baba' dedin.*"

Kıpkırmızı kesiliyor, yüzünü elinin ve uzun saç perdesinin arkasına saklıyor. "Yalanlar. Bir yalanlar ağı." June başını ileri geri sallıyor ve utangaç bir kahkaha atarak ısrar ediyor: "Ben kendi babamı tanırım."

Yüzümde bir gülümseme belirliyor. "O olmadığına emin misin?" Theo'ya bir kaşımı kaldırarak soruyorum.

İşte geliyor.

Kaşlarını çatıyor. "Belli ki."

Neredeyse kelimeleri çıkaramayacaktım. "Yani, bir kurbağa olabilirdi... ya da bir mantar olabilirdi."

June homurdanıyor, neredeyse içkisini tükürüyor.

Theo'nun kafası bana doğru savruluyor, yarasının hâlâ taze olduğu belli. "Evet, Brant, eminim. Ve bu arada, seni de sikeyim, mantarları da sikeyim." Dışlerinin parlaması ve kahkaha patlaması sözlerini yumuşatıyor. "Mantarları sevmem bile. Mario Kart'ta hep onu seçtiğim için şimdi çok kızgınım."

"Mantarları sikeyim," diye yankılanıyor June, kahkahadan iki büküm. Yana doğru eğiliyor, eli ağzını kapatırken şakağı omzuma düşüyor.

"Cidden," diyor. "Pek çok şeyi sikerim ama en çok mantarları sikerim."

"Aman Tanrım... bu bizim yeni sloganımız Theo." Omuzları titriyor, kendini tutarken tırnakları ön koluna batıyor. "Bir şeyden kesinlikle nefret ettiğimizde, 'mantarları sikeyim' diyeceğiz." Kıkırdarken nefes alamıyor. Çerçevem onun avludaki kaldırım taşlarına devrilmesini engelliyor.

Theo'nun durumu daha iyi değil. Karşımızda öne doğru eğilmiş, bira şişesi dizlerinin arasında sallanıyor, başı eğik. Tüm vücudu sessiz bir kahkaha ile titreşiyor. "Tanrım, Peach." Sonunda iç çekerek başını kaldırıyor, gözlerinde yaşlar parlıyor. "İşte bu altın değerinde."

Onlarla birlikte gülüyorum, kısmen komik olduğu için, ama aynı zamanda June yüksekten inerken elmacık kemiklerinin üzerinden gözyaşları süzüldüğü, hıçkırdığı ve yüzünün bir tarafı koluna çarptığı için. "İyi misin?" Ona sırtarak bakıyorum ve dirseğimle onu dürtüyorum.

Başını sallayarak maskarayla karışık gözyaşlarını siliyor ve derin bir nefes alıyor. Gözlerimle buluşuyor, onunkiler hâlâ parıldıyor. "Sanırım iyiyim. Whew." June sonra bana doğru uzanıyor ve başparmağını ağzımın köşesinde gezdiriyor, yüzü benimkinden sadece birkaç santim ötede. Vanilyalı krema beni istila ediyor. Keskin bir nefes alıyorum ve dudaklarında hâlâ tatlı bir gülümseme olduğunu fark ediyorum. "Birazcık krema sürmüşsün," diyor usulca, burnu kırışıyor.

Onun dokunuşuyla ağzım karıncalanıyor.

Kendine gel, Brant. Kendine gel.

"Teşekkürler." Biramdan bir yudum alıp başka tarafa bakıyorum, sanki üşüyormuş gibi omzunun hâlâ sıkıca benimkine yapışmış olduğunu hissetmemeye çalışıyorum. Sanki dışarısı yetmiş derece değilmiş ve bir adım ötemde çıtırdayan bir ateş varmış gibi.

Biramı indirerek iç çektim.

Kafamı kaldırdığımda Theo bana bakıyordu. Beni dikkatle izliyordu.

Beni inceliyorsun.

Kaşları birbirine kenetlenmiş, rahat mizahı kaybolmuş, eli bira şişesinin ağzını sıkıca kavramış.

Şu anda ne görüyor?

Kalbimin üzerinde bir spot ışığı var mı?

Gözlerim bir anlığına June'un ağzına kaydığında kendimi ele vermiş miydim?

İşaret parmağımla biramın kenarına dokunarak ona küçük bir gülümseme gönderiyorum. Theo bir an tereddüt ediyor, sanki zihninde bir yerlerde kaybolmuş gibi, sonra gözlerini kırıştırıyor. O da bana gülümsüyor ama bu pek samimi gelmiyor.

Tabii ben hayal görmüyorsam.

Belki de Theo sadece sporla, Kip'le yaptığı bir şakayla ya da daha sonra kız arkadaşına ne yapmak istediğiyle ilgili hayaller kuruyordur.

Belki de deliriyorum, hiçbir ağırlığı olmayan çılgın senaryolar uyduruyorum.

Ve bu, tüm dünyanızı parçalayabilecek bir sırrı saklamanın korkunç yanıdır. Bazen çok sıkı tutarsınız ve bir sızıntı olur. Parça parça, azar azar dökülmeye başlar ve siz farkına bile varmadan tüm çirkin, utanç verici gerçekleriniz açığa çıkar.

Bir kez sızıntı olduğunda geri dönüşü yoktur. Tek yapabileceğiniz dökülenleri temizlemek ve hasarın dayanabileceğinizden daha fazla olmaması için dua etmektir.

Theo elini kalçasına vurup ayağa kalkıyor ve şişesinden son bir yudum alıp yakındaki geri dönüşüm kutusuna atıyor. "Ben gidiyorum. Sabah erkenden vardiyam var ve sen," diyor June'u göstererek, "yarın son sınıfın son haftası başlıyor."

"Tanrım, gitmek istemiyorum. Çok sıkıcı olacak. Sadece baloya kadar ileri sarmak istiyorum."

"Seni suçlamıyorum; okul en kötüsü. Her saniyesinden nefret ettim." June'a doğru eğilip ona kocaman sarılıyor, sonra da sevgiyle fısıldıyor: "Mantarları sikeyim."

June onun omzunun kıvrımına doğru güler. "Beni yine başlatma. Neredeyse altıma işiyordum."

"Bunu istemiyorum. Artık resmen bir yetişkinsin - şimdiden gerilemene izin veremem."

Ona vuruyor. "Bugün geldiğiniz için teşekkür ederim." "Senin için her şeyi yaparım, Peach. Doğum günün kutlu olsun."

Kendi boş bira şişemi atarak sandalyemden kalkıyorum. "Bırakmamı ister misin?" Teklif ediyorum.

Theo biraz bocalar gibi oldu. Gözleri yavaşça bana doğru kayıyor ve bakışlarımız buluştuğunda daralıyor.

İçimdeki sesler beni uyarıyor.

Ama sonra kendimi hayal gördüğüme ikna ediyorum, çünkü sonraki gülümsemesi kolay ve hafif. Sanki hiçbir sorun yokmuş gibi. "Hayır, yürüyeceğim. Yine de teşekkürler. Gelecek hafta Peach'in dans şeyisine hâlâ eşlik ediyor musun?"

"Buna balo deniyor," diye iç geçiriyor. Başımı salladım.

"Evet, orada olacağım."

"Güzel. Kip ve ben o gece nöbetteyiz, belki uğrar ve prensesin başını belaya sokmadığından emin oluruz." June'a dikkatle bakıyor, sonra göz kırpmıyor.

Sesi soluğu kesildi. "Kesinlikle olmaz. Bu çok aşağılayıcı." "Neden? Bir kardeş gidiyor, neden iki değil?"

Gözleri tekrar bana kayıyor. İnce, çok ince, ama lanet olsun, yemin ederim orada bir şey var.

Kardeşim.

Kardeşim, kardeşim, kardeşim.

Theo June'a bakar, gülümsemesi geri döner.

June kollarını kavuşturur, suratını asar. "Brant'in orada olmasını bizzat Müdür Seymour istedi. Bu benim seçimim değildi."

Bu doğru. Eski müdürümün bana karşı hep bir zaafı vardı, Wyatt'ın okul arkadaşlarıyla birlikte oyun alanında bana işkence ettiği bir gün beni tuvalet kabininde ağlarken bulduğundan beri.

Pislik.

Müdür Seymour, ben altıncı sınıftayken kasabamızın lisesine transfer oldu, bu nedenle eğitimimin büyük bölümünde hayatımın bir parçasıydı. Hikayemin farkındaydı ve daha genç yaşlarımda sırt çantama gizlice lolipop koyarken, iyi olduğumdan emin olmak için beni sık sık kontrol ederdi.

Haziran Balosu'na refakat etme davetini kabul etmişim ve eski öğretmenlerimi ve personelimi görmeyi dört gözle bekliyor olsam da, bu şansını kaçırmamın ana nedeni bu değildi.

Haziran'ın bir tarihi var.

Ryker adında bir çocuk.

Ve Ryker adındaki bu çocuğu yakından takip etmeyi planlıyorum, çünkü Ryker gibi bir ismi olan birinin muhtemelen bir motosikleti, kötü niyetleri, yasadışı uyuşturucuları ve anne ve babasının kredi kartıyla Sunnyside Inn'de rezerve edilmiş bir executive süiti de vardır.

Tabii ki hayır.

Ryker danstan sonra motosikletiyle tek başına gün batımına doğru yol alırken, June da benimle birlikte sağ salım eve dönecek.

Theo burnunu çekerek ellerini ceplerine sokuyor ve omuzlarını silkiyor. "Gecenin nasıl geçtiğini göreceğiz. Hızlı bir devriye yaparsak seni utandırmayacağımıza söz ver."

"Yapmasan iyi edersin," diyor, dudak büküşü bir veda sırtışına dönüşüyor.

Sıcak bir şekilde gülümsüyor ve evin içine geri dönmeden önce bana kısa bir baş selamı veriyor.

Ben Theo'nun geri çekilişini izlerken June bana dönüyor ve her şeyin yolunda olduğunu söylüyor. Koluma küçük bir çimdik attı. "Hey. Bu yıl doğum günüm için istediğim başka bir şey daha var."

Göz kırpıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Hoşunuza gitmeyecek bir şey."

Yüzümü tamamen ona döndüğümde merakım daha da arttı. Kollarımı kavuşturuyorum, kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor.

June gülümsüyor. Uzanıp elimi sıkıyor, ateşin ışığı gözlerinde dans edip turuncumsu bir parıltıyla parlamalarına neden olurken başparmağı parmak eklemlerimin üzerinde geziniyor. "Hadi biraz gezelim."

Ayaklarım kapıda duruyor, köklü bir panik duygusu kanıma karışıyor.

Önümüzde bir mezarlık beliriyor. "June, yapamam."

Ay ışığı süt gibi parıltısını gölgeli mezar taşlarının üzerine düşürerek acımı aydınlatıyor. June lacivert bir kazakla yanımda duruyor, saçlarını yüksek bir topuz yapmış, omzunu benimkine dayamış. Ellerimizi birbirine geçiriyor, ben sıkana kadar parmaklarımızı birbirine geçiriyor. O kadar sıkı ki, kırılğan kemiklerini kırmaktan korkuyorum.

İki büyük, yuvarlak göz bana dikildi. "Yapabilirsin, Brant. Yapabileceğini biliyorum."

Başımı salladım. "Beni buraya getirmemeliydin. Bu senin kararın değil."

"Bazen bizi seven insanların biraz itmesine ihtiyaç duyarız." June elimi aynı sertlikte sıkıyor ve bana onu kırmayacağımı söylüyor. Ne kadar güçlü olmasını istersem o kadar güçlü olacak. "Sadece ilk seferinde cesur olmalısın, sonra diğer tüm seferler kolay gelir."

Kendi sözlerim bana geri
yankılanıyor. İkiyüzlü
davrandığımı biliyorum.

Yirmi dört yaşındayım ve annemin mezar taşını ziyaret etmedim. Bir kez bile. Daha küçük bir çocukken, onun canlanıp toprağı yarıp çıkacağına ve iskelet eliyle beni yakalayacağına inanırdım. Aptalca masallar tabii ki. O zor şeyi yapmaktan kaçmak için çocukça bahaneler. Yaşım ilerledikçe bu daha da zorlaştı; her geçen yıl annemle aramdaki mesafenin daha da büyüdüğünü hissettim. Daha da uzaklaştı.

Belki de içinde bir parça kızgınlık vardı.

Beni her zaman koruyacağına söz vermişti. Bunlar onun son sözleriydi ve ben onlara inandım.

Ama o neredeydi?

Yerin altı metre altındaydı. O ölmüştü ve ben hâlâ buradaydım.

Her nasılsa, mezarını ziyaret etmek bunun acımasız bir hatırlatıcısı gibi hissettirecekti.

Tutulmayan sözünün soğuk ve acı bir
hatırlatıcısı. "Yapabileceğimi
sanmıyorum."

"Söz veriyorum yapabilirsin-"

"İstemiyorum!" Ona bakmak için dönüyorum, göğsüm gömülü kederimin ağırlığıyla ağırlaşıyor. Bir hayalet kadar beyazım ve aynı derecede kaybolmuş hissediyorum. "İstemiyorum."

Eğer onu ürküttüysem bile bunu belli etmiyor. June elini yüzüme doğru kaldırıp yanağıma dayıyor. Gözlerim kapanıyor. "Evet, öyle."

Yutkunuyorum, avucuna sokuluyorum. Dokunuşuna karşı istemsiz bir tepki bu. O bana dokunuyor ve ben eriyorum. Batıyorum. Titreyen bir nefes alıyorum, gözlerim hala kapalı, çenemin kenarını sıyıran sıcak dudakları hissettiğimde donup kalıyorum.

"Rahatlamak için," diye mırıldanıyor. Dudakları yüzümün diğer tarafına kayıyor ve orada ikinci bir öpücük konduruyor. "Cesaret için."

Gözlerim irkilerek açılıyor ve bunun bir hata olduğunu biliyorum. Parmak uçlarında dururken ona bakmak bir hataydı, bir eli benimkinde, diğeri

Omzumdan destek alıyorum ve tatlı öpücüklerinin hissi hâlâ tenimi yakıyor. Ama verdiğinden daha fazlasını alma isteğimi bastırmak için *elimden geleni yapıyorum* -vereceğinden daha fazlasını- ve sadece başımı sallıyorum. "Tamam."

June ayaklarını düzleştiriyor, yere inerken rahat bir nefes alıyor. Bir gülümseme yayılıyor, gururlu, minnettar bir gülümseme ve beni kapıdan geçiriyor, ellerimiz hala sarmaş dolaş.

Mezar taşlarının arasından geçerken çimenlere bakıyorum, hızla ilerleyen ayaklarıma odaklanıyorum.

Benimkinin içinde sıcacık duran eline odaklanıyorum. Hayaletlere şarkı söyleyen ağustos böceklerine odaklanıyorum.

Mezarlığın ortasına doğru yavaşlayana kadar zihnimi meşgul ediyorum, parlak bir taş plaket görüş alanıma giriyor. Önemli ama yabancı.

Değerli ama korkutucu derecede ürkütücü.

*Caroline Marie Elliott Anne.
Kızım. Kız kardeş.
Sadık Koruyucu.*

Sözleri içimde gümbürdüyor:

"Seni her zaman koruyacağım."

İçimde bir şey baraj gibi yıkılıyor. Ellerim yumruk oluyor ve boğazım düğümleniyor. Kalbim acıyor.

Acıtıyor.

Saçlarımı çekiştiriyorum, kendi etrafımda dönüyorum ve yıldızlı gökyüzüne bakıyorum. "Neredesin sen?!" Bağıriyorum, sesim bir deli gibi, aklını yitirmiş bir canavar gibi çıkıyor. "Neredesin, ha? Beni her zaman koruyacağını söylemiştin, ama *neredesin? Neredesin? Neredesin?*"

Her zaman olduğu gibi sessizlik bana cevap veriyor, ben de çimenleri, çamuru tekmeliyorum ve dizlerimin üzerine çöküp ellerimin içinde çaresizce yalvarıyorum. "Yalan söyledin." Sesim çatlıyor, titriyor. "Sana güvendim ve sen yalan söyledin..."

"Brant." June kollarını bana doladığında, çimlerde yanıma çömeldiğinde, cesetler ve kemiklerle birlikte ben de parçalanıyorum. "O tuttu

söz verdi."

Başımı sallıyorum, gözlerimden yaşlar dökülüyor. Ağlıyorum. Ağlıyorum amina koyayım ve en son ne zaman ağladığımı hatırlamıyorum. "O yapmadı."

"Şşş... yaptı. O yaptı." June saçlarımı okşuyor, alnımdan öpüyor, kulağıma yumuşak teselli sözcüklerini fısıldıyor. "Seni bize o verdi, Brant." Kendi gözyaşları onu daha iyi hale getiriyor ve "Seni *bana verdi*" diye boğuluyor.

Kalbim tekliyor.

Nefesim kesiliyor, farkına varıyorum.

Aman Tanrım.

Bunca zaman.

Bunca zaman annemin verdiği sözü tutmadığını düşünerek kızgın ve kırgındım. Küçük bir çocuğun kulağına tutamayacağı umut dolu sözler fısıldamıştı.

Ama June haklı.

Tanrım, June haklı.

Annem asla sözünden dönmedi.

Beni her zaman koruyacağını söyledi ve korudu da. Ölürken bile.

Beni vasiyetine yazmıştı. Bailey'leri de vasiyetine yazmıştı. Annem, ona bir şey olursa gidebileceğim güvenli ve sevgi dolu bir evim olduğundan emin oldu ve bence belki de içten içe biliyordu. Babamın neler yapabileceğini biliyordu, bu yüzden o gittikten çok sonra bile beni korumak için gerekli önlemleri aldı.

Annem beni Samantha ve Andrew Bailey ile yaşamaya göndererek yasal sistemden, koruyucu ailelerden, geçici ailelerden ve hayal bile edemeyeceğim pek çok korkunç bilinmezden korudu. Yaptığını yapmasaydı hayatım şu anda ne kadar farklı olurdu. Ne kadar korkutucu.

Ne kadar yalnız.

Annemin son arzuları beni korumakla *ilgiliydi* ve bunu hiç göremediğime inanamıyorum.

Yeni gözyaşları sel olup akıyor ve June'un üzerine yığılıyorum, yüzümü boynuna gömerken kolları beni sarıyor. Beni tutuyor. Beni öyle sıkı tutuyor ki, tüm kırık parçalarımın dağılmasını engelliyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, boğazım hırıltılı ve çiğ. Sesim yorgun ama güçlü. Kalbim yaralı ama ağır yüklerden kurtulmuş. "Teşekkür ederim"

beni buraya getirdi."

June geri çekiliyor, elleri boynumda kenetlenmiş. Kendi gözyaşları bana parlıyor. Acımı benim hissettiğim gibi hissediyor ve bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. "Fark etmemiş olabilirsin ama doğum günümde kendime hep vanilya kokulu vücut spreyi sıkarım," diyor.

Fark ettim.

Fark etmekten nefret ediyorum.

Alnını benimkine bastırarak devam ediyor. "Yıllar önce bir banyo ve vücut mağazasından almıştım ve şişe hala neredeyse dolu. Yılda sadece bir kez kullanıyorum. Adı *Sweet Desserts*." Başparmakları kulaklarımın hemen altına masaj yapıyor ve konuşurken nefesi ağzımı öpüyor. "Onu aldım çünkü bana annenin tatlı gibi koktuğunu söyledin. Benim doğum günümle onunkinin aynı gün olduğunu biliyorum..." Yutkunuyor; bana bakıyor. "Şey, biliyorsun. Her ilk Haziran'da sana onu hatırlatmak istedim, mutlu bir hatıra. Hüznün içinde saklı tatlı bir anı."

İçimden geri alamayacağım bir ses çıkıyor.

Boğucu, acı verici bir ses.

Ve eğer yeterince yakından dinleseydi, kulağını biraz zorlasaydı, o sesin tam olarak ne dediğini duyabilirdi.

Sana umutsuzca, geri dönülmez bir şekilde aşığım, June Bailey.

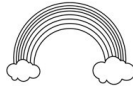
Çaresiz, acı veren bir aşk.

Geri dönüşü olmayan türden. Çıkış

yolu olmayan türden.

Bir gün beni öldürecek türden.

On sekizinci yaş gününde, ay ışığının aydınlattığı bir mezarlıkta, aklımda annem ve havada dans eden tatlı kokularıyla birbirimize sarılırken June'a hiç tahmin etmediğim kadar aşık oluyorum.

O gece bunca yıl sonra bile hâlâ aklımda.

Belki annemin anısıyla hissettiğim kapanış ya da hayaletlerimden arınırken June'un bana sarılmasıydı. Belki vanilya esintisi ve ağustos böceklerinin ötüşüydü, belki de kalbimin June'u sevmekten asla geri dönmeyeceğinin derin bilgisiydi.

*Ama... belki de başka bir şeydi. Bu
bir sondu. Son bir bölüm.
Bir çeşit kuğu şarkısı.
O geceden kısa bir süre sonra her şey değişti. Her şey darmadağın oldu.
Bildiğimiz hayat sonsuza dek değişti.
Size Samantha Bailey'nin ikinci ağlayışını anlatacağım. Her şey bir
öpücükle başladı.*

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

"İLK SEFERİN CAZİBESİ"

June, 18 yaşında

"O June, tatlım. Şu haline bak!"

Annem huşu içinde soluk soluğa kalmış, gümüşü saçlarından bir kalem çıkarıyor

ve bir not kağıdına bir şeyler karalıyor. Babası bakır gözlerinde yaşlarla arkasından yaklaşıyor. Her zaman hüznü olan o olmuştur. Annem çelik gibi ve güçlüdür, babam ise en ufak bir duygu karşısında lapaya döner.

"Haziran'ıma bakın," diye şarkı söylüyor, sözlerinin arasında burnunu çekiyor. "Erkekleri kendimden geçireceğim."

"Baba, hadi ama," diye takılıyorum. Başımı eğip merdivenin dibine inerken yanaklarım kızarıyor. "Elbisemi beğendin mi?"

Eteği döndürüyorum, kendimi gerçek bir prenses gibi hissediyorum. Annem, kız kıza butik alışverişi ve pastanede şekerli ikramlar yaptığımız gün benimle birlikte seçmişti. Soluk bir kristal mavisini ve bana ısıltılı bir gökyüzünü hatırlattı. Güneş ışığında tül bir prizma gibi parlıyor; bir gökkuşağı gibi.

Gökkuşağının *üzerinde*, gökyüzünün mavi olduğu elbisem.

Hayallerin gerçekleştiği yer.

Babam akan gözlerini siliyor. "Bayıldım. Bayıldım, tatlım." İleriye doğru adım atıyor, beni kocaman kollarının arasına alıyor. "Balodaki en güzel dilber sen olacaksın."

Gülümsemem omzunun üzerinden uzanıyor. Kendimi çok güzel hissediyorum, gerçekten. Saçlarım kestane rengi bukleler halinde kıvrılmış, tepede elmas işlemeli bir tokayla kısmen toplanmış. Cildim parıltılı losyonla ışıltıyor ve yüzüm zevkle boyanmış. Ryker ve kız arkadaşlarım için heyecanlıyım.

Beni görün. Limuzin yolculuğunun son durağıym, bu da bana aile fotoğrafları ve son dakika hazırlıkları için biraz daha fazla zaman veriyor.

"Kardeşlerin seni gördüklerinde sigortaları atacak. Sana doğru bakmaya cesaret eden zavallı çocukların Tanrı yardımcısı olsun," diyor babam ve beni gururla içine çekmek için geri çekiliyor.

Kıkırdıyorum, çenemi tekrar eğiyorum. Annem saçlarımı kabartıyor, omzumdaki uzun bukleleri düzeltiyor ve tatlı bir iç çekiyor.

Theo bu gece Kip'le olan vardiyasından önce fotoğraf çektirmek için uğrayacak ve her an burada olabilir. Brant dışarıda, verandada.

"Hemen döneceğim," diyorum aileme, oturma odasından çıkıyorum, uzun eteğimi topluyorum ve Brant'e sürpriz yapmak için arka kapıya doğru ilerliyorum.

Sanırım elbisemi benim sevdiğim kadar o da sevecek.

O da benim gibi parlak gökyüzünü ve yükseklerde uçan mavi kuşları mı düşünecek?

En sevdiğimiz şarkı aklına gelip onu sihir ve sıcaklıkla dolduracak mı?

Mutfaktan geçip cam kapıdan içeri bakarken yüzümde bir gülümseme beliriyor. Brant verandanın ortasında durmuş, büyük bir ağaca bakıyor - eskiden çocukluğumuzun ağaç evinin bulunduğu ağaca. Theo ve Brant'le birlikte en sevdiğim yerde toplanırken aklıma masal kitaplarındaki oyunlar, büyük maceralar, el fenerleri ve patlamış mısır kovalarıyla geçirdiğimiz yaz uykusu anıları geliyor.

Düştüğüm için nefret ediyorum.

Babamın ertesi sabah onu parçalara ayırarak çocukluğumun her zaman kalbime yakın ve değerli olacak bir bölümünü kapatmasından nefret ediyorum.

Derin bir nefes alarak veranda kapısını açıyorum ve kaldırım taşlarının üzerine çıkıyorum.

Brant bana döndü.

Onunla ilgili her şey durmuş gibi görünüyor; duruşu, kasları, hatta nefesi bile. Sessiz ve gözünü kırpmadan avlunun karşısından bana bakıyor. Yüzünden geçen duygu, annem ve babam beni merdivenlerden inerken gördüklerinde gördüğüm duygu değil. Hiç aynı değil.

Neredeyse acı çekiyor gibi görünüyor.

Elbisemden nefret mi ediyor?

Gözlerinde binlerce güneşin sıcaklığı parlıyor ve bunun öfke olmasından endişeleniyorum. "Merhaba," diyorum uysalca. Dudaklarım yıkanmış olmasına rağmen kuru hissediyor.

kiraz parlaklığında. Boğazımı temizleyerek tereddütlü bir adım atıyorum ve yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Ne düşünüyorsun?"

Aptalca bir dönüş yapıyorum.

Reverans yaptıktan sonra doğrulduğumda Brant gözlerini kırıştırtıyor ve onu benden uzaklaştıran duygulardan kurtulmaya çalışıyor gibi görünüyor.

Bir an için gözlerini kaçırıyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Büyüleyici görünüyorsun."

İçime güneşin öptüğü bir dere gibi sıcaklık akıyor. "Ciddi misin?"

"Elbette, ciddiylim."

"Emin değildim. Deli gibi görünüyordun."

Bakışları üzerimde geziniyor ve gözlerimiz tekrar kilitlendiğinde, omurgamdan aşağı bir ürperti atlıyor. Bakışları o kadar delici ki, neredeyse içimi görebiliyor gibi geliyor - öfkeyle çarpan kalbime kadar. Elim içgüdüsel olarak göğsüme bastırıyor, sanki atışları sakinleştirebilirmişim gibi.

Brant ensesini ovuşturuyor, sonunda bir gülümseme beliriyor. "Biraz kızgındım."

Kalbim daha hızlı atıyor. Daha sert bastırıyorum.

"Bu gece tüm erkeklerle dövüşürken bu yeni takım elbiseyi kirletmek zorunda kalacağım için çok kızgındım."

Kolumu bıraktığımda içimi bir rahatlama duygusu kaplıyor, kahkahalarım serbest kalıyor. "Güzel bir takım." Birkaç adım ileri atıyorum ve attığım her adımda Brant'in gülümsemesinin biraz daha kaybolmasını izliyorum. Neredeyse ayak parmağımıza kadar geldiğimizde, küçük mavi papyonu ayarlamak için ellerimi kaldırıyorum, Fildişi kokusu yeni bir kolonyayla karışıyor. Odunsu ve temiz bir şey. "Papyonun elbisem gibi mavi," diye not ediyorum.

Planlı değildi. Bu beni gülümsetiyor.

Brant, "Güzel bir elbise," derken gözlerini benden ayırmıyor.

"Bana şarkımızı hatırlattı. Mavi gökyüzü, mavi kuşlar. Işık doğru vurduğunda, gökkuşağının her rengiyle parlıyor. Bana şunu hatırlattı..."

Bana seni hatırlattı.

Bana onu hatırlattığını fark edince yanaklarım al al oldu. Gördüğüm anda Brant'in yüzü gözümün önüne geldi.

Ellerimi indiriyorum, düşüncelerim sürüklenirken avuçlarımı göğsünün önünden aşağı kaydırıyorum. Onları yakalıyor. "Bu sana neyi hatırlattı?"

Gözlerimiz tekrar birleşti.

Yutkunuyorum. "Çocukluğum. Ninniler ve bunun gibi şeyler."

Neden yalan söylediğimi bilmiyorum ama balo için bir elbise alırken kardeşimi düşünmek, muhtemelen elbiseyi üzerimden söküp atmak isteyecek bir çocuk için giymek... *garip* hissettiriyor.

Bir şekilde yanlış.

Muhtemelen bu yanıt karşısında dehşete düşecektir.

Brant gözlerini kırptırıyor, ellerimi bırakıyor ve geriye doğru küçük bir adım atıyor. Batmakta olan güneşin altında çeşitli altın ışıltılarıyla parıldayan koyu renk saçlarını kaşıdı. "Buna bayıldım, Junebug. Görünüyorsun-"

"Kesinlikle hayır, Peach. Kesinlikle hayır." Theo elinde Grams'in geçen kış annem için yaptığı örgü şalla avluya fırlıyor. "Bunu giyiyorsun."

Cızırtılı iplik pelerini çıplak omuzlarıma doladığında ona doğru dönüyorum. Burnum tiksintiyle kıvrılıyor. "Kaşındırıyor. Ve eski toz tavşanları ve ölmekte olan bitkiler gibi kokuyor."

"Bu gece kimse sana dokunmayacakmış gibi kokuyor."

Ona ters ters bakıyorum. "Hiç uymuyor. Bu bir renk bile değil, Theo." *Kahverengi mi? Bordo mu?* Kimse bilmiyor. "Bunu giymeyeceğim. Siktir et mantarları."

"Sen-" Duraksıyor, göz kırptırıyor... sonra kahrkahrı basıyor. Güldüğünde tüm vücudu titriyor ve bu *beni* her zaman güldürüyor. Theo iç geçiriyor, belindeki kılıfı ayarlıyor. "Touché, Peach. Touché."

Brant yanımdan geçip giderken Theo'nun omzuna bir şaplak atıyor. Gözleri sadece bir anlığına bana takılıyor ve ona verdiğim gülümseme evin içinde kaybolurken görülmüyor. Yutkunarak dikkatimi Theo'ya geri veriyorum. Bana tuhaf tuhaf bakıyor. "Ne?"

Dudakları seğiriyor. "Bir

şey yok." "Sen bir bak."

"Bu gece sevgilin sana el kaldırmaya kalkarsa saldırı suçlamasından nasıl kurtulacağımı düşünüyorum. Ağır cezalar benim işime pek uymuyor."

Kıs kıs gülüyorum. "Bir gün evlendiğimde ne yapacaksın? Ve bebeklerim olduğunda?"

Gözle görülür bir şekilde titriyor ve ben yıllar önceki ateşli rüyama geri dönüyorum. Theo'yu ve onun hiç dinleyemediğim konuşmasını ve bunun büyük olasılıkla müstakbel kocama yönelik tehditlerin bir listesi olduğunu düşünüyorum. Rüyamdaki damadımın kim olduğunu hatırladığım anda yüzümde bir sırıtma beliriyor.

Yanaklarım yanıyor.

Çok garip.

"Şey..." diye iç geçiriyor, ellerini pantolonunun ceplerine sokuyor ve gökyüzüne doğru bakıyor. Kılıfına dokunuyor. "Birini kurtarmak için güzel bir gün."

"Birini kurtarmak için her zaman güzel bir gündür," diye sevgiyle gülümsüyorum.

"Evet, sanırım öyle." Theo'nun gözleri bana döndüğünde şefkatle parlıyor. "Seninle gurur duyuyorum, Peach. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Çıplak ayaklarımı sürüyerek ilerlerken, küçük çakıl taşları tabanlarımı ısıtırken sırtışımda daha da parlaklaşıyor. "Evet, biliyorum."

"Akıllı, bilge ve çok nazıksın. Bir gün yeteneğinle ve o büyük, güzel kalbinle bir sahneyi aydınlatıldığını görmek için sabırsızlanıyorum. Bir yerlere geleceksin, Peach, gerçekten geleceksin. Ve ben de seni zirveye kadar destekliyor olacağım." Elini kaldırıp omzuma koyuyor ve hafifçe sıkıyor. Koyu mavi gözleri, güneş ışığı doğru vurduğunda biraz daha parlıyor. Arsız bir gülümsemeyle sözlerini şöyle bitiriyor: "Ve yanına almaya çalışıldığın her bir çocuğun ağzını burnunu kıracağım."

Şalı yırtıp kafasının arkasına fırlatıyorum, o da arkasından kahkahalar atarak eve giriyor.

Şok içinde elimi ağzıma götürdüm.

Mümkün değil. İmkânı yok!

Celeste, Bay Kent'in önünde kıpırdanıyor, ellerini birbirine vuruyor, teni kılıf elbisesi kadar kızarıyor. Genevieve ve ben birkaç metre ötedeki yuvarlak masada omuz omuza oturup şaşkınlık çığlıklarımızı gizlemeye çalışırken, aşırı çalınan pop müzik onun sesini bastırıyor.

Bay Kent Celeste'den bir adım geri çekilir, boynunu kaşır ve odaya göz gezdirir. Hatta biraz terliyor.

"O deli," diye fısıldıyor Gen kulağıma. "O kesinlikle deli." Nefesimin altında kıkırdıyorum.

Birinci sınıfa girdiğimizde bir anlaşma yaptık; her birimiz balo gecesinde olağanüstü aptalca bir cesaret gösterisi yapacaktık. Elbette bunun karşılığında hiçbir şey almadık; ne bir kupa ne de altın madalya. Sadece bizim birleşik

utanç, karşılıklı saygı ve ömür boyu sürecektir "Bunu yaptığımıza inanamıyorum" kıkırdamaları.

Açıkçası arkadaşlarımın küçük aptal anlaşılmamızı unuttuklarını sanıyordum, ama Celeste masanın etrafında toplandığımız ve randevulaştığımız kişiler punç içmek ve spor konuşmak için ayrıldıkları anda konuyu gündeme getirdi.

Celeste'in cesareti kolay geldi. Matematik öğretmeni Bay Kent'e sınıfına adım attığı andan beri aşıkta. Gen ve ben ona en derin fantezilerini itiraf etmesi için meydan okuduk. En yaramaz fantezileri, yetişkin bir erkeğin yüzünü kızartacak türden.

İşe yarıyor gibi
görünüyor. Çok
kızarıyor.

Celeste dönüp yüksek topuklu ayakkabılarıyla dans pistinde zıpladığında Gen'in dirseği bana çarpıyor, yüzü şimdiye kadar gördüğüm en koyu fuşya tonunda.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım." Bir sandalyeye yığılıp yüzünü kollarına gömmeden önce bunu tekrar tekrar mırıldanıyor. Cep telefonunu masanın üzerine fırlatıyor ve tüm konuşmayı kaydediyor - *nefis bir kanıt*. "İkinizden de nefret ediyorum. İkinizden de çok nefret ediyorum."

Neredeyse gülmekten ölecektik.

Bay Kent masamızın yanından geçip hızla çıktı, belli ki sarsılmış ve utanmıştı.

"Bizden nefret etme, Celeste. İntikam almak çok daha tatlı." Gen kaşlarını bana doğru sallıyor, arkadaşımız masanın üzerinde aramıza çökmüş durumda. "Sırada kim var? Ben mi June mu?"

Celeste dik oturuyor, yüzünü hâlâ kırmızı lekeler boyuyor. "Tanrım, kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyor. Bayılmadığından emin olmak için bana bir dakika ver." Ona bir bardak su uzatıyorum, hevesle içiyor, yudum yudum içiyor ve kendini toparlıyor.

Brant kimya öğretmenim Bayan Holland'la birlikte balo salonuna girdiğinde dikkatim dağılıyor. Gözlerimi ona dikiyorum ve öğretmenim onun esprilerinden birine gülünce kaskatı kesiliyorum. Kıkırdamasının sesi kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor ve nedenini bilmiyorum. Ondan daha yaşlı, güzel olduğu kesin ama en az on yaş büyük. Etkileşimlerini izlerken kaşlarımı çatıyorum. Brant sırtını duvara yaslamış, kollarını kavuşturmuş, hafif ve kaygısız görünüyor. Ona, balo elbisemi tanıttığım zaman verandada bana attığı o bakışı atmıyor; ateş ve kükürt bakışı.

Onların şakalaşmalarını ve şakalarını izlerken alt dudağımı kemirerek üstümdeki payetleri karıştırıyorum. Bir noktada Brant sohbetten kopar gibi oluyor, dikkati dağılıyor. Gözleri onun yerine odayı taramak için masadan masaya atlıyor. Bir şey arıyor.

Sonra gözleri sağındaki masaya tünemiş olan bana takıldı.

Biraz gülümsüyor, duruşu rahatlıyor. Gözleri sıcak bir rahatlamayla doluyor, sanki aradığı şey benmişim gibi.

Gülümsemesine karşılık verirken elim küçük bir dalga şeklinde kalkıyor.

Celeste'e dönüp baktığımda şeytanca sırıtıyordu. İçim içimi yiyor. "Ne? Cesaretimi düşündün, değil mi?"

"Oh, evet."

Odak noktası Brant'in üzerinde, kalbimin endişeyle çarpmasına neden oluyor. "Ona yaklaşmana izin yok. O yasak bölge." Bunu talep etmek aptalca bir şey ama o benim kardeşim. Bu çok garip olurdu.

Celeste'in gözlerindeki şeytani parıltı kaybolmuyor. "Aklımdaki *tam olarak* bu değildi," diye geveliyor, sonra Genevieve'e doğru eğiliyor, ağzını benden koruyor, böylece ne uydurduğunu duyamıyorum.

Gen'in nefesi kesilir. "İmkânı yok. Bunu asla yapmaz." "Yapmak zorunda. Bu bir meydan okuma."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki kaçmasından korkuyorum. "Ne? Ne oldu?"

Gen doğrulurken dudaklarını dişlerinin arasına alıyor, omzunun üzerinden Brant'e, sonra tekrar bana bakıyor. "Oh, kızım, kendini hazırla."

"Ne?" Bana şimdi söylemezlerse çıldıracağım.

Celeste dramatik bir nefes alışla bana doğru dönüyor ve kaderimi açıklıyor: "Brant'i öp."

Hava ciğerlerimi terk ediyor. Oda dönüyor.

Derim terlemeye başladı.

"Hayır... Ne? Hayır." Başımı sallıyorum, korku beni sıırılsıklam ediyor. "Delirdin mi sen? O benim *kardeşim*."

"O senin *gerçek* kardeşin değil," diyor Gen. "Kan bağı yok."

"Fark etmez, bu iğrenç! Bu sapkınlık. İkiniz de aklınızı kaçırmışsınız."

Gen omuz silkiyor, bana doğru eğiliyor. "Dinle, kimseye söyleyemezsin ama üvey kardeşime çok büyük bir aşk besliyorum. Başta çok garipti ama olur böyle şeyler, anlıyor musun?"

Gözlerim patladı. "Brant'e *aşık falan değilim*. Deli gibi davranıyorsun. Bunun eğlenceli olması gerekiyordu."

Celeste elini kaldırarak, "Bunun aşağılayıcı olması gerekiyor," diye araya giriyor. "Buna tanıklık edebilirim. Hadi bakalım June, bizi hayal kırıklığına uğratma."

İki kız da yaklaşan sonuma kıkırdıyor.

Dudağımı ısıyorum, karşı sözlerim boğazımda düğümleniyor. Brant'e baktığımda onu yine bana bakarken buluyorum ama göz göze geldiğimiz anda yüzünü çeviriyor.

Yutkunuyorum. "Nasıl yapabilirim? İğrenecektir. Dehşete düşer. Benden sonsuza dek nefret edecek." Fikirlerini değiştirmeyi umarak acele ediyorum. Yapabileceğim başka bir şey olmalı. *Olmalı*.

"Senden nefret etmeyecek, bu sadece aptalca bir cesaret." Celeste odanın diğer ucundan ona bakıyor, hınzırca gülümsüyor. "Bana kalırsa en kolay meydan okuma sana aittir. Şu adama bak."

Hayır. Ona bakmayacağım.

Ve eğer bunu yaparsam, ona bir daha asla bakamayacağım.

"Hadi, June. Bizi yüzüstü bırakamazsın." Celeste elini benimkinin üzerine koyuyor, nazik bir cesaretlendirme. "Her şey yoluna girecek ve sabaha kadar ikiniz de buna güleceksiniz."

Göğsüm dehşetle bükülüyor. Midem korkuyla dönüyor.

Ama... belki de haklıdır. Bu cesareti kabul etmezsem, daha kötü bir şeye zorlanabilirim - sınıf arkadaşlarımdan önünde çıplak soyunmak, Bay Kent'ten çok daha korkunç bir öğretmene asılmak ya da başka birini öpmek zorunda kalmak gibi.

Korkunç biri; sevmeyi bırak, umursamadığım biri. Ben Brant'i seviyorum. O da beni seviyor.

Hepsi affedilecek.

Cesaretle derin bir nefes çekerek, zayıf bir kararlılıkla ama yine de kararlılıkla başımı sallıyorum. Saçlarımı omzumun üzerinden atarak sandalyeden kalkıyorum, sonra eteğimin tülünü düzeltiyorum. "Tamam."

"İyi mi? Kahretsin, tamam." Celeste oturduğu yerden fırladı ve Gen'i bileğinden yakaladı. "Hadi gidelim."

"Bekle, benimle gelemezsin. Seyircim olamaz... Bu yeterince dayanılmaz bir durum."

"Bunu görmeliyiz, June. Kanıta ihtiyacımız var. Çift kapının arkasındaki koridora geçin, biz de cam pencereden izleyelim."

"Onu koridorda öpmek mi? Biri bizi görür," diye karşılık veriyorum.

"Mekanın geri kalanı tamamen kapalı - kimse kapıların diğer tarafında dolaşmayacak."

Oh, Tanrım.

Kusabilirim.

"İyi, tamam, sadece... bana bir dakika ver, sonra kapı kapandığında gel." Kalbim kaburgalarımın sekiliyor. "Ve ikinizden de hayatımda hiçbir şeyden nefret etmediğim kadar nefret ediyorum. Bunu unutmayın."

Bana sadece gülüyorlar.

Aklımı başıma toplayarak, kesinlikle hissetmediğim bir inanç havasıyla çenemi kaldırıyorum. Ağzım kurudu, avuçlarım terledi. Aptal topuğumla neredeyse bileğimi yuvarlayarak Brant'e doğru yürüyorum ve ben yaklaştıkça dikkati bana doğru çekiliyor. Acaba şu anda gerçekten ölmekte olduğumu görebiliyor mu? Tam şu anda ölüyorum ve bulutlara doğru süzülüyorum çünkü ruhum bunu yapmaktansa defolup gitmeyi tercih ediyor.

Önünde durup yeni boyanmış tırnaklarımı karıştırıyorum.

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve duvardan kalkıyor. "Junebug.

Eğleniyor

musun?"

"Hayır."

Kaşlarını çatıyor.

Boğazımı temizleyip geri çekiliyorum. "Evet. Yani, evet... Seni bir dakikalığına ödünç alabilir miyim?"

"Her şey yolunda mı?"

"Hayır." *Lanet olsun, June.* "Özür dilerim. Evet. Sana bir şey söylemek istiyorum." Gerçek bir bunalım vakası gibi davrandığımı biliyor, bu yüzden bana doğru adım atıyor,

Tenindeki sabun kokusunu alabileceğim kadar yakın. Gözleri yüzümde dans ediyor, yanaklarımın neden yumruktan daha kırmızı olduğunu ve sol gözümün neden ara sıra seğirdiğini anlamaya çalışıyor. "Tamam. Tabii ki."

"Bu taraftan." Tuhaf bir yarı gülümsemeyi zorluyorum ve onu takip etmesini bekleyerek uzaklaşıyorum. Geldi de. *Lanet olsun ona.* Yumruğuma hafifçe öksürerek onu uzun koridora yönlendiriyorum ve çift kapıdan geçiyorum. Sonra ayaklarımı oyalıyorum, diğer tarafta bana katıldığında onunla yüzleşmek için dönüyorum.

Brant kapının arkasından kapanmasına izin verirken kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. "Neden buradayız?" Bende bir tuhaflık seziyor ve elini koluma uzatarak yaklaşıyor. "Beni biraz korkutuyorsun."

Kapının bu tarafı çok sessiz ve kalbimin dehşet içinde attığı çığlıkları duymasından korkuyorum. Dudaklarımı yalıyorum. "Yapmaya çalışmıyorum. Ben sadece... Yapmak zorundayım

Bu."

Başını sallıyor, şaşkın bir kahkaha atıyor. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun. Ne yapacağım?"

Nefes al.

Nefes ver.

Bitir şu işi June.

"Bu."

Düşünmüyorum. Ellerim kalkıyor, yukarı uzanıyor ve yüzünü kendime doğru çekiyorum. Dudaklarımız birbirine çarpmadan önce duyduğum son şey sersemlemiş nefesi oluyor ve parmak uçlarımda yükseliyorum, avuçlarım çenesinin etrafında kenetleniyor, ağzım içgüdüsel olarak açılıyor.

Dudaklarımı ayırmak niyetinde değildim ama ayırdım.

Bir süre öylece duruyoruz, nefeslerimiz ağır ve kararsız, oyalandıkça pantolona dönüşüyor, ağızlarımız hiç olmaması gereken bir şekilde birleşiyor.

Ve sonra bir şey olur.

Ne olduğunu bilmiyorum ama bir *şeyler oluyor*.

Elinin belime dolandığını hissediyorum, diğeri ise saçlarıma doğru sürükleniyor ve gevşek buklelerden oluşan tepeciğe dolanıyor. Leğen kemiğim uyarı vermeden öne doğru sarsılıyor.

Sonra beni
öpüyor. Gerçekten
öpüyor.

Dili ağzımın içine girdiğinde istemsiz bir ses çıkıyor. Asla anlayamayacağım, asla açıklayamayacağım bir ses. Onun da aynı sesi çıkarmasına neden olan bir ses. Bu benim ilk öpücüğüm değil, ama *Tanrım... öyleymiş* gibi hissettiriyor.

Dilim onunkine değiyor. Saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıırken bana karşı ürperdiğini hissediyorum. İnliyor, dillerimiz ilk kez birbirine değip tadına bakarken beni kendine doğru çekiyor.

*Yasak. Yasadışı. Skandal. Yanlış,
yanlış, yanlış.*

Ama geri çekilmiyorum. Onu itip kakmıyorum.

Aslında, daha da yaklaştım. Olmam gerekenden daha yakın, ellerim yüzünden saçlarına doğru gidiyor ve hafifçe yumruk atıyor. Öpüşmeyi derinleştirirken tekrar inliyor, dilini benimkinin üzerinde gezdiriyor, ben miyavlayana, nefes nefese kalana ve kendimi ona doğru sürtene kadar.

Brant nefesi kesilmiş bir halde geri çekilir. Gözleri karanlık ve fırtınalı, şehvet ve kafa karışıklığıyla dolup taşıyor. Gitmeme izin vermiyor. Beni sıkıca tutuyor, "Bunu neden yaptın..." derken beni sıkıyor. Bu bir soru bile değil. Sanki uğruna umutsuzca savaştığı bir şeyi kaybetmiş gibi, nefes nefese bir yenilgi hırıltısı gibi söylüyor.

Dudaklarım kabarık ve şişmiş hissediyorum. Karıncalanıyor. Ona bakıyorum.

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Ama istesem de konuşamıyorum çünkü ağzı bir başka morartıcı öpücükle benimkini tekrar eziyor. İçimden bir inilti döküldü. Keşke geri alabilsem dediğim korkunç, kötü bir ses. Bu delilik. Beni sarhoş eden, sersemleten ve aklımı başımdan alan uğursuz bir delilik.

Dişleriyle dudağımı ısıyor, sonra dilini ağzımın içine daldırıyor, iki eli de yüzümü sarmak için kalkıyor. Beni mahvederken bana değer veriyor. Birbirimizi umutsuzca öperken parmak uçları yanaklarıma gömülüyor, yüzler daha derin, daha sert tatmak için eğiliyor, ellerim hala saçlarını çekiyor, tırnaklarım kafa derisini kazıyor. Pantolonlar, inlemeler, hırlamalar. Ereksiyonu içime doğru bastırıyor. Dilini ağzıma alıp titrediğini hissettiğimde tüm bedenim uğulduyor ve yanıyor.

Islandım.

İç çamaşırım sıırılsıklam oldu, bunu söyleyebilirim.

Tanrım, ne yapıyoruz biz? Ne halt ediyoruz biz?

Alarmlar karnımda dönüp duran açlık sarmalını bastırmaya başlıyor.

Uyarı işaretleri zihnimi tarıyor, dikkatimi çalıyor.

Bu Brant.

Bu. Bu. Brant.

Panik beni ele geçiriyor ve geri çekilecek gücü buluyorum, ağızlarımız ayrıldığında ve onu kendimden uzaklaştırdığımda irkilmiş çığlığım havaya çarpıyor. Brant'ın göğsü kabarıyor, gözleri donuk ve vahşi. Saçları dağınık. Teni kızarmış, dudakları çiğ öpülmüş.

Aman Tanrım.

Sanırım uzaktan bir şeyler duyuyorum, bir sürü ayak sesi, ama beklemiyorum.

Ben kaçıyorum.

Gözlerimden akan yaşlarla çift kapıdan içeri daldım, neredeyse diğer kapıdan beni izleyen Celeste ve Genevieve'i eziyordum.

yan. Dehşete düşmüş yüz ifadelerine bakmak ya da kimin ayak sesleri olduğunu görmek için durmuyorum.

Sadece koşuyorum. Hızlı ve öfkeli bir şekilde, ana girişten çıkıp sonunda nefes almak için durabileceğim otoparka kadar.

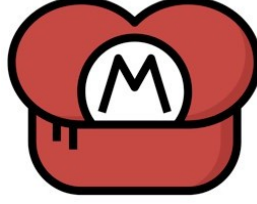
Arkama bakmıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ BİR

OceanofPDF.com

"İLK MÜDAHALE GÖREVLİSİ"

Theo, 25 yaşında

"Y Sen tam bir enayisin, Bailey."

Aracımız ülkenin arka tarafında dururken sırtıyorum.

Küçük bir grup süslü püslü gencin sigara içtiği kulüp. "Hızlı bir tarama yapacağız ve bu çocukların yasalara uyan vatandaşlar olduklarından emin olacağız. Reşit olmayanların içki içmesine ya da çılgın alemlerin başlamasına izin veremeyiz, değil mi?"

"Çünkü on sekiz yaşında tam bir azizdin."

Kip bana bilmiş bir sırtış fırlatıyor ve motoru durduruyor. Omuz silkiyorum, kendi mezuniyet balomu hatırlıyorum. Monica beni bir dolabın içinde patlatmıştı.

Harikaydı.

Ve şu anda burada olmamın nedeni de tam olarak bu - Peach'in herhangi bir karanlık dolaba girmesine, o orospu çocuğu Ryker ile aşağılık eylemlerde bulunması için baskı görmesine izin veremem.

Aptal isim.

Dört genç sigaralarını betona atıp, parlak ayakkabıları ve ısıltılı topuklarıyla kirazları söndürürken Kip beni otopark boyunca takip ediyor. Dehşete düşmüş görünüyorlar, konuşmalarını kesip telefonlarını kontrol ediyormuş gibi yapıyorlar. Yanlarından geçip arka kapıdan girerken onlara başımı sallıyorum ve tepkileri karşısında iç geçiriyorum.

Nefret ediyorum.

Departmanımdaki polislerin çoğu güç gösterisini seviyor... rozet ve üniformayla birlikte gelen gözdağı havasını. Onlar plod

Göğüsleri kabarmış bir şekilde etrafta dolaşırlar, bir şekilde kılıflarındaki dolu silahın bacaklarının arasındaki yetersizliği telafi ettiğini düşünürler.

Ben değil, insanların yanlarından geçerken sinmelerinden ya da onlara bir gülümseme göndermeye çalıştığımda gözlerini kaçırmalarından gerçekten nefret ediyorum. Sadece yardım etmeye çalışırken benden kaçmalarından nefret ediyorum.

Kip anlıyor. Ailesini şüpheli bir tekne kazasında kaybettiğinden beri insanları kurtarma tutkusu en az benimki kadar büyük. Onun derdi bilet kotalarını tutturmak ya da sivilleri korkutarak boyun eğdirmek değil. O sadece bir fark yaratmak istiyor.

İşte bu yüzden çok iyi ortaklarız.

Boktan ana akım müziğin sesi kulaklarımızı doldururken, mekanın arka tarafında ilerliyor, boş odalara göz atıyor, genç annelerin olmadığından emin oluyoruz. Radyolarımızdan gelen statik sesler sessiz koridorlara nüfuz ediyor.

Kip bunu, istenmeyen kız kardeş tavsiyesiyle beni tuzağa düşürmek için mükemmel bir fırsat olarak değerlendiriyor.

"O tasmayı yakında gevşetmeye başlaman gerekecek, böylece temelli koptuğunda aklını kaybetmezsin." Kip'in uyarı sözleri içime işliyor ve homurdanarak karşılık veriyorum. "Ona sonsuza kadar göz kulak olamazsın" diye ekliyor.

"Kim demiş?"

"Bunu tam da bunu yapmaya çalışan ve başarısız olan adam söylüyor. Jocelyn iki yıl boyunca benden nefret etti çünkü onun özel hayatıyla ilgilendim ve o zamanki erkek arkadaşını korkutup kaçırdım."

"Aferin sana. Kuku kaçtıysa, onun için yeterince iyi değildi."

Kip sırtıttı. "Yüzde yüz."

Yumruk tokuşturuyoruz.

"Ama mesele bu değil," diye devam ediyor, yanımda uzun adımlar atıyor, başparmakları kemer halkalarına takılı. "Mesele şu ki, benden nefret ediyordu. Yıllarca benimle konuşmadı çünkü kızgın ve kırgındı ve zaten ailemizi kaybettikten sonra bu çok acıttı. Kimsem yoktu."

Bir avucumu çeneme sürterek kokluyorum. "Evet, Peach öyle huysuz biri değil. Bana uzun süre kızgın kalamayacak kadar yumuşaktır."

"Çünkü henüz senin aktif olarak öldürmek istediğin bir adam bulamadı. Burnunu ait olmadığı yere sokmaya çalıştığımda ve sevdiği adam kalbini kırdığında nasıl tepki vereceğini bekle ve gör." Sivri bir bakışla beni mızrakladı. "Karşılığında o da senin kalbini kıracak."

Bu düşünce omurgamda kötü bir ürperti yaratıyor.

Ortağıma baktığımda, keskin ve köşeli yüz hatları gözlerimdeki endişe parıltısıyla yumuşamış gibi görünüyor. Sinirli görünmemeye çalışarak boğazımı temizliyorum. "Ben her şeyi hallettim, ortak. Peach hiçbir yere gitmiyor, sana bunun sözünü verebilirim. Aile onun için her şeydir. Annem ve babam, ben, Brant..." Cildim ince bir sezgiyle uğulduyor. Bir tahriş, gerçekten, üzerimde gezinen küçük iğneler gibi.

Kollarımı kaşıyorum.

"Sen öyle diyorsan,

Bailey."

Köşeyi döndüğümüzde müzik daha da yükseliyor, sonra da üst kata çıkan bir merdivene tırmanıyoruz. Kip'in bazı geçerli noktalara değindiğinin farkındayım ama ben inatçı bir piçim ve June'a olan sarsılmaz sevgim her zaman mantığımın önüne geçti. Afacan bir çocuk olduğumdan beri bir kız kardeşim olsun istedim. Koruyabileceğim küçük bir prenses. Onu ejderhalardan ve kara büyüden korumanın, taştan bir kalenin içinde saklı tutmanın kolay olacağını düşündüm ama bazen düşman her zaman siyah ve beyaz değildir. Bazen canavar, beklemediğimiz şeylerin kılığına girerek fark edilmeden içeri sızar.

Bazen canavar zaten içeridedir.

Küçük June'u sevgili ağaç evimizin dibindeki ölü yaprak yığınının içinde buruşmuş halde bulduğumda hissettiğim suçluluk ve sorumluluk duygusu beni görevime derinden bağladı. İliklerime kadar. Onu her zaman koruyacağıma söz vermişim ve olgunlaşmamış bir kızın güzel gözlerini bana diktiği anda onu hayal kırıklığına uğrattım. June o gün neredeyse ölüyordu ve kendimi asla affetmeyeceğimi biliyorum.

Şimdi yapabileceğim tek şey bunu telafi etmek.

Yapılan her iyilik, kurtarılan her hayat, o içi boş utanç bloğunu parçalıyor.

Peki ya Brant? O her zaman benim güvenilir yardımcım oldu. Suç ortağım, ama daha çok adalet ortağım. Bu unvanı kabul edememesine rağmen, sonuna kadar bir kardeş.

Bu beni rahatsız etti.

Biz büyürken bu beni çok rahatsız etti ve çoğu insanın arzuladığı bir şeyden neden kaçtığını hiç anlamadım.

Aile.

Bana hala mantıklı gelmiyor ama o bir trajedi yaşadı ve kimsenin trajediden bir anlam çıkarabileceğini sanmıyorum.

Ancak son zamanlarda beni rahatsız eden başka bir şey var. Beni geceleri uyutmayan, tekerleklerimin dönmesine neden olan bir şey... Öyle ki, kendimi çirkin enkazdan çekip çıkarıyorum ve kendimi olmayan bir şeyi gördüğüme ikna ediyorum. Bir gram bile spekülasyon gerektirmeyecek kadar boktan bir şey.

Hayal edebileceğim ya da yaratabileceğim tüm canavarlardan, iblislerden ya da iğrenç yaratıklardan çok daha kötü bir şey.

"Dans bu tarafta." Rastgele bir yöne saptığımda Kip'in sesi karanlık düşüncelerimi yarıp geçiyor. Omzuma sert bir şaplak atıyor ama bu beni kendi iç işleyişim kadar sarsmıyor. "İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim. I-" Cep telefonum ön cebimde vızıldıyor. Veronica'nın adı bir mesajla birlikte ekranda beliriyor ve gülümsüyorum, zehirin yerini sıcak bir duygu alıyor. "Bekle, kız arkadaşım arıyor."

Kip bana el sallıyor, sanki "devam et" der gibi.

Veronica: *Sana bir sürprizim var :)*

Ooh. Veronica'nın bir sürprizi ya cinsel iyilikle sonuçlanır ya da...

Aslında, hepsi bu.

Onu anlamak oldukça kolay, ama kesinlikle şikayet etmiyorum.

Ben: *Yeni oyuncak, yeni iç çamaşırı ya da denenecek yeni bir pozisyon... ;)*

Veronica: **Ne cüretle sadece pantolonuna girmeye çalıştığımı varsayarsın? İç çamaşırı.*

Ben: *Arsız s ü r t ü k. Sanırım vardiyamdan erken çıkmak zorunda kalabilirim. Bu gece pek iyi hissetmiyorum.*

Grip mevsimi değil ama grip mevsimi olabilir. abuk eve Theodore. ;)

Ah, tam isim.

Kesinlikle azgın.

Kip yanımda kıkırdarken ona birkaç müstehcen emoji gönderiyorum. "Ne?" Ona baktığımda hâlâ gülümsüyordum.

"Hiçbir şey. Sadece bunu özledim." "Seks mi?"

"Sorun bu değil, diğer şeyler." Parmağını ağzımın önünde gezdiriyor, ben hâlâ aşık bir salak gibi sırtıyorum. "Duygular. Vurulmuş olmak. Bilirsin işte... aşk."

"Ben yokum..." Kısa kesiyorum çünkü söylemek üzere olduğum şeye tam olarak inanmıyorum. Belki de aşığım. Bunun nasıl bir his olduğunu bildiğimden bile emin değilim ama Monica ile olan ilişkimden farklı. O zehirli ve bir ileri bir geri delilikle dolu bir hız treniydi.

Bu... daha tatlı bir şey.

Veronica, uğruna kılıcımı bile çekebileceğim biri.

Belki de aşk budur.

Veronica'nın az önce bana gönderdiği uygunsuz meme'e tekrar bakarken avuç içim alt kata bakan tırabzan boyunca kayıyor. Kip'e "Biliyor musun, sanırım ben-" derken kahkahalar atıyorum.

İki el birden göğsüme yapışarak beni geriye doğru itiyor. Tüylerim diken diken oldu, şaşkınlık üzerimi örttü.

"Sen ne halt ediyorsun-"

"Git. Arkanı dön." Kip'in yüzü sıkıntıyla buruşmuş. Sesi çakıllı. Vücudu, neler olup bittiğini görmek için yanından geçmemi engelliyor.

Onu yana itiyorum ama hemen görüş alanıma geri dönüyor. "Kip. Çekil yolumdan."

"Arkanı dön ve yürü, Bailey. Bu lanet bir emirdir."

Gözlerimiz kilitlendi.

Kalbim küt küt atıyor.

Ve sonra bir şey duydum.

Bir inilti ya da bir nefes. Tam altımızdan gelen bir ses, Kip'in iri cüssesi yüzünden hiçbir şey göremediğim sağıma bakmama neden oluyor.

Bakışlarım

onunkine geri dönüyor. Gözlerinde karanlık bir uyarı parıldıyor ve sanırım biliyorum. Sanırım biliyorum.

Bir adrenalin dalgası, o tökezleyip geri çekilene kadar yanından geçip gitmeme neden oluyor ve ben de korkuluklara doğru fırlayıp kenardan aşağı bakıyorum.

Damarlarım buz tutuyor.

Midem çalkalanırken boğazımın arkasındaki safra yanıyor ve neredeyse iki büklüm olup öğürüyorum.

Brant ve June.

Brant ve küçük kız kardeşim.

Öpüşmek

.

Taşılama.

Nefes nefese ve inleyerek.

Dili boğazında. Elleri

saçlarında.

Şimdiye kadar tanıdığım en tatlı şeyi kirletirken kalçaları ona doğru itiyor.

Uçuyorum lan ben.

Merdivenleri ikişer, üçer basamak atlayarak iniyorum, June Brant'i itip çift kapıdan çılgınca geçerken neredeyse baş aşağı düşüyordum.

"Theo!" Kip peşimden uçuyor. Onu zar zor duyabiliyorum ama kanımın tıslaması, kalbimin patlaması ve akıl sağlığımın ikiye bölünmesi sesleri arasında bir şey duymak çok zor.

Brant bana bakıyor,

kımıldamadan. Sanki şoktaymış

gibi.

Ona doğru koşarken yumruklarım taşa dönüşüyor. "Seni öldüreceğim."

Brant keskin bir nefes alarak başını ileri geri sallıyor, eli sonunda beni yavaşlatmaya çalışıyormuş gibi uzanıyor.

Hiç şansın yok.

Siktir et onu. Siktir et onu.

O öldü.

Ona saldırdım, yumruklarım yüzünde uçtu. "O senin kız kardeşin." Ona tekrar yumruk attım, burnundan kan fışkırdı. "O. Senin. Siktiğimin. *Kardeşin.*" Kolum ilk iki seferden daha öfkeli bir şekilde tekrar havaya kalkıyor ama Kip beni bileğimden tutup insanüstü bir güçle çekince kısa kesiliyor. "Bırak beni, pislik. Bırak *gideyim lan!*"

Brant orada yatıyor, bir dizi yukarı kalkmış, eli yüzünü kavıyor.

Sanırım telsizlerimizden bir ses geliyor ama kör öfke daha yüksek sesle çalıyor.

Kollarım hâlâ uçuşuyor, bacaklarım çırpınıyor, Kip ise beni ölümcül bir tutuşla geri çekmeye devam ediyor. Kuduz bir ayı gibi hırlıyorum, tükürüğüm çenemden aşağı damlıyor. Kan nehirleri yüzünü kırmızıya boyarken dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalışan Brant'i işaret ediyorum. "İşte bu, değil mi? Sonunda anladım amına koyayım." Göğsüm öfke, delilik ve kederle kabarıyor. "Beni asla bir kardeş olarak kabul etmedin çünkü bu June'u bir kız kardeş olarak kabul etmen gerektiği anlamına geliyordu." Brant ağır ağır nefes alıyor, hâlâ başını ileri geri sallıyor. Burnundan, çenesinden, ağzından akan kan takım elbisesinin yakasını boyuyor. "Ve yapamadın, değil mi? Çünkü bunca zamandır *onu becermek* istiyordun!"

Son iki kelime hayvani bir kükremeyele içimden fışkırıyor.

"Theo, kendine gel lan." Kip hâlâ benimle boğuşuyor, kendimi kaybedip yedi yaşımdan beri kardeşim olarak gördüğüm adamı öldürmeden önce beni dizginliyor. "Gitmek zorundayız. Bir telefon geldi." Beni kendi etrafımda döndürüyor, bir eliyle üniformamın önünü yumruklarken diğer eliyle çeneme vuruyor. "Beni anlıyor musun? Gitmek zorundayız. *Kendine gel.*"

Beni biraz sarsıyor. Görüşümün üzerindeki kırmızı sis dağılmaya başlıyor ve göz kırpyorum, boğazımdaki isi ve sefaleti yutuyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, tamam... *Siktir.* Seni anlıyorum."

Kollarını itip kendimi toplamak için eğildim. Sanırım Brant'in arkamda durduğunu duyuyorum, kendi nefesi de benimki kadar düzensiz. Hiçbir şey söylemiyor. Söyleyebileceği hiçbir şey yok.

"Bu iş daha bitmedi," diyorum dişlerimi sıkarak. Kip beni kolumdan yakaladı. "Hadi gidelim."

Muhtemelen yine çileden çıkacağımdan endişeleniyordur.

Öyle olmalı.

"Beni duyuyor musun, pislik?" Yüzünü görmek istemiyorum. Ona bakmak istemiyorum ama bakıyorum. Arkamı döndüğümde Brant'i yan tarafa bakarken buluyorum, elleri saçlarını çekiştiriyor, ela gözleri acınası gözyaşlarıyla ıslanmış, yüzü kana bulanmış.

Korkmuş
görünüyor.
Sallanıyor.
Suçluyum.

Hırlıyorum, öfkem artıyor. "Bu iş daha bitmedi!" Vücudum ona tekrar saldırmak için hareket ediyor, ama Kip beni geriye doğru kırbaçlıyor, neredeyse sürüklüyor

koridordan aşağı. Sözlerim koridorda yankılanırken Brant arkamdan bakıyor, tanıdığımı sandığım ağabeyime hiç benzemiyor.

Yanıp sönen ışıklar, çalan sirenler ve sıkışık caddelerde hızlanan lastiklerle olay yerine doğru ilerliyoruz.

Kalbim kaburgalarımın altında acımasızca atıyor.

Brant ve June'un aşıklar gibi birbirine dolanmış, dilleri birbirine dolanmış, vücutları kıvranıyor görüntüsünden kurtulamıyorum.

Mide bulandırıcı.

Çıldırıcı.

Saatte altmış mil hızla giderken Kip sürücü koltuğundan tek kelime etmedi, yumruklarım kucağımda sıkılı. Ağır bir sessizlik içinde oturuyor, bir eli direksiyonda, diğeri derin düşüncelere dalmış gibi çenesini tutuyor.

Ana yolumuz olan 83. yolda bir kaza oldu.

Az önce ortaya çıkardığım tren enkazından daha kötüsü olabilir mi diye merak ediyorum.

Kip koltuğunda kayarak bana doğru bakarken nihayet bir iç çekiş aramızdaki boşluğu dolduruyor. "Bana iyi olduğunu söyle. Eğer değilsen, Mitchell'ı hemen telefona çağıracağım ve-"

"Ben iyiyim." Tırnaklarım avuç içlerimi ısıyor. "Ben iyiyim, Kip." "Bilmiyor muydun?"

Başım sola doğru sarsılıyor. "Neyi biliyor muydum? Evlatlık erkek kardeşimin küçük kız kardeşimin içine aletini sokmak istediğini mi?"

Mide bulantısı beni ele

geçirdi. Başım

dönüyor.

Dizzy.

Derin bir nefes çekiyorum.

Kip birkaç saniye sessiz kaldı, arkasına yaslandı, parmakları direksiyona vuruyordu. "Demek istediğim... hayatın boyunca onların ilişkisini en ön sıradan izledin. Eğer birinden şüphelenecek olsaydım, bunun sen olacağını düşünürdüm."

Şüpheli.

Evet, elbette, son zamanlarda birden fazla kez aklımdan geçti - beni takip eden, sırtıma fısıldayan, beni kötü düşüncelerle dolduran o karanlık gölge. İşaretler vardı. Kısa süreli dokunuşlar, yoğun göz teması, masum ve yasadışı çizgisinde gidip gelen uzun sarılmalar.

Ama delirdiğimi, aklımı kaçırdığımı düşünüyordum.

O nasıl...? Nasıl

yapabildiler?

Yutkunuyorum. Brant ve Peach her zaman yakın olmuşlardır, son derece yakın. O kadar somut, o kadar kırılmaz bir bağları vardı ki, ben bile asla çekiçle geçemezdim. Bunu hiç anlayamadım. Birbirlerine duydukları çılgınca sevgiyi neyin tetiklediğini, neyin beslediğini ya da... en başta neyin ateşlediğini asla tam olarak belirleyemedim.

June ile ilişkim sadakat, güvenlik ve şiddetli, koruyucu bir sevgi üzerine kuruluydu.

Brant ile ilişkim ortak ilgi alanları, saygı ve güçlü bir ortak payda olan *June* üzerine kuruluydu.

Ama Brant ve June? Onlar her zaman tamamen başka bir şeydi.

Henüz küçük bir serseriyken, June arka bahçede benimle kılıç dövüşü yapmak yerine Brant'le bisiklete binmek istediği için sinirlendiğim bir gün anneme June'un onu neden benden daha çok sevdiğini sordum. Annem bana her şeyi yanlış anladığımı söyledi.

Onu daha fazla sevmiyordu. Sadece onu farklı seviyordu.

O zaman bunun aptalca bir cevap olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi zihnim bir zaman makinesi gibi geriye doğru dönerken bu "farklılıkları" fark etmekten kendimi alamıyorum.

Bu kaçınılmaz mıydı?

Brant bizimle yaşamaya hiç gelmemiş olsaydı, yine aynı yoldan mı gideceklerdi?

Şu an için çok fazla şey var.

Yumruklarım hâlâ bastırılmış öfkeyle karıncalanıyor.

Kalbim hâlâ çelik toynaklarla dörtünela koşturuluyormuş gibi hissediyor.

"Konuş onunla. Bunu düzelt." Kip'in sesi sakın ama iddialı, yanımda oturuyor ve yüksek sesle söylemediğim her şeyi dinliyor. Kaza mahalline yaklaşıyoruz, o sözlerini bitirirken dişlerim birbirine çarpıyor: "Hayat en sevdiğimiz insanlardan nefret etmek için çok kısa."

Burnumu çektim. "Hiçbir şeyi düzeltmesi gereken ben değilim." "O zaman düzeltmesine izin ver."

Önümüzde iki parçalanmış arabanın durduğu bankete doğru giderken birbirimize keskin bir bakış atıyoruz. "Yapabilir miyim bilmiyorum."

Kip kemerini çözerek, "Bu senin egonun konuşması, Bailey," diyor. Bir süre duraksıyor. "Bu konuda bana güven. Buna değmez."

Çenem sıkıştı.

"Dinle... June sonunda biriyle birlikte olacak, değil mi? Bu kaçınılmaz. Ne kadar uğraşırsan uğraş, onu aşık olmaktan alıkoyamazsın. En azından Brant'in nerede durduğunu biliyorsun. Onu *tanıyorsun*. Ve onu sevdiğini de biliyorsun."

Bu çok fazla.

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirip başımı sallarken şu anda düşünmek için çok fazla nedenim var. "Evet," diye mırıldandım. "Sanırım."

Kendi emniyet kemerimi çözüyorum ve durumu şimdilik zihnimden uzaklaştırıyorum.

Tasarruflu olma zamanı.

Devriye aracından inerek korkulukların yanında duran üç yayaya doğru ilerliyoruz; kadınlardan biri şakağındaki yarayla ilgileniyor.

Kip "Bailey, burada bir çocuk var" dediğinde yaralıları kontrol etmek ve ifadeleri almak için etrafta dolaşıyorum.

Sağ tarafı beton bariyerlere çarpmış kırmızı sedana dönüyorum. Keskin dumanlar bana doğru gelirken motordan dumanlar yükseliyor ve ben arka camda sağa sola savrulan küçük sarışın bir kafaya odaklanıyorum. Bir kız.

Ayaklarım hareket etmeye başladı.

Sürücü koltuğuna baktığımda yaşlı bir kadının direksiyonun üzerine yığılmış, baygın ve kıpırtısız olduğunu, arka koltukta ise bir yükseltece bağlanmış minik yolcusunun ağladığını fark ettiğimde Kip arka kapıyı açmaya başlamıştı bile. Kız yolcu tarafında, kısmen buruşmuş metal tarafından hapsedilmiş durumda.

Şoför kapısını açarak kadının hayati fonksiyonlarını kontrol etmek için içeri dalıyorum, bu sırada küçük kız arka koltuktan dehşet içinde feryat ediyor. "Hey, hey. Bir şeyin yok." Gözyaşları içindeki yüzüne ve ısırılmış gibi görünen kanlı dudağına bakıyorum. "Adın ne küçük prenses?"

Kadının zayıf bir nabızı var. Ambulansın gelmesini beklerken rahat bir nefes alıyorum. Bir otomobil kazasında yaralanan kimseyi hareket ettirmemek üzere eğitildik, bu yüzden sağlık görevlilerinin gelmesini beklememiz gerekiyor. Tek yapabileceğimiz küçük kızı sakin tutmak ve dikkatini dağıtmak.

"Bu isme ne dersin?" Daha üç ya da dört yaşında olmalı. Altın saçları bana June'un o yaşlardaki halini hatırlatıyor. "Benim adım Theo. Bu da Memur Kip."

Kip arka kapıyı açmış, bir elini kaputun üzerine koymuş, okul öncesi çocuğa gülümserken kafasını içeri sokuyor.

Burnunu çekiyor, gözleri kocaman ve mavi bir korkuyla parlıyor. "Anna."

"Bir şeyin yok Anna," diyorum ona, koltukların arasındaki aralıktan güven veren bir bakış atarak. "İkimiz de sana yardım etmek için buradayız. İyi olacaksın."

"Gamma düştü 'seep."

Sürücü koltuğundaki yaşlı kadın kıpırdamadı. Büyükannesine başımı sallayarak yüzüme yarım bir gülümseme yerleştiriyorum. "Sadece biraz kestiriyor. Şekerleme sever misin?"

Kip ekliyor, "Kestirmeyi seviyorum."

Anna başını sallar, gözyaşları kanla karışıktır.

"Hayır." "Bizim gibi yaşlandığında yaşlanacaksın."

Yüzünde küçük bir sırıtış gördüğüme yemin edebilirim. Bu beni geçmişe götürüyor. Beni hayali peri masallarının, ağaç evdeki pijama partilerinin ve arka bahçede Brant ve June ile bulutlu gökyüzü ve dev dut ağaçlarının altında yaşadığımız tuhaf maceraların olduğu günlere götürüyor.

Masumiyet.

Bir an için, onu görebiliyorum. June'un gül lekeli yanaklarını ve koyu sarı buklelerini, küçük güdük bacaklarının izin verdiği kadar hızlı koşarken, ben ve Brant'ın bilerek onun arkasından gittiğimizi hayal edebiliyorum. Onu yakalayamayacağımızı düşünmesine izin verirdik - hızlı ve zeki olduğunu, ikimizden de güçlü olduğunu. Yine de onu her zaman yakalardık. Brant onu yere yatırır ve karnına ahududu üflerdi, ben de güneş kızıl-turuncu bir ufkun ardında batmaya başlayana kadar görünmez goblinler ve büyücülerle savaşıyormuş gibi yapardım.

Sonra uyku tulumları ve eski püskü yorganlar içinde, güneş yanığı ve bitkin ama daha önce hiç olmadığımız kadar mutlu bir şekilde ağaç evin altında sızardık.

Bunu özlüyorum.

Uzaktan bir ambulans sesi gelirken yutkunarak anılarımı silkeliyorum. Anna yarı uçlu yükseltecinden bana bakıyor, gözleri büyük, endişe dolu. "Senin bir ağabeyin ya da ablan var mı, Anna?"

"Evet. Bir bwuva."

Kip'in gülümsemesi sesine karışıyor. "Vay canına, bir kardeş, ha? Eminim sana çok iyi bakıyordur."

Başını sallıyor.

"Ben de bir ağabeyim. İkimiz de öyleyiz. Eminim şu anda seni gerçekten özlüyordur."

Tekrar başını sallıyor. "Bana Anna Banana der."

Kip'e büyülenmiş bir bakış attıktan sonra, "Küçük kız kardeşime Şeftali derim, yani bu-" diye cevap veriyorum.

Ve sonra

duydum.

Çığlık atıyor.

Tüylerimi diken diken eden dehşet verici bir çığlık.

Arkamdan gelen çığlık gibi bir ses lastiklerin gıcirtısıyla birleşerek beni arabadan dışarı çekiyor ve döndüğümde farların bize doğru geldiğini görüyorum. Kontrolden çıkmıştı. Düzensiz.

Kaderimizde bizi vurmak varmış.

Kimsenin gerçek hayatta yaşanacağını düşünmediği o ağır çekim film anlarından biri. Ama olur. Gerçekten oluyor.

Kalbiniz kulaklarınızda, içi boş bir davul gibi atıyor.

Th-thump. Th-thump. Th-thump.

Kanınız sıcak ve hızlı bir şekilde pompalanıyor, size hala hayatta olduğunuzu hatırlatıyor. En azından birkaç dakika daha. Neredeyse beden dışı bir deneyim gibi ve çok hızlı, çok çabuk, sadece göz açıp kapayıncaya kadar.

Bir seçim yapmak için sadece bir saniyeniz

var. Bir karar.

Ve böyle bir kararla karşı karşıya kaldığımda ne yapacağımı hep biliyordum. Küçüklüğümde beri. Sadece biliyordum.

Tasarruflu olmak

istedim. Bu yüzden

yapıyorum.

Bu yüzden o saniyeyi Kip'i arka koltuğa itmek için kullanıyorum, bunun sahip olduğum tek saniye olduğunu bilerek. Başka bir saniyem yok.

İki saniyem yok çünkü bir sonraki saniyede araç bana çarpıp kemiklerimi kırarken, iç organlarımı harap ederken, keskin, boğuk bir nefes almaya zorlanırken beni belimden aşağı kırmızı sedana yapıştırdı.

Acı hemen hissedilmiyor. Kollarım sedanın üstünden sarkarken ve gözlerim kamaşırken tam olarak neyin farkına vardığımdan emin değilim.

Kaputun üzerine sıçrayan kanın hafifçe farkındayım, o acele nefesle dışarı çıkan kanın.

İnsanlar toplanıp soluk soluğa kalırken yanıma yanaşan ambulansın kısmen farkındayım, içimi bir arada tutan tek şey dumanı tüten bir metal parçası.

Kip'in aracın arka koltuğundan bana bağırdığını, kapana kısıldığını ve bana yardım edemediğini hayal meyal fark ediyorum.

"Theo! Theo!" Uzaklarda bir yerde avazı çıktığı kadar bağıyor. Boğuk, bulanık. "Cevap ver bana, Bailey! Lanet olsun sana!" Sesi telsiz paraziti ve kulaklarımda donuk bir çınlamayla boğuluyor. "Memur vuruldu..."

Memur vuruldu.

Ama morali bozuk olan o değil, benim.

Kip iyi.

O yaşıyor.

Bu o değil.

Konuşmaya çalışırken dudaklarım titriyor, Kip beni duyamayacak kadar sessiz. Ama sanki o da buradaymış, benimle birlikte gülüyormuş ve bir gün bira içerken bu hikâyeyi yâd edeceğimizi söylüyormuş gibi davranıyorum. "Ben... Birini kurtarmak için... iyi bir gün olduğunu biliyordum," diyorum ona kesik kesik nefes alarak.

Göz kapaklarım titrerken bu düşünce bana huzur veriyor, donuk, sıcak bir acı içimi kesiyor. Bu öyle bir acı ki sizi baş döndürücü bir sarmala, zihninizin başa çıkamadığı için kapandığı kara bir uçuruma sürüklüyor.

Siktir, acıyor.

Soğuk terler tenimi ıslatıyor. Etrafımdaki her şey bulanıklaşırken dişlerim takırdamaya başlıyor. Sadece tiz seslerden, ayırt edilemeyen kelimelerden ve dans eden ışık dallarından oluşan bir pus.

Bu şekilde bitecek olmasından nefret ediyorum.

Brant'in benimle ilgili son anısının, bu kadar çok şey yaşadktan sonra şiddet ve kan dökülmesiyle dolu olmasından nefret ediyorum.

Bir damla gözyaşı.

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor, o kadar büyük bir pişmanlıkla dolu ki, hangisinin daha çok acı verdiğinden emin değilim - toz haline gelmiş içim mi, yoksa kalbim mi?

Parçalanmış bacaklarım ya da omuzlarımdaki ağır keder yükü. Belki de yanımda dörtnala koşan Solgun At'tır ya da belki de gerçek, ölümlülüğün projektörlerinde biraz daha parlıyor, ama... *kahretsin*, anlıyorum

Şimdi.

Biliyorum.

Sanırım hep biliyordum.

Görüşümü kaplayan filmi kırıpıştırırken içimden ağır bir iç çekiş dökülüyor. Ve yanağımı arabanın kaputuna dayadığımda... Sanırım onu görüyorum. Altın sarısı bukleleri arkasında zıplayarak bana doğru süzülüyor, kaostan içinden dokunan bir tatlılık resmi.

Küçük June, küçük ve genç.

Gerginliğim azaldıkça bana yaklaşıyor, bedenim gevşiyor ve acının içinden bir gülümseme yükseliyor.

Bir melek gibi görünüyor; her zaman kurtarmaya çalıştığım küçük prenses gibi. Ama bugün değil.

Bugün, sanırım beni kurtarmak için burada. "Şeftali."

O olmadığını biliyorum. Gerçekten burada olamayacağını biliyorum, on beş yaş daha genç. Her şey kapanıyor ve halüsinasyon görüyorum. Şoka giriyorum.

Bu sadece bir numara.

"Bir şeftali kadar güzelsin. Dans etmeye devam edeceksin, değil mi?" Küçük June bir dönüş yapıyor, kahkahası kulaklarımı gıdıklarken prenses elbisesinin pembe eteği dalgalanıyor. "Dans etmeye... devam etmelisin."

Kalabalığın içinde başka bir yüz beliriyor; sanırım bir doktor, bana doğru koşuyor. Bulanık bir gölgeden başka bir şey değil, anlayamadığım şeyler söylüyor.

Çılgınca görünüyor. Bana ulaşmaya çalışıyor. Bana yardım etmek için çaresiz. Ama yardıma ihtiyacım olan tek bir şey var.

Bir mesaj.

Bu sağlık görevlisi benim tek elçim.

"Brant'e söyle..." Yavaş, titreyen bir nefes alıyorum. Kelimeleri zorla çıkarırken dişlerim hâlâ takırdıyor. "Ona söyle... sorun yok."

Karanlık boynumdan aşağı fısıldıyor, beni bütünüyle yutmaya hevesli, ama ben onu uzaklaştırıyorum. Onunla savaşıyorum. O beni boğmadan önce ben onu boğuyorum çünkü dibe batmadan önce arınmam gerekiyor.

"Ona söylemelisin... June... sorun yok."

Mantıklı olup olmadığını bilmiyorum.

Renkler ve sesler etrafımda dönüyor ve sanırım benimle konuşuyor.

Bana endişelenmememi söylüyor.

Endişelendiğim ben değilim.

"Lütfen, söyle ona. Luigi'ye söyle..." Titriyorum. Nefes veriyorum. Son gücümü *Brant'e* güç vermek için kullanıyorum.

Ona *huzur* vermek için.

Ondan nefret ettiğimi düşünemez. Tanrım, bunu hiç düşünemez.

"Önce biz geldik... Mario ve Luigi, değil mi?" Ağzımda nostaljik bir gülümseme beliriyor ve bir an için sağlık görevlisinin Brant olduğunu farz ediyorum. Siyah saçlarını ve gamzelerini, kederle parıldayan ela gözlerini hayal ediyorum. Bu bulanık yabancıyı kardeşime dönüştürüyorum.

Brant'mış gibi davranıyorum çünkü onun Brant olmasına *ihtiyacım* var. "Sana ihtiyacım var... Mario olmana, şimdi."

Sanırım kıkırdamalar duyuyorum. Çocuksu kıkırdamalar.

Beni çağırıyor, beni çağırıyor.

Henüz değil. Daha değil.

"Peach'e iyi bak çünkü... kimse..." Göz kapaklarım titriyor. Boğazım sıkışıyor. Kalp atışlarım tekliyor ve yavaşlıyor. "Hiç kimse onu bizim sevdiğimiz gibi sevmeyecek."

Sönmeye başladım.

Zihnimin gözünde baş döndürücü ışıklar titreşiyor.

Bir şey duyduğumu sanıyorum, korkunç bir çığlık, korkunç bir inilti, ama beni hâlâ başka bir yere çeken kıkırdamaların arasında kayboluyor.

"Bana söz ver... Ona söyleyeceksin, değil mi?"

Brant'e söyle. Lütfen, Brant'e söyle. Bilmek zorunda.

Doktorun cevap verip vermediğinden emin değilim ama sanırım cevap veriyor. Vermeli.

Bana söz vermeli çünkü içimde bir şey serbest kalıyor. Bir yük.

Bir ağırlık.

Kendimi özgür hissediyorum.

Uzaklarda yankılandığını duyduğum kıkırdamalara tutunarak uzaklaşırken ses buharlaşıyor. Işığın hemen ötesinde.

Onlara doğru koşuyorum.

Koşarken içimi huzur kaplıyor, arka bahçede bir uğur böceğini kovalarken çıplak ayaklarım çim bıçakları tarafından gıdıklanıyor. Elimde bir kılıç var. Savaş için tasarlanmış cesur bir kılıç.

Değerli şeyleri kurtarmak için yaratıldı.

Bu değerli şeyler bahçede yanımda koşuyorlar, sağımda genç Brant ve solumda minik June. Yumuşak bukleleri parlıyor

Altın gün batımı, bebek pudrası ve leylak kokusu. Gözlerimizde macera ve havada masumiyetle büyülu ağaç evimizin altına çöküyoruz.

Brant yanıma taşınıyor ve aramızda güvenli bir şekilde sıkışmış küçük bir prensesle omuz omuza oturuyoruz. Sulu bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Onunla ilgileneceğim, Theo. Söz veriyorum."

Güneş kabarık bir bulutun arkasına yerleşirken ben de gülümsüyorum. Burada mutluyuz.

Biz dokunulmazız.

Sonsuza dek genciz.

"Yapacağını
biliyorum."

OceanofPDF.com

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

"BİRİNCİ BÜYÜKLÜKTE"

Brant, yaş 24

Pnsanlar ilkleri çok büyütüyor.

İlk adımlar, ilk kelimeler, ilk öpücük, ilk aşk. Bunlar genellikle kutlandı ve tanındı. Saygıdeğer. Alkışlar, havai fişekler, kadeh kaldırmalar ve gülümsemeler.

Ama ilkler hakkında şöyle bir şey var.

Her zaman bir son vardır.

Kimse bunu düşünmekten hoşlanmaz. Son nefesini verirken, son vedanı ederken ya da son sözlerini fısıldarken hiç keyif almazsın.

Theodore Bailey ile ilk kez garaj yolunda, babam posta kutumuzun etrafına taş dizerken tanıştığımnda, onun sesini son kez duyacağımı hiç düşünmemiştim.

"Hey."

Garaj yolundaki tebeşir tasarımımdan başımı kaldırıp baktım. Tıpkı Bubbles gibi bir fil çizmeye çalışıyordum ama daha çok babamın bacağındaki tuhaf bene benziyordu. "Hey."

"Ben Theo."

"Evet, biliyorum."

"Nereden biliyorsun? Buraya daha geçen hafta taşındım."

Filin burnunu uzatmaya çalışırken dilim dışarı çıktı ama artık çok uzundu. Onu mahvettim. Topuklarımın üzerinde geriye düşerken iç çektim.

"Senin

annemin yeni en iyi arkadaşı. Birlikte limonata içip bir şeyler konuşuyorlardı."

"Ne eşyası?"

"Anne şeyleri. Bilirsin işte... yemek tarifleri, hava durumu ve sevimli bebekler gibi."

Theo açık kahverengi saçlarını kaşıdı. Bu renk bana sahildeki kumların ıslandığı zamanki kıyı şeridini hatırlatıyordu. "Arkadaş olmak ister misin?"

"Evet."

"Annelerimiz gibi en iyi arkadaş olmak ister misin?"

"Kesinlikle."

Theo araba yolunda yanıma oturup çizimime bakarken birbirimize gülümsedik.

Ama bacaklarımı uzatmaya gittiğimde beni durdurdu.

"Hey, bekle!"

Bacaklarıma doğru eğilen Theo, yüzünü aydınlatan harikulade, çarpık bir sırıtışla parmağını arabaya yolundaki bir çatlağa doğru uzattı.

"Ne var? Ne oldu?" diye

sordum. Sonra onu gördüm.

Kıvrımlı bir tırtıl Theo'nun parmağının ucuna sürünerek kıkırdamasına neden oldu. "Gıdıklanıyor."

Hayretler içinde, kıpırdanarak elinin parmak eklemlerine doğru ilerleyen bu garip yaratığa baktım.

Theo bana bakarak, "Onu neredeyse eziyordun," dedi. Dikkatini tırtıla verdiğinde gülümsemesi aydınlandı. Parmağıyla tırtılın tüylü gövdesini sıyırdı ve fısıldadı: "Merak etme ufaklık... Seni kurtardım."

Hayır, sonuncularımızı düşünmüyordum.

Ağzının kenarından kan sızarken iki aracın arasında ezilmiş bir halde karşımda ölürlen nasıl görüneceğini düşünmüyordum.

Böyle bir şey olamaz.

İnsan bariyerini aşmaya çalışırken eller beni geride tutuyor ve çaresizce bana bakıyorlar.

"Theo... Theo, dur. Bir şeyin yok. Beni duyuyor musun?" Beni olay yerine dalmaktan alıkoyan iki polis memurunu itiyorum ama onlar tutmaya devam ediyor. "İyi olacaksın."

Biraz gülümsüyor.

Yanağı kırmızı sedanın kaputuna yaslanırken gülümsediğine yemin edebilirim, gözleri parlıyor, hemen ötemde bir yere sabitlenmiş.

O gevşek. Çaresiz.

Sağlık görevlileri etrafını sarar ama o fark etmez.

Gözyaşları yüzümden aşağı süzülüyor, Theo'nun sadece otuz dakika önce bıraktığı kurumuş kanın içinden tünel açıyor. Sadece *otuz dakika önce* hayat doluydu ve benden nefret ediyordu ve şimdi... şimdi, bana onay veriyor.

Bana veda ediyor.

"Peach'e iyi bak çünkü... kimse..." Soluyor. Ölüyor. Beni terk ediyor. "Kimse onu bizim sevdiğimiz gibi sevmeyecek."

"*Theo...*" Acı verici bir pişmanlık hırıltısı beni içten dışa doğru parçalıyor, iki memur ellerini gevşetirken beni dizlerimin üzerine çökmeye zorluyor. Geceyi yırtan, havada asılı duran hüznün duvarında yankılanan ve pişmanlığın yıkıcı bir topu gibi içime geri dönen sefil bir ses. "Yapma bunu. Lütfen, bunu yapma," diye ağlıyorum. "Sen ve ben. Her zaman sen ve ben olduk."

"Bana söz ver..." Onu zar zor duyabiliyorum. Son sözlerini fısıldarken gözleri donuk, hiçbir şeye bakmıyor. "Ona söyleyeceksin, değil mi?"

Sikeyim.

Siktir!

Ona cevap vermek istemememe rağmen başımı sallıyorum. Ona gitmesi için bir sebep vermek istemiyorum. Ama yapmak zorunda olduğum için, önemli olduğu için ve son nefesinde June'a her *zaman göz kulak* olacağımı bilmesi gerektiği için yapıyorum. "Söz veriyorum."

Gözlerim sıcak yaşlarla yanıyor.

Tüm vücudum mide bulandırıcı bir inançsızlıkla titriyor.

"*Theo... lütfen... lütfen bunu yapma...*" Sokağın ortasındaki tüneğimden neredeyse inliyordum.

Artık beni duyabildiğini sanmıyorum.

Burada olduğumu bile bildiğini sanmıyorum.

"Mario olmadan Luigi olmaz," diye mırıldanıyorum, sesim titriyor. Sanırım o gitti.

Bence o gitti.

"Hayır..." Hırlamam çaresiz bir kükremeye dönüşüyor. "Sakın *beni bırakmaya cüret etme!*"

Hareket etmiyor.

Hareket etmiyor.

Görüş alanımda mor küpeli, üniformalı bir kadın beliriyor, elleri beni sakinleştirmeye çalışır gibi bana doğru uzanıyor. Beni sakinleştirmeye çalışıyor. Yıkılmamı engellemeye çalışıyor.

Ağzı hareket ediyor ama onu duyamıyorum.

Tek duyduğum, sislerimi yaran uzak bir ses:

"Arıyorum. AKŞAM 9:03."

Bir zaman.

Ölüm zamanı.

Ben boğuk bir çığlık atarken önümdeki memur acımı dindirmeye çalışıyor ama tek görebildiğim onun mor küpeleri. Odaklanabildiğim tek şey bu.

Mor.

Ölümün rengi.

Ellerimin üzerine düştüm ve betonun üzerine kustum.

Ardından bir hıçkırık geliyor, içimden akıyor, bedenim yola gömülüyor, çakıllar tenimi ısıırıyor.

Hayatın çeneleri Theo'yu enkazdan çıkarmak için çalışıyor-Theo'nun *cesedi*

-İşte o zaman topuklarımın üzerine düşüyorum, safra hala boğazımı yakıyor ve kendimden geçiyorum. İşte o zaman her şey sisli, ağır çekim bir uyuşukluk bulutuna dönüşüyor. Bunu izleyemem. Birlikte büyüdüğüm çocuğun, bana kardeşim diyen adamın, mor küpeli bir kadın kırık kalbimi yatıştırmaya çalışırken, dumanı tüten bir metal parçasından sıyrılmasını, içi boş bir kabuktan başka bir şeye dönüşmemesini izleyemem.

Böyle bir şey olamaz.

Bu.

Yapa

mam.

Ol.

Oluyor.

En iyi arkadaşımı kaybettim, Luigi'min Mario'sunu.

Hayatımda en başından beri yanımda olan, beni kabul eden, en yalnız saatlerimde bana dostluk, en hüzünlü saatlerimde kahkaha sunan tek insanı kaybettim.

En derin, en karanlık sırlarımı bilen ve yine de beni seven.

Dünyadaki son anlarını bir çocukluk sözünü tutmadığım için beni affetmek için kullandı.

Bana sorun olmadığını kim söyledi?

Ama iyi değil... O gitti.

Theo gitti.

Şimdi gidip June'a kardeşinin öldüğünü söylemeliyim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

OceanofPDF.com

"ÖNCE KAFA"

June, 18 yaşında

"A İyi olduğuna emin misin?"

Ryker, romantik şarkıda sallanırken beni kendine yakın tutuyor. elini sırtımın kavisine bastırdı. Diğer eli benimkini gevşek bir şekilde tutarken, gözleri endişeyle yüzümü tarıyor.

Dans neredeyse bitti.

Balo gecesi sona eriyor ve ben kendimi harika ve özgür hissetmek yerine korkunç bir hain gibi hissediyorum.

Öpmemem gereken bir adamı öptüğüm için bir hain.

O adamı öptükten sonra başka bir çocukla dans eden bir hain.

Kafam karıştı, yönümü kaybettim ve çok kırıldım.

"Ben iyiyim." Yalan, dudaklarımı gıcıklayan bebek mavisi korsajın içinde boğuklaşıyor. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Ryker avuç içimi sıkarken biraz sertleşiyor. "Sen... bu gece bizimle otele gitmek istemiyor musun?"

Ses tonundaki temkinli hayal kırıklığı açıkça

görüldüğü. Şansının yaver gitmesini umuyordu.

Arkadaşlarımla birlikte balo sonrası eğlenmek için büyük bir otel odasına yerleştik, ancak bu gece yaşananlardan sonra, yani o cüretin feci şekilde ters gitmesinden sonra artık herhangi bir şekilde eğlenmem imkânsız.

Aptal cesaret.

Aptal Celeste.

Aptal, aptal, aptal.

Başımı sallayarak yutkunuyorum. "Özür dilerim Ryker. Sanırım dinlenmem gerek." Cevap vermiyor ama tüm vücudu geriliyor.

Belki de planlarımızdan vazgeçtiğim için kendimi suçlu hissetmeliyim ama zaten kendimi suçlu hissedeceğim çok daha kötü şeyler var.

Ne oldu?

Bu da neydi böyle?

Brant'in yüzü gözümün önüne geldi; yumruğu saçlarıma dolanmış bir halde bana bakarken toprak rengi gözlerinin her zamanki sıcaklığı ateşli bir tutkuya dönüşmüştü. Vişneli dudak parlatıcım ağzına bulaşmıştı. Arzuyla inlerken teninin kızarması.

Kardeşim. *Kardeşim!*

Tanrım, nasıl yapabildim? Ne düşünüyordum ki?

Ve neden... *neden* böyle cevap verdi?

Sadece bir cesaret olması gerekiyordu. Aptalca, çocukça bir cesaret. Onun yerine, ikimizin de başının üstünde asılı kalacak bir ölüm cezası oldu. Sonsuza kadar.

Dillerimizin birbirimizin dilini nasıl kopardığını silemeyiz. O

korkunç, şehvetli inlemeleri susturmak mümkün değil.

Acı verici bir şekilde sertleşmemiş ve ben de aşağılayıcı bir şekilde ıslanmamışım gibi davranamazdım.

Zamanda geriye gidip her şeyi geri almak mümkün değil... ve ben hastayım - kesinlikle *hastayım* - güzel, değerli dinamiğimiz sonsuza dek değiştiği için.

Lekeli.

Ryker'in takım elbisesine sokulup var olmayan bir teselli ararken sıcak gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırıyor. Elini sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor, ahlaki krizimden habersiz. Sebep olduğum yıkımdan habersiz. Yüzümü *Brant'in* göğsüne gömmek istediğim gerçeğinden habersiz, o ise harap olmuş kalbimi yatıştırıyor ve kulağıma her şeyin yoluna gireceğini fısıldıyor.

İyi oluruz.

Burnumu çekerek gülümsemeye zorluyorum ve üzüntümü üzerimden atmaya çalışıyorum. "Özür dilerim, öyle demek istemedim..." Başımı kaldırdığımda sözlerim yarıda kalıyor ve Ryker'in omzunun üzerinden geçen bir şey gözüme çarpıyor. Endişe verici bir şey.

Brant.

Yüzünü.

Yenilmiş görünüyor. Vahşileşmiş.

Tanrım, ne oldu?

Ryker'dan uzaklaşıyorum, beynim gördüklerimi işlemeye çalışırken onun endişeli soruları anlamsız kalıyor.

Brant balo salonunun hemen girişinde duruyor, çenesi morarmış, kan derisine bulaşmış. Ona koşmak, ne olduğunu sormak, yaralarıyla ilgilenmek istiyorum ama... ama başka bir şey var.

Gözleri.

Gözleri bana sabitlenmiş, acıyla parlıyor.

Gözyaşları yanaklarına bulaşan kurumuş kanı yararak akıyor ve ben çaresizce kafam karışmış bir halde yavaşça ileri doğru bir adım atıp başımı sallıyorum.

Brant bana doğru yürümeye başlıyor, elini kaldırıp ağzını kapatıyor.

Başını bana doğru sallıyor.

Yüzü ıstırapla değişiyor ve ben biliyorum.

Bir şeylerin korkunç, yıkıcı bir şekilde yanlış olduğunu biliyorum.

Bana yaklaşmasını izlerken tüylerim diken diken oluyor ve ancak o zaman gözlerim sol tarafa kayarak üniformalı tanıdık bir adama takılıyor.

Ama Theo değil.

Aynı acı dolu ifadeyi takınan Kip.

Ben Kip.

Kip neden burada? Theo nerede?

Brant neden bana doğru yürüyor, saçlarını çekiştiriyor, gözlerinde yaşlarla hala başını sallıyor, sanki bana kelimelerle söylenemeyecek kadar korkunç bir şey anlatmaya çalışıyor?

İki adam dans pistinde bana yaklaşırken kalabalık dağılıyor gibi görünüyor, bense orada öylece donmuş bir heykel gibi duruyorum.

Zaman durur.

Etrafımdaki her şey ağır çekimde hareket ediyor. Bir şarkı çalıyor, mutlu ve neşeli bir şey. Ve sonra bana çarpıyor.

Bana çarptı.

Kalbim içimden çıkıp doğruca yere düşüyor, ben de öyle.

Onlar bana ulaşmadan yere yığılıyorum.

İnançsızlıkla çılgık atarak bir korku yığınının içine yığılıyorum.

Çılgık atıyorum.

Brant bana doğru koşuyor, beni yakalamak için çok geç. Ama yine de deniyor, dizlerinin üzerine çöküyor ve kollarını bana doluyor, ben parçalanırken beni yakınında tutuyor.

İnsanlar etrafımızda toplanırken ve müzik kesilirken, mutlu şarkının yerini benim korkunç çığlıklarım alırken, birbirimize sarılarak ağlıyor ve titriyoruz.

Ve orada, dans pistinde, balonların ve balo elbiselerinin arasında ilk tam teşekküllü astım krizimi geçirdim.

OceanofPDF.com

*"Hangi acının daha kötü olduğundan emin değilim; olanın şoku mu, yoksa
asla olmayacak olanın acısı mı?" -Bilinmeyen*

OceanofPDF.com

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

"İLK HAREKET"

Brant, yaş 24

S Bulaşıkları yıkarken bana arkamdan sarıldı.

Kolları beni sardığında etrafımda leylak ve ambrosia Göğsümün önünde birleşiyor. Yanağını sırtımın kavisine bastırıyor ve ince pamuk tabakasının arasından tenimi ısıtan ağır bir iç çekiyor.

Bu sarılmada olağandışı bir şey yok. Sıra dışı bir şey yok. June bana her zaman böyle sarılır ve ben de yıllar içinde bu sarılmaları bekler, hatta onları arzular hale geldim.

Ama şimdi farklı. Her şey farklı. Ben de bir tabak düşürdüm.

Beni hafifçe sıktığı anda beyaz porselen elimden kayıyor ve ben onu yakalamaya, tutmaya çalışırken çok zorlanıyorum.

Zarifçe bıraksaydım düşeceğinden daha sert düşüyor.

Cam, lavabonun dibinde üç sivri parçaya ayrılarak June'un geri sıçramasına neden olur.

Yutkunuyorum, çenem sıkılıyor.

Parmaklarım tezgahın kenarında kıvrılırken havayı ağır bir duraklama dolduruyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, koyu sessizliği bozarak.

Dönüp ona bakıyorum. Gözleri kocaman açılmış ve parlıyor, alt dudağı dişlerinin arasına çekilmiş. Sadece bir adım ötemde duruyor, ellerini sıkıyor.

birlikte bana bakıyor. Özür, özlem ve keder, her biri ikimiz için de farklı bir anlam taşıyan tutuşlarımızda birbirine karışıyor.

Samantha mutfağa girdiğinde gözlerim yere kayıyor.

"Ne oldu? Bir çarpma sesi duydum." Koyu halkalar ve boş mavi bir bakış önce bana, sonra June'a sabitleniyor. "Bir şey mi kırıldı?"

Sorusu üçümüzün arasında ağır bir şekilde asılı kalıyor. June gözle görülür bir şekilde irkildi. Tezgâhın kenarında öne doğru bastırarak gözlerimi kapatıyorum.

Bir şey kırıldı.

On iki gün önce o iğrenç danstan burnumdan kanlar akarak kaçtığımda, June'un dilinin ağzımda hâlâ ıslak ve aç olduğunu ve lezzetli inlemelerinin tenimi titrettiğini hatırladığımda bir şeyler kırıldı. Theo'nun ölümcül tehditleri hala havada asılı dururken, öfkeli yumrukları parçalanmış yüzümün zonklamasına ve karıncalanmasına neden olurken, gözlerimi ısıran yaşlarla ayırdım.

Herkese ayağımın kaydığını söyledim.

... ve sanırım bu bir yalan değildi.

Kaydım.

Kaydım.

Asla içinden çıkamayacağım karanlık ve ölümcül bir boşluğa düştüm.

Ayağımı çok kötü bir şekilde kaybettim ve bu öyle bir düşüş ki bir daha asla toparlanamıyorsunuz.

Sonra bir korkak gibi koştum, kederden sarhoş oldum, inançsızlıktan hastalandım ve arabayı korkunç bir kaza mahallinin içinden sürdüm.

Üniformalı bir adam iki aracın arasında sıkışmış. Hurdaya dönmüş bir arabanın kaputuna kırmızı üzerine kırmızı kan sıçramış. İçeride sıkışmış başka bir adam, acıyla bağırıyor.

Kaos.

Felaket.

Buna tanık olma talihsizliğini y a ş a y a n herkesin peşini bırakmayacak bir kabus.

Ama en kötü kısmı?

Sıradan bir kabus değildi.

Benim kabusumdu.

Theo o üniformalı adamdı.

Kırmızı sedanı süsleyen onun kanıydı, bedeni iki acımasız metal parçası arasında ezilmişti.

Kip içeride kapana kısılmış, ortağının ona cevap vermesi için yalvarıyordu.

En iyi arkadaşım, az önce en kötü şekilde ihanet ettiğim adam, gözlerimin önünde son sözlerinde bağışlayıcılıkla ölürken, kendi aracımından tökezleyerek ve dünyamın parçalanışını izleyerek durdum.

Beni affet.

Ölüm saati açıklandığında kaldırıma kp ellerime kapanarak hıçkırarak ağılayan ve bunun doğru olmaması için yalvaran da bendim.

AKşAM 9:03.

Kip'in enkazdan çıkarılışını izleyen bendim, darmadağınık ve perişan bir halde, küçük bir kız ve yaşlı bir kadınla birlikte, hepsi de hayattaydı, hepsi de bir gün daha yaşamaya mahkumdu.

Theo yüzünden.

Çünkü Theo onların hayatı için kendi hayatını feda etti.

Bu yürek burkan ayrıntıları duyduktan sonra daha çok ağılayan bendim ve June'a haberi vermenin acı yükünü taşıyan da bendim.

Dans pistinde ona yaklaşmamı izleyen June'du, yüzü bembeyaz kesilmiş, panik ve şaşkınlık maskesi takmıştı.

Kardeşinin öldüğünü anladığında bana doğru yığılan ve astım krizi geçiren June'du.

Hastaneye koşanlar Samantha ve Andrew Bailey idi.

Beni bekleme odasında karşılayan Samantha ve Andrew Bailey, kızlarının sağılığı için dehşete düşmüşlerdi, ancak daha da vahim bir haber aldılar.

Oğulları lmşt.

Samantha düşerken onu yakalayan bendim, dudaklarından bir ıgılık koptu.

O ağılarken onu teselli eden bendim. O korkunç gecede June bebeğı kaırdığımdan beri sadece ikinci kez ağıladı ve o kadar çok ağıladı ki, tüm gözyaşlarını o an için mi sakladığını merak ettim.

Her ikisi de bekleme odasının sessiz bir köşesinde ağılarken Andrew'u teselli eden ve ona üzücü ayrıntıları anlatan Kip oldu.

June'a teşhis konulduktan ve ardından taburcu edildikten sonra ona sarılan bendim. Hastanenin otoparkının ortasında birlikte yıkıldık, sanki elimizde kalan tek şey bizmişiz gibi birbirimize sarıldık.

Ve şu anda, Theo'nun cenazesinden bir hafta sonra, tam olarak neyin kırıldığını bilen ama sadece "Bir tabak" diye mırıldanmaya kararlı olan benim.

Sessizlik etrafımı sarıyor ve gözlerimi açıyorum.

Samantha bol eşofmanının kolunu kurcalarken bitkin görünüyor, gözleri boşluğa dalmış. Kasvetli bir uçurum.

Açık, kayıp bir parça.

Gözlerini kırıştırarak boğazını temizliyor ve yüzünde benzer bir boşlukla yanımda boş boş duran June'a bakıyor. "June, tatlım, belki yarın oturup üniversiteleri tartışabiliriz. Eğer sen de istersen."

Üzerimizde dolaşan kara bulut, June'un gözlerinde şimşekler çakarak gerilmesiyle birlikte fırtına kıvılcımları saçıyor. "Üniversiteler hakkında konuşmak ister misin?"

"Tabii ki. Nereye gideceğine karar vermelisin." "Hayır, karar vermedim."

"June..."

Gözyaşlarını tutamıyor, elleri yumruk haline geliyor. Uzun, dağınık saç örgüsü omzundan sarkıyor, tişörtüne doğru sallanırken başını kuşkuyla sallıyor. "Üniversiteye gitmek istemiyorum. Kardeşimin son nefesini verdiği kasabadan ayrılmak istemiyorum."

Samantha biraz nefes alıyor. Sadece keskin, acı veren bir hava girişi.

Gözlerimi kırıştırarak sersemliğimi üzerimden atıyorum ve kararsız bir şekilde elimi June'a uzatıyorum. Parmaklarım dirseğini hafifçe sıyrıyor ve bir an irkiliyor, ancak benim olduğumu fark edince rahatlıyor. Gözlerimiz kilitlendiğinde yumuşuyor. Fırtına geçti.

June titreyen dudaklarıyla sözlerini şöyle bitirdi: "Ve sahip olduğum tek kardeşimi bırakmak istemiyorum."

Kaskatı kesildim.

Uzun uzun baktıktan sonra mutfağın ortasında kaskatı duran, teni solgun, saçları pasaklı bir yığın halinde toplanmış annesinin yanından geçerek uzaklaşıyor.

Samantha tuttuğu nefesi bıraktı ve beni June'un ardından bakarken buldu, muhtemelen benim hissettiğim kadar harap görünüyordu. "Onunla konuşacak mısın?"

Bakışlarım Samantha'ya kayıyor. "Ne?"

"Kolejler hakkında. Bu çok önemli. İleriye bakacak bir şeye ihtiyacı var. Dikkatini dağıtacak bir şeye. Bir amaca."

"İyileşmek için zamana ihtiyacı var Samantha. Daha iki hafta bile olmadı."

"Anne." Dudaklarını dişleriyle sıkıyor ve başını benim şaşkınlık dolu kaşlarımdan kaçırıyor. "Bana böyle hitap etsen ölür müsün?"

Nefesim kesiliyor.

Kalbim sıkışıyor.

Samantha bunu bana daha önce hiç sormamıştı. Bailey'ler onlara 'Anne ve Baba' yerine isimleriyle hitap etme kararına her zaman saygı duydular. Bunun onları sevmediğimden ya da yıllar boyunca gösterdikleri nezaket ve terbiyeyi takdir etmediğimden kaynaklanmadığını biliyorlar; bu sadece başıma gelenlere karşı çocukluğumdan kalma bir tepki ve hayatım boyunca yanımda taşıdığım bir tepki.

Ama şimdi, Theo gitti.
Sahip olduğu tek oğlu
benim. Suçluluk duygusu
içimi kemiriyor.

Bir adım öne çıkarak Samantha'ya sarılmak, sempati duymak, asla tam olarak ihtiyacı olan şey olamayacağıma dair bir özür dilemek için yaklaşıyorum... ama o geri çekiliyor. Geri çekildi.

Onun yerine özür diliyor.

"Unut gitsin," diye mırıldandı Samantha usulca. "Öyle dediğim için özür dilerim."

Dönüyor, sonra topuğunun üzerinde dönüyor ve başka bir şey söylemeden mutfaktan çıkıyor. Arkasına bile bakmadan. Bulaşıkları bitirmem için beni yalnız bıraktı ve ben de lavaboya geri döndüm.

Sessizlik sağır edici, bu yüzden musluğu sonuna kadar açıyorum, Theo'nun kahkahalarını, şakalarını, June'un onu kucağına alıp baş aşağı sarkana kadar omzunun üzerinden attığında çıkardığı çığlıkları bastırmayı umuyorum. Bu mutfakta paylaştığımız özel anları düşünmemeye çalışarak kendimden geçiyorum - felaket yemek pişirme dersleri, aile yemekleri, ev işleriyle ilgili komik atışmalar ve gün doğana kadar epik video oyunu maratonlarına daldığımız gece geç saatlerde atıştırmalar. June'un geri dönüp kollarını tekrar bana dolamasını dileyerek ve benim de ona sarılacağımı bilerek iç geçiriyorum.

Kırık tabağa bakıyorum ve onu nasıl tekrar bir araya getirebileceğimi merak ediyorum.

Kapı çalıyor ve beni yıkanma zamanı çoktan gelmiş yatak örtülerinin iç karartıcı mağarasından çekip çıkarıyor. Ertesi gün neredeyse öğlen oldu ve ben hala battaniye kalemin derinliklerinde gömülüymüm. Yas izni almak zorunda kaldım.

restorandan, odaklanamayacak kadar dağınık, performans gösteremeyecek kadar bozuk, bu yüzden günlerin hepsi birbirine karışıyor ve zaman yokmuş gibi görünüyor.

Beyaz bir tişört ve atletik bir şortla odamdan çıkıyorum, saçlarım ot ve dallardan yapılmış bir kuş yuvası gibi görünüyor. Merdivenlere giden kısa koridordan aşağı döndüğümde bocalıyorum. Theo'nun şimdi misafir odası olan eski yatak odasının girişine doğru dönerek duraklıyorum.

Andrew, Theo'nun yatağında
oturuyor. Orada öylece
oturuyor.

Hiçbir şeye bakmadan.

Derin bir sızı kalbimi oyuyor ve başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum.
Çok fazla acıyor.

Yüzük, yüzük.

Kapı zili tekrar çalarak beni şimdiki ana geri döndürüyor ve merdivenlerden inerek ön kapıya doğru ilerliyorum.

Ben Wendy.

Şaşkınlık bir an için beni ele verdi. Theo'nun cenaze töreninde saygılarını sunmak için ortaya çıksa da pek konuşmadık. June'la olan ilişkiye dair ahlaksız bakış açısını bana bulaştırdığından beri de pek konuşmadık. Yok olma noktasına gelecek kadar içselleştirdiğim bir bakış açısı.

Kızgınlık yüzeye çıkıyor, ama bunun gömülü duygularımı ortaya çıkardığı için Wendy'ye mi, yoksa en başta var olmalarına izin verdiğim için kendime mi yönelik olduğundan emin değilim.

"Hey." Kapıyı daha geniş açıp onu içeri alıyorum. "Burada ne işin var?"

Wendy eşikten geçmeden önce tereddüt ediyor, bordo saçlarını gevşek bir topuz yapmış ve boynunda mor ipek bir eşarp var.

Gözlerim kısılıyor, dişlerim birbirine çarpıyor.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyor parmaklarından küçük bir hediye çantası sarkıtarak. Bakır gözleri geniş ve parlak, sempati ile parıldıyor. "Şef Marino bunu sizin için getirmemi istedi. Başsağlığı dileklerini ilettiler."

Çantayı bana uzattı, ben de içine baktım. "Çikolatalar mı?" "Onun meşhur fındıklı trüfleri."

Bir gülümseme yükselir. Pauly, Theo'yu duyduktan sonra bana el yazısıyla bir kart gönderdi ve ihtiyacım olduğu kadar izin yapmamı, dönmeye hazır olduğumda benim için her zaman bir yer olacağını söyledi.

Çok şey ifade ediyordu.

Pauly her ne kadar huysuz görünse de, onda gerçek bir şeyler var. Samimi bir şey.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Başını sallıyor. "Elbette." Wendy ellerini birbirine vurarak boğazını temizliyor ve sandaletlerine bakıyor. "Nasılsın, Brant?"

Gerçek mi?

Sulandırılmış gerçek mi?

Bariz bir yalan mı?

Keder ve kaybın ardından gelen bu soruyu hiçbir zaman anlayamadım - özellikle de gerçeğe başa çıkabilecek donanıma sahip olmayan insanlardan geldiğinde.

Ve eğer peşinde oldukları şey bir yalansa, neden sorma zahmetine girsinler ki?

"İyi değilim, Wendy." Gerçek ortaya çıkıyor ve Wendy'nin başını kaldırmasına neden oluyor, sanki yalanı bekliyormuş gibi kaşları endişeyle çatılıyor. "Aslında, hiç bu kadar kötü olmamıştım. En son ne zaman düş aldığımı ya da öğleden önce yataktan çıktığımı hatırlamıyorum ve tüm bunları nasıl atlatacağımı da bilmiyorum. İyi değilim. Ve en çok da zamanda geriye gidip Theo'nun yerini alabilmeyi diliyorum."

Dudakları aralanıyor ama ses çıkmıyor. Tereddütlü bir adım atıyor, eli sarılmak ya da rahatlatmak için uzanıyor ama arkamdan gelen yeni bir ses onu durduruyor.

"Onun burada ne işi var?"

Dönüp bakıyorum, merdivenin dibinde June'u görüyorum, elleri parmaklıklara dolanmış. Normalde yumuşak olan yüz hatlarına sert bir ifade kazınmış ve üzerinde Theo'nun eski üniversite tişörtlerinden biri dışında hiçbir şey yok, etek ucu kalçalarını sıyrıyor.

Önce bana, sonra Wendy'ye bakıyor, gözleri tiksintiyle kısılıyor. "Burada istenmiyorsunuz. Yas tutuyoruz."

"Benden uğramam istendi." Wendy, June'a hitap etmeden önce yardım için sessiz bir yalvarışla bana doğru baktı. "Brant'in patronu ona bir hediye getirmemi istedi."

"Brant'in patronunda telefon numarası ve adresi var. Neden eski kız arkadaşını gönderdi?"

"Ben teklif ettim."

İki kadın sessizce birbirlerine bakıyor, hava düşmanlık dolu. June neredeyse hiç kavgacı değildir, bu yüzden onun tavrı beni şaşırtıyor.

Boğazımı temizleyerek June'a doğru belli belirsiz bir adım atıyorum. "Sorun yok, June. Sadece çikolata." Vurgulamak için poşeti kaldırıyorum.

"İyi değil." June kollarını kavuşturuyor, gömleği yukarı doğru kalkıyor. Wendy'ye sabitlediği gözleri mavi kömür gibi kararıyor. "Seni geri kazanmak için travmanı kullanıyor."

"Bu çok saçma," diye araya giriyor Wendy, ilerleyerek. "Neden bunu giyiyorsun?"

"Ne?" Wendy kıyafetine bakar. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Şu eşarp. Mor." June ona doğru yürüyor, gözleri kin ve keder dolu. "Neden onu taktın ki?"

"Çılgınca davranıyorsun-"

June Wendy'ye doğru koşuyor, boynundaki atkıyı çekip alıyor, gözyaşları akıyor, vücudu titriyor. Atkı ahşap zemine düşüyor. "Brant'i gerçekten önemsiyor olsaydın bunu takmazdın," diye tükürüyor. "Sadece git! Hoş karşılanmıyorsun-"

"Oha, hey." Şokum dağılıyor ve kadınların arasına atlıyorum, dikkatim June'un üzerinde, onu kollarından tutup geriye doğru, şaşkın ve şaşkın bakan Wendy'den uzaklaştırıyorum. Sesim alçak, çakıllı. Endişeyle karışık. "Ne yapıyorsun?"

"I..." Bakışları benden Wendy'ye, sonra tekrar bana kayarken yanakları pembe pembe kızarıyor, dudakları titriyor. "Özür dilerim..." Başını sallayarak yutkunuyor. "Özür dilerim, Brant."

Gözlerindeki öfke söner, yerini sadece keder alır. Ruhunu parçalayan bir keder. Onu kavrayışım gevşediğinde, kendini kurtarıyor ve dönerek merdivenlerden yukarı fırlıyor.

Peşinden gitmek zorundayım.

Kısa bir süre oyalanıyorum, Wendy'nin eşarbını alıp ön kapıdan çıkmadan önce bana yaralı bir bakış atmasını izlemek için dönüyorum, sonra June'un yatak odasına doğru ilerliyorum.

Ben yanından geçerken Andrew hâlâ Theo'nun yatağında oturuyordu. Hala hiçbir şeye bakmıyor.

Sikeyim.

Sikeyim.

İçimdeki keder yumağını bastırarak June'u yatağının köşesine kıvrılmış, bacaklarını göğsüne çekmiş, yüzünü gömmüş halde buluyorum. Aggie bir kolunun içine girmiş, dizlerinin arasındaki vadiye doğru burnunu çekiyor.

Kapı aralığından ona bakarken, tanıdık bir duyguya kapılıyorum ve düşünmeden ağzımdan tek bir kelime dökülüyor. "Junebug."

Donup kalıyor, kelime etrafımızda yankılanıyor.

Junebug.

Haftalardır ona öyle seslenmedim. Nasıl diyebilirdim ki? O lakap masumiyet ve saflıktan doğmuştu. Lekesiz aşktan.

Ama artık onun arzusunun sesini biliyorum. Saçlarını çekiştirdiğimde ve ağzıyla seviştiğimde kıvrımlarının içimde nasıl eridiğini ezberledim. Bana *asla* bakmaması gereken bir şekilde baktığında gözlerindeki mavi alevlere tanık oldum.

Tanrım, neden beni öptü?

Neden gidip bunu yapmak zorundaydı ki?

Ve neden ona karşı koyacak kadar güçlü değildim?

Başını kaldırdığında bu isim gözlerinin parlamasına neden oluyor, bir anlığına içine bir yumuşaklık sızıyor.

Bir titreme... rahatlama.

Bana bakıyor. Bana bakıyor ve aramızda geçen tek bir kalp atışında ikimizin de o öpücüğü düşündüğünü biliyorum.

Bu konuda hiç konuşmadık. Bahsetmedik bile.

Eğer derimi yakıp kemiklerimi kavurmasaydı ve iliklerime kadar işlemeseydi, tüm bunları hayal edip etmediğimi merak ederdim.

Theo'nun öldüğü gece June ve ben hastanenin otoparkına doğru yürüdüğümüzde, June bir elinde inhaler reçetesini, diğer elinde ise benim titreyen avucumu tutuyordu. Dudaklarımız birbirine dolanalı, dillerimiz birbirine dolanalı ve bedenlerimiz birbirlerine karşı sarsılalı sadece saatler olmuştu, asla arzulamayı düşünmememiz gereken bir şey tarafından utanç verici bir şekilde baştan çıkarılmıştık.

Ama birkaç saat içinde çok şey olabilir ve oldu da. Akla hayale gelmeyecek bir şey oldu.

Günün sonunda, o gece iki trajedi yaşandı ve yan yana konulduğunda, yasak bir öpücük küçük bir suçtan başka bir şey değildi.

Bu yüzden, ayaklarımız arabamın yanında durduğunda June elimi bırakıp çenesini kaldırdığında ve saf bir yıkım bakışıyla gözlerimi bulduğunda, bana sessizce yalvardığı şeyi ona verdim.

Karşılıklı bir anlayış.

Bir bağışlanma.

Her şeyi halının altına süpüreceğimize dair ortak bir söz.

Silindi.

Ve sonra ikimiz de paramparça olduk, birbirimizin kollarında bambaşka bir şekilde sallanarak ayrı düştük. Saçlarına istek yerine özür dileyen öpücükler kondurdum. Ona tutku yerine rahatlıkla sarıldım. İntemelerimiz şehvet yerine kayıpla geceye karıştı.

June yıkanmamış bir tutam saç kulağının arkasına kıvrıyor, çocukluk filini sıkıca kavıyor.

Gözlerimi daldırıyorum.

Keder duvarının ardında saklanan gerçeği göremiyor; onu serbest bırakmam. Kulağına fısıldamasına ve karanlık sırrımı dökmesine izin veremem - onu öpmek beni temelden değıştirdi ve bunu silmek mümkün değıl.

Sadece rol yapmak var.

İleriye doğru bastırarak başımı eğiyorum. "Sana iyi olup olmadığını sormayacağım," diyorum ona, yatağın kenarına gelip ellerimi şortumun ceplerine sokarak. "Sadece acını bir nebze de olsa hafifletmek için ne yapabileceğimi soracağım."

Küçük bir ses özgür kalır. Öfkeli ve çiğ.

Hâlâ köşede büzülmüş, pelüş hayvanına sarılırken çıplak bacaklarını geren kıza cesurca bir bakış atıyorum. Şişmiş gözleri yüzümü ararken gözyaşları kızarmış yanaklarından aşağı süzölmeye devam ediyor. June dilini dudaklarının üzerinde gezdirirken "Bir ninni" diye fısıldıyor.

Bir ninni.

Bizim ninnimiz.

"Bunu yapabilirim." Sesim zayıf geliyor. Uzakta. "Neye ihtiyacın olursa."

Yanıma yanaşıyor, yatakta ona katılmamı işaret ediyor, duygularını dizginlerken ürpertici bir nefes alıyor. Gözleri yüzümden ayrılmıyor. Oyuncağı tutuşu daha da güçleniyor.

Yanağımı çiğneyerek ona doğru ilerliyorum.

Bir bacağımı kaldırıyorum, dizimi yatağı bastırıyorum, sonra diğerini. Omuz omuza, yan yana gelene kadar ona doğru sürünerek ilerliyorum ve June sanki onun kişisel kozasıymışım gibi anında bana doğru bastırıyor. Kolum kalkıp omuzlarına dolanıyor, onu kendime çekiyorum ve yeni bir gözyaşı dalgasıyla titrediğini hissediyorum. Yüzünü göğsüme yaslıyor ve ben de çenemi başının üzerine koyuyorum.

Bir süre öyle oturduk, sırtım duvara dönüktü ve June leylaklardan ve melankoliden yapılmış gövdemin üzerindeydi.

Ve sonra... Şarkı söylüyorum.

En sevdiğini ninniye söylüyorum, kısmen detone oluyorum, neredeyse kendi vicdan azabımdan çatlayacaktım ve June vücudu hareketsizleşene ve nefes alıp vermesi durulana kadar ağlamaya devam ediyor. Gökkuşakları ve mavi gökyüzü hakkında şarkı söylüyorum ve Theo'nun şu anda orada olup olmadığını merak ediyorum. Gökkuşağının üzerinde bir yerde, yine mutlu küçük bir çocuk, gülüyor ve seviyor, kurtarılması gereken şeyleri kurtarıyor.

Ancak, kurtarılmaya en çok ihtiyacı olan şeyler tam da buradadır; soğuktan korunmaya çalışan iki kayıp yaratık gibi birbirlerine sokulmuşlardır.

Şarkı sessizliğe gömüldüğünde June hafifçe doğruluyor ve Aggie'yi kalçamdan sürükleyerek kucağıma yerleştiriyor. Sesi cızırtılı bir şekilde, "Al onu, Brant. O iyi bir arkadaşı."

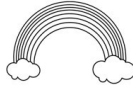
Yıpranmış kürkü ve kırışmış kulaklarıyla çok sevilen oyuncığa bakıyorum. Peluşun bir kısmı yıpranmış, June'un onu çok fazla öptüğü ya da biraz fazla sıkı tuttuğu yerlerden beyaz iç dikişler görünüyor. Başımı sallıyorum. "Hayır, o senin."

"Ona sahip olmanı istiyorum. Bubbles'ı zaten kaybettin ve ben de sözümü tutmadım, onu senin için bulamadım."

"Artık Bubbles'a ihtiyacım yok," diyorum ona usulca, saçlarına bir öpücük kondurarak. "Ben iyiyim."

Gözleri benimkilere dikildi, geniş ve sulu. "Sadece benim için güçlü olabilmek için iyi olduğunu söylüyorsun. Ama öyle olmadığını biliyorum. Senin de teselliye ihtiyacın var."

"Rahatım yerinde June," diyorum. Avucumla başının arkasını kavrayarak onu göğsüme doğru çekiyorum ve parmaklarımı uzun, gevşek saçlarının arasından geçiriyorum. İç çekiyorum, bana doğru kıvrılırken bir gülümseme belirliyor. "Sana sahibim."

Yatağıma girmenin bir yolunu bulacağını bilmeliydim.

Savunmasız, gözyaşları içinde ve kâbuslarla boğuşurken yanıma sokuluyor ve beni kendi huzursuz uykumdan uyandırıyor. "Brant."

Parmaklar saçlarımdan arasından geçerken ve sıcak bir beden benimkine bastırırken, kırık bir nefesle adım fısıldanıyor.

Göz kapaklarım çırpınarak açılırken alarm zilleri çalıyor.

Burada olmamalıydı.
Şimdi olmamalı. Artık
olmamalı.

O çok kırılğan, çok kayıp, çok uysal.

Ben de öyleyim.

Kalçalarımı onun sıcaklığından uzaklaştırarak bir iç geçirdim; burada olmaması gerektiği için eşit derecede kargaşa ve burada olduğu için teselli.

"June," diye mırıldanıyorum, bu tek kelimedeki titremeden nefret ederek. "Yatağına dön."

Ay ışığı dökülen gözyaşlarını aydınlatırken karanlık odada başını ileri geri salladığını görüyorum. "Beni zorlama, Brant. Lütfen."

"Burada olmamalısın."

"Neden olmasın?"

Bu sefer bunu haklı çıkarabilirim. Bu sefer bir sebebim var.
Yutkunarak, elimden geldiğince nazikçe, "Nedenini biliyorsun." diyorum.

Nefesi kesiliyor, parmakları hâlâ saçlarımın arasında dolaşıyor. Zararsız olduğunu biliyorum.

Masum; saf rahatlık.

Ama şimdi tek hissedebildiğim, dudaklarımız birbirine kilitlenmişken umutsuzca çekiştirdiği, dudaklarından iniltiler dökülen saçlarımdaki elleri. Hatırladıkça alt bölgelerim uyanmaya başlıyor ve geriye doğru çekiliyorum. "Lütfen. Git."

"Yapamam. Korkunç bir kabus gördüm." Yaklaşıyor. "Sen öldün. Seni kaybettim. Tanrım, seni kaybedemem..." June yüzünü çıplak göğsüme gömüyor, vücudu sessiz hıçkırıklarla titriyor. "Seni hissetmeme izin ver. Lütfen... yaşadığını bilmeme izin ver."

Kararlılığımla birlikte kalbim de çatırdıyor. Sert, acı dolu bir nefes veriyorum ve onu kollarımın arasına alıp olabildiğince yakınım çekiyorum. Sol bacağı kalkıyor, kalçama dolanıyor ve birbirimize inanılmaz bir şekilde dolanıyoruz.

Çok yakın. Hem de çok yakın.

Bariyerlerimi aşıyor. İçime giriyor.

Elleri üzerimde, saçlarımda, çenemde, boynumda, omuzlarımda. Boynumun kıvrımına bir öpücük kondururken nefesi ağır ve düzensiz, midem bulanıyor.

Kendimi kesinlikle hasta hissediyorum çünkü onun tek ihtiyacı rahatlık ve ben zorlanıyorum.

"Tanrım, June, lütfen git." Sözlerim çaresizlikle doluydu ve ona gitmesini söylememe rağmen yine de ona sıkıca sarılıyorum. İçgüdülerim

beni sürüklüyor.

Elimi düğümlenmiş saçlarına g ö t ü r d ü m ve alnımı onunkine çarparak yumrukladım. "Lütfen."

Nefes nefese bir ses çıkarıyor. "Sana ihtiyacım var." "Neden?"

"Korkuyorum."

"Neden

korkuyorsun?"

Nefesleri hızlı ve titrek geliyor. Dudaklarımız çok yakın, neredeyse sıyrılıyor. "I..."

"Beni neden öptün?" Saçlarını daha sert çekerek dudaklarından bir inilti çıkmasını sağladım.

Zaman durur. Mavi gözler benimkilere kilitleniyor, ağızlarımız birbirine sadece bir saç teli kadar yakın duruyor. İleriye doğru en ufak bir hareket bizi başka bir yozlaşmış öpücüğe batıracaktı, burada yatağında, doyumsuzca sarmaş dolaş, karanlık ve arzunun bizi beslediği çok daha kötü bir şeye yol açacağından emin olduğum bir öpücük - asla kurtulamayacağımız bir şey.

June keskin bir nefes alıyor, bakışları ağızıma dalıyor, sonra tekrar yukarı bakıyor. Yutkunarak titrek bir sesle cevap veriyor: "Bu bir meydan okumaydı."

Göz kırpıyorum.

Kaşlarımı çatarken elim saçlarında gevşiyor.

Bir cesaret.

Beni bir cesaret öptü ve ben daha fazlası olduğunu düşündüm. Çok daha fazlası olduğunu düşündüm.

Onu bırakıp geriye sıçıyorum ve dik oturuyorum, sanki o öpücüğün tadını silmeye çalışıyormuşum gibi bir elimi ağızımda gezdiriyorum.

En başta hiç istemediği bir öpücük.

Sadece bir meydan okumaydı.

Ruh halindeki dramatik değişimi hissediyor ve ayağa kalkarak bana doğru koşuyor. "Çok özür dilerim, Brant. Bunu yapmam aptalcaydı ama Celeste ve Gen ile bir anlaşma yaptık ve hepimiz korkunç bir şey yapmak zorundaydık ve-"

Korkunç bir şey.

Bir şey. Korkunç

bir şey. "June."

Endişeyle göğsü kabarak bana doğru eğildiğinde saçmalaması kesiliyor. Devam etmeden önce uzun bir duraklama oldu. "Özür dilerim. Lütfen, bunun için benden nefret etme. Sen sahip olduğum tek kardeşsin ve benden nefret edersen hayatta kalamam-"

"Git," diyorum, ses tonum ürkütücü derecede alçak ve sert.

"Söz veriyorum
yapmayacağım-"

"Gitmen gerek."

"Ama sen benim kardeşimsin ve ben-"

"Ben senin *kardeşin* değilim!" İçimde bir şeyler koptu. Tüm dünyamın ayaklarımın dibine çöküp yandığı, ciğerlerimi isle doldurduğu ve kalbimi kora çevirdiği Balo gecesinden beri tutunduğum o çürük ip. June bana bakıyor, sendeliyor, dudakları söylenmemiş sözlerinin kalıntılarıyla ayrılmış. "Ben sadece bir yetimim," diye devam ediyorum. "Hayat gelip geçiciliği unuttu. Beni hiç umursamayan, annemi öldüren, sonra da kendini öldüren bir adamın yan ürünüyüm."

"Ben bir trajedinin artıklarıyım, buzdolabında unuttuğun, gerçekten yemek istediğin o biftek gibi. İyi olma potansiyeli çok yüksekti ama sen onu bozdun. Ve onu atmak istemezsiniz, çünkü bu çok büyük bir israf olur, bu yüzden sadece iltihaplanmasına izin verirsiniz, etrafındaki sağlıklı ve gelişen her şeyi kokutur, zamanında ona ulaşmış olmayı dilersiniz. Yine de nafile... Sonunda hep çöpe atarsınız."

Suçluluk duygumu, kendimden nefretimi arındırırken göğsüm ağır ağır kabarıyor.

June'a hastalık bulaştıracağım ve onu da benimle birlikte çöplüğe sürükleyeceğim yönündeki hastalıklı korkum.

Bakışları göz yaşlarıyla parlayan yüzümde dağılıyor. O da en az benim kadar zor nefes alıyor, tiradıma karşı koymak için başını sallarken her çürümüş kelimeyi içiyor. "Gerçekten böyle düşünmüyorsun," diye mırıldanıyor nazıkçe. "Mümkün değil."

Çenemi sıkıp burnumun kenarını çimdikliyorum. "Sadece git, June... lütfen."

"Sen tanıdığım en güçlü insansın. En cesur. Hayat seni yere serdiğinde tekrar ayağa kalkıyorsun. Dünyada hiç kimsede böyle bir dayanıklılık yok, hiç kimsede." Hâlâ başını sallıyor. "Sen gerçek bir savaşçısın. Bir kahramansın. Benim kayam."

"Kes şunu. Neden bahsettiğini bilmiyorsun." "Tabii ki biliyorum. Ben aptal değilim, Brant."

Ona keskin bir bakış attım. "Çok safsın."

Hiçbir fikri yok. Sadece birkaç dakika önce, onu boşalttığımda adımın dilinde nasıl tınlayacağını hayal ettiğimden haberi yok.

İğrenç bir şey.

Boku yedi.

Bu ikimizi de mahvedecek.

June yaralı görünüyor, yüzü belli belirsiz bir acıyla parlıyor. "Yapma," diye fısıldıyor. "Zalim olma. Şu anda birbirimize ihtiyacımız var."

"İhtiyacın olan şey ben olamam." Gözlerimi kaçırarak onu susturdum.

Yapmak zorundayım.

-Hayatımda kalan tek iyi, saf şey o ve onu anlamadığım bu zehirli duygularla kirletmeyi reddediyorum. "Gitmen gerek. Bir daha buraya gelme."

Gözlerim uzaktaki duvara sabitlenmişken o yanımda, hareketsiz ve sessiz bir şekilde sözlerimi işliyor. Aramızda dönen bu yeni enerjiyi özümserken. Emrimde saklı paslı jiletlerle kendini keserken.

Cevap beklemiyorum.

Tekrar uzandım, ondan uzaklaştım ve battaniyeyi çeneme kadar çektim.

Bariz bir görevden alma.

June asla cevap vermiyor... en azından kelimelerle. Onun yanıtı, o gece rüyalarımın giren küçük ısırtıp çılgılığındadır. Beni yatakta tek başıma bırakıp odadan çekilirken, arkasında sadece tatlı kokusunu bırakarak yatağın kayışında.

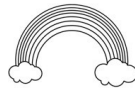
Onun yokluğunun karanlığında. Ve

bu beni öldürüyor, gerçekten.

Bu beni kesinlikle mahvediyor.

Ama sonuçta, bunun en iyisi olduğunu biliyorum-

Onun yerine ben daha iyiyim.

Ailemi kaybetmenin başıma gelen en kötü şey olacağını düşünmüştüm. Gerçek trajedi aşılamaz, değil mi? Bir insan ancak bu kadar travma yaşayabilir, değil mi?

Theo'nun ölümü yanılgıyı kanıtladı ve bugün hala o yıkıcı darbenin dalgalanma etkilerini hissediyorum. Hâlâ enkaz parçalarını topluyorum.

Ölümünden sonraki o korkunç, ruh kırıcı aylar boyunca tek huzur kırıntısı?

Pratik.

Trajediyle ilgili deneyimim vardı. Daha önce orada bulunmuş ve karanlığın neler yapabileceğini görmüştüm.

Onun içinde yaşadım ve dişlerim, pençelerim ve kanımla sürünerek çıktım. Karanlığın kalıcı olmadığını biliyordum - tıpkı güneşin batması gibi, güneş her zaman doğar.

Biz de öyle.

Ama June bunu bilmiyordu. On sekiz yıllık tuhaf hayatında hiç dokunulmamış, yara almamıştı; gerçek karanlığa yabancıydı.

Theo'nun öldüğü güne kadar.

Trajedi insanları değiştirir. Onları kalıcı olarak değiştirir.

Ve June kederini bana karşı aşırı ve sağlıksız bir sevgiye dönüştürdü. Bana sarıldı. Sıktı. Theo'yu kaybetmekten duyduğu yıkımı, beni kaybetmekten duyduğu saplantılı korkuyla takas etti.

Belki de daha çok çabalamalıyım. Belki de iyileşmesine yardımcı olmak için biraz daha kalmalıyım. Ama iyileşmesinin önündeki tek engelin ben olduğuma gerçekten inanıyordum.

Ben de yapmam gerektiğini

düşündüğüm şeyi yaptım. Doğru

olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım.

Bir ay sonra

taşındım.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

OceanofPDF.com

"EĞER ILK BAŞTA BAŞARILI OLAMAZSANIZ"

Brant, yaş 24

Andrew gümüşü saçlarını kaşıyarak neşesiz apartman dairesine göz gezdiriyor.

Kalçasını Theo'nun eski evinden yeni taşıdığımız kanepeye dayarken trafik sesleri aramızda uzanan sessizlik duvarına nüfuz ediyor. Veronica yeni bir siteye taşınıyordu, Theo ile paylaştığı dairede kalamayacak kadar kederliydi ve onun mobilyalarından herhangi birine ihtiyacım olup olmadığını sordu.

Teknik olarak yaptım.

Üç haftadır iki yatak odalı yeni evimde kanepesiz yaşıyorum. Bailey'lerin evinden taşınmam ani ve plansız oldu, bu yüzden bir yer döşemeye tam olarak hazır değildim ve işten ayrıldığım için birden fazla maaş çekim eksik.

Yemeklerimi küçük, laminant mutfak adasında yiyorum ve oturma odasında sallanan bir sandalye ve kullanmadığım televizyon dışında neredeyse hiçbir şey yok.

Zamanımın çoğunu çorak yatak odasında ya da şehir merkezindeki kalabalık bir caddeye bakan balkonda geçirdim. Bilerek daha gürültülü bir birim seçtim, balkon kapısını düzenli olarak açık bırakıyorum, böylece koşuşturma içeri sızıyor.

Sessizlik, fazla düşündüğüm

yerdir. Sessizlik, geri adım

attığım yerdir.

Sessizlik, her şeyi ikinci kez sorguladığım yerdir.

"Burası olağanüstü bir yer olabilir," diye mırıldanıyor Andrew, dokuz yüz metre karelik birimi hızlıca gözden geçirirken başını sallıyor. Beyaz duvarlar, modası geçmiş armatürler ve neredeyse hiç karakteri olmayan bu yer, en iyi ihtimalle pek de dikkat çekici değil. "Potansiyeli var."

Ellerimi ceplerime sokuyorum, ayaklarımın topuklarına basarak sallanıyorum. "Evet. Biraz çeki düzen veririm."

"İstersen yardım edebilirim. Tanrı biliyor ya, dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var."

Zihnim beni Andrew'un Theo'nun eski yatağında taş gibi oturup boşluğa baktığı ana götürüyor. Hiçbir şeye odaklanmamıştı. Artık hiçbir şey olmayan her şeye odaklanmıştı. Boğazımı temizleyerek, "Bunu isterdim." diyorum.

"Samantha'nın senin gitmen konusunda isteksiz olduğunu biliyorum ama bence haklısın. En iyisi bu," diye devam ediyor Andrew, hâlâ başını sallayarak. Hâlâ etrafına bakıyor, ilan edilen potansiyeli içiyor. Gerileyen saç çizgisi, belirgin alına kazınmış kırışıklıkları ve güneş lekelerini vurguluyor. Yaşlanmış. Son iki ayda, son iki yılda olduğundan daha fazla yaşlanıp yaşlanmadığını merak ediyorum. "İlerlemek, geriye kaymayı önlemenin tek yoludur. Zamanlama onun için zordu ama senin için doğru. Bu uzun zamandır beklenen bir şeydi."

Suçluluk dokunaçları etrafımda dolanıyor. Zamanlama bok gibiydi.

Zamanlama çok duygusuzdu.

Ama aynı zamanda June'u en savunmasız olduğu anda korumak için kör edici bir çaresizlikten doğdu. Onu *benden* korumak için - o gece baloda her ne olduyorsa ondan, çünkü ne kadar istesek de böyle bir şeyi halının altına süpüremeyiz. Bu kadar taze, bu kadar çiğken olmaz. O öpücük toz ve kırıntıların ötesine geçti.

Evcilleştirilemeyen kükreyen bir canavardı ve tek yapabildiğim kaçmaktı.

"Çok uzakta değilim," diyorum ona, fazla uzamış saçlarımı karıştırırken. "Ziyaret edeceğim."

Yürüme mesafesindesiniz."

Gülümsüyor, sadece hafif bir gülümseme. "Ben de June'a sürekli bunu söylüyorum." Onun adını duyunca kaslarım gerildi.

Haberi pek iyi karşılamadı.

Onu terk ettiğimi söyledi. Onu terk ettiğimi.

Anlıyorum ama *onu* terk etmiyordum, o çatı altındaki varlığımın ona *yaptıklarını* terk ediyordum. June kötüye gidiyordu. Bana o kadar sıkı

sarılıyordu ki, sanki varlığımın onu iyileştirebileceğini düşünüyordu.

Kırık bir ruh; eğer içimde yeterince derinlere inebilirse, kendine yeni bir yuva kurabilirdi. Yeni bir hayat.

Kardeşinin gitmediği bir gerçeklik. Ama ben daha iyi biliyordum.

Ben daha iyi *biliyorum*.

Yutkunarak yumuşak bir sesle "O nasıl?" diye sordum.

Andrew bana bakıyor, hüzünlü gülümsemesi hâlâ yerinde. "Seni özlüyor. İkinizi de özlüyor," diyor nazıkçe, kendi ıstırabını bastırarak.

Gözlerimi kapatıyorum, burnumdan derin bir nefes alıyorum.

"Gecenin bir yarısı kabuslarla uyanıyor. Panik atak geçiriyor. İnhalerini daha sık kullanıyor." Omzumun üzerinden bakıyor. "Bir gece onu senin yatağının olduğu yerde cenin pozisyonunda kıvrılmış buldum."

Sanki fiziksel bir darbe almışım gibi boğazımdan boğuk bir ses çıkıyor. "Ne?"

Tanr

ım.

Hayı

r.

Her şeyi sorgulayınca kadar kararlılığım ayaklarımın altında parçalanmaya başlıyor. Durumu daha da kötüleştiriyor muyum?

Bensiz kötüleşiyor mu? Lanet

olsun... *Onu öldürüyor muyum?*

Andrew'un yüz ifadesini dikkatle izleyip gerçeği anlamaya çalışırken midem bulanıyor. June'u koruma ve iyileşmesine yardım etme planımın geri tepip tepmediğini anlamaya çalışıyorum.

Belki de yanılıyorum. Belki *de* daha iyisini bilmiyorum.

Belki de tutunacak, kederin o belirgin zirvesini aşmasına yardımcı olacak birine *ihtiyacı vardır*. Benim vardı, biliyorum. Bailey'ler benim dayanağımdı, ailemin kaybından sonra toparlanmak için tek umudumdu ve eğer bana sırtlarını dönselerdi, sonsuza dek paramparça olurum.

Andrew hâlâ tavanımın örümcek ağlarıyla kaplı bir köşesine bakarak uyukluyor, ben de kalbim öfkeyle çarparak ona yaklaşıyorum. "Andrew."

Başını bana doğru eğerek göz kırpmıyor.

Kuruyan ağzımın tadı pamuk topları ve çürük gibi. Yüksek sesle "Bir hata mı yaptım?" diye düşünürken sesimde bir tutukluk var.

Biz birbirimize bakarken trafiğin düzenli akışı boğuluyor, havada bir ağırlık dolaşıyor, sessizlik yoğunlaşıyor.

Başını sallayana kadar sanki sonsuzluk geçiyormuş gibi geliyor. "Hayır, evlat.

Hata yapmadınız."

Ona inandığımdan tam olarak emin değilim.

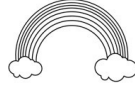
Tek hayal edebildiğim June'un yatak odamın zemininde hıçkıra hıçkıra ağladığı, filini tuttuğu, nefes almaya çalışırken göğsünün çöktüğü.

Çenem düşüyor, bakışlarım yere iniyor. Eski lekelerle dolu, yeni görünmek için süpürülmüş, lekeli halıya sabitleniyorum.

Haziran'ı bununla takas ettim.

Dört boş duvar ve rengi solmuş halı.

Arkamda bıraktığım döküntülerin lekeleriyle lekelenmiş yeni bir başlangıç.

Highlander'ımı garaj yolunda boşta duran tanıdık aracın yanına park ettiğimde o dışarıda evin önündeki leylak çalıları ve yeşilliklerle ilgileniyordu.

Sırtı bana dönük, geniş kenarlı şapkası onu kavurucu Ağustos güneşinden koruyor.

Birkaç dakika onu izledim. Her iki kulağında da kulaklıklar takılı olduğu için geldiğimin farkında değil. Bahçeden gelen kirler pamuklu şortunu ve atletini kirletirken porselen teninde pembe bir leke oluşuyor.

Uzun zaman önceki yazlara geri dönüyorum; kızgın gökyüzünün altında saatlerce dışarıda oynadıktan sonra güneşten yanmış ve kirlenmiş olurdu, açık kahverengi saçları ışık doğru vurduğunda altın renginde parıldardı. Neredeyse çocuksu kahkahalarını duyabiliyorum.

Paravan kapı, June'un başını kaldırıp kulaklıklarını çıkarmasına neden olacak kadar gürültülü bir şekilde kapanıyor. Kip günlük kıyafetleriyle verandaya çıkarken yüzünde bir gülümseme belirliyor.

O da ona gülümsüyor.

Dışlerim birbirine
çarparıyor.

Kip'e doğru yürüyor, ılık bir esinti geçerken şapkasını yerinde tutmak için bir elini kaldırıyor, sonra adımının ortasında duraksıyor. June garaj yoluna dönmeden önce duraksıyor.

Gözlerimiz ön camda kilitlendi. Yutkunarak, cesaretimi toplayıp sürücü kapısını iterek açıyorum ve kendimi tanıtıyorum.

Kip arnavut kaldırımli yürüyüş yolunda ilerlerken dostça bir el sallıyor.
"Brant. Selam."

"Hey." Anahtarlarımı arka cebime koyuyorum. "Seni buraya getiren nedir?"

Bakışlarım dikkatle June'a kaymış olmalı çünkü bir süre duraksıyor, beni okuyor, sonra güven verici bir gülümseme yayıyor. "Andrew'a bir mutfak projesinde yardım ediyorum. Dolapları yeniliyorum. Onu meşgul edecek bir şeye ihtiyacı var... zihnini meşgul edecek."

June kıpırdanıyor, sonra arkasını dönüp bir çift bahçe eldiveniyle uğraşüyor. Dikkatimi tekrar Kip'e veriyorum, suçluluk duygusu beni yakalıyor. "Yardım edebilir miyim?"

"Hayır," diyor ve omzuma dostça bir şaplak atıyor. "Senin yeterince işin var. Ben sadece elimden geldiğince faydalı olmaya çalışıyorum ve bu senin için de geçerli. Sadece bir telefon uzağındayım."

Dudaklarım minnettarlıkla seğiriyor.

Kip, Theo'nun ölümünden bu yana geçen iki ay boyunca bir güç kaynağı oldu ve dürüst olmak gerekirse bunu nasıl yaptığını bilmiyorum.

Theo'nun kurtardığı kişiydi.

Theo kendini feda etti... onun için.

Böyle bir yükün ağırlığı kulağa çok ağır geliyor, bu yüzden Kip'in hala dimdik ayakta durmayı başarması, ek ağırlıklarımızı üstlenmesi ve kendi kalbi boğuluyor olsa bile yürekten destek sunması aklımı başımdan alıyor.

Bir de ben varım.

İhtiyaç duydukları anda ailesini terk eden adam. Bir korkak gibi kaçan pislik.

Bakmaya yemin ettiği kızı terk eden, kendini koruyucu ilan eden kişi.

Onu terk ettim.

"Brant."

Kip'in endişeli sesi beni ön bahçeye geri çekiyor. Ona gözlerimi kırptıştırırken gözlerim yaşlarla bulanıklaşıyor ve pişmanlıkla titreyen bir nefes alıyorum. "Sanırım sıçıp batırdım, Kip."

Empati bana geri dönüyor ve acıma duygusundan eser kalmadığı için çok mutluyum. Bunu kaldıramazdım.

"Yapmanız gerekeni yaptınız" diyor.

Başım ileri geri sallanıyor. "Kendim için. Bencillik ettim."

"Keder bencilliktir. Bunda utanılacak bir şey yok." Kip iç çekiyor, öne doğru küçük bir adım atarken omuzları gevşiyor. "Dinle... herkes travmaya farklı tepki verir. İyileşmenin doğru ya da yanlış bir yolu yoktur. Bazı insanlar

Süreç için zamana ve alana, tek başına yas tutmaya ihtiyaç duyarken, benim gibi bazı insanlar da meşgul olmaya ihtiyaç duyar. Sosyal ve faydalı."

"Yanlış bir yol var," diye karşı çıkıyorum, gözlerim çimlerin üzerinde diz çökmüş, bir çiçek tarhının üzerine eğilmiş June'a dönüyor. "Yanlış yol, diğer insanları da seninle birlikte aşağı çeken yoldur."

"Hayır." Başını sallıyor. Adam gibi. "İyileşmek için yapman gerekenlere başkalarının verdiği tepkilerden sen sorumlu *değilsin*."

Sözlerinin içime işlemesine izin veriyorum, bu da bana küçük de olsa bir huzur veriyor. Niyetim saftı.

Aktif olarak kimseyi incitmeye çalışmıyordum - June'un düşüşe geçmesini engellemek için yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yapıyordum çünkü Theo'yu kaybetmenin acısıyla ve June'u onu sevmeyi asla hayal edemeyeceğim şekilde sevmenin acısıyla zihinsel olarak mücadele edecek kadar güçlü değildim.

Bir anda çok fazla şey oldu.

Bu çok fazlaydı.

Kip bakışlarımı takip ederek June'un eldivenli elleriyle kurumuş toprağıelediği yere gidiyor ve ensesini ovuşturuyor. "O iyi olacak. Düşündüğünden daha güçlü," diyor bana nazikçe.

"Sen, uh..." Ayaklarımı sürüyerek saçlarımı kaşıdım. "Onunla çok mu vakit geçiriyorsun?"

Dizlerimin tepkisinin takdir olması gerekirken kıskançlık olmasından nefret ediyorum.

Kip burada ama ben
değilim. Bu *benim*
hatam.

Altta yatan soruyu hissediyor ve hemen geçiştiriyor. "Ben öyle bir şey yapmazdım." Ona dönüp baktığımda kaşlarını hafifçe çatıyor, bu ince imadan neredeyse incinmiş gibi. "Bunu ne sana ne de Theo'ya yaparım. Lütfen bunu bil."

"Ben-" demek istemedim.

"Sen yaptın," diyor ama kızgın değil. Sadece kararlı. "Yaptın ama sorun değil. O çizgiyi asla aşmayacağımı bildiğin sürece sorun yok. Ben yardım etmek için buradayım, işleri daha da kötüleştirmek için değil."

Yutkunuyorum. "Özür dilerim."

"Olma." Kip derin bir nefes alarak çenesini göğsüne doğru eğdi. "İkinizin bir sürü... geçmişi olduğunu biliyorum."

Bunun için bir kelime var.

Kip'in o şehir kulübü koridorunda ne yaptığımızı gördüğünü bilmek beni utandırıyor. Benim küçük kirli sırrımı biliyor.

Yine de, içinden hiçbir yargı dökülmüyor.

Onaylamama hissi yok.

Devam ediyor. "Yaşanan onca şeyden sonra kaçıp gittiğin için seni suçlamıyorum. Bence bunu yapmak zorundaydın. Hem kendi iyiliğin için hem de onun iyiliği için... o bunu görmese bile."

Ona bakıyorum, bekliyorum.

"İkinizin arasında olanlar çok büyüktü." Kip gözlerimle buluştu. Bir süre geçti. Sonra bitirdi, "Ondan daha büyük ol."

Keskin bir nefes alarak, bana destekleyici bir gülümseme gönderip omzuma bir tokat daha attıktan sonra etrafımdan dolaşıp aracına doğru ilerlerken göz kırpmıyorum.

Arabasının kapısının çarparak kapanma sesi June'un kafasını kaldırıp bana bakmasına neden oluyor, Kip'in gittiğini ve sadece benim bahçenin karşısından ona baktığımı fark edince dudağını ısırtıyor.

Uzaklara bakıyor, bahçe işlerine geri dönüyormuş gibi yapıyor.

Ondan daha büyük ol.

Çimenlerin üzerinden June'a doğru ilerlemek için güç topluyorum.

Kulak misafiri olduğumda omzunun üzerinden mırıldanıyor: "Babam mutfakta çalışıyor. Annem market alışverişinde."

"Seninle konuşmak istiyordum," diyorum, onun yanında durduğumda duruyorum.

June görevine devam etmeden önce bir an durur. "Lütfen."

"Meşgulüm, Brant. Anneme bugün bahçe işlerine yardım edeceğimi söyledim, belki başka zaman."

"Junebug." Tekrar donuyor, eli bir aletin etrafında sıkılıyor. Kafasını kaldırıp bakmıyor. Büyük şapkası yüzünde dans eden duyguları maskeliyor. Usulca fısıldıyorum, "Özür dilerim."

Gittiğim için özür dilerim.

Seni dışladığım için özür dilerim. Seni geri öptüğüm için özür dilerim.

Hepinizi yanlış sevdiğim için özür dilerim.

June boğazını temizliyor ve kamburunun üzerine çöküyor. "Ben iyiyim.

Benim için endişelenmene gerek yok."

"Senin için hep endişeleniyorum." Uzun saçları şapkasının kenarlarında dalgalanıyor. Keşke yüzünü görebilseydim. Onu okuyabilseydim. June kalbini gözlerinde taşıyor, hep öyle oldu. "Endişelendiğimi biliyorsun."

"Buna gerek yok. Ben iyiyim."

"Öyle misin?"

"Evet."

Dudaklarımı dişlerimin arasına alıp bir sonraki sözlerimi tartıyorum. İç çekerek, "Baban dün bana böyle söylemedi. Panik atak geçirdiğini söyledi. Kabuslar görüyormuşsun. Astımın alevleniyormuş."

"Bunu o mu söyledi?" June biraz soluklanıyor, sonunda ayağa kalkıyor. Hemen arkasını dönmüyor. Başını eğiyor, bahçe aletini bırakıyor, sonra kollarını sarılır gibi kendine sarıyor. Yüzünü bana döndüğünde şapkasını başından çekerek saçlarını serbest bırakıyor ve yaz sisinde açık mavi parlayan gözleri yaşlarla parlıyor. "Abartıyor."

"Seni yatak odamın zemininde cenin pozisyonunda kıvrılmış ağlarken bulduğunu söyledi."

Nefesi kesiliyor, gözleri açılıyor. Başını ileri geri sallıyor. "Hayır, o... o haftalar önceydi. Şimdi daha iyiyim. İyiyim."

"June..." Ellerim yüzünü tutmak için uzanıyor ama o geri adım atıyor. Benden uzaklaşıyor. "June, lütfen. Gittim çünkü kalarak seni incittiğimi düşündüm. İhtiyacın olan şeyin bu olduğunu düşündüm ama..." Sert bir nefes verip kollarımı iki yanıma indiriyorum. "İhtiyacın olan şey olamayacağımı söyledim ama yalan söyledim. Gerçek şu ki, ihtiyacın olan şey olmak *istemedim*. Yeterince güçlü olduğumu düşünmedim. Ve özür dilerim. Bunun için çok üzgünüm."

June'un alt dudağı titriyor ama bana uzanmıyor. Bir damla gözyaşı süzülürken bile olduğu yerde sabit duruyor. "Ben iyiyim," diye tekrarlıyor, sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi.

"Tamam," diye başımı salladım. "Ama eğer bir gün iyi olmazsan, söz veriyorum yanında olacağım. Bir dahaki sefere daha güçlü olacağım." Gözlerim yüzünde geziniyor, elmacık kemikleri güneşle renklenmiş, dolgun dudakları hâlâ titriyor sözlerimi düşünürken. "Ne kadar cesur olmamı istersen o kadar cesur olacağım June."

Titremelerini durdurmak için dudağını ısıırıyor, sonra dikkatini benden uzaklaştırıyor.

Ben ona bakarken aramıza koyu bir sessizlik çöküyor. O benden başka her yere bakarken. Dışarısı seksen beş derece olmasına rağmen üşüyormuş gibi tekrar kendine sarılırken.

June sonunda başını hafifçe sallıyor. "Teşekkürler."

Sonra şapkasını almak için eğiliyor ve bahçe işini bırakıp yanımdan geçerek eve doğru ilerliyor. Hoşça kal demedi. Başka bir şey de söylemedi.

Peşinden gitme dürtüsüne direniyorum; onu kollarıma çekip
gözyaşlarını öpmek istiyorum.

Gitmesine izin verdim.

Kızgın ve ihanete uğramış hissetmesini kabul edeceğim ve ona ihtiyacı
olan boşluğu vereceğim.

Hislerimden daha güçlü olacağım.

Theo'nun benden istediği gibi ona göz kulak olacağım.

O öpücükten daha büyük olacağım.

OceanofPDF.com

YIRMI ALTINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

"ASLA'NIN ILKI"

June, 18 yaşında

M Kapı arkamdan kapandığında kalbim kavrulmuş ve birbirine dolanmış gibi hissediyorum v e kapıya yaslanıyorum, soğuk metal kızarmış tenime baskı yapıyor.

Güneşten kızarmış.

Gözlerindeki bakıştan kızardı.

Ne kadar hiç olmamış gibi davranmaya çalışsam da dudaklarımı hâlâ sızlatan öpüşmemizin anısıyla kızarıyor.

Ona bunun bir cesaret olduğunu söyledim ve öyleydi. Masum bir cesaret olarak başladı. Ama ikimiz de biliyoruz ki çok daha fazlası oldu.

Kanatları çıktı.

Ve kanatların yükselmesini, tehlikenin yakın olduğu çok yükseklerle uçmasını önlemenin tek yolu onları kırpmaktır.

"June Lampoon, sevgili kızım," diyor babam, boya bulaşmış tulumu ve tuzlu biberli saçlarındaki talaşla mutfaktan çıkarken. "Babana bu dolaplar için yardım etmek ister misin?"

Kapıdan doğruluyorum, şapkamı fuayeye fırlatıyorum ve parmak arası terliklerimi çıkarıyorum. "Düzgün kafiyelerin tükeniyor baba." Zoraki bir gülümseme gözyaşlarımı bastırıyor, babamın Brant'e mücadelelerimden bahsetmesinden duyduğum üzüntüye rağmen. Endişelendiği için onu suçlayamam.

Şu anda onu hiçbir şey için suçlayamam.

"Saçmalama," diyor kirli sakalını kaşıyarak ve arkasında beyaz bir boya lekesi bırakarak. "Onlardan bir cephaneliğim var, olağanüstü çıkışlarını bekliyorlar."

"Hepsini dizüstü bilgisayarındaki bir elektronik tabloda belgeledin, değil mi?"

Göz kırpıyor. "Hayır. Sergilemek için can attığım muhteşem hayvan temalı terliklerimle birlikte saklanıyorlar."

Gülümsemem iki aydır ilk kez gerçek oluyor.

İki ay.

Dudaklarımı gerçek ve içten bir gülümsemenin süslediği son an, balo salonunun karşısından Brant'le göz göze geldiğim, ona küçük bir el salladığım ve tüm kalbimle gülümsediğim Balo'ydu.

Sonra her şey paramparça oldu, bir öpücükle başladı ve bir cenazeyle sona erdi.

Babam bana gülümsüyor, aptalca sırtışı bir parça hüznle yumuşuyor; sanki Theo'nun gittiğini ve gülümsemenin artık yaptığımız bir şey olmadığını yeni hatırlamış gibi.

Cep telefonum şortumun lastiğinden çaldığında olduğum yerde sarsılıyorum. Babama özür dileyen bir bakış attıktan sonra telefonu kalçamdan kaptığım gibi merdivenlerden yatak odama doğru ilerliyorum. Celeste beni görüntülü aramaya çalışıyor.

Reddediyorum.

Celeste bu hafta New York'a teyzesinin yanına gidiyor ve dans kariyerine başlamak için sabırsızlanıyor. Sanatçılar ve müzisyenler için yedek dansçı olmak istiyor.

Kendi bacaklarım da vurma ve dönme isteğiyle gıdıklanıyor ama bu hissi reddediyorum.

Artık dans etmek istediğimden emin değilim. Dans etmek gelişmektir, özgürleşmektir, gelişmektir ve ben artık o kız değilim. Ben sadece onun kötü bir taklidiyim; kasvetli bir gölge.

Nefes alabilmek için bir solunum cihazına ve ölümcül bir çizgiyi birlikte geçtiğim bir adama güveniyorum. Bunların ikisi de olmasaydı, yok olup giderdim.

Hazırlanmamış yatağıma yığılıp Aggie'ye uzanıyorum ve onu göğsüme çekiyorum. Sessizlik çöktüğünde gözyaşlarım filizlenmeye başlıyor, gülümsemem çoktan kaybolmuş oluyor. Theo'yu düşünüyorum. Sevgili kardeşimizi öptüğümü öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini düşünüyorum - ve onu sadece masum dudaklarla öpmedim, onu sıkılmış kalçalarla, kötü düşüncelerle ve için için yanan bir ateşle öptüm

karnımda.

Sonra, neredeyse onu tekrar öpüyordum; geçen ay, taşınmadan önce. Yatağına sürünerek girdim, savunmasız ve rahatlamaya muhtaç bir halde. Her türlü

rahatlık.

Kalbim çalkantıyla çarpıyordu.

Ellerim pervasızca dolaşıyordu.

Göbeğim bir *şeyle* ağrıyordu.

Saçımdan tutup ağzımı onunkinden bir santimetre uzağa çektiğinde ve onu neden öptüğümü sorduğunda donup kaldım.

Farklı bir ihtiyaç devreye girdi; kalbimdeki boşluğu doldurma ihtiyacı.

Theo'yu çoktan kaybetmişim. Brant'i tekrar öpersem, geri dönüşü olmayacaktı, kaçak treni durduramayacaktım ve aramızda korkunç, yasak bir kıvılcım yokmuş gibi davranamayacaktım.

Ben de onu kaybederdim.

Hiç kardeşim kalmazdı.

Titrek bir nefes alırken gözlerim darmadağınık yatak odasında geziniyor ve şifonyerimin üzerindeki duvarda çerçevelenmiş kanvas tabloya takılıyor. Theo bunu iki yıl önce Brant ve Veronica ile mobilya alışverişine çıktığında bit pazarından benim için seçmişti. Gökkuşağı kanatlı bir mavi kuşun komik görünümlü bulutlardan oluşan bir gökyüzüne doğru uçtuğu soyut bir resim.

Ona beni hatırlattığını söyledi.

Yükseklere doğru uçan bir mavi kuş.

Theo, o berbat gecede baloya gitmeden önce verandada bana zirveye kadar beni destekleyeceğini söyledi.

Ama o burada değil. Sadık savunucularımdan birini kaybettim ve diğerini asla olmaması gereken bir öpücükle uzaklaştırdım.

Kanatlanan bir öpücük.

Yorganımın altına girip Celeste'den sinirli bir mesaj görmeyi bekleyerek telefona uzandığımda cep telefonum yanımdaki şiltenin üzerinde titriyor. Beni New York'ta ona katılmaya, teyzesi ve kendisinin yanına taşınmaya ve hayallerimizin peşinden birlikte gitmeye ikna etmeye çalışıyordu.

Ama Theo öldüğü gün hayallerim de öldü.

Ve eğer Brant'i geride bırakırsam, hayallerimden çok daha fazlası da ölecek.

Bildirimi kaydırarak açıyorum, ekranda farklı bir isim yanıp söndüğünde karnım çırpınıyor. Brant'ten bir mesaj.

Ağzım kurudu.

Brant: *İyi olmadığını biliyorum. Yalan söylediğini biliyorum ve bunu biliyorum çünkü seni bu dünyadaki herkesten daha iyi tanıyorum. Kalbini gözlerinde taşıyorsun Junebug ve kalbinin paramparça olduğunu görebiliyorum. Benimki de öyle. Theo için, seni terk ettiğim için ve dansta aramızda olanlar için. Bir cesaretle başlamış olabilir ama orada bitmedi. Bunu ikimiz de biliyoruz, ikimiz de olayın büyümesine izin verdiğimiz için sorumluyuz ve ikimiz de bunu tekrar yapmayı düşündük.*

Başka bir mesaj geldiğinde nefesim boğazımda düğümleniyor.

Brant: *Bunun seni korkuttuğunu biliyorum. Korktuğunu ve kafanın karıştığını biliyorum ama buna gerek yok. Bunu tekrar yapmayacağız. Bir anlık zayıflığım yüzünden hayatımdaki en önemli şeyi kaybetme riskini almayacağım. Bir düşüncesizlik, şu anda, bir muhakeme hatası olarak dosyalanabilir. Sadece bir anlık bir şeydi. Biz hâlâ aynı insanlarız. Ben hala Brant'ım, sen de hala June'sun.*

Yanaklarımdan yaşlar süzülüyor, yatağına sürünerek girdiğim ve kâbuslarımı kovması için çaresizce çırpındığım gece ona bu sözleri söylediğimi hatırlıyorum.

Brant: *Ben hâlâ seni her şeyiyle seven, senin tesellin ve cesaretin olmak isteyen ve son nefesinde sana en sevdiğin ninniye söyleyecek olan o çocuğum. O öpücüğün bir anlamı vardı ama her şey değildi. Bunu geride bırakacağız. Ondan daha büyük olacağız. Olmak zorundayız... çünkü zaten çok şey kaybettik.*

Son üç kelime ortaya çıkıyor ve ben yıkılıyorum.

Brant: *Seni seviyorum.*

Yatağıma yan yatarak yorganı çeneme kadar çekiyorum ve Aggie'yi sıkıca sarıyorum, kalbim hem rahatlama hem de korkuyla sıkışıyor.

Rahatlama çünkü bunu unutacağız. Korku
çünkü unutabileceğimizden emin değilim.

Bulanık gözlerle duvarımdaki mavi kuşa bakıyorum, o öpücüğü düşünüyorum, büyüttüğü kanatları ve onları nasıl kırpmaya çalıştığımı düşünüyorum.

Yükselemeyeceklerini fark ederek ve bilerek...

Yükselemeyebilirler...

Ama kırılmış kanatlar hala uçabilir.

OceanofPDF.com

BÖLÜM III

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ TRAJEDI

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDİ

OceanofPDF.com

"İLK FIDDLE"

June, 19 yaşımda

Mehir merkezinin diğerk ucundaki The Black Box adlı şık gece kulübünün önünde tekerlekler durur. Brant ana binanın dışında durmaktadır.

Kapılar, demir grisi tuğlalara yaslanmış, kedi gözü gözlüklü ve etkileyici bir vücuda sahip sevimli bir sarışınla gülüyor. Kadın o kadar çok gülüyor ki nefesini tutamıyor, avuçlarını siyah deri kaplı dizlerinin etrafında birleştirerek iki büküm oluyor.

Dudağımı ısırdım.

Pauly Marino, kuzeybatı Chicago banliyölerimize çöküş havası getirmeye kararlı bir şekilde birkaç ay önce lüks kulübü açtı - kulüpte ünlü DJ'ler, eflatun ışıklı bir bar, sıfırdan yapılan lüks mezeler ve... baş barmen olan kardeşim bulunuyor.

Brant halen Bistro Marino'da baş aşçı olarak tam zamanlı çalışsa da, hafta sonları Pauly'ye içki servisi konusunda yardım etmeyi ve bir kereliğine de olsa sosyal hayata katılmayı teklif etti. Bu pozisyon için gönüllü olduğunda şaşırmıştım, çünkü Brant'ın işi gücü yemektir. Ama görünüşe göre kokteyller ve mutfak çok da uzak değil. Brant her şeyin lezzet füzyonlarını yakalamakla ilgili olduğunu ve birini yapabiliyorsanız diğerini de yapabileceğinizi söylüyor.

Bu onun için iyi oldu.

Son zamanlarda daha mutlu; daha çok gülümsüyor, benimle şakalaşıyor. Dokunuşları ve sarılmaları, eskiden olduğumuz kişiye geri dönmek için savaştığımız o kasvetli sonbahar ve kış aylarında olduğu gibi şüphe ve parçalanma ile dolu değil.

Sonunda yeniden "biz" olmuşuz gibi hissediyorum ve bundan daha fazla heyecanlanamazdım.

Bu yüzden, onu şu anda iş arkadaşlarından biriyle kahkahalara boğulmuş, mutlu ve kaygısız görmenin neden midemin düğümlenmesine neden olduğundan emin değilim.

Aptalca davranıyorum.

Tuhaftlığı üzerimden atıp arabayı durduruyorum ve dışarı atlıyorum, sonunda Brant'in dikkatini çekiyorum.

Gözleri bar ışıklarının altında bana bakıyor. "June."

Bol kapüşonlu kazağım ve taytım, dağınık bir topuz yaptığım saçlarım ve yüzümü neredeyse hiç boyamayan makyajımla kendimi olabildiğince sıkıcı hissediyorum. Etrafımda dönerek bana mükemmel beyaz dişler ve sevimli, kırışık bir burun hediye eden sarışına kıyasla bir trol gibi görünüyorum.

"Oh, hey! Sen Brant'in kız kardeşi misin?" Açık sarı saçları keskin bir esintiyle savrulurken kahkahasının kalıntılarını silkeliyor. "Bana senin hakkında çok şey anlattı."

"İyi şeyler, umarım?" Hafifçe gülüyorum.

İşaret parmağını çenesine vuruyor. "İyi tanımla."

Brant dirseğiyle onu nazıkçe dürtüyor, nefesinin altında kıkırdıyor. "Hadi Neville."

Kıkırdıyor ve ona iki kat kuvvetle geri çarpıyor. Göz kırıyorum.

"Ack, özür dilerim," diye geveliyor, öne doğru zıplayarak elini uzatıyor.

"Tam bir spazım. Ben Sydney. Brant'in en sevdiği iş arkadaşı."

"En sevdiğim baş belası," diye şakayla karışık düzeltiyor.

Yanağımı çiğneyerek tokalaşmaya karşılık veriyorum ve gülümsemeye zorluyorum. İçime bir kıskançlık saplanırken gözlerim aralarında gidip geliyor -Brant şu anda çok mutlu görünüyor.

Ama yüzüne o gülümsemeyi yerleştiren ya da adımlarına o zıplamayı ekleyen ben değilim. Anlattığım bir fıkraya gülmüyor ya da benimle sevgi dolu şakalaşmalara katılmıyor.

Ve bunun neden acıttığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Saçmalıyorsun, June. Onun mutlu olmasından mutlu olmalısın.

Dönem.

Boğazımdaki anlamsız duyguyu temizleyerek ellerimi birbirine doluyor ve yerimde kıpırdanıyorum. Brant'e "Sen hazır olduğunda ben de hazırım," diyorum ve ona üretmek için çok fazla çaba sarf ettiğim minik bir gülümseme daha gönderiyorum.

Brant'in Highlander'ı alternatörü bozulduğu için Pazartesi gününe kadar tamirde kalacak, ben de hafta sonu şoförlüğünü yapmayı teklif ettim.

Bir an beni inceliyor, gözlerindeki sienna benekler sanki bende bir tuhafılık sezmiş gibi koyulaşarak umber rengine dönüşüyor. "Evet, ben iyiyim."

Sydney kollarını ileri geri sallayarak araya giriyor. "Ben de gidiyorum. Sürükleyici bir müstehcenlik kitabıyla randevum var ve benim titreşim-" Biraz hırıltılı bir sesle kendini tutuyor. "Canlı hayal gücü."

Brant gülüyor.

Ve elimde değil, ben de gülüyorum.

"İyi eğlenceler," diye kıkırdıyorum, geriye doğru volta atıyorum. "Sizinle tanışmak güzeldi."

"Aynen öyle." Dişlek bir sırıtışla bizi uğurladıktan sonra otoparka doğru ilerliyor.

Brant'in gülümsemesi yüzüme doğru dönerken devam ediyor, saçları her zamankinden daha koyu görünüyor. Neredeyse siyah. Ama gözlerinde bir daha göreceğimden emin olmadığım bir ışık vardı.

Başımı arkamda park halinde duran arabama doğru eğerek ona arabayı işaret ediyorum. "Hazır mısın?"

Başını sallıyor ve ikimiz de annemle babamın on dokuzuncu yaş günümde bana aldıkları eski sedana biniyoruz. Kilometresi yüksek ve Sharpies gibi kokuyor, ama kendi tekerlek takımım olduğu için minnettarım -çünkü kendi başıma bir tane satın almak için ihtiyacım olan paraya yakın hiçbir yere sahip değilim. Gerçekten utanç verici ama Broadway dansçısı olma hayallerim geçen yıl buruşup öldü ve üniversiteye gitmek için ayrılmak düşünmek bile çok acı vericiydi.

Bu yüzden, hayatımda ne yapmak istediğime tam olarak karar verene kadar kendimi meşgul etmek için birkaç devlet üniversitesi kursuna yazıldım ve bir yandan da haftanın dört günü Barnaby'nin lokantasında garsonluk yapıyordum.

Gerçekten acınası.

Lokantada daha fazla vardiya almayı ve Genevieve'in yanına taşınmayı düşündüm, o da liseden sonra yerelde kalmaya ve üvey kardeşiyle birlikte yaşamaya karar verdi. Ama o orduya katılıyor, bu yüzden bana onun yerini alıp kirayı bölüşmekle ilgilenip ilgilenmeyeceğimi sordu.

Öyleyim. Gerçekten öyleyim.

Ancak maaş çeklerim tamamen araba sigortasına, benzine ve cep telefonu faturama gidiyor ve geriye üç beş kuruşum kalıyor.

İç çekerek arabanın kapısını kapatıyorum ve anahtarlarımla oynayarak bir dakika sessizce oturuyorum. Fildişi sabunu ve nane bulutu küçük alanı dolduruyor ve bakışlarımı Brant'e doğru kaldırırken dudağımı kemirmeme neden oluyor. Çoktan bana bakmaya başlamıştı. Muhtemelen daha iki gün önce onunla plajda eğlenceli ve heyecanlı bir gün geçirdikten sonra neden bu kadar suratsız görüldüğümü merak ediyor.

O beni sorgulamadan önce, bir tutam saçımı parmağıma doladım ve "Onunla çıkmalısın" dedim.

Kaşlarını çatıyor, boynunu şaşkınlıkla hafifçe geriye atıyor. "Ne? Kim?"

"İş arkadaşın. Sydney."

Bunu neden
söylediğimden emin
değilim.

Kelimeler dudaklarımdan döküldüğü anda mide bulantısı beni ele geçiriyor.

Brant yutkunuyor, bana dönmeden önce bir an için öne doğru bakıyor. "Neden?"

Evet, June, neden?

"Çünkü... Wendy'den beri kimseyle çıkmadın. Yalnız olmalısın, değil mi?"

Koltuğunda kıpırdanıyor. "Ben iyiyim. Meşgulüm."

"Eğlenmeyi ve mutlu olmayı hak ediyorsun. Gençsin, iyi kalplisin, seksisin ve..." Neden onlardan birini seçtiğimi merak ederek kelimelerimi kekeliyorum.

Seksi.

Yutkunuyorum.

... Seksi mi?!

Bana göz kırpmıyor çünkü açıkça çıldırmışım. Bakışları kısa bir an için ağzıma kayarken adam elması boğazında sallanıyor. "Seksi olduğumu mu düşünüyorsun?"

Utançtan kızarıyorum, araç kükreyene kadar anahtarı kontağa sokuyorum. "Demek istediğim... o senin öyle olduğunu düşünüyor. Kesinlikle."

"Neden böyle düşündünüz?"

Telaşla tek yapabildiğim dikiz aynasını kendi yansımasına bakana kadar ona doğru çevirmek oldu. Sonra arabayı vitesine takıp yola çıkıyorum, yaşadığım aşağılanmayı geride bırakıp egzoz dumanında boğulmayı diliyorum.

Emniyet kemerini yanımdaki yerine takarken bir kahkaha patlıyor. Beni

yoklayacağından ve kızdıracağından eminim ama tek yaptığı bir ayağını
gösterge paneline dayamak ve konuyu değiştirmek. "Ee, karar verdin mi?"

Gen'in yanına taşınacak mısın, taşınmayacak mısın?" diye soruyor, ben radyoyu açıp bir şarkının utancımı bastırmasına izin verirken. "Ailenin evinden çıkmak senin için iyi olabilir. Bağımsızlığın tadına varırsın, bilirsin?"

Ana yola çıkarken ona kısa bir bakış atıyorum. Geçtiğimiz hafta sahilde battaniyelere yayılıp bulutları sayarken daha bağımsız olma arzumdan bahsetmiştik. "Şu an doğru zaman mı emin değilim. Düzenli bir maaşım yok."

"Zekice. Hâlâ gençsin."

"Genç ve hedefsiz, elbette."

"Tekrar dans etmeye başlayabilirsin." Brant dikkatini yolcu camından kaldırıp bana bakıyor. "Keşke yapsan."

Göğsüm nostaljiyle ağrıyor. Hayal kırıklığıyla. Çok değer verdiğim ve uğruna çok çalıştığım bir şeyden vazgeçtiğim için pişmanlık duyuyorum.

Yutkunarak başımı sallıyorum. "Belki bir gün. Astımım bunu zorlaştırıyor."

"Astımı olan pek çok kişi emek yoğun işlerde çalışıyor. Sadece dikkatli olmanız gerekiyor. Farkında olmalısınız."

"Sanırım."

"Bunu bir düşün, Junebug. Lütfen."

Özel lakabımın sesi kalbime bir gıdıklanma gönderiyor. Brant bunu eskisi kadar sık söylemiyor ve bunun pervasız öpüşmemizden kaynaklandığına eminim. Bu ismi masumiyetle bağdaştırıyor ve aramızda geçenler hiç de öyle değildi.

Tanrım, şu öpücük.

Olayın üzerinden bir yıl geçti ama hâlâ aklımdan çıkmıyor. Hala yapıyor.

Brant taşındıktan kısa bir süre sonra bana attığı mesajlardan beri bu konuyu açmadı, ben de açmadım. Sanırım asıl mesele de buydu, bunu geride bırakacaktık. Olanları kabullenip geride bırakacaktık.

Bizde de var.

Artık her şey daha iyi. Hatta iyi.

Brant haftada en az bir kez bize gelip aile yemekleri pişiriyor ve sık sık birlikte kahve içerek, orman koruma alanında bisiklet sürerek ya da sahilde uzanarak bire bir zaman geçiriyoruz. Ailemle derin bir bağ kurmuş olan Kip de zaman zaman aile barbeküleri için bize katılıyor.

O bile dudaklarımızın kilitlendiğinden, dillerimizin tattığından habersizdir.

Her zaman karmaşık olan tarihimizde sadece bir kırılmaydı.

En azından dış görünüş açısından.

Bunu arkamızda bırakmış olabiliriz, elbette... ama o beni takip etti.

Brant bana belli bir şekilde baktığında, gözleri kukuletalı ve ateşli olduğunda ya da bana veda ederken sarılırken bir vuruşta beni çok uzun süre tuttuğunda ya da yan yana yürürken parmak eklemleri benimkileri sıyırdığında, sabunlu kokusu beni baş döndürücü bir dumanla sardığında ara sıra ayak bileklerimi kemiriyor.

Bir iç çekiyorum ve hafifçe titriyor olmalı, çünkü Brant fark ediyor.

"İyi misin?" diye merak ediyor, orta konsola uzanıyor ve kucağında yumak haline gelmiş, boşta kalan elimi tutuyor. "Gergin görünüyorsun."

"Ben iyiyim." Ses tonum, neşeli görünmeye çalışmama rağmen gergin ve elim onun avuçlarının içinde sıcaklıkla titreşiyor. "Sadece her zamanki gibi kasvetli geleceğimi düşünüyorum."

Bir an tereddüt eder. "Biliyorsun, yapabilirsin..." Sesi kesiliyor Kapalı.

Apartman kompleksinin bulunduğu tanıdık sokağa döndüm. ona hızlıca bir bakış fırlattı. "Ne

yapabilirim?" "Boş ver. İyi bir fikir değil."

Kaşlarımı çattım. "Brant, söyle bana. Anlatmalısın."

"Ben sadece..." Koltuğuna yeniden yerleşiyor ve sert bir nefes üflüyor. "İstersen benim yanıma taşınabilirsin." diye bitirene kadar birkaç vuruş daha geçti.

Kalbim durdu.

Boğucu bir his göğsümden boğazıma doğru ilerliyor.

"Dediğim gibi, kötü bir fikirdi," diye toparlanmaya çalışıyor. "Düşündüm ki... bir yıl geçti, daha iyi bir yerdeyiz ve bağımsızlığın tadına bakmayı hak ediyorsun. Ama belki-"

"Hayır, haklısın." Yutkunarak başımı sallamaya başlıyorum. "Bunu düşüneneğim. Eğer eminsen."

Brant'in yanına mı taşınayım?

Brant... *oda arkadaşım* olarak mı?

Bu fikrin mantıksız mı yoksa garip bir şekilde ilgi çekici mi olduğundan emin değilim.

Hayatımızın büyük bir bölümünde aynı çatı altında yaşadık, dolayısıyla bu da çok farklı olmayacaktı.

İki ayrı yatak odası var.

Ayrıca, haftanın neredeyse her günü çalışıyor, bu yüzden birbirimizi zar zor görebiliyorduk.

Direksiyonu kavrayan elim, davet içimden süzülüp geçerken kaskatı kesiliyor. Brant diğer elimi bırakıyor, başının arkasını kaşıyor ve mırıldanıyor, "Evet, eminim."

Sitenin otoparkına girip arabayı durdururken hiçbir şey söylemiyorum. Hava yoğun ve ağır, nefes almaya bile yetmiyor, bu yüzden camımı açıp akşam esintisi içeri süzülürken birkaç derin nefes alıyorum.

Tam iyi geceler dilemek üzereydim ki Brant konuştu. "İçeri gelmek ister misin?"

Ona bakarken boğazımdaki yumru geri geliyor. Bana parıldayan duyguyu tam olarak tanımlayamıyorum ama farklı hissediyorum. *Yüklenmiş* hissediyorum.

Ela gözleri sessiz ay ışığında parlıyor, topraksı ve elektrikli. Evet demek istiyorum; çok ama çok istiyorum.

Ama şimdiden planlarım var.

Başımı sallayarak özür dilercesine gülümsüyorum. "Gelemem. Bu gece bir randevum var."

Brant sertleşiyor. Benden uzağa bakarken her şeyi kaskatı kesiliyor, kasları gerilirken boynundaki kordonlar genişliyor. Sessizce ön camdan dışarı bakıyor.

Cevap yok.

Bir yanıt almak için çaresizce kekelemeye başladım, "Yarın boşum-"

"Muhtemelen bunu söylememeliyim ama başka bir adamın sana elini sürmesi düşüncesi beni öldürme sınırına getiriyor."

Neredeyse boğuluyordum.

Başımı ona doğru eğerek bakışlarını üzerimde gezdirmesini izliyorum, gözleri tekrar benimkilere kaymadan önce çenesi seğiriyor. Tehlikeli bir nefes aldım ve "Bir tane daha mı?" diye ciyakladım.

Bir vuruş geçti. "Ne?"

"*Başka bir* adam dedin. Senden başka birini mi kastettin?" Aman Tanrım.

Bunu ona sorduğuma inanamıyorum. Bu gece benim neyim var böyle? *Sil! Sil!*

Sil!

Çenemi göğsüme doğru eğip Latince ilahi söylemeye başlasam mı diye düşünürken yanaklarım utançtan alev alev yanıyor, belki de yer yarıp beni yutar.

Orada oturup gözlerimi kapatıp dudağımı ısırırken sessizlik dehşet verici. Beni azarlamasını, bana gülmesini ya da aptal bir kız olduğumu söylemesini bekliyorum.

Sessizlik dayanılmaz bir hal aldığında, avuç içlerimi ısınmış yanaklarıma bastırarak ürpertici bir nefes alıyorum. "Tanrım, özür dilerim. Bu gerçekten

."

"Evet." Sesi alçak ve boğuk. Başımı kaldırdığımda bana bakıyor, gözleri vahşi bir korla parlıyor. "Ben de bunu kastetmiştim."

Boğazım daralıyor ve kumla doluyor. Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyorum. Nasıl tepki vereceğimi. Neyse ki Brant ağır bir iç çekişle gerginliği kırıyor ve çenesini ovuşturarak başka tarafa bakıyor. "İyi geceler," diye mırıldanıyor, emniyet kemerini çözüyor ve kapı koluna uzanıyor. "Bu hafta uğra. Bizim için yemek yaparım."

Hızlıca başımı salladım. "Tamam. Elbette."

İki elim direksiyonun etrafında kıvrılmış, omurgam dik, göğsüm ağırlıklarla dolu bir şekilde otururken bir heykele dönüşmeye çok yakınım. Brant arabadan inip arka tarafa doğru ilerlerken ve sürücü tarafında dururken ayakkabıları çakılların üzerinde çıtırdıyor. Onu periferimde görüyorum; tereddüt ediyor, bir sonraki hamlesini tartışıyor.

Sonra göz açıp kapayıncaya kadar yanıma geliyor ve açık pencereden içeri eğiliyor, elini uzatıyor, ben başımı çevirip göz göze gelinceye kadar yüzümü kavırıyor. "Teklifim hâlâ geçerli. Benimle taşınma konusunda" diyor nazikçe, başparmağı çenemi okşuyor. Dudaklarında bir gülümseme fısıldıyor ve gözleri gerçek bir şefkatle parlıyor. *Sevgiyle*. "Bu gece güvende ol. Senin için endişeleniyorum."

Zavallı bir sızlanmadan daha fazlasını söyleyemeden geri çekiliyor ve uzaklaşıyor.

Dairelerin içinde kayboldu ve ben göğsümü tutarak, bu kadar belirsiz olmamayı dileyerek kalakaldım. Keşke endişelenmeseydi.

Gerçek şu ki, endişelenmesine gerek yok. Benim randevum ölümlerle.

Ertesi Cumartesi, çantalarım dolu ve kalbim endişeli bir şekilde yatak odamın etrafında volta atıyorum.

Bu gece için planlarımız vardı.

Brant'e onunla bir konu hakkında konuşmak istediğimi söyledim ve gece kulübündeki işinden çıktıktan sonra geç bir akşam yemeği yemeye karar verdik.

Son mesajını beklemiyordum.

Brant: *Hey Junebug, bunu yaptığım için üzgünüm. Sydney'nin kız kardeşinin acil bir işi çıktı ve onu ekmesi gerekti, ben de bu gece Syd'i eve bırakmayı teklif ettim. Yemeğimizi yeniden planlayabilir miyiz? Beni beklemene gerek yok.*

Taradığımda, içim anında korkunç ve çirkin bir hisle doldu.

Beni beklemene gerek yok. Bu gece kalacağının şifresi. Bu seks için bir kod.

Ve lanet olsun, ona yapmasını söyledim. Onunla çıkmasını söyledim.

Dolayısıyla, şu anda organlarımın boğulduğunu ve toz haline geldiğini hissetmeye kesinlikle hakkım yok. Bu utanç verici. Zayıf ve acınası.

Peki ne için?

Neden böyle hissediyorum ki?

Brant mutluluğu biriyle bulmayı hak ediyor. Onun üzerinde hiçbir hakkım yok, her ne kadar bana çok derin ve her şeyi tüketen bir şekilde bağlıymış gibi hissettirse de. Onu nefes almayı sevdiğimden daha çok seviyorum. Kalbimdeki her çukuru ve yarığı biliyor ve her birinin oraya nasıl geldiğini de biliyor. Gözyaşlarımın tadına baktı ve korkularımı susturdu.

Ama o benim değil.

Kıskanmak için bir nedenim yok.

Yine de, cep telefonumu arka cebime sokarken sıcak gözyaşları gözlerimi kesiyor.

Ben de ikiyüzlüyüm çünkü Noel tatilinde Celeste ailesini ziyaret etmek için şehre geldiğinde bir adamla öpüştüm. Bir tatil partisine ev sahipliği yaptı ve ben de kuzeni Aaron'la üst kattaki banyoda öpüştüm.

Keyifli değildi.

Dili özensiz, elleri beceriksizdi.

Kızarmış balık gibi kokuyordu.

Parmaklarını iç çamaşırama sokmaya çalıştığı anda onu ittim ve regl olduğum yalanını söyledim.

Gerçek şu ki, ben bu işin içinde değildim. Olmaya çalıştım ama Balo'dan beri vücudum erkeklere eskisi gibi tepki vermiyor; duygusallığım kül oldu.

Kırıldım.

Yatak odamın kapısı çalınıyor ve beni korkutuyor. Gözyaşlarımın kalıntılarını yanaklarımdan siliyorum ve kapıyı açmak için hareket ediyorum.

Annem diğer tarafta, içine kalem sıkıştırılmış tipik dağınık topuzunu ve beyaz bornozunu giymiş bir şekilde duruyor. Gözleri odanın ortasında duran gece çantalarına kayıyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Ben, um..." Saçlarımı bir yana savurarak telaşlanıyorum. "Sana biriyle kalmayı düşündüğümü söylediğimi hatırlıyor musun?"

Kaşlarını çattı. "Evet. Bana Genevieve'in senden yanına taşınmanı istediğini ama bunu karşılayamayacağını söylemiştin."

"Doğru. Yapamam... o yüzden başka biri teklif etti." "Anne Kaşı" kalkıyor.

Dudağımı ısırdım. "Brant teklif etti."

"Brant?" Annem bornozunun bağlarını çekiştiriyor, sonra kollarını kavuşturup kapı pervazına yaslanıyor. Mavi gözleri şaşkınlıkla parlıyor. "Bu ne zaman oldu? Neden bavulların çoktan hazırlandı ve ben bunu şimdi duyuyorum?"

Çünkü dramatik ve düşüncesiz davranıyorum. "Yumuşak bir geçiş olup olmadığını görmek için sadece birkaç gece kalacağım. Gitmeden önce seninle konuşacaktım."

Annem her zaman bir şeylerin doğru olmadığına dair esrarengiz bir hisse sahip olmuştur. O buna annelik sezgisi diyor, ben ise daha çok voodoo ya da büyücülüğe meyilliyim.

Bir sürü kristali var ve en sevdiği film *Pratik Sihir*. Marty Buchanan'ı dut ağacının yanında öptüğümde anladı.

Anında. Brant'e olan öfkemi serbest bıraktıktan sonra içeri girdim.

Kanepede dönüp durdu, o meşhur kaşını kaldırdı ve bana erkeklerle öpüşmek için çok genç olduğumu söyledi.

Buzun içine düştüğümde, o biliyordu. Olayın olduğu anda teninin soğuduğunu ve kanının donduğunu söyledi. Takıntılı bir şekilde babamı aradı, korkunç bir şey olduğunda ısrar etti.

Balo gecesi... biliyordu.

Annem bana bütün gece, ön kapıdan çıktığımız andan itibaren göğsünde bir sızı olduğunu söyledi. Akşam yemeğini hazmedememiş. Tıg işine konsantre olamamış.

Brant'ten o telefonu alana kadar bütün akşam kucağında cep telefonu ile kanepede oturdu. Dansta astım krizi geçirip yere yığıldıktan sonra hastanede olduğumu haber veren telefon.

Yine de Theo'yu hiç beklemiyordu.

Sadece *bir şeylerin* yanlış olduğunu biliyordu. Şu anda olduğu gibi.

Bir şeyler.

Dudakları konsantrasyonla büzüşüyor, sanki beyin dalgalarını zihninden çekip çıkarmaya ve büyücülüğüyle onları parçalara ayırmaya çalışıyor.

İyi şanslar anne. Ne düşündüğümü bile bilmiyorum.

Beni anlayamayınca ağır ağır iç geçiriyor. "Telaşlı görünüyorsun. Bana söylemediğin şey ne?"

Umarım lazer ışıklı gözleriyle içimdeki ruha ışık tutmuyordur, çünkü şu anda o öpücüğü tekrar tekrar, detay detay canlandırıyorum. Yanaklarım hainler gibi kızarıyor. "Yok bir şey anne. Seninle konuşmak için aşağı iniyordum ve gergindim. Onaylamayacağını düşündüm."

"Neden onaylamayayım ki? O senin kardeşin."

Bocalıyorum. Ona patavatsızlığımızı ima etmeyecek bir cevabım yok, bu yüzden Brant yerine durumun kendisine odaklanıyorum. "Kendini terk edilmiş hissetmeni istemedim. Eğer gidersem, sadece sen ve babam kalırsınız ve ikinizi de bu sessiz evde yalnız düşünmek kalbimi acıtıyor."

Kendi sözlerim içime işlerken gözyaşlarım gözlerimi örtüyor.

Annem sempatik bir gülümsemeyle kapı çerçevesinden kalkıp bana doğru geliyor ve saçlarımı kulağımın arkasına kıvrıyor. Kendi saçları da salonun yapay ışığı altında gümüş ipliklerle parlıyor. "Bütün kuşlar eninde sonunda yuvayı terk etmek zorundadır, June. İyi zaman ya da doğru zaman diye bir şey yoktur. Sadece kanatları hazır olduğunda uçarlar."

Bakışlarımı şifonyerimin üzerindeki mavi kuş tuvaline kaydırıyorum ve başımı sallayarak burnumu çekiyorum.

"Durumu anlamak için birkaç gün ayırın, eğer uygunsa babamla konuşurum ve eşyalarınızı taşımanıza yardımcı olabiliriz."

"Emin misin?"

"Eminim." Annem kolunu indiriyor, gülümsemesi hâlâ yerinde. "Eğer biriyle kalacaksan, bunun Brant olmasından memnunum. O her zaman senin iyiliğini düşünmüştür."

Elim, Brant'in dairesinin yedek anahtarlarından birinin bulunduğu kapüşonlu ceketimin cebine giriyor. Diğer annem ve babamda.

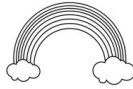
Anneme gergin bir gülümseme gönderiyorum, anahtarı sıkı bir yumrukla kavriyorum. "Tamam... teşekkür ederim," diyorum ona, geriye doğru adım atıp kıyafetler ve banyo malzemeleriyle tıka basa dolu iki çantamı almak için eğilerek. "Babam trivia gecesinden eve döndüğünde, benim için onu bilgilendirebilir misin? Yarın uğrayıp onunla konuşacağım."

"Elbette, tatlım." "Seni seviyorum."

O da aynı duygularla karşılık veriyor ve eşyalarımı toplamam için yanımdan ayrılıyor. Odadan çıkmadan önce kısa bir süre tereddüt ediyorum, gözlerim mavi kuş tablosuna kayıyor.

Dudaklarımı dişlerimin arasında sıkıyorum.

Sonra duvardan alıp çantalardan birine tıktırıyorum.

İki saat.

Brant'in oturma odasındaki parlak mavi kanepede iki saat oturduktan sonra şingirdayan anahtarların sesi beni ayağa kaldırıyor ve karnıma bir kelebek kolonisi gönderiyor.

Kızacak mı?

Beni gördüğüne sevinecek mi?

Onun yanına taşınmaya karar verdiğimi henüz bilmiyor. Bu akşamki yemekli toplantımızın amacı buydu.

Yorgun bir iç çekişle eşikten geçip arabasının anahtarlarını tezgâha fırlatmasını ve ayakkabılarını çıkarmasını endişeyle izliyorum. O yapmıyor

İlk başta beni fark etti - kız kardeşinin tek gecelik bir ilişkiden eve döndükten sonra oturma odasında duracağını düşünmek için hiçbir nedeni yoktu.

Avuçlarım terlemeye başladı.

Brant girişte bir an duraksıyor, yanlardan daha kısa kesilmiş ama tepesi vahşi ve evcilleşmemiş siyah saçlarını karıştırıyor. Hafif kıvırcık. Orada durmuş, iki çift ayakkabıya ev sahipliği yapan küçük fildişi fayans parçasına bakarken yorgun görünüyor.

Boğazımı temizliyorum.

Başını kaldırıyor, loş ışıkta gözlerini kısıyor, sonra varlığımı fark edince gözleri açılıyor. Nefesini içine çekiyor ve bakışıyoruz.

Birbirimize sessizce bakıyoruz, kalbim boğazımda.

Kalbim onun ellerinde.

"June?"

Brant adımı bir soru gibi soruyor, sanki benden başka biri olabilirmiş gibi. "Merhaba."

"Merhaba," diyor usulca. Kendini sersemlikten kurtarıyor, yavaş adımlarla ilerliyor ve saçlarını yeniden karıştırıyor. "Ne... Burada ne yapıyorsun?"

Ağzımı siliyor.

O ağzı onun ağzında hayal edince karnım zonkluyor. "Cevabım evet."

"Cevabınız?" Bir adım daha ileri. "Neye?" "Senin yanına taşınmaya."

Bakışlarını aşağıya ve sola doğru indirdiğinde, sonunda hala fermuarlı ve dolu olan gece çantalarını görüyor. Hâlâ izin bekliyor. Yutkunuyor ve tekrar bana bakıyor. "Tamam. Tamam."

"Tamam mı?" Dudağımı ısıriyorum, tırnaklarım avuçlarımın üzerinde küçük hilaller bırakıyor. "Habersiz geldiğim için kızgın değil misin?"

"Her zaman bekleriz."

Ona doğru birkaç kararsız adım atarken boğazım iğne yutmuşum gibi hissediyor. "Ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum," diyorum. "Yemekte."

Gözlerinde bir suçluluk parıltısı beliriyor ve başını eğiyor. "Bunun için özür dilerim. Seni bekletmek istememiştım, sadece onu eve bırakmak zorunda hissettim ve-"

"Onunla seks yaptın mı?" Ağzımdan kaçırđım.

Yanaklarım sıcaklıkla dolup taşarken hava odayı terk ediyor.

Dizlerim titriyor, sabit durmakta zorlanıyorum. Göğsüm karıncalanma endişesiyle uğulduyor.

Soru, mobilyasız alçı duvarlarda yankılanırken Brant sessiz kalıyor, gözleri üzerime yerleşirken çenesi tekrar yukarı kalkıyor. Cevap vermesi sonsuza kadar sürüyor. "Hayır. O kadar ileri gitmedi."

"Sen... sen mi durdurdun?"

Acınacak haldeyim. Onun cinsel fetihleri beni ilgilendirmez.

O. Benim. Kardeşim.

Dudaklarını dişlerinin arasına alıp başını sallıyor. "O yaptı."

Kıskançlık içimde gürlüyor - tüm insani duygular arasında en iğrenç, en zehirli olanı. Ellerim yumruk olurken gözlerimden yaşlar akıyor.

"June..." Endişeli gözlerinden yayılan endişeyle üzerime geliyor. "June, konuş benimle. Kalbini yerinden sökmüşüm gibi görünüyorsun."

Alt dudağım titriyor, bu yüzden başımı ileri geri sallayarak onu çığnıyorum.

"Anlamıyorum," diye mırıldanıyor Brant, ayak parmağımıza kadar yaklaşıyor. Elini kaldırıyor, parmak eklemleri kızarmış yanağımı sıyırıyor. "Yapmamı sen söyledin. Onunla çıkmam gerektiğini söyledin."

"Biliyorum... yapmalısın. Özür dilerim." Ne diyeceğimi ya da bu saçma tepkiyi nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Tek düşünebildiğim ondan kaçmak. "Gitmeliyim. Böyle ortaya çıkmak istememiştim. Kabalık ve küstahlık ettim."

Dokunuşundan uzaklaşarak etrafından dolanıyorum ve ön kapıya doğru ilerliyorum. Çantalarımı almadım ama onlar için geri geleceğim. Sorun değil.

Sadece gitmem gerek.

Kapıya ulaştığımda pirinç tokmağı çevirip çekerek açıyorum, koridora fırlamaya ve bu karmaşadan kaçmaya hazırlanıyorum.

Ancak başımın hemen üzerindeki kapıya bir elin çarpıp kapıyı kapatmasıyla kısa sürede duruyorum. Keskin bir nefes alıyorum. Tam arkamda, göğsü sırtımda fısıldayarak beni içine hapsediyor. Sertçe yutkunarak, "Brant..." diye ciyakladım.

Etrafımızda elektrik tıslıyor.

Elim kapı kolunu sıkıyor, rahatlamaktan çok denge sağlamak için.

Brant eğiliyor, dudakları kulağımı okşuyor ve omurgama bir ürperti gönderiyor. "Başka biriyle seks yapma düşüncemin seni neden rahatsız ettiğini söyle bana."

Kesik kesik bir nefes daha alıyorum.

Bana karşı aynı hızda duruyor, sıcaklığı aşırı ısınmama neden oluyor.

"Başka?" Dudaklarımı yalayarak mırıldanıyorum. Kelime titrek çıkıyor. Her şey titriyor. "Benden başka biri mi demek istedin?" Bir iç çekiş onu terk eder. Kulağa istek ve özlem gibi gelen bir iç çekiş. Gitmeliyim gibi bir iç çekiş.

"Evet," diye fısıldıyor, başı yukarı kalkıyor. Birkaç saniye daha geçtikten sonra tekrar üzerime geliyor ve alnını başımın tepesine yaslıyor. "Ben de bunu kastetmiştim."

Uzun bir süre o pozisyonda kalıyoruz, eli üstümdeki ahşap kapıya dayanmış, vücudu öne doğru eğilmiş, sert gövdesi ve nane kokusuyla beni örtüyor. Nefesleri enseme gıdıklıyor, saçlarımın uçuşmasına ve dans etmesine neden oluyor.

Emri havada asılı duruyor ama buna verecek bir cevabım yok.

Sadece acı gerçek: *Bilmiyorum.*

Brant sonunda uzaklaşıyor, elini kapıdan çekip bir adım geri atıyor. Avuç içim hâlâ kapı kolunun etrafında, nemli ve titriyor.

Tekrar iç geçiriyor, bu sefer bir yenilgi havasıyla. "Kal."

Bu kelime içimde yankılanıyor.

Beni çelişkide bırakıyor.

Beni sarsıyor.

Elimi topuzdan çekmeme ve muhtemelen söylememem gereken o tek kelimeyi söylememem neden oluyor: "Tamam."

Ben kalıyorum.

Ve acaba hiç gidecek miyim diye merak ediyorum.

YIRMI SEKIZINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

"ÖNCE HAK ET, SONRA ARZULA"

Brant, yaş 25

"**L** omuz savaşı oynayalım." Yüzü su damlacıklarıyla parlıyor, uzun saçları sıırıslıklam ve sırtından aşağı dökülüyor. June'un kolları havuzun kenarında, çenesini havuzun kenarına dayamış, bana çarpıcı bir gülümseme gönderiyor.

Etrafımda kaynaşan bir deniz dolusu insan olmasına rağmen bana burada tek ben varmışım gibi bakmasını görmezden gelmeye çalışıyorum. "Tavuk dövüşü mü demek istiyorsun?"

"Hayır... omuz savaşları. Bilirsiniz, biri sizin omuzlarınızda başka birinin omuzlarında başka biriyle savaşıırken."

"Yani, bir tavuk dövüşü."

Kip ahşap çim sandalyesinde yanımda konuşuyor, birasını yudumluyor. "Bu bir tavuk dövüşü."

"İkiniz de çıldırmışsınız," diyor June, sudan atlayıp çimlerin üzerinde bana doğru gelirken. "Bu kelimenin tam anlamıyla omuzlar üzerinde verilen bir savaş. Tavuk falan yok."

O yaklaşırken kaslarım kilitleniyor, üzerinde sadece pembe puantiyeli bir bikini var, su damlacıkları teninden aşağı süzülüyor ve bir ay ışığı gibi parlamasına neden oluyor.

Biramı yudumluyorum.

Kip bizi yeni yerinde bir havuz partisine davet ettiğinde, restoran ve kulüp arasındaki yedi günlük çalışma süremden hoş bir erteleme oldu.

Cumartesi günü tatil mi? Bugünlerde neredeyse hiç duyulmamış bir şey, ki bu hiç de kötü bir şey değil. Yorgunluktan bitap düşene kadar çalışmak aklımı başımda tuttu. İlerlememi, her seferinde bir çikolatalı sufle ve limonlu martini ile ilerlememi sağladı.

Ancak ayakta geçirdiğim uzun saatler beni zorluyordu, bu yüzden Pauly hafta sonu izin yapmamı istediğinde alçakgönüllülükle kabul ettim. Faturalarım ödendi, tasarruf hesabım büyüyor ve dürüst olmak gerekirse hayır demek için iyi bir neden düşünemedim.

Özellikle de bugün, yaz sonu güneşi sıcak ve parlak bir şekilde parlarken, müzik ve kahkahalar bana serenat yaparken ve yakın arkadaşım Kip yanımda oturmuş bana son uyuşturucu baskını hakkında bilgi verirken.

Izgara sıcak.

Bira soğuk.

Ve bir de June var.

Bikinisinin içinde.

Sırılsıklam saçlarını savururken kendi mükemmelliğinin farkında değilmiş gibi görünüyor, açık teni acımasız güneşin altında pembeleşmeye başlamış bile.

Kip telefonunu çıkarmış, başını eğmiş, amaçsızca geziniyor.

Güzel.

Ona aval aval bakarken yakalasaydım muhtemelen sopayla döverdim.

Biramdan bir yudum daha alarak gözlerimin onun yüzünün altına kaymasını engellemeye çalışıyorum. "Neden öyle dendiğini bilmiyorum. Sadece öyle."

"Peki, oynamak ister misin? Sen ve ben, Kip ve Celeste'e karşı."

Kip kafasını kaldırır. "Oh... uh, ben iyiyim. Sanırım on yıl kadar önce yaşlandım."

Celeste ailesiyle ilgili bir iş için iki haftalığına şehirde olduğundan June onu bizimle birlikte havuz partisine davet etti. Kızlar içmediği sürece Kip için sorun yoktu.

Başımı sallıyorum, Kip ile aynı fikirdeyim ama tamamen farklı nedenlerden dolayı. June'un küçük bikini altıyla omuzlarımın üzerinde kıvrınması kulağa felaket gibi geliyor. "Üzgünüm ama ben de pas geçeceğim."

"Hiç eğlenceli değilsin. Ne dersin-" June klor ve hindistan cevizi güneş kremi kokarak bana yaklaşıyordu ki Celeste havuzun kenarından dikkatini çekti.

"Hadi kurulanalım ve yiyecek bir şeyler alalım!" diye sesleniyor, her iki elinden birer plaj havlusu sarkıtarak.

June dudağını ısıyor, bana olması gerekenden daha fazlasını içeren hızlı bir bakış atıyor, sonra diğer yöne dönüyor. Kip'in kaçınılmaz yorumlarına yol açacak şekilde hareket edişinden etkilenmiş bir halde bir süre daha süzülüşünü izlemekten kendimi alamıyorum.

"Nasıl gidiyor?" diye mırıldanıyor birasının ağzından.

Boğazımı temizleyerek çim sandalyede arkama yaslanıyorum ve kendi şişemi parmaklarımın arasında çeviriyorum. Beyaz tişörtü ve mayosuyla ona bakıyorum, bakırımsı saçları daha da uzamış ve öğleden sonra güneşiyle daha da belirginleşmiş. "Hiçbir yere gitmiyor," diye yalan söylüyorum.

Şimdiden çok ileri gitti.

Kaşları şüpheyile kalkıyor. "Polis olduğumu biliyorsun, değil mi? Aldatmacayı bir mil öteden fark edebilirim."

"Hiçbir şey olmadı."

Başını sallıyor, sonra bir yudum daha alıyor. "Buna inanıyorum."

İç çekerek, hızla ısınan biramı gömme bardak tutucuya yerleştiriyorum, gözlerim ince beline renkli bir plaj havlusu saran June'u takip ediyor. Gökkuşağı desenli olanı seçmişti. "Geçen hafta yanıma taşındı."

"Ciddi misin sen?"

"Evet, ciddiyim," diye mırıldanıyorum, bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu zaten biliyordum. Geçtiğimiz yıl boyunca sığ sularda güvenle yüzerken, aptallık ve zayıflığın beni derin sulara ittiğini ve şimdi çırpındığımı zaten biliyordum. "Bağımsızlığın tadına bakmak istedi, ben de teklif ettim."

"Bağımsızlık. Doğru." Başını eğdi, dudakları düşünceyle büzüldü. "Ateşle oynuyorsun, Brant. Ve eğer yanmak istiyorsan, yan, ama bu alevler yayılacak... etrafındaki şeylerin yanmasına da izin vermelisin."

Yutkunuyorum. "Karmaşık bir durum."

"Yangın oldukça basittir. Bir kibrit çakarsınız ve her şey yanıp kül olur."

June saçlarına biraz daha su sıkarken bakışlarım onun üzerinde kalıyor, sonra Celeste ile birlikte evin yan tarafında kayboluyor.

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum.

Ve duygularımı bastırmaya, bununla dişe diş mücadele etmeye, bu her neyse ondan daha güçlü olmaya *çalıştım*. Çocukluk psikoloğum Dr. Shelby ile tekrar görüştüm, tavsiye almayı umuyordum. Yol göstermesi için.

Bana "Gözden ırak olan gönülden de ırak olur, eğer bunu yapamıyorsan gözünü başka bir şeye dik" dedi.

Ben de denedim.

June bunu denemem için beni *cesaretlendirdi*... Ben de denedim. Sydney'i öptüm. Sydney'i öptüm, bunun muhtemelen daha fazlasına yol açacağını biliyordum; onun bu hastalık için mükemmel bir tedavi olabileceğini biliyordum.

Wendy'yle son kez birlikte olduğum, berbat duygularımı gün ışığına çıkardığı gecedен beri bir kadınla birlikte olmadım. *Yıllardır* seks yapmadım çünkü aşık olmamam gereken birine aşığım. Sahip olamayacağım birine.

Ve bu sağlıklı değil.

June biriyle çıkıyor ve bu durum içimi parçalamıyor desem yalan olur. Her Cumartesi akşamı bana söylemediği gizemli bir adamla gecenin karanlığında kayboluyor, muhtemelen Wyatt'a yaptığım gibi onu bulup kapısına dayanmamdan korkuyor.

Geçerli.

Muhtemelen seks yapıyordur.

Muhtemelen benim dışımda biriyle çılgınca, müstehcen bir seks yapıyordur ve bu düşünce beni bu kadar rahatsız etmemeli.

Kip, sinirlerime dokunduğunu hissederek düşüncelerimi yarıda kesiyor. "Hey, şu anda her neredeyse, seni oraya göndermek istememiştım." Omzuma hafifçe dirsek attı. "Sizi destekliyorum. İkinizi de. İstenmeyen tavsiyelerimi ister kabul edin ister etmeyin, ikiniz de yetişkinsiniz ama dikkatli olmanızı istiyorum, tamam mı?"

Ona baktım. "Evet, seni duyuyorum."

"Zaten çok şey kaybettiniz ve daha da kaybettiğinizi görmekten nefret ediyorum." Aklıma Theo geliyor.

Son sözleri.

Ölüm kutsaması.

Bu anıyı hatırlayınca göğsüm sıkışıyor ve başımı sallarken acı dolu bir nefes alıyorum. "Biliyor musun, keşke sana bunun sadece geçici bir saplantı, sapkın ve geçici bir şey olduğunu söyleyebilseydim... kaşımak istediğim bir kaşıntı," diyorum ona, ses tonum alçak ve sert. "Bu beni sapkın bir sürüngen yapar mıydı? Muhtemelen. Ama en azından şu anda olduğu kadar acıtmazdı, ona umutsuzca aşık olmak, ondan *başka* kimseyle bir gelecek görememek... bekar bir erkek olarak normal, sağlıklı bir hayat yaşayamamak çünkü zaten dokunamadığım birine aitim."

Duygularım sel gibi akarken boğazımda bir yumru oluşuyor.

Kip'e baktığımda o da bana bakıyordu. Kaşları birbirine kenetlenmiş, çenesi benzer bir duyguyla titriyor. Sözcüklerim işliyor,

havada asılı duruyor, etrafımızdaki amaçsız konuşmalardan ve yetmişlerin müzik listesinden daha yüksek sesle çalıyor.

"Gerçek adım Kip değil," diyor sonunda.

Bu cevabı beklemediğim için kaşlarımı çatıyorum. Göz kırıyorum.

"Ne?"

"Ben Lance. Lance Kipton." Uzaklara bakıyor, gözlerini çıplak ayaklarımızın altındaki çimlere sabitliyor. "Polis olmadan önce ruh sağlığı vaka yöneticisi olarak çalışıyordum. Farklı psikiyatri birimlerini, madde bağımlılığı kliniklerini, evde bakımı ziyaret ederek çok fazla nöbet tutuyordum. Sık sık ziyaret ettiğim bir hastane vardı... ve o hastanede bir kadın vardı. Bir hemşire." Tuhaf bir şefkatle gülümsüyor. "Adı Elloine'di, güzel isim, değil mi?"

Ellerimi kucağımda birleştirip ona küçük bir baş selamı veriyorum.

"Her neyse... Bana Kip derdi. Neredeyse o hastaneye gitmeyi arzuladığım kadar arzuladığım bir lakap. Elbette çok güzeldi. Kömür renginde siyah saçları ve soluk yeşil gözleri vardı. Bir yumuşaklığı vardı.

-Sadece saklamak ve korumak istediğiniz bir aura. Hastalar ona çekilirdi, personel ona çekilirdi... ve ben de öyle."

"Sen... ona aşık mı oldun?" Ses tonundaki eziyet imasını fark ederek çıkarımda bulundum.

Başını sallıyor. "Başardım. Kolayca. Zahmetsizce," diyor. "Ne yazık ki, ondan sonraki her şey başka bir şeydi. O evliydi."

"Kahretsin."

"Evet," diye mırıldanıyor Kip, dilini dişlerinin arasında gezdirerek. "Tacizci bir orospu çocuğuydu, bu yüzden benim olmayan bir kadınla ilişkiye girmek için bana bir tür izin verdiğini hissettim. Sahip olamayacağım bir kadınla. O sınırların dışındaydı... Yasaktı."

Bana dikkatle bakıyor ve aramızdaki ilişki derinden hissediliyor.

"Ama biz aşık olduk. Delicesine aşık olduk ve bir kez başladı mı, durdurmak gerçekten çok zor." Kip bir an sessiz kalıyor, işaret parmağını bira şişesine vuruyor, kasları geriliyor ve seğiriyor. "Sana ailemin yıllar önce bir tekne kazasında öldüğünü söylemişim. Bana yeni bir amaç, yeni bir yön veren ve beni polis olmaya iten şey buydu. Adalet istedim. Buna ihtiyacım vardı... ve sadece onlar için değil." Bana doğru baktı, gözleri derin bir acıyla parlıyordu. "Onun için de. Elloine için."

Sözleri içime yerleşip beni ürkütücü bir farkındalığa sürüklerken nefesim kesiliyor. "Teknede miydi?"

Kip dudaklarını dişlerinin arasına alarak gözyaşlarını tutuyor. "Evet, öyleydi. Benim teknemdi ve o gün Elloine'i ailemle birlikte suya götürüp onlarla tanıştırmıştım." Başını eğerek gözlerini kapatıyor. "Bir yangın

motorun yanında patlak verdi. Dedektifler bunu şüpheli buldular. Kurcalama kanıtı keşfettiler. Kundaklama kokuyordu ve bunu yapanın onun boktan kocası olduğunu biliyordum. *Biliyordum...* ama bunu asla kanıtlayamadım ve dava kapandı" diyor. "Hayatta kalan tek kişi bendim."

Tanrım.

Kalbim kederle çarpıyor. Kip çok şey kaybetti, tam anlamıyla cehennemini yaşadı. Elimi yüzümde gezdiriyorum, hikâyesi içimde yankılanırken derin bir iç çekiyorum, sap gibi yapışıyor. "Tanrım, çok üzgünüm. Hayal bile edemiyorum."

"Evet... hayal bile edilemeyecek şeyleri yaşadığımı hayal etmek zor," diye yanıtlıyor dudağını ısırıp başını sallayarak. Bir dakika daha düşündükten sonra tekrar bana bakıyor. "Yani... sana dikkatli ol dediğimde, bunu kendi çok yakın ve çok trajik deneyimime dayanarak söylüyorum - gerçekten çok dikkatli ol. Bu ihtiyacı, tüm iyi nedenleri küle çeviren o her şeyi tüketen ateşi anlıyorum. Ben de oradaydım, alevlerin tam ortasında."

"Ama aynı zamanda her şey yandığında ve yıkıcı harabenin ortasında yapayalnız kaldığınızda, geriye kalan tek şey is, çıra ve yükselen duman olduğunda da oradaydım. O dumanı soludum. Boğuldum. Ve sizin durumunuzun da aynı olduğunu söylemiyorum... Kaderinizde trajedi olduğunu söylemiyorum." Ağzında bir gülümseme beliriyor, acının içinde küçük bir empati izi. "Sadece, arkadaştan arkadaş, yanlış kişiyi sevmekten daha kötü şeyler *olduğunu* söylüyorum."

Ona bakıp bekliyorum, midem düğüm düğüm oluyor.

"Ve bu onları kaybetmek demek."

Bir saat boyunca Kip'in sözleriyle oyalanıyor, hamburgerimi didikliyor ve Kip'in arkadaşları ve iş arkadaşlarıyla akılsızca takılıyordum ki June'u Celeste ile birlikte yemek almaya gittiğinden beri görmediğimi fark ediyorum.

Kızlar da benimle geldi, yani buralarda bir yerde olduklarını biliyorum.

Sıradan bir sohbete dalmışken elimdeki boş bira şişesini çöp kutusuna atıyorum ve içerisi yakın zamanda yenilenmiş olan üç katlı eski eve giriyorum. Paravan kapı kayarak açılıyor ve

Şirin bir mutfak ve yemek alanı ve alt kattaki çalışma odasından gelen June'un kahkaha sesleri beni anında etkisi altına alıyor.

Ayaklarım beni kapısız kapıya, oradan da merdivenlerden aşağıya, June ve Celeste'i Kip'in iki erkek arkadaşıyla sohbet ederken bulduğum mobilyalı çalışma odasına götürüyor.

Merdivenin dibinde duruyorum ve bir an için adamlardan birinin elini June'un kalçasına dolamasını izliyorum, bir flört hareketi. Mayo altının üzerine kot şort giymiş ama üstünde hâlâ sadece bikinisi var.

Ve gözleri tam olarak oraya sabitlenmiş durumda.

Mantıksal gerçeğe rağmen içimden şiddetli bir sahiplenme duygusu geçiyor - June yetişkin bir birey. June'un erkeklerle flört etmesine izin var.

Haziran. Öyle. Değil. Benim değil.

Kip'in uyarısından hiçbir şey hatırlamadım mı?

Biraz sallanıyor, dengesiz görünüyor. Ve adamın söylediği bir şeye cevap verirken kelimeleri birbirine karışıyor.

Kahretsin. İçki mi içiyordu?

Boğazımı agresif bir şekilde temizliyorum, bana doğru dönen dört kafanın dikkatini çekiyorum ve June beni gördüğünde kanımda dolaşan zehirden habersiz bir şekilde parlıyor.

"Brant! Kardeşim..." diye şarkı söylüyor, ben yaklaşırken tökezleyerek bana doğru geliyor. "Kardeşim burada, çocuklar! O *en iyisi*."

June kollarını boynuma doluyor, grubun geri kalanı muhtemelen neden kardeşine bir ağaç gibi tırmanmaya çalışıyormuş gibi görüldüğünü merak ederek bakarken neredeyse bana doğru yığılıyor.

Onu üzerimden sıyrıyorum, sonra işaret parmağımla çenesini kaldırıyorum. Gözleri parlak, gülümsemesi orantısız. İçime bir endişe saplanıyor. "Sarhoş musun, Junebug?"

Lakabını duyunca gözlerinde bir gerçeklik parıltısı beliriyor. Yutkunuyor, sonra parmaklarını birbirine kenetleyerek küçük bir miktarı işaret ediyor. "Birazcık."

Celeste paniklemiş bir ifadeyle yanımıza geliyor. "Çok özür dilerim, Brant... benim hatam. O minyatür içki şişelerini getirdim, sadece biraz kafayı buluruz diye düşünmüştüm ama June iki tane içti ve şimdi sarhoş-"

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, avuçlarımı yüzümde gezdirerek. "Kip kıcıma tekmeyi basacak."

Kip'in iki arkadaşı sempatik bir gülümseme sunuyor, sonra beni ve kızları geçip merdivenlerde kayboluyorlar. Celeste ellerini birbirine kenetledi. "Özür dilerim. Eşyalarımızı alayım da gidelim."

June suratını asar. "Gitmek istemiyorum. Çok eğleniyorum." Celeste'e doğru fırlayıp yalvarıyor: "Biraz daha kalalım. Yüzmek istiyorum."

"Celeste, bize bir dakika izin verir misin?" Ben araya giriyorum.

Bana bakıyor, koyu sarı saç örgüsüyle oynuyor ve özür dileyerek başını sallıyor. "Elbette. Arkada bekleyeceğim."

"Teşekkürler."

Merdivenlerden çıkıp bizi yalnız bıraktığında June'un dönüp bana bakmasını bekliyorum. Neredeyse hiç içmediği halde bir polisin evinde içki içmesi beni hayal kırıklığına uğrattı ve kendisinden iki kat büyük bir yabancıyla az kalsın oynaşacak olması beni daha da fazla hayal kırıklığına uğrattı.

Hayal kırıklığına mı uğradın yoksa kiskandın mı?

Kulağımda uğuldayan bilinçaltımı duymazdan geliyorum ve beceriksizce dönmesini, kendini sabitlemek için elini kanepenin kolçağına uzatmasını izliyorum. Gözlerini bana doğru çeviriyor, dolgun dudakları aralanarak şöyle diyor: "Bu hafta seninle yaşamak cehennem gibiydi. Birbirimizi çok az görmemize rağmen..." Yutkunuyor ve bir adım öne çıkıyor. "Cehennem gibiydi."

Parmaklarım yanlarımda kıvrılıyor, içimde bir gerilim dalgalanıyor. "Nedenmiş o ?"

"Nedenini biliyorsun, Brant."

Tabii ki nedenini biliyorum. Sanki geçen Cumartesi iki oda arkadaşı edinmiş gibiydim - June ve onunla birlikte gelen somut cinsel gerilim.

Aptalca bir fikirdi.

Ne düşündüğümden tam olarak emin değilim, özellikle de aramıza mesafe koymak için bu kadar çok çalıştıktan sonra; bu yüzden, hiç düşünmediğim sonucuna vardım. June mücadele ediyordu ve ben onu kurtarmak için araya girdim. June yuvadan ayrılmak istiyordu, ben de ona inebileceği güvenli bir yer önerdim.

Ne yazık ki, düzenleme geri tepiyor, bu yüzden yakın bir patlamadan kaçınmak için bu hafta işte bilerek uzun saatler çalıştım.

Sydney ile olanlar yüzünden onu bu kadar üzgün görmek en büyük korkumu doğruladı...

O da hissediyor.

Bu karşılıklı bir şeydir ve karşılıklı şeyleri görmezden gelmek on kat daha zordur.

Ama hala deniyorum. Hâlâ güçlü olmaya, onun için en iyisi olduğunu bildiğim şeyi yapmaya, bizi alevler içinde bırakmamaya ve değer verdiğimiz her şeyi yakmamaya çalışıyorum.

June bir adım daha atıyor, gözleri alkolden daha fazla parlıyor.

Başımı salladım. "Şu anda seninle bu konu hakkında konuşmayacağım. Sarhoşken olmaz."

"Belki de yapmalıyız. Belki de yapmalıyız."

"Belki de. Ama şimdi değil."

"Ama üzgün görünüyorsun ve üzgün olmandan nefret ediyorum. Benimle konuşabilirsin."

Dişlerim birbirine çarpıyor. "Üzgünüm çünkü bir dakika önce bana kardeşim diyorsun, bunun ne kadar *yanlış* olduğunu hatırlatıyorsun ve bir dakika sonra bana o bikiniyi üzerinden yırtıp atmamı ve geri dönemeyeceğimiz bir çizgiyi geçmemi ister gibi bakıyorsun."

June dilini dudaklarının üzerinde gezdirerek hızlı bir nefes alıyor. Sonra o dudağı kemiriyor, masumiyet ifade ediyor ama saf günah gibi görünüyor.

Bana doğru yaklaşırken titriyor, uzun ve yorgun bir iç çekişle parmağını yüzümün etrafında dolaştırıyor. "Bu hiç adil değil."

"Adil olmayan ne?"

"Yüzün."

Kaşlarımı çattım. "Yüzüm adil değil mi?" "Hayır. Hiç de değil."

"Neden?" Neredeyse gülerek onun sallantılı yürüyüşüne devam edişini izliyorum. Bakışlarım kısa bir an için güneye kayıyor ve tekrar yukarı kaymadan önce geniş göğüs dekoltesine iniyor.

Saf günah.

June benimle ayak parmağıma kadar iniyor, kısmen kurumuş saçları kalın bölümler halinde çıplak omuzlarına dökülüyor, uçları hala ıslak ve göğüslerinin kabarıklığını gıdıklıyor. Derin bir nefes çekiyor. "Yüzünün bu kadar mükemmel olması adil değil; dokunmama izin verilmeyen, sergilenen bir sanat eseri. Güzelliği beni çağırırsa da ona sadece uzaktan hayranlık duymalıyım. Sadece benim için yaratıldığına ikna olsam bile." Sallanırken kirpikleri titriyor, sanki rom ya da viskiden daha fazlasıyla sarhoş olmuş gibi - sanki kendi sözleriyle sarhoş olmuş gibi. "Bana öyle bakan iki gözü olması hiç adil değil, sanki sadece beni görmek için yaratılmışlar gibi. Ezberlediğim, unutamadığım dudaklara ve tadına bakmayı hayal ettiğim bir dile sahip olması adil değil"

tekrar tekrar." June elini kaldırıyor ve iki parmağının ucunu ağzına bastırıyor. "Ve sadece burada değil." diye ekliyor boğuk bir sesle.

Havada kalan herhangi bir mizah izi, çiğ açlığın yerini almasıyla toz haline gelir.

Azı dişlerim birbirine sürtünüyor, sikim onun iması karşısında seğiriyor.

June'un eli ağzından uzanıyor, gözleri yüzümü cesur bir şehvetle dolaşırken göğsüme dikiliyor. Bana daha önce hiç bu şekilde yaklaşmamıştı ve sanırım bizi bir suça dönüştürmememin tek nedeni de bu.

Masumiyeti beni

evcilleştiriyor. Onun

naifliği beni topraklıyor.

Onun tatlılığı çürümüş düşünceleri

gömüyor. Ama bu?

Bu kız kış uykusundaki canavarı serbest bırakacak güce sahip.

Sarhoş. Sağlıklı düşünemiyor. Hayatının geri kalanında bundan pişmanlık duyacaksın.

Üzerine bir şeyler giymesini ve eşyalarını toplamasını söylemek üzereydim ki eli yavaşça göğsümden aşağıya, karnımın üzerinden geçiyor, sonra bacaklarımın arasındaki şişliği sıyrıyor. "Eminim bu da adil değildir," diye fısıldıyor, dumanlı bir sesle. "Eminim bu beni mahvederdi."

Vay anasını.

Sesli bir şekilde inliyorum, eğilip onu kalçalarından yakaladığımda ve bacaklarını kalçalarıma doladığımda sağduyum ikiye bölünüyor. Onu yakındaki kanepeye taşıdığımda ve June kucağımdayken geriye doğru çöktüğümde şaşkınlıkla ciyaklıyor. Ben onun büyüüne daha da kapılırken o bana doğru düşüyor.

June ereksiyonumu ovmaya devam ediyor, nefesleri hızlı pantolonlara dönüşüyor ve teni benden önce pembe kızarıyor. Sürtünmek için biraz kıvranıyor, sonra diğer elini kullanarak yüzümü bikinili göğüslerinin arasına sokuyor.

İçimden bir inilti daha dökülüyor ve yaklaşık beş saniye içinde pantolonuma boşalacağımdan eminim.

Beynim ileriye düşünmeye başladı.

Kapı kilitli mi?

Hayır, kapı yok.

Prezervatifim var

mi?

Hayır, iki yıldır seks yapmadım. Bu

cehenneme tek gidişlik bir bilet mi?

Evet.

June'un hareketleri durgun ve tembel, kalçalarını kucağında döndürüyor, parmakları saçlarımda gezinirken diğer eliyle beni okşuyor. "Belki de hiç konuşmamıza gerek yoktur. Eğer beni istiyorsan..." diyor nefes nefese. "Bana sahip olabilirsin."

Onu Kip'in kanepesinde, çalışma odasında becermem için bana izin verirken, bizi kardeş olarak gören düzinelerce parti konuğu aşağıda dama falan oynadığımızı düşünerek üstümüzdeyken, nefesindeki alkol kokusu içime işliyor.

Beni boğuyor.

Beni uyandırıyor.

Yüzümü göğüs dekoltesine dayayarak tenine doğru nefes alıyorum: "Neyin adil olmadığını bilmek ister misin?" Kollarımdan biri sırtını sararak onu daha da yaklaştırırken, diğeri göğsünü avuçluyor. İnce bikinisini aşağı doğru çekerken başparmağım çakıllı meme ucunun üzerinde geziniyor, sonra ağzımı meme ucuna götürüp dişlerimin arasında emiyorum. June umutsuzca inliyor, bir eliyle kaya gibi sertleşmiş ereksiyonumu sıkıyor ve diğer eliyle saçlarımı kavırıyor. Bikinisini tekrar yerine yerleştirmeden önce dilimi göğsünün üzerinde gezdiriyor, tuz ve klorla kaynaşmış teninin tadını çıkarıyorum. Kapüşonlu gözlerle ona bakıyorum. "Deliler gibi aşık olduğum, kucağında kıvranan, kot pantolonumun üzerinden beni okşayan ve sikimin onu mahvedeceğini söyleyen kadına sahip olamamam hiç adil değil."

June durgunlaşıyor, alnı benimkine değişiyor. Sertçe nefes alarak elini kasıklarımdan uzaklaştırıyor, ağır ağır nefes alıyor, teni tüylerim diken diken olmuş ve güneş yanığına boyanmış. Sırlı mavi gözleri sanki uyuyormuş gibi yavaşça açılıyor. Sersemlemiş, çelişkiyle parıldıyor.

"Sana sahip olamam," diye tekrarlıyorum.

Onun için tekrar ediyorum, kendim için tekrar ediyorum.

Sana sahip olamam.

Alnını döndürüyor, duygularını dizginliyor, ellerini omuzlarıma dayanana kadar göğsümde gezdiriyor. Islak saçlarının uçları sıcak tenimi serinletiyor. "Yarına kadar bunu unutursam, bana hatırlatabilir misin? Bu anı unutmak istemiyorum," diye mırıldanıyor, parmaklarını tişörtümün etrafında kıvrarak. Sonra alnı benimkinden kayıyor ve beni öpeceğinden endişeleniyorum - endişeleniyorum çünkü beni öperse bunu durdurabileceğimden emin değilim

-Ama onun yerine başını omzumun üstüne bırakıyor ve kucağında ölü bir ağırlığa dönüşüyor. "Lütfen hatırlat bana."

June neredeyse anında kendinden geçiyor ve biri aşağıya inip bizi tehlikeli bir şekilde sarmaş dolaş bulmadan önce onu kucağımdan indirip kanepeye yatırıyorum, arkadan bir örtü çekip üzerine örtüyorum. Öne doğru eğilip bir tutam saçı gözlerinden uzaklaştırıyorum ve şakağına bir öpücük kondurup fısıldıyorum: "Yapmayacağım."

OceanofPDF.com

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

"İLK KEZ"

Brant, yaş 25

T Bu gece onda farklı bir şeyler var.
June, ailesinin evinin hemen içindeki boy aynasının önünde duruyor.
yatak odasında, ipeksi, bebek mavisi bir elbise giymiş, bir yandan da küpesini yerine takıyor. Kapı aralığına tünemiş, ölçülü bir sevgiyle onu izliyordum ki başını bana doğru eğdi.
Bir gülümseme uzanıyor, şefkatli ve gerçek.
Gözleri kusursuz bir şefkatle parlıyor.
Yeni fönlenmiş bir tutam saç yüzüne doğru kayıyor ve beni büyülüyor.
Ellerim elbise pantolonumun içine sokulmuş, göğsüm tam olarak tanımlayamadığım bir şeyle uğulduyor, "*Mutlu Yıllar* şarkısını söylemek üzereyiz" diye mırıldanıyorum.
Andrew'un elli yedinci doğum günü.
Doğal olarak, elinde metal bir spatula ve ayağında ornitorenk terlikleriyle tam takım elbise içinde ızgaranın başında yer alıyor.
June'un gülümsemesi daha da parlıyor, saçını savurduktan sonra dişleri parlıyor. "Hemen geliyorum," diyor bana. "Bu arada çok yakışıklı görünüyorsun."
"Oh... teşekkürler, Junebug." İçgüdüsel olarak, koyu gri pantolondan lacivert çizgili beyaz bir gömleğe uzanan daha şık kıyafetlerime bakıyorum. Elimi saçlarımda gezdirirken saçlarımdaki bukleleri birazcık ürünle düzeltiyorum. "Sen de öyle."
"Yakışıklı, ha?" Görünmez şapkasını bana doğru uzatırken burnunu eğlenerek kırıştırıyor. "Oldukça şık görünüyorum."

Gölüyorum, başımı eğiyorum ve saçlarımı tekrar karıştırıyorum.
"Güzel... gerçekten çok güzel görünüyorsun."

Tekrar baktığımda parlıyordu.

Gözlerimiz, aramızdaki boşluğu dolduran dumanlı gerilimden daha fazlasıyla, birikmiş bir alevden daha fazlasıyla tutuşuyor.

Dans eden bulutlar ve parlak mavi gökyüzü
görüyorum. Gökkuşakları ve ninniler.

Oyuncak filler ve benzer vaatler.

Kristal bakışlarının derinliklerinde, bizi yakıp kül etmekle tehdit eden her türlü kötücül fırtınadan daha güçlü bir aşk görüyorum.

Belki de bu gece farklı olan budur - değerli bağımızı sürdürme arzumuz, *arzumuzdan* daha büyük geliyor. Bunun nedeni eski evimize geri dönmüş olmamız, her koridoru süpürdüğümüzde ve her köşeyi döndüğümüzde çocukluğumuzu hatırlatan sağlıklı anılarla çevrili olmamız olabilir. Fotoğraflar duvarları dolduruyor. Nostalji havayı yoğunlaştırıyor.

Theo her zamankinden daha yakın hissediyor.

Önceki hafta sonu günaha girmemizi takip eden beş gün boyunca, Kip'in kendi korkunç trajedisinden doğan tavsiye niteliğindeki uyarı sözleri üzerinde düşündüm:

"Yanlış kişiyi sevmekten daha kötü şeyler de vardır. Bu da onları kaybetmektir."

June'u yanlış şekilde severek onu kaybedeceğim.

Parmaklarımın arasından barut gibi kayıp gidecek. Ve Kip haklı... Zaten çok şey kaybettim.

Neyse ki June, Kip'in kanepesindeki ateşli buluşmamızı hatırlamadığını iddia ediyor.

-Ve eğer öyleyse, çok iyi numara yapıyor. Sözümü tuttum ve gözlerinde şehvet ve dilinde kötü sözlerle bana nasıl küstahça yaklaştığını ona hatırlatmaya cesaret edemedim.

Bütün hafta boyunca beynimden tekrar tekrar süzülen kelimeler.

... ve tam da şu anda yeniden ortaya çıkıyorlar.

Lanet olsun.

Aynanın önünde küçük bir dönüş yapan June önümde reverans yapıyor, hâlâ kocaman gülümsüyor. "Tamam, hadi gidelim," diyor, bale ayakkabıları içinde bana doğru süzülüyor ve ellerimizi birbirine bağlıyor.

Parmaklarımız birbirine kenetlendiğinde koluma yayılan sıcaklığı görmezden gelmeye çalışıyorum ve aynı tatlı gülümseme ve geyik gözleriyle bana baktığında kalbimi zıplatan bulanık hissi bastırmaya çalışıyorum. Tıklıyorum

Ailesinin görüş alanına girdiğimiz anda dişlerimi hışımla onun elinden çekip kurtarıyorum.

Aslında bir parti değil, sadece dördümüzüz. Andrew'un bu yıl doğum günü için istediği de buydu. Giyinmemizi, "boogie ayakkabılarımızı" giymemizi ve kaşlarımızı çatmamızı istedi.

Avlu kapısından dışarı süzöldüğümüzde, çoktan sümkürmeye başlamıştı. Andrew ve Samantha tuğla döşemelerin etrafında zıplarken hoparlörlerden Earth, Wind, and Fire'nin *September* şarkısı yükseliyor; kız saten kırmızı bir elbise, erkek ise gülünç terlikleriyle. Andrew, Samantha gülerek başını geriye atarken onu bir çemberin içinde döndürüyor, sonra atılmış spatulaya uzanıyor ve onu bir mikrofon gibi ağzına götürüyor. "Hatırlıyor musun?" diye dramatik bir şekilde şarkı söylüyor.

June bir avucunu ağzına kapatıyor, kıkırdamalar dökülüyor ve şarkıya karışıyor. Tekrar elimi tutuyor. "Benimle dans et," diye sırtarak emrediyor.

June bir kolunu göbeğime dolayıp elini benimkinin içine sokarken Bailey'lerle birlikte verandanın ortasına çekiliyorum. Yoshi arkamızdan koşarak geliyor, yaşlı, güdük bacaklarının üzerinde topallayarak, şarkı söylemeye çalışıyormuş gibi havlayarak bize doğru geliyor.

"Dans edemediğimi biliyorsun, Junebug," diyorum ona, cazibeli gülümsemem yine de deneyeceğimi bilmesini sağlıyor.

Andrew, Samantha'yı tekrar aşağı indirirken bize göz kırpmıyor, neredeyse düşüyordu.

On

u. Hepimiz gülüyoruz.

Hepimiz o kadar çok gülüyoruz ki, karınlarımız ağrıyor ve June bana yaslanıyor.

Göğsümü okşuyor, bizi avluda beceriksizce dolaştırırken elimi sıkıyor. Boğuk kahkahası gömleğimi titretiyor, kalbime sıcak titremeler gönderiyor.

Başını kaldırıp bana bakıyor, çenesini göğsüme yaslıyor. "Dans etmeyi özledim," diye mırıldanıyor, sesi biraz hüzünlü. Biraz da hüzünlü.

"Biliyorum."

"Bazen çocukluğumu, bahar resitallerinde büyük sahnede dans ettiğim zamanları düşünüyorum. Astım yok, kalp kırıklığı yok. Sadece dans ediyordum."

Onu daldırırken elim sırtının ortasında geziniyor. "Hâlâ olabilir."

Avuçlarımız birbirine kenetlenmiş bir şekilde geri dönerken gülümsüyor. Gözleri akşamın ilk ışıklarında parıldıyor. "Çok fazla kötü şey oldu

oldu. Beni takip eden kara bir bulut var ve artık eskisi gibi değilim..."

"Dans etmek dans etmektir, June." Onu hantal bir dönüşle döndürüyorum. "Kara bulut çok büyük."

Kendini çok daha büyük bir zarafetle döndürüyor ve göğsünü bana yaslayarak sırtını bana yasladığında ona fısıldıyorum: "Bundan daha büyük ol."

June tartışmak için dudaklarını aralıyor, ama benimkiler içine işlediğinde sözleri dağılıp gidiyor. Gözlerini kırıştırıyor, bakışları umutlu bir şeyle kaynaşıyor.

"Tatlım, bu senin en sevdiğin şarkılardan biri," diye araya giriyor Samantha ve bizi o andan uyandırıyor.

June'u bıraktım, çok yakın olup olmadığımızı merak ediyordum. O anı tekrar tekrar yaşadım, birbirimize yanlış açılardan mı baktığımızı ya da çok mu yakınlaştığımızı sorguladım.

Acaba Bailey'ler gözlerimde saklamayı unuttuğum o özlem dolu bakışı gördüler mi?

Tanrım, umarım değildir.

June ensemi kaşıyarak geri çekiliyor, dikkatini benden çekip şarkıya odaklanıyor. Yüzü tanıma ile aydınlandı.

Stand By Me, Ben E. King.

June birkaç yıl önce liseye yeni başladığında bu şarkının bir yorumunda dans etmişti. Her zaman en sevdiği performanslardan biri olmuştur.

"Sanırım rutini hala hatırlıyorum," diyor çimlere doğru zıplayarak ve bale pozisyonlarından birine girerek.

Bir sonraki mısra başladığında, hareket eder. Süzülüyor ve süzülüyor.

Dans ediyor.

Şarkı boğuluyor ve tek gördüğüm Haziran oluyor; soluk çivit rengine, bulutların üzerinde melodik bir mavi kuş gibi seken bir görüntü.

Sanki kanatlarını hiç kaybetmemiş gibi.

Kesik kesik bir nefes alıyorum, gözlerim onu içine çekerken parmaklarımı iki yanımda kenetliyorum. Vücudu eğiliyor, bacakları sıçırıyor ve sallanıyor, kolları gökkuşağı şeklinde kavis çiziyor. Saf şiir gibi hareket ediyor ve dudaklarına kazınmış gülümseme ünlem işareti.

June bir dansçıdan çok daha fazlası.

O doğanın en zarif koreografisi.

Şarkı bittiğinde Andrew ve Samantha sevinçle alkışlıyor, yüzleri gururla buruşuyor. Andrew baş ve işaret parmağıyla ıslık çalarken, Samantha ellerini önünde kavuşturmuş, anne hayranlığıyla gülümsüyor.

Benim gördüğümü onların da gördüğünü biliyorum.

Yeniden ortaya çıkan o kıvılcımı. Ve umarım onu körükler. Umarım onu sıcak tutar.

June dramatik bir selam veriyor, bir kolunu daire şeklinde döndürüyor, ardından utangaç bir kahkaha patlatarak saçlarını geriye savuruyor. Bakışları bana yöneliyor, tepkimi merak ediyor.

Alkışlı
yorum.
Gülüm
süyoru
m.

Ama aradığı her şey benim ona bakışımda, sanki tüm dünya yok olmuş, hissettiğim aşk tarafından yutulmuş gibi.

Başını eğdi.

Andrew, "Sizi bilmem ama ben pasta yemeye hazırım," di y e konuşuyor. Bana hızlı bir bakış attı. "Çilekli ravent, değil mi?"

"Her zaman," diye onaylıyorum. "Krem peynirli krema ile." Bu yıl doğum günü pastasından ben sorumluydum.

Her yıl herkesin doğum günü pastasından ben sorumluyum.

"Brant'i asla *hibe olarak kabul* etmeyeceğim," diye göz kırparak yanımdan geçip gitti.

Vay canına.

Şakanın kendisinin ikinci elden utanç verici olduğundan eminim.

Samantha onun peşinden giderken hepimiz aynı anda inliyoruz, yol boyunca dirseğimi şefkatle sıkıyor. "Ben tabakları getireyim."

Sürgülü kapıdan mutfığa girip kapıyı arkalarından kapattıklarında, June bana doğru uzanıp kollarını ortama dolayarak sıkı bir sarılmayla beni korkutuyor. Yanağı göğsüme yaslanıyor ve kısa bir süre tereddüt ettikten sonra parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, umarım Bailey'ler perdelerin arkasından beni izlemiyorlardır.

Bu sadece bir sarılma, kendime söylüyorum.

Leylaklar duyularımı istila ediyor, tatlı ve güzel kokulu. Yatıştırıcı ve iyileştirici.

Kokunun evin arka tarafındaki çalılardan mı yoksa kollarımdaki çiçek yaprağı gibi yumuşak ve narin kadından mı geldiğinden emin değilim. "Her zaman bahar ve limon damlası gibi kokuyorsun," diyorum nazikçe, başının

üstünü öperek. Onu içime çekerken gözlerim memnuniyetle kapanıyor.

İç çekiyor, nefesi gömleğimin kaşmiri üzerinden beni ısıtıyor. "Her zaman nane ve Fildişi sabunu gibi kokuyorsun."

Avlunun ortasında dururken, güçlü bir kucaklaşmanın içinde, mükemmel bir zamanda nefes alıp verirken ve sanki doğa sadece bizim için şarkı söylüyormuş gibi hafifçe sallanırken ötücü kuşlar bize serenat yapıyor.

Sonra aynı anda söyleriz: "Ev gibi."

Birkaç saat sonra ortak dairemize giriyoruz, karnımız doğum günü pastasıyla dolu ve kahkahalarımız hâlâ kulaklarımızda çınlıyor. June el çantasını tezgâhın üzerine atıyor ve babetlerini çıkarıyor. Etrafımızda dolaşan havada garip bir enerji var ve acaba o da bunu fark ediyor mu diye merak ediyorum, girişte doğrulurken gözlerini bana kaldırıyor. Saçlarıyla oynayıp bir omzunun üzerinden geçiriyor, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor.

Birkaç saniye ona bakıyorum, ne söyleyeceğimden emin değilim. Tek bildiğim henüz iyi geceler demeye hazır olmadığım. "Sen..." Yutkunuyorum, başparmağımı omzumun üzerinden geçiriyorum. "Film ya da başka bir şey izlemek ister misin?"

Hiç tereddüt etmiyor, hâlâ saçlarıyla oynuyor. "Elbette."

"Tamam." Kendi gülümsemem beni ele geçiriyor, neredeyse utangaç bir şey, sanki ilk randevudan sonra bir kızı içeri davet ediyormuşum gibi. Başımı sallayarak boğazımı temizliyorum ve bitişikteki oturma odasına giriyorum, kumandayı bulmak için minderleri karıştırıyorum ve oturuyorum.

June kanepede hemen yanımda oturuyor, slip elbisesi yukarı kalkarken çıplak kalçası pantolonuma bastırıyor. Bu görüntüye sadece kısa bir bakış atıyorum, sadece beş gün önce kulağıma lezzetli, yasak şeyler fısıldarken kalçalarının bana nasıl dolandığını hatırlamayı reddediyorum.

Bu anı beni telaşlandırıyor, ondan uzaklaşıyorum ve amaçsızca Netflix'te gezinmeye başlıyorum.

June biraz daha yaklaşıyor. "Theo'nun film repliklerini seslendirilmeden önce ezbere söyleyip herkesi kızdırdığı zamanları hatırlıyor musun, çünkü neredeyse tüm filmleri izlemişti."

İçimden gerçek bir kahkaha yükseliyor. "Evet, hepimizi çıldırttırdı," diye hatırlıyorum sevgiyle, minderlere yaslanıp saçlarımı karıştırarak. "Biz

her zaman filmin yarısında kalkıp giderdi çünkü çok sinir bozucuydu. Sanırım bu onun bütün patlamış mısırları gizlice istifleme yöntemi idi."

"Aman Tanrım, eminim haklısındır," diye kıkırdıyor June, şakağı omzuma düşüyor. Tamamen içime girene kadar ayaklarını yanına çekiyor. "Tam bir serseriydi."

"Evet... Şu anda burada olması ve izlemek üzere olduğumuz boktan filmi mahvetmesi için her şeyimi verirdim."

"Ben de," diye usulca iç geçiriyor.

İçgüdülerim ve onu daha da yakın hissetme ihtiyacım, bir kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime doğru çekmeme neden oluyor. June sanki her zaman ait olduğu yermiş gibi zahmetsiz bir kolaylıkla bana doğru kıvrılıyor. İnce telli saçları çenemi gıdıklıyor, kıvrımları bana doğru şekilleniyor.

"Bu gece için teşekkür ederim," dedi, sesi gömleğim tarafından boğuklaştırılmıştı. "Buna ihtiyacım vardı. Dans, kahkaha, aile zamanı. Kendimi en son ne zaman bu kadar yüksüz hissettiğimi hatırlamıyorum bile." Bana baktı. "Biliyor musun?"

Parmaklarım saçlarını örerken başımı sallıyorum. "Evet, biliyorum. Sanırım hepimizin buna ihtiyacı vardı."

"Ve bu da mükemmel bir günün mükemmel sonu. Seninle kanepeye uzanmış yüzlerce farklı film arasında gezinirken, artık izleyemeyecek kadar yorulduktan sonra nihayet bir şeye karar veriyoruz."

Bir kahkaha daha atıyor. "Her seferinde oluyor," diyorum ona sokularak. "Netflix alemlerimizin hep gıdıklama kavgasıyla bittiği zamanları hatırlıyor musun?"

Sanki bu anıya misilleme yapar gibi kalçamı çimdikliyor. "Evet. Korkunçtun, tüm hassas gıdıklanma noktalarımı biliyordun ve o kadar çok gülerdim ki neredeyse işeyecektim."

"Bu kadar gıdıklanman benim suçum değil." Koluna bir çimdik attım. June acı çekiyormuş gibi yapıyor. "Ah."

"Önce sen beni çimdikledin."

"Seni tekrar çimdikleyeceğim." Yapar.

Elim kolundan aşağı, kaburgalarına doğru ilerliyor, parmaklarım ipek elbisesinin üzerinde hafifçe dans ediyor. Beklentiyle geriliyor, sanki içime girip kaçınılmaz olandan kaçabilecekmiş gibi daha da içime bastırıyor. "Karşı koyma, Junebug. Çok geciktin."

"Brant, yemin ederim-"

Onu gıdıklıyorum. Sert ve öfkeli bir şekilde, ciyaklayıp kıvrana, çaresizce kurtulmaya çalışana kadar. Neredeyse kurtulacakken, diğer elim onu yakaladı.

Belinden tutup kanepenin üzerine geriye doğru fırlatıyorum, saçları kızıl bir hale gibi etrafına yayılıyor. Bacakları beni tekmeleyip uzaklaştırmaya çalışırken tiz çığlıklar göbek kahkahasına dönüşüyor ama ben onları gövdemle tutarak ağırlığının altında hapsediyorum. Parmaklarım mükemmel bir basınçla dans etmeye ve dolaşmaya devam ediyor, kanepenin kenarından aşağı kayana kadar hassas noktalarını kazıyor, ellerim daha yükseğe indiğinde elbisesi yukarı çıkıyor.

"Dur, dur, bu çok fazla," diye gülüyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor.

Bir elim onu sabit tutmak için beline dolanırken, diğer elim karşı tarafını gıdıklarken benim sırtışıma da hınzırca.

Ayağı kurtulup kendini benden uzaklaştırmak için dış uyluğuma bastırıldığında, çıplak karnı yüzümle aynı hizaya gelene kadar daha da geriye kayıyor, hala kıvranıyor ve nefessiz kalıyor.

Fark ettim.

Bu ciddiyetsizlik beni keskin bir nefeste bırakıyor.

Elbisesi göğüslerinin hemen altında kıvrılmış, dantelli beyaz külotu açıkta ve benden sadece birkaç santim uzakta. June adrenalinin etkisiyle soluk soluğa, hareketsiz duruyor, gezinen parmaklarımın neden durduğunu ve şimdi kalça kemiğinin etrafında kıvrıldığını görmek için güneye bakıyor.

Ona bakıyorum ve gülümsemesi kayboluyor, ikimiz de içinde bulunduğumuz uzlaşmacı pozisyonu özümseyoruz - June altıma yayılmış, yarı çıplak, bir ayağı kalçam boyunca desteklenirken diğeri kanepenin kenarından sarkıyor. Ben, dizlerimin üzerinde bacaklarının arasında, ağzım göbek deliğinin üzerinde, ellerim kalçalarına kenetlenmiş. Parmak uçlarım ona batıyor, neredeyse morarıyor.

Ruh hali bir anda değişir.

Karanlık, çatırdayan gerginlik içeri giriyor ve June tehlikeli bir şeyle bağlanmış küçük bir nefes veriyor. Başı kolçağa düşüyor, vücudu altımda zor nefeslerle sarsılıyor. Hareket etmiyor. Kaçmaya çalışmıyor.

Sadece bekler.

Yüzümü kremi beyaz tenine yaklaştırdığımda neredeyse titreyerek bekliyor, narenciye kokusunu içime çekerken göz kapaklarım titreyerek kapanıyor. Burnum karnının genişliğini sıyrıyor, aşağıya, iç çamaşırının etek boyuna doğru kayıyor, limon damlalarının kokusu yerini bacaklarının arasındaki ince dantelden sızan kadınsı miske bırakana kadar. Burnum bacaklarının arasındaki birleşme noktasına sokulduğunda çakıllı bir inilti beni terk ediyor. Nemli ve

Sıcak. Onu içime çekiyorum, hâlâ kalçalarını öyle sıkı kavıyorum ki canını yakacağımdan korkuyorum.

June titrek elleri saçlarıma doğru ilerlerken inliyor, parmakları saçlarımı karıştırıyor. Tırnakları kafa derimi sıyrıyor. Pelvisi hafifçe yukarı kalkıyor, sanki içgüdüsel bir şeymiş gibi, sanki onu tatmam için sessizce yalvarıyormuş gibi.

Bacaklarını birbirinden ayırdı. Ve ben kendimi kaybettim.

Kendimi kaybediyorum.

Parmaklarımı külotunun eteklerinin altından geçirip dizlerinin üzerinden aşağı çekiyorum.

Sonra eğildim ve yüzümü kalçalarının arasına gömdüm. June çığlık atıyor.

Kalçaları ağzıma doğru itilirken ve tırnakları kafa derimi oyarken keskin, ilkel bir inilti çıkarıyor.

Onunla ziyafet çekiyorum.

Evcilleşmemiş.

Bağlanmamış. Aç.

Dilimi içine sokup çıkarırken ıslaklığı ağzımın üzerinde yuvarlanıyor, iniltilerim çaresiz miyavlamalarına karışıyor. İç çamaşırını tamamen çıkardıktan sonra, bir elimi elbisesinin ipek kumaşının altından vücuduna doğru kaydırarak göğsünü avuçluyorum, diğer elimle de onu sıkıca kendime çekiyorum.

"Brant, oh Tanrım... oh Tanrım..." diye mırıldanıyor, nefes nefese ve altımda kıvranıyor. Bacağını sırtımın üst kısmına geçiriyor, diğer bacağını da kanepenin kenarından sarkıtıyor.

Onu tutuyorum, alt kısmı minderden kalkana kadar omzuma sarıyorum, saçlarımı çekiştirirken kalçaları yüzümü sıkıştırıyor.

Göğsünü avuçlayıp meme ucunu cımbızlarken, içime doğru eğiliyor ve ağzımı klitorisine götürüp dilimle fiskeleyip dişlerimin arasında emiyorum.

"Ooh," diye inliyor, yüzüme karşı daha sert itiyor. "Oh, Brant... Brant... oh, kahretsin..."

Tanrım, çıkardığı sesler. Vücudu utanmazca çırpınırken ve dilimin altında zonklarken adımı haykırması. Ben onu yerken saçlarımı tutuşu, omurgasının dikleşmesi, teninin parlak pembeye dönmesi.

Onu yiyip bitiriyorum.

Onu oturma odamdaki kanepemde hayvan gibi yiyorum.

Tatlı nektarı ağzımı doldururken, ıslaklığı birikirken sikim taş gibi sertleşiyor ve pantolonumun sınırları içinde öfkeleniyor. İki parmağımı içine sokuyorum, öfkeyle pompalıyorum, adım dudaklarından tekrar tekrar dökülürken, dilim hala onu doruğa çıkarmak için çalışıyor.

Hâlâ parmaklarımla onu becerirken, diğer elimle kemerimi çözüp fermuarımı indiriyorum, ereksiyonum özgürlüğe kavuşmak için can atıyor. Dilim onu cezalandırmaya devam ediyor, yalıyor ve yalıyor, elimi aletimin etrafına sarıyorum ve o çözülürken kendimi sarsıyorum.

Vücudu geriliyor, serbest kalmaya hazırlanıyor ve ona karşı mırıldandığımda içimden sivrilen bir inilti dökülüyor, "*Kahretsin, June...* ağzımın her yerine boşalacaksın, değil mi?"

Titriyor, yukarı doğru savruluyor. "Evet... Tanrım, evet... lütfen, Brant, durma..."

O bana yalvarırken kendimi daha sert okşuyorum, kendi orgazmım artıyor. "Siktir," diye tekrarlıyorum, parmaklarımı onun içinde kıvrırken vücudum ihtiyaçtan titriyor, onun zirveye ulaştığını hissedene kadar hala klitorisini emiyorum.

Nefes alıp veriyor. Kalçalarını sıkıyor. Ben dilimle ve parmaklarımla ona ziyafet çekerken, emerken ve ırzına geçerken yüzümü okşuyor.

Sonra boğazına keskin bir çığlık takılıyor, nefesi kesiliyor, vücudu orgazmın kabarmasıyla titriyor. Dış uyluğunu avuçlamak için kendimi bırakıyorum, onu çalıştırmaya devam ederken sıkıca bana karşı tutuyorum. Saçlarımı köklerinden yumrukluyor ve başını kolçağın üzerinden geriye atıyor, kırılırken içinden bir inilti dökülüyor.

Geldiği gibi.

June ağzıma, parmaklarıma boşalıyor, beni salgısıyla ıslatıyor. Adımı en sevdiği şarkıymış gibi söylüyor.

Yumuşak bir iniltiyle sönüp altıma çöktüğünde ve kolunun arkasını alına kapattığında, uzun, derin nefesler alıyor, vücudu gevşiyor. Başımı kaldırıyorum, dudaklarım ve çenem onun orgazmıyla sırlanmış. Hiç bu kadar muhteşem olmamıştı, altımda yarı çıplak, saçları darmadağın ve teni pembe lekelerle boyalı.

Biraz yukarı kalkıyor, gözlerimiz kilitleniyor.

Az önce çok tehlikeli, çok sarhoş edici bir çizgiyi geçtiğimizi ikimiz de fark ediyoruz ve buradan nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim yok. June dudağını ısırdı. Cam gibi gözleri güneye, pantolonumun kalçalarımın altına doğru doğru itildiği yere gidiyor, kırmızı ve öfkeli ereksiyonumun üzerine iniyor. Asılı duruyor

Bacaklarımın arasında ağır, ucu precum ile parlıyor. Onun içinde olma ihtiyacıyla zonkluyordu.

Özür dilesem mi yoksa öpsem mi emin değilim.

Bunu daha ileri götürmeli miyim yoksa kendimi yatak odama kilitleyip balı hâlâ dilimdeyken mastürbasyon mu yapmalıyım emin değilim.

Yüz yüze gelene kadar onun üzerine eğildiğimde prova edilmemiş kelimeler dökülmeye başlıyor ve gözlerinden düğümlenmiş bir saç parçasını fırçalıyorum. "Kahretsin... June, ben-"

"Benimle seviş."

Gözlerimiz birbirine dolanırken, eli aşağı doğru inip sikimin etrafını sararken sözleri içimde bir fırtına gibi esiyor. Beni yumrukladığı anda içime dolan zevk dalgasını geri püskürtmek için gözlerimi kapatıyorum. Bir iniltiyle dişlerimi gıcırdatıyorum, sonra elbisesini vücudundan yukarı, başının üzerinden çekip yere atıyorum.

Dizlerimin üzerine çöküp ona baktım. Tamamen çıplak. Tamamen savunmasız.

Dolgun göğüsleri her nefeste kabarıyor, meme uçları çakıllı ve istekli. Şehvet bana açık mavi havuzlarda parıltıyor.

Haziran'da.

En tatlı nimetim ve en büyük günahım.

June bakışları parmaklarımla kalın ereksiyonum arasında dans ederken, her seferinde bir acı verici düğme olmak üzere gömleğimi çözmeye başlıyorum. Gömleğimi sıyırdığımda kendimi tekrar onun üzerine bırakıyorum, dudaklarımız bir saç teli genişliğinde birbirinden ayrılırken alınlarımızı birbirine bastırıyorum. June'un kolları boynuma dolanıyor, dizleri yasadışı bir davet gibi açılıyor. "Prezervatif aramalıyım," diye mırıldanıyorum, sesim sertlikle dolu.

Başını sallıyor. "Hayır. Seni hissetmek istiyorum..." Elleri kürek kemiklerimden aşağıya iniyor, çıplak tenimi hissediyor, sonra tekrar yukarı çıkıp saçlarımı karıştırıyor. "Hepinizi."

"Siktir, June..." Yanaklarını avuçlarımın arasına alıyorum, başparmağım dudaklarının üzerinde geziniyor. İri gözleri bana bakıyor, açlık ve sinirle parlıyor. Gergin olduğunu söyleyebilirim. "Emin misin? Yapmak zorunda değiliz-"

Ayağa kalkıp ağzını benimkine yapıştırdığında sözlerim kısa kesiliyor. Onun içinde eriyorum, boğazımda bir inilti gümbürderken gözlerim kapanıyor. Dillerimiz anında kıvrılıp bükülüyor, lezzetli bir aşinalık ikimizi de harekete geçiriyor, bizi bir şehvet ve kötülük battaniyesine sarıyor. Yüzümü eğip onu daha derinden tadarken, dilim onun her santimini doldururken serbest bırakılması hala dudaklarımı kaplıyor

ağzıma. Sadece düzensiz bir şekilde fısıldamak için geri çekiliyorum, "Sana yaptığım şeyin tadını alabiliyor musun?"

İnliyor, bacakları kalçalarımın dolanıyor, sonra dilini ağzımın damında gezdiriyor. "Evet," diyor gıcırtilı bir nefesle. "Tekrar yap."

Tanrım.

Onu tekrar boşaltmak için verdiği emirle sikim seğiriyor, içine girmeye can atıyor. Ellerimi vücudundan aşağıya, göğüslerinin üzerinden ince belini kavrayana kadar sürüklüyorum. Sonra sikime uzanıyorum ve başını ıslaklığının üzerinde kaydırıyorum, hala kaygan ve muhtaç. Yüzüm boynunun kıvrımına düşerken içimden bir inilti kayıyor. June'un elleri omurgamdan aşağı iniyor ve kıcıma konuyor, sertçe sıkıyor ve içeri itmek için ihtiyacım olan tek şey bu, sadece bir işkence santimi. Sadece ucu.

Altımda kıvranıyor, nefes nefese, miyavlamaları kulaklarımda titreşiyor.

Lanet olsun, çok sıkı. Çok sıkı. Saçlarını yumrukluyor ve dilimi köprücük kemiğinden boynunun tatlı kıvrımına kadar sürüklüyorum, memnun bir inilti ile sonuna kadar içeri itiyorum.

Sonra şaşkınlıktan donup kaldım.

Boğuk bir nefes alıyor ve acısını bastırmak için omzumu ısıırıyor.

Mümkün değil.

Başı geriye düşerken ben kalkıyorum. Gözlerimiz kilitlendi.

Hayatta olmaz.

Bunu hissettim.

I. Hissettim. İşte bu.

Sanki aşmaya hakkım olmayan değerli bir bariyeri yırtmışım gibi.

Çelişkili duygulardan oluşan bir çığ içime çöktü-

Korku.

Şaşkınlık.

Rahatlama.

Az önce June'un bekâretini çaldığımı bilmeme rağmen kanımı kaynatan ve kalçalarımı kendi iradem dışında hareket ettiren mide bulandırıcı, hayvani bir telaş.

June bakireydi.

"Nasıl..." diye mırıldandığımda gözlerimiz hala sımsıkı birbirine kenetlenmişti.

Sanki bu konuya değinmek istemiyormuş gibi başını hafifçe sallıyor. Konuşmak istemiyor. Durmak istemiyor.

Dişlerim sıkılırken alnım tekrar onunkine düşüyor. "Yavaş gideceğim." "Hayır, yapma," diye ciyaklıyor.

Sikeyim. İçinde kılıflıyken bunu söylememeliydi - onun içinde kılıflı olan *tek* erkek olduğumu bilerek. Kalçalarımı sallıyorum, aksi yöndeki isteğine rağmen kendimi yavaş gitmeye zorluyorum, sonra yüzünü avuçlarımın arasına alıyorum, alınlarımız birleşiyor ve burunlarımız öpüşüyor. Parmak uçlarım saçlarının arasına giriyor, bedenlerimiz birlikte hareket ederken başparmaklarım yanaklarını morartıyor. "Canını yakıyor muyum?" Kontrolümü kaybetmemeye çalışarak kendimi zor tutuyorum.

"Hayır. Devam et." Tırnakları ensemdeki deriye batıyor, bacakları etrafıma sarılmış, beni kendine çekiyor.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun..."

Hızlanıyorum. Elimde değil.

June'un vücudu eğiliyor, başı geriye düşüyor, saçları bir çikolata fiskiyesi gibi kanepenin kenarına dökülüyor. Ben ona daha hızlı pompalarken başımı göğüslerine doğru itiyor, ağzım esmer bir meme ucunun etrafında kilitleniyor ve onu ağzımın içine çekiyor. İnliyor. Ona binmeye devam etmem için yalvarıyor. Şeytanla dans ediyoruz, yine de o şimdiye kadar tadını çıkardığım en saf şey. Tatlı, yasak bir meyve.

Ve ben onun içinde boğuluyorum.

Olduğumuz ve olacağımızı hiç düşünmediğim her şeye boyun eğiyorum.

Kalçalarını kaldıraç gibi kavıyorum, dişlerim göğsüne kenetleniyor ve titremesine neden oluyor. Miyavlıyor ve beni tırmalıyor, tırnaklarını omuzlarımda aşağı yukarı gezdiriyor. Tekrar yukarı çıkıyorum, kulak memesini ısıırıyorum ve fısıldıyorum, "Bunu benim için mi saklıyordun, June?" Elim birleşmiş bedenlerimizin arasına dalıyor, parmaklarım klitorisini buluyor. "Bunu benim için mi saklıyordun?"

Haykırıyor, kalçaları sıkıca kenetleniyor.

"Evet." "Siktir..."

Aletim ona doğru itiliyor, tenlerimiz birbirine çarpıyor, ağzım özensiz bir öpücük için onunkini bulduğunda karşılıklı inlemelerimiz daha da yükseliyor. Bir elimi boğazının fildişi genişliğinin etrafında kıvırıyorum, her zaman benim olanı talep ediyormuşum gibi nazıkçe sıkıyorum. Diğer elim hâlâ klitorisinde çalışıyor ve onu

başka bir orgazm - benimle birlikte bu sivri, berbat uçurumdan atlaması için umutsuzca.

Bunu onun için büyülü hale getirmeliyim. Onu yatağıma taşımalı ve serin, temiz çarşafların altında ona tapmalıyım, uykusu gelene ve doyana kadar, gün doğumu bizi kırmızı-turuncu bir ışıltıya boğana kadar, ilahi tanrılar ona uyuması için şarkı söylerken o kollarıma sarılana kadar.

Ama bu sulandırılmış bir peri masalı değil. Bu dağınık, acil... çok *ateşli*.

Her öfkeli hamlemde onu harap ediyorum, dilim onunla düğümleniyor, bir elim boğazına sarılırken diğeri onu bir orgazm daha çekiyor.

Ağına doğru homurdanarak, "İçine boşalacağım," diyerek onun sıkı sıcağına çarparken kendi salıverilmem de artıyor.

"Lütfen," diye inliyor.

Saçını geriye doğru çekiyorum. "Spermimi mi istiyorsun?"

Vücudu geriliyor, bacakları beni mengene gibi sıkıyor. İkinci doruk noktasının başlamasıyla titremeye başladı. "Evet, Brant, lütfen..."

Dudaklarımı onunla yapııştırarak, altımda patlayana kadar klitorisini ovmaya devam ediyorum; havai fişekler, korlar, kayan yıldızlar. Nefes nefese adımı haykırarak parçalanıyor ve ben de onunla birlikte parçalanıyorum. İçimden bir zevk iniltisi dökülüyor ve ağına, dillerimiz beceriksizce birlikte hareket ediyor, ben dalgaları sürerken, ona boşalıyorum. Vücudum titrerken ellerim yüzüne sarılmak için yukarı kalkıyor, kayıtsız şartsız içine gömülürken rahatlamadan, geçici bir tatminden daha fazlasını buluyorum. Kalbinin, bedeninin, ruhunun her bir santimetresinin içine.

Ve ben sadece *batmıyorum*.

Derinlere doğru balıklama atladım.

June parmak uçlarını sırtımda, omuzlarımda gezdiriyor ve ayak parmakları bacaklarımda altını gıcıklarken parmaklarını boynuma doluyor. Yıpranmış bir nefesle üzerine yığılıyorum, onu ezmek için dirseklerimle kendimi tutuyorum. Dudaklarımız hâlâ birbirine değiyor, cesaretimi toplayıp onun dudaklarına bakarken gözlerim kapalı.

Yavaşça ağıma bir öpücük konduruyor, vücutlarımız kaygan ve yapış yapış. "Bana bak, Brant," diyor, sesi zevk çığlıklarından çatlamış ve yıpranmış. "Gör beni."

Göz kapaklarım endişeli kalbimi taklit ederek çırpınıyor. Ona daha sıkı sarılıyorum. "Seni... seni incittim mi?"

"Hayır."

Gözlerimi sonuna kadar açarak onun geniş bakışlarında gerçeği arıyorum. Ama odaklanabildiğim tek şey yanağından süzülen ve koltuğun kolçağına yığılan tek damla gözyaşı. Kaşlarım çatılıyor, vücudum endişeyle geriliyor ve ayağa kalkıyorum.

Ben içinden çıkarken biraz tıslıyor ve bu ses göğsüme saplanan kör bir hançer gibi. Bedenlerimizin henüz birleştiği yere baktığımda, bacaklarının arasında biriken ve kanıyla kırmızıya çalan döllerimi gördüğümde, kör edici arzu korkuya dönüşüyor.

Korku beni batırıyor.

Aynı zamanda kırmızıya boyanmışım, sanki günahın içindeymişim gibi. Kıpkırmızı bir utançla damgalanmışım.

Sonuna kadar yukarı çekerek, baldırlarımda düğümlenen pantolonumu çekiştirip tekrar yerine oturtuyorum. Ona bakarken yüzüm suçluluk ve özürle buruşuyor, dizleri hala açık, kalçaları kana bulanmış, vücudu zorlu nefeslerle kabarıyor. "Bekle... Hemen döneceğim," diye zorluyorum, tek kişilik banyoya doğru koşarken gömleğimi çıkarıyorum.

Birkaç dakika sonra sıcak bir bezle döndüm.

June doğruluyor, dizlerini birbirine bastırmış, dudakları titriyor. "Ben iyiyim, Brant," diyor bana yaklaşıırken. "Ben iyiyim."

"İyi değilsin. Tanrım, seni mahvettim..." Önünde dizlerimin üzerine çökerek bir elimle bacaklarını nazikçe ayırıyorum. Yutkunuyorum. "Özür dilerim."

"Lütfen... üzülme. Bunu senin kadar ben de istedim."

Kalçaları önümde açılıp suçumun kanıtlarını ortaya çıkarırken, kaburgalarım kederimin ağırlığıyla ağrıyor. "Nazik değildim. Nazik değildim." Birleşme noktasına nemli havluyu sürüyorum, tekrar tısladığında irkiliyorum. "Bunu sana ben yaptım."

Benden onunla sevişmemi istedi ama ben onun yerine kanepemde onu çiğ ve pis bir şekilde becerdim. Kanını akıttım. Hiçbir koruma olmadan içine boşaldım ve kulağına pis şeyler homurdandım.

Ben bir canavarım.

"Brant..." June öne eğilmiş, gözleri parlıyor, saçları dağınık. Elmacık kemiklerinin üzerinde rimel izleri var. Titreyen avuçlarıyla çenemi kavırıyor ve yalvarıyor: "Pişman olma. Beni pişman etme."

"Nasıl olduğu konusunda pişmanım," diye itiraf ediyorum, hâlâ bez parçasını onun hassas çekirdeğine sürerken. Yaptığım ihlali silmeye çalışıyorum. "Bunu senin için özel yapmalıydım."

"Özeldi." Parmak uçları sakallı çene çizgimde geziniyor, dudaklarımın üzerinden fısıldıyor. "Seninleyken öyleydi."

Benimle gel.

Evlatlık kardeşi.

Bu berbat ötesi.

Onu da yanıma alarak ayağa kalktığımda boğazıma bir yumru oturuyor. June sallantılı bacakları üzerinde yükseliyor, gözleri endişeyle parlıyor ve öne çıkıp kendini çıplak göğsüme bastırıyor. Ten tene. Başının arkasını okşarken kalbim hızla çarpıyor, çiçeksi kokusu seks ve terle karışıyor.

Yavaşça fısıldıyor, "Her şeydi."

Duygular içimde yarıyor. Her duygu - pişmanlık, mutluluk, kendinden nefret, korku ve dokunulmaz aşk. Korkutucu bir şekilde rotasından çıkmış bir aşk; kaçınılmaz bir kaza geçirip alevler içinde kalmadan önce nasıl rayına oturtacağımdan emin olmadığım bir aşk.

June'u yatak odama götürüp yanındaki yatağa girdiğimde, onu kendime çekip sımsıkı kucakladığımda ve çalkantılı bir uykuya daldığımda Kip'in uyarı sözleri beni kara bir bulut gibi takip ediyor.

"Bu alevler yayılacak... etrafınızdaki şeylerin yanmasına da izin vermelisiniz."

OTUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

"İLK TADIMLIK"

June, 19 yaşında

Bacaklarımın arasında bir ağrı ve boş çarşaflarla uyandım.
İkisi de onun tarafından bırakılmış.

Brant tarafından.

Güneş ışığı soluk mavi perdelerindeki aralıktan içeri süzülüyor, aksi takdirde steril, çorak bir odadaki tek renk patlaması. Dik oturduğumda omurgamdan aşağı bir ürperti fısıldıyor.

Yardım edemem ama irkildim.

Her yerim yara bere içinde ama en çok onun yokluğu acıtıyor. Belki de muhteşem bir şekilde sarmaş dolaş uyanacağımız, şişmiş, öpüşmüş dudaklara aşk sözcükleri fısıldayacağımız ve birlikte güzel bir yeni sayfa açacağımız benim kendi pastoral fantezimdi - kesinlikle öyleydi. Ama en azından güneş sabah gökyüzünü yararken hâlâ yanımda yatıyor olacağını düşünmüştüm.

En sevdiği sabun kokan yataktan kalkıp loş odada üzerimi değiştirmek için kendi yatak odama gidene kadar giyebileceğim yedek bir tişört arıyorum. Dün gece onun kollarında çırılçıplak uyuyakalmıştım, güvende ve doymuş bir halde, aramızda yaşananların tek bir anından bile pişmanlık duymadan. Gülümseyerek uykuya daldım.

Kaç kişi ilk kez bu kadar saf bir şekilde sevdiği biriyle birlikte olur? Bu kadar koşulsuz? *Tamamen?*

Sanırım çok değil.

Ne yazık ki, uygunluk standartlarına göre, ilk seferimde ondan başka biriyle olmalıydı. Ve biliyorum ki bu muhtemelen

Şu anda onu yiyip bitiriyor.

Brant'in tişörtlerinden birini giyerek yatak odasından çıkıyorum ve kapıyı kırıyorum. Brant oturma odasındaki kanepenin önüne tünemiş, bir bez ve temizlik malzemeleriyle minderleri ovuyor. Odadan çıkıp parmak uçlarımla yaklaşırken ve saçlarımla uçlarıyla oynarken beni hemen fark etmiyor. Çok odaklanmıştı, kendini işine kaptırmıştı. Sadece birkaç adım uzaklaştığımda, "Günaydın" diye ciyakladım.

İrkiliyor, kafası yukarı fırlıyor. Brant doğrulurken kolları iki yanına düşüyor, bir eli köpüklü bir bez parçasına dolanıyor. Dudaklarını dişlerinin arasına alırken, işkence görmüş kahverengi gözleri beni hızlıca tarıyor. "Hey."

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum. Daha fazlasını bekliyorum. Sessiz kalıyor, sonra başka tarafa bakıyor.

"Ne yapıyorsun?" Zorla nefes alıyorum, nefeslerim macun gibi boğazımın arkasına yapışıyor. Ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Ben... yalnız uyanmayı beklemiyordum."

Aptal kız masalları.

"Oh..." Yüzünden hüznü bir ifade geçiyor. Tövbe eder gibi. "Üzgünüm, ben... ben seni uyandırmak istemedim. Huzurlu görünüyordun." Bez parçasına baktığımda onu hafifçe sıkıyor ve bakışlarımı takip ediyor. "Sadece temizlik yapıyordum."

Temizlik.

Gözlerim, Brant'in kanepenin üzerindeki kan lekesini çıkarmaya çalıştığı sabun lekesine takılıyor. Kesilen bekaretimin sonucu olan kan.

Bizim yaptığımız pisliği temizliyor.

Duygular göğsümde kabarıyor, sıkı ve boğulmuş hissetmeme neden oluyor. "Özür dilerim. Kanepeni mahvetmek istememiştim," diyorum usulca. Uysalca.

Acınası bir şekilde.

Brant keskin bir nefes alıyor, ifadesi daha da perili bir hal alıyor. Bakışları üzerimde geziniyor, sanki sözlerimi özümsemek için bir an bekliyor. Onları içine alıyor; iltihaplanmalarına izin veriyor.

Sonra paçavrayı bırakıyor ve aramızdaki boşluğu kapatarak bana uzanıyor. Alnımız birbirine çarpana ve beni fırtınalı bir şekilde kavrayana kadar beni kendine doğru çekiyor. "Yapma" diye fısıldıyor, elleri belime yapışıyor. "Sakin bir şey için özür dilemeye kalkma."

"İhtiyacım varmış gibi hissediyorum. Üzgünsün... Bunu söyleyebilirim."

"Yaptığım şey yüzünden üzgünüm, senin yüzünden değil. Asla sen değil."

Ellerim kalkıyor ve onun kot pantolonlu kalçalarına yerleşiyor. "Tam olarak yapmanı istediğim şeyi yaptın," diye itiraf ediyorum yumuşak bir nefesle.

"Seni incitmek mi? Masumiyetini çalmak mı? Kanını akıtmak mı?"

"İyileştir beni. Masumiyetimi sana verdiğim bir hediye olarak kabul et. Gelmemi sağla... iki kez." Gözleri kararıyor, önceki gecedan kalan sıcaklıkla parlıyor. "Benimle sevişmeni istedim ve öyle de yaptık."

"Bu değildi..." Parmakları belime dolanırken gözleri sıkıca kapanıyor. "Kontrolümü kaybettim. İlk seferinin yavaş, tatlı, şefkatli ve nazik olması gerekirdi. Seni lanet bir hayvan gibi aldım, June. Duramadım ve bunun için kendimden nefret ediyorum." Nefesini dışarı üflüyor. "Hap mı kullanıyorsun?"

"Evet. Annem birkaç yıl önce tedbir olsun diye bana reçete yazdırdı." Gözlerim yaşıyor. Onu böyle parçalanmış görmek kalbimi acıtıyor. Çok çelişkili ve parçalanmış. Bir elimi kaldırıp çenesini kavıyorum ve başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. "Keşke böyle hissetmeseydin. Mükemmeldi."

"Öyle deme," diye mırıldanıyor. Dili dışarı çıkıyor, başparmağımın tadına bakıyor ve sırtımdan aşağı ürperti gönderiyor. "Bunu böyle istediğine inanmama izin verme. Özellikle de kollarımda dururken, üzerinde sadece benim tişörtüm varken ve hâlâ dün gecenin günahları gibi kokarken."

Ona doğru yaylanıyorum, başparmağımı dişlerinin arasında yakaladığında bir inilti çıkıyor. "İnan buna," diyorum ona. "Gerçek bu."

Elleri hareket etmeye başladığında Brant inliyor, kalçalarımın arkasını sıyrıyor ve çıplak popomu avuçluyor, alınlarımız hala birbirine yapışık, dudaklarımız sadece bir fısıltı kadar açık. "O zaman bana yalan söyle" derken pelvisimi kendisine doğru çekiyor.

Yalan mı söyleyeyim?

Bana sadece gerçeği gösteren adama yalan mı söyleyeyim? Gerçek güç... gerçek anlam... gerçek aşk.

Hayır.

Yapamam. Yapmayacağım.

Dudağımı ısırıp başımı sallıyorum.

Mağlup bir nefesle beni tutuşu gevşiyor. Brant büyükçe bir adım geri atıyor ve çenesini eğiyor, kazanamayacağını zaten bildiği bir savaşı kaybetmiş gibi görünüyor. Gözlerimiz kasvetli bir ritimle buluştuğunda, "Neden bana hala bakire olduğunu söylemedin?" diye soruyor. Soru kulağa acı verici geliyor. Sanki benim iffet tercihim onu fiziksel olarak yaralamış gibi.

Hiç de öyle hissetmesem de omuzlarım küstah bir havayla silkeleniyor. "Bilmediğinin farkında değildim."

"Seni duydum, June. Üç yıl önce arkadaşlarına seks yaptığını söylediğini *duydum*."

"I..." Zihnim geçmişe dönüp referansını saptamaya çalışıyor. Bir yaz öğleden sonrasında Celeste ve Gen ile yatak odamın zemininde üçlü bir çemberde oturduğumuz puslu bir anı odaklanıyor. Yalan söylemişim elbette. Tüm arkadaşlarım seks yapıyordu, ben de bu kervana katılmak istedim. Tıpkı onlar gibi olgun ve önemli hissetmek istiyordum. "Uyum sağlamak için bir hikaye uydurdum. Beni duyduğunu bilmiyordum."

Sanki bu önemsiz an tüm hayatını mahvetmiş gibi bana bakıyor.

"Brant..." Bir adım öne çıkıyorum, aramızdaki boşluğu tekrar kapatmaya çalışıyorum ama o geri çekiliyor ve kalbim sıkışıyor. "Önemli değil, tamam mı? Önemli değil."

"Bunu nasıl söylersin?" Başını sallayarak yutkunuyor. "Aslında bunu benim için mi saklıyordun? Çünkü böyle bir bomba, dün gece o anın sıcaklığıyla söylediğinden çok daha farklı geliyor kulağa."

Parmaklarımı yumruk yapıp gözlerimi yere indiriyorum. "Bilmiyorum Brant," diye mırıldanıyorum. "Belki de. Ama bu bilinçli olarak farkında olduğum bir şey değildi. Tek bildiğim, hiçbir erkeğin bana senin hissettirdiğin gibi hissettirmediği idi, bu yüzden hiçbir zaman doğru gelmedi. Özel birini beklemek istedim."

"Ama asla birlikte olamayacağımızı bildiğin halde neden *benden* vazgeçiyorsun? Bu özel bir şey değil June. Bu kalp kırıcı."

Şimdi yaralı olan benim. Nefesim kesiliyor ve yutkunuyorum. "Karmaşık olduğunu biliyorum ama-"

"Karmaşık mı?" Brant derin bir nefes veriyor ve ellerini başının arkasında birleştiriyor. Benden uzaklaşıyor, sonra geri dönüyor. "Bu karmaşıktan da öte. Bu imkânsız."

"İki insan birbirini sevdiğinde hiçbir şey imkansız değildir."

"Beni böyle sevmemen gerekiyordu," diyor, zor nefes alıyor, çenesi titriyor. "Bu benim için farklı. Hayatına zaten benim kanımdan olmadığını bilerek girdim. Karanlık, acı verici nedenlerle kendimi kardeşim olmadığına inanmaya şartlandırdım - *hayatta kalmak için* - ama sen..." Brant'in gözleri kendi kederiyle parlıyor. "Biyolojik ailen olduğuma inanarak doğdun. Başka türlü hissetmek için hiçbir nedenin yoktu."

"Nasıl hissettiğimi bilmiyorsun. Mümkün değil."

"Tüm hayatını bana *kardeşim* diyerek geçirdin," diye karşı çıkıyor, sesi yükseliyor.

"Çünkü mecburdum."

"Hayır. Çünkü bu doğru."

Başımı iki yana sallıyorum. Boğazımdaki yumrunun arasından, "Duygularımı sanki senin duygularınmış gibi parçalara ayırmaya çalışmayı bırak," diyorum.

"Benim senin kardeşin olduğumu çok iyi bildiğin halde bunu kabul edilebilir bir şeye dönüştürmeye çalışmayı bırak-"

"Hiç kardeşim gibi hissetmedin!" Bağıriyorum, öfkem alevleniyor, yanaklarım alev alev yanıyor. Göğsüm kabarmış, yumruklarım sıkılmış ve gözyaşlarım hızla akarken ona bakıyorum. "Theo benim kardeşimdi. Sen sadece... benim gibi hissettin."

Konuşmak için ağzını açıyor ama sadece sessizlik havayı öpüyor.

Aldığımız her boğuk nefesle, etrafımızda umarsızca sallanan her kelimeyle daha da güçleniyor.

Balkon kapısı açık, serçelerin şarkılarını, aşağıdan geçenlerin gevezeliklerini ve sokak trafiğinin gürültüsünü içeri davet ediyor, ama hepsi bir çocuğa gerçeğini duyması için yalvaran kalbimin sesiyle boğuluyor.

Brant önümde sönüyor, düzensiz bir iç çekişle ellerini yüzünde aşağı yukarı ovuşturuyor. Kanepeye, sonra omzumun üstündeki duvar saatine bakıyor. Sonra tekrar bana. "İşe gitmem gerekiyor," diyor basitçe. Konuşmayı askıya mı alıyor, yoksa süresiz olarak gölgede mi bırakıyor emin değilim.

Sonunda gözlerini kaçırıyor ve yanımdan geçerek ayakkabılarını giymek için fuaye alanına doğru ilerliyor. Onu izliyorum. Acı dolu gerçeğimi duyup duymadığını merak ederek, kanlı ve şiş gözlerle onu izliyorum.

Saniyeler sonra cevabımı alıyorum.

"June..." Brant kapıyı aralayıp duraksıyor, omzunun üzerinden bana bakıyor. Cebine dokunuyor, anahtarları şingirdiyor. Bocalıyor. Ve sonra dedi ki, "Keşke bana yalan söyleseydin."

Dışarı çıkıp kapıyı kapatıyor ve ben gözyaşları içinde lekeli kanepeye yığılıyorum.

"Benimle New York'a gel. Lütfen?"

Dondurmacıda Celeste'in karşısına oturuyorum ve açık verandadaki masalardan birinde külahlarımızı yalıyoruz. İstek, ılık yaz esintisini buz

sarkıtlarına dönüştürüyor. "Yapamayacağımı biliyorsun."

Bu Celeste'in New York'taki parlak yeni hayatına geri dönmeden önce şehirdeki son günü. Mesajlaşmaya ve Facetime'a geri dönmeden önce son bir kez bir araya gelmek istedik.

"Neden olmasın?" Kaşlarını çatarak örgüsünü diğer omzunun üzerinden sallıyor. "Geçen yıl olanlardan sonra biraz dinlenmeye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Sempatik bir gülümseme beliriyor. "Ama bence artık zamanı geldi June. Dans etmenin bir son kullanma tarihi var ve senin hayallerinin sona erdiğini görmek beni öldürür."

Tahta masanın üzerine damlayan küçük erimiş çilekli dondurma birikintilerine bakıyorum. "Ben artık o kız değilim. Ne yapmak istediğimi bilmiyorum."

"Bu saçmalık," diye karşı çıkıyor plastik sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Sen bunun için doğmuşsun. Sınıfımızdaki açık ara en yetenekli oyuncuydun ve bunu herkes biliyordu. Camilla sana parlak bir tavsiye mektubu yazdı."

"Evet, Camilla kardeşini gömmedi, sonra da..." Sözlerimi akıllıca seçerek devam ediyorum. "Sahip olmaması gereken biri."

Celeste dudağını ısırtıyor, gözlerini kısarak bana doğru bakıyor. Brant'i biliyor.

Balodaki o ahlaksız öpücüğü kendi gözleriyle gördü, Genevieve de öyle. O zamandan beri bu konu hakkında pek konuşmadık ama ikisi de o gece beni acımasızca sorguya çektiler.

Ben olsam kapatırdım.

Ne düşünceğimi
bilmiyordum. Ve açıkçası,
hala bilmiyorum.

"Bu Brant hakkında, ha?" Celeste kek külahının kenarlarını yalayarak çıkarım yapıyor. "Ona karşı bir şeyler mi hissediyorsun?"

Yanaklarım kızardı. "Öyle de
diyebilirsin." "Karşılıklı mı?"

Tereddüt ediyorum.

Öyle mi?

Perşembe gecesi benden bir kadın yarattığında, beni iki kez orgazma ulaştırdığında ve sonra mutlu bir şekilde uykuya dalarken beni güçlü, sevgi dolu kollarında tuttuğunda kesinlikle karşılıklı hissettirdi.

Ama bugün Pazar ve sabahki hararetili tartışmamızdan beri neredeyse hiç konuşmadık. Brant iki iş yerinde yorucu saatler geçiriyor.

Ayrı işler ve aramızda geçen anlarda, sadece kaçınma sınırında olan sıradan hoşluklar oldu.

Dün lokantada çalıştım, sıcak yemek tabaklarını, sefil kişisel bagajımla birlikte taşıdım. Bahşış için en azını yaptım çünkü tüm dünyanız melankoli ile yüklüymüş gibi hissettiğinizde gülümsemeleri toplamak zordur.

"Tam bir karmaşa," diye devam ettim. "Gerçekten bir karmaşa. Onu seviyorum Celeste... Onu çok seviyorum ama birlikte olmama izin verilmeyen birini nasıl seveceğimi bilmiyorum."

Başını eğdiğinde empati bana geri dönüyor. "Kimsenin yok, kızım. Bu tür şeyler için kılavuzlar yazmazlar ya da üniversite kursları vermezler."

Hüzünlü bir kıkırdama duyulur. "Bu gelişme karşısında pek dehşete düşmüşse benzemiyorsun."

"Oh, lütfen. Geçen yılı Gen'i üvey kardeşi Colton'la birlikte olduktan sonra yaşadığı duygusal çıkmazdan kurtarmak için konuşarak geçirdim. Ailesi onu evlatlıktan reddetti, sonra da Colton'ı orduya gönderdi."

Kanım dondu.

Aralarındaki ilişkiyi biliyordum, ama ailelerinin başına gelenleri bilmiyordum.

Yüzümün bembeyaz olduğunu görünce ekledi: "Senin durumun da aynı olduğundan değil. Eminim ailen sorun etmeyecektir... henüz bilmediklerini varsayarsak?"

"Hayır, bilmiyorlar. Soğukkanlı olmaktan başka bir şey yapmayacaklarından eminim. Bu olay sadece birkaç gün önce tırmanmaya başladı, o yüzden ben de daha yeni sindirebildim."

"Escalate?"

Sandalyesinde kayarken kumlu sarı örgüsü güneş ışığını yakalıyor ve ben bir an için altın parıltıların içinde kayboluyorum. Yüzüm kızararak başımı sallıyorum. "Şey, şey... biz bir çeşit..."

Mükemmel gölgeli bir kaşını kaldırıyor.

"Birlikte yattık," diye boğuluyorum. "Perşembe gecesi." Celeste'in dudakları büzüldü ve ağzından sessiz bir "oh" çıktı.

"Tamamen plansızdı. Gerçekten şok edici. O kendini çok kötü hissediyor ve ben de... yani onun kendini kötü hissetmesi çok kötü ve sanırım-"

"İyi miydi?"

Sözleri beni kısa kesti. Sessiz bir an için ona bakıyorum, göz kırpmıyorum ve dudaklarımı yalayarak çenemi göğsüme indiriyorum. "İnanılmazdı."

Güzel yüzüne bir gülümseme yayılır. "İşte benim kızım."

Gülmekten kendimi alamıyorum ama bir yandan da utançtan ölüyorum.

"Dinle, June... Bir süredir hayatının büyük bir parçasıyım ve Brant'in milyonda bir olduğunu söylediğinde bana güven. O koruyucu, sadık, nazik biri. Kelimenin tam anlamıyla sizin için *her şeyi* yapar. Ayrıca çok da seksi." Külahın son lokmasını ağzına atıyor ve bir süre çiğniyor. Sonra sözlerini şöyle bitiriyor: "Dürüst olmak gerekirse? Yaptığım en akıllıca şey onu öpmen için sana meydan okumaktı."

"Bunun için seni asla affetmeyeceğim," diye ters ters bakıyorum.

"Sadece beni affetmekle kalmıyor, her gün bana teşekkür ediyorsun." Göz kırpıyor, doğruluyor ve dirseklerinin üzerinde öne doğru eğiliyor. "Dikkatli davran. Nazikçe. Gen, ailesinin onları seks yaparken bastığını söyledi, bu da çirkin bir çöküş zemin hazırladı. O yolu tavsiye etmiyorum."

Yaltaklanıyorum. "Sizi temin ederim ki planımızda bu yoktu."

Telefonum yanımda, masanın üzerinde çalışıyor ve sanki annem onu düşündüğümü biliyor.

Büyücülük.

Anne: *Bu hafta hangi günler çalıştığını bana bildir. Bir alışveriş ve öğle yemeği günü planlamak i s t e r i m ! Xoxo, Anne*

Mesajı silip atarken midem dehşet içinde yuvarlanıyor.

"Brant?" Celeste soruyor.

"Annem."

Burnunu buruşturdu. "Keşke sana daha iyi bir tavsiyem olsaydı. Tek söyleyebileceğim, yol boyunca birkaç kayıp olabileceğini bilerek kalbinin sesini dinlemen. İyi ve kötüyü tartmalısın," diyor bana. "Hiçbir ilişki savaşımadan yürümez, ama uğruna savaşılmaya değer *olmalı*. Kaçınılmaz olarak yapmak zorunda kalacağınız tüm fedakarlıklara değmeli."

Dondurma elime damlıyor ve her şeyin erimiş bir karmaşaya dönüştüğünü fark ediyorum. Yanımdaki çöp kutusuna atıyorum ve Celeste'in sözlerini düşünerek yapışkan kalıntıları yalayarak temizliyorum.

Düşünce sürecimi son bir kez daha böldü. "Söyle bana June... gerçekten danstan vazgeçmek istiyor musun, yoksa hayalinin peşinden gitmek *ondan* vazgeçiyormuşsun gibi mi hissettiriyor?"

Göğsüm sıkışıyor. "Dans etmeyi özlüyorum," diye itiraf ediyorum, boğazımdaki acıyı yutkunarak. "Ama... Onu çok daha fazla özleyeceğimi biliyorum."

"Belki de bir süreliğine özgürce uçmaya ihtiyacın vardır. Tüm hayatını ona bağlı olarak geçirdin; kanatlarını açmaktan çok korkuyorsun. Belki mesafe ikiniz için de iyi olur."

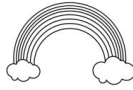
Brant'ten neredeyse bin mil uzağa taşınma düşüncesi bile içimde endişe biriktiriyor. "Yapamam Celeste. Brant ve ailem bana kalan tek şey... Onları öylece bırakamam."

"Geriye kalan *tek şey* onlar değil." Eli masanın üzerinden uzanıp benimkinin üzerine konuyor. Bana şefkatli bir gülümseme gönderiyor. "Hâlâ *sen* varsın. Ve sen de önemlisin. Hem de çok önemlisin, tamam mı?" Elimin arkasını nazikçe sıkarak sözlerini şöyle bitiriyor: "Kardeşim gibi sevdiğim o kızı unutma. Onun da büyük hayalleri var ve o hayaller de aynı ilgiyi hak ediyor."

Yapış yapış ellerimi kot şortuma silerek ona küçük bir gülümseme gönderiyorum.

Büyük hayallerim var.

Sadece hangisinin daha büyük olduğundan emin değilim.

Öğleden sonrayı Celeste ile geçirdikten sonra, Brant ile yüzleşmek için hala çok gergin olduğumdan, akşam yemeği için ailemin evine uğradım. Yanlışlıkla "*Brant ve ben seks yaptık!*" cümlesini ağzımdan kaçırma korkusuyla ağzımdan çıkan her cümleyi pratik etmek zorunda kalmama rağmen güzel bir ziyaret oldu.

Neredeyse saat 10'a kadar oyalanarak misafirliğimi fazla uzatmaya yaklaştım.

Babam dramatik bir şekilde esneyip dizini tokatladığında -biz bu hareketi "Seni seviyorum ama lütfen şimdi git" olarak anlıyoruz.

Ondan sonra daireye girerken, girişte Brant'in ayakkabılarını fark ediyorum, işten eve döndüğünü haber veriyor. Karnım zonkluyor. Ana yaşam alanında değil, bu yüzden yatak odasında saklanıyor olmalı, son iki gecedir doğrudan kendi odama gittiğimi biliyor.

Ama bu gece farklı olacak.

Bu gece konuşacağız.

Bir su şişesini emmeyi bitirdiğimde, kapalı yatak odasının kapısına doğru kısa bir mesafe yürüyorum ve çerçeveye hafifçe vuruyorum. Ayak sesleri yaklaşıp ve kapı açılana kadar diğer tarafta hareket ettiğini duyuyorum.

Onu gördüğümde gözlerim gerçek bir sevinçle parlıyor; yorgun ela bakışlarından, koyu renk buklelerine, düz beyaz gömleğine ve lacivert atletik şortuna kadar. İçinde bulunduğumuz durum ne olursa olsun, kendimizi soktuğumuz karmaşık ağ ne olursa olsun, o hala Brant.

Ve ben hala June'um.

"Merhaba," diye mırıldanıyorum usulca, ellerimi birbirine kenetleyerek. Yüz ifadesini izliyor, bir tepki verip vermeyeceğini inceliyorum - umarım hayal kırıklığı ya da kızgınlık görmemiştir. Ama tek gördüğüm Cuma sabahı gördüğüm aynı sıkıntılı bakış ve hangisinin daha kötü olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. "Meşgul müsün?"

Uzun bir aradan sonra başını sallıyor. "Hayır. Nerede olduğunu öğrenmek için sana mesaj atmak üzereydim... Endişelenmeye başlamıştım."

Bir gülümseme belirir. "Annem ve babamla yemek yedim. Geç saatlere kadar çalıştığını düşündüm."

"Biraz önce eve geldim." Kapının kenarına yaslanıp bana bir göz attı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Çoğunlukla." Ağırbaşlı bir bacağımdan diğerine verirken kıpır kıpır ve huzursuzum. "İçeri girebilir miyim?"

Yutkunuyor. "Elbette."

Kenara çekilerek içeri girmeme izin verdi ve ben de geçerken ona minnettar bir baş selamı gönderdim. "Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur. Rahatsız etmek istemem."

"Beni hiç rahatsız etmiyorsun, June."

Gergin bir şekilde yatağın kenarına yanaşıyorum ve bana en son içinde bulunduğum zamanı hatırlatan hızlı bir bakış atıyorum.

Çıplak. Dolaşmış.

Onunla birlikte.

Başımı kaldırıp birkaç metre öteden onun gözleriyle karşılaştığımda gülümsemem gergin. Beni ipucu için arıyor. Sessiz lamba ışığı gerginliğimi aydınlatırken beni içine çekiyor. "Cuma günkü ayrılış şeklimizden hoşlanmadım."

Brant'in gözleri başını eğmeden önce bir an için yüzümde geziniyor. "Ben de bilmiyorum."

"Kaldığımız yerden devam edelim."

"O kadar basit değil."

"Tabii ki öyle. İlk ben gideceğim." Dramatik bir havayla boğazımı temizliyorum. "Merhaba, Brant. Seni seviyorum. Bence birlikte olmalıyız," diyorum elimden geldiğince kararlı bir şekilde çenemi kaldırarak. "Senin sıran."

Göz kırıyor.

Parmakları iki yana açılıyor, sonra yumruk oluyor. Bana doğru bir adım atarken üzerindeki gerginlik dalgalanıyor. "Merhaba June," diye karşılık veriyor. "Ben de seni seviyorum. Seninle birlikte olmaktan başka bir şey istemiyorum ama bu mümkün değil çünkü aynı ebeveynler tarafından büyütüldük ve tanıştığımız herkes bizi kardeş olarak görüyor. Ve bu beni öldürüyor. Kesinlikle beni mahvediyor. Bu yüzden, geri alamayacağımız zayıf bir ana yenik düştükten sonra buradan nereye gideceğimi bulmaya çalışıyorum ve aklıma gelen her senaryo seni incitmemle sonuçlanıyor gibi görünüyor. Ve bu da beni öldürüyor. Hangi senaryonun diğerlerinden daha az acı verdiğini bulmaya çalışıyorum ve henüz bunu başaramadım."

Nefes almak için durduğunda gözleri benimkilere kilitlenmiş, ayakları hâlâ ilerliyor. "Tüm bunların ötesinde, o zayıf anı düşünmeden edemiyorum. Çıkardığın sesler, dilimde bıraktığın tat ve ilk kez içinde olmanın verdiği his gibi utanç verici, lezzetli her saniyesini tekrar tekrar yaşamaktan kendimi alamıyorum." Benekli halıya yapışıp kalıyorum, o yaklaştıkça tüm bedenim titriyor. "Seninle bir kez daha zayıf bir an yaşamak için son nefesimi verecekmişim gibi hissettim." diye bitirdiğinde benimle ayak parmağına kadar geliyor.

Sözleri boğazımın arkasında birikirken her şey durgunlaşıyor ve nefes alırsam boğulacağımdan korkuyorum. Bana bakışı tüylerimi diken diken ediyor ve karnımda kelekler uçuşuyor. Ela gözleri odanın tungsten ışığında parıldıyor; aşk, ıstırap ve ölçülemez sıcaklığın çelişkili bir karışımı. Bana bir kadeh burbonlu sıcak elma şarabını hatırlatıyorlar.

Konuşmuyoruz.

Etrafımızda dönen gerilimin ateşi körüklemesine izin verdik.

Ama cesaretimi toplayıp eline uzandığımda ve başparmağımı parmak eklemleri boyunca gezdirdiğimde, üzerimize bir kova buzlu su da atabilirdim.

Brant başka tarafa bakıyor.

Geriye doğru bir adım atıyor ve ben de elimi bırakıyorum.

Bir avucunu ensesine sürüyor, gözlerini kapatırken dudaklarından bir yenilgi iç çekişi dökülüyor. "Söylemek istediğim bu değildi," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Belki de söylemek istediğin şey buydu."

Brant yavaşça gözlerini benimkilere kaldırıyor, elleri iki yanında yumruk olmuş, sanki bana dokunmamak için kendini zor tutuyor. Burun delikleri alevlendi. "Durmaliyız, June. Bunu sana yapamam," diyor. "Bence taşınman en iyisi."

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

"Beni kıramayacaksın, Brant," diye ısrar ediyorum. Ayaklarım ilerliyor, duvarlarını yıkmak için çaresizce. Fikrini değiştirmek için çaresizce. "Sandığın kadar kırılğan değilim."

"Korktuğum şey bu değil."

"Neden korkuyorsun? Beni incitmekten mi?" "Daha kötüsünden."

Satır aralarını okumaya çalışarak kaşlarımı çatıyorum. "Beni incitmekten daha kötü ne olabilir?"

Yutkunuyor, başını hafifçe sallıyor, sıkıntılı bir nefes alıyor. "Seni mahvediyorum" diye cevap verirken gözlerimiz kilitleniyor.

Nefesim kesildi.

"Benden sonra seni sevmek gibi talihsiz bir yükün altına giren zavallı piç için seni mahvetmekten korkuyorum; sonunda seni öpmesine izin verdiğinde, tadacağı tek şey benim küllerim olacak. Seni yatağına getirdiğinde, *benim* adımı haykıracaksın. Ve bu hiç adil değil. Hayatını bu *lanetin* gölgesinde yaşamaktan çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Bacaklarım titremeye başlarken gözlerim sulanıyor. Her kelime derimi delip geçiyor, ben tükenip parçalanana kadar yüzeyin hemen altında patlıyor. Boğuk bir sesle "Brant... artık çok geç" derken küçük bir çığlık atıyorum. Alnının kırışmasını, kaşlarının çatılmasını izliyorum. Bir sonraki sözlerimi bekliyor, hevesli ve endişeli. "Beni çoktan mahvettin."

"Yapma..." Başını ileri geri sallarken kendi gözleri acı dolu yaşlarla parlıyor. "Bana bunu söyleme."

"Gerçek bu," diye itiraf ediyorum. "Ben her zaman sana aittim. *Her zaman*. Hâlâ bakireydim çünkü senin bana hissettirdiklerinin yanına bile *yaklaşabilecek* bir erkek bekliyordum. Korkularımı bir aln öpücüğüyle kovalayacak birini. Kabuslarımı bir ninniyle uzaklaştırabilecek birini. Hem rahatlığım *hem de* cesaretim olan, kalbimi

Bana bu dünyadaki en değerli şeymişim gibi bakan, sadık eller." Gözyaşlarının benim sözlerim kadar özgürce dökülüşünü izliyorum. Ona doğru yaklaşıp ellerini ellerimde sıkarken kalbim çarpıyor ve ağrıyor. Bu sefer geri çekilmiyor. Sadece gergin bir çene ve ıslak yanaklarla bana bakıyor. "Ama görüyorsun... o yok. Sadece sen varsın," diyorum avuçlarını sıkarak. Onu daha yakına çekiyorum. "Benimle tanıştığın gün beni mahvettin, Brant Elliott. Ben senin olarak doğdum."

Elleriyle beni belimden kavırıyor ve bir sonraki nefesimi alamadan beni kendisine doğru çekiyor. "Tanrım, June," diye homurdandı. "Benden ne istediğin hakkında hiçbir fikrin yok." Yüzü benimkine doğru alçalırken, dudaklarımız bir santimetre arayla, çürük parmakları kalçalarımıza gömülüyor. "Bunun nasıl bir şey olabileceğinin tadına bir kez baktım mı, duramayacağım."

Ona doğru eğildim, avuçlarım çenesini kavramak için kalktı. Vücudunun sıcaklığı içimi yakıyor, tenimi kızartıyor. Kalan tüm mantıklı düşüncelerimi çıraya çeviriyor. "Güzel."

"Bir gün buna pişman olacaksın." Brant parmaklarını omurgamda gezdiriyor, başımı geriye doğru çekerken saçlarıma doluyor, üzerimde yükseliyor, gözleri alev alev yanıyor. "Ve bu çok büyük bir trajedi olacak."

Sıcak ağzı benimkini çaldığında ve dili dişlerimin arasından geçtiğinde haykırıyorum. Baldırlarım yatak çerçevesiyle buluşana kadar beni geriye doğru yürütüyor, birlikte inerken dillerimiz birbirine dolanıyor. Ona yapıştığım da tişörtü ellerimin arasında buruşuyor, bacaklarımdan biri kalçasının etrafında kıvrılmak için kalkıyor.

Onu yakalıyor, beni ateşli bir ivedilikle öperken kendisine doğru bastırıyor. Sonra gitmeme izin veriyor ve beni hafifçe iterek yatağın üzerine yığılmamı sağlıyor. Brant arkasına uzanarak gömleğini bir elinde topluyor ve başının üzerine çekerek yere fırlatıyor.

Onu görünce gözlerim dönüyor; şık ve sert, kaslı ve belirgin. Hayatım boyunca beni güvende tutan güçlü kollar.

Eklediğim ağırlıkları taşıyan geniş omuzlar. Bir savaştının kalbini taşıyan bir göğüs.

O üzerimde sürünürken gözlerimiz birbirine bağlı kalıyor ve ellerim sırtına dolanarak kürek kemiklerini sıyrıyor. Başını eğdiğinde, ağzı boynumun hassas kıvrımını buluyor, parmaklarım saçlarına doğru sürünerek ona doğru eğiliyorum. Dili boynumda gezinirken ereksiyonu bana sürtünüyor, ben inleyene kadar dişleri tenimi kemiriyor.

"June," diye fısıldıyor kesik kesik bir nefesle, ağzı kulağıma doğru ilerliyor ve lobunu ısırtıyor.

Bacaklarımı kalçalarına doluyorum ve daha fazla sürtünme arayışıyla yukarı doğru kalkıyorum. "Junebug," diye düzeltiyorum. "Bana Junebug de."

Havada bir şey değişiyor ve o hareketsiz kalıyor. Endişeli bir iç çekiş kulağıma çarpıyor ve içime bir ürperti gönderiyor.

"Brant..." Kıvranmaya devam ediyorum, bedenim yalvarıyor. "Durma."

Hemen hareket etmiyor. Sadece üzerimde duruyor, göğsü benimkine doğru inip kalkarken sıcak nefesi kulağımı gıdıklıyor. Sonra yavaşça dirseklerinin üzerine kalkıyor, gözleri kapalıyken bana bakıyor.

Göz kırpıyorum. "Ne oldu?"

"Artık sana öyle hitap edemem."

Onu kavrayışım sıkılaşıyor. Sözleri teker teker içime işliyor, tenimi deliyor ve kalbimi yaralıyor. "Bana hep böyle seslenirdin."

"Biliyorum," diye yutkunuyor, bakışları acı çekiyor. "İşte bu yüzden yapamam." "Bunu kastetmiyorsun."

"Evet, biliyorum." Üzerimden yuvarlanarak yatakta yanıma sırt üstü uzandı. Şortu hâlâ tahrik olduğunun kanıtlarıyla dolu. "Bunun bana ne yaptığını anlamıyorsun. Beni parçalıyor."

Boğazımda bir yumru yuvarlanıyor ve eğilip ereksiyonuna hafifçe dokunuyorum. "Brant, lütfen..."

Brant bileğimi kapıyor ve bir anda tekrar üstüme çıkıyor. Gözlerindeki acı, neredeyse uçucu bir şeye dönüşüyor. "Çocukluğumuzda ağaç evimizin altında uğurböcekleriyle oynarken ve masal kitapları okurken sana Junebug derdim," diye gürlüyor, sesi alçak. Uyarı ve biraz da kendinden nefretle dolu. "İlk dans resitalinde sana Junebug diye seslenmişim, adımları zor telaffuz ederken yanağımı öpmüştün ve annenin rujunu geride bırakmıştın. Bir kâbustan sonra seni kucağıma aldığımda, arka bahçede sırtıma alıp gezdirdiğimde ve sen masumca kucağımda zıplarken, atkuyruğun çenemi gıdıklarken sana tatlı ninniler söylediğimde sana Junebug dedim." Bana bakarken dişlerini sıkıyor ve çıplak bırakıyor, bileklerim başımın üzerinde kenetlenmiş, onun inatçı kavrayışının içine sıkışmış. "Ve şimdi sana böyle mi seslenmemi istiyorsun? Seni becermek üzereyken mi?"

Sığ bir nefes alıyorum, beni yatağa bastırırken parmaklarım kıvrılıyor. Çenem kalkıyor. Gözlerimin kenarında yaşlar toplanırken, "Bunların hepsinin ortak bir noktası var," diye mırıldanıyorum. "Ve bu senin düşündüğün şey değil."

Bu fikri reddederek başını sallar.

İç çekiyorum. Başka ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü ben olaya tamamen farklı bir açıdan bakıyorum.

Tek yaptığım kalçalarımı kaldırıp ereksiyonuna sürtünmek, ta ki göz kapakları teslimiyetin başlangıcıyla çırpınana kadar. Ve başımı yataktan kaldırıp bir öpücük çaldığımda, alt dudağını dişlerimin arasında yakaladığımda, şehvet dolu iniltisi yenilginin sesiydi.

Brant içime dalıyor, gömleğimi başımın üzerinden yırtıyor ve kot şortumun düğmesini kurcalıyor. Altında kıvranıyordum, fermuarı indirdiğinde kot pantolondan kurtuluyordum ve sonra parmaklarımı şortunun eteklerine sokup kalçalarından çekiştiriyordum. Onu boxer'ı takip ediyor, sonra benim iç çamaşırım, ve biz sadece çaresiz, titrek uzuvlar, açıkta kalan ten ve çıplak kemikler yığınıyız, bu ağa daha da dolanırken tutunuyor ve tökezliyoruz.

Saçlarımı tekrar yumrukluyor, ağzı her ikisini de bulduğunda boynum ve göğüslerim ona doğru yükseliyor. Sıcak dilinin altında nefes alıp veriyordum, elim sikini kavramak ve onu içime yönlendirmek için aramıza uzanıyor. Bekleyemiyordum. Beni doldurmasına ihtiyacım var.

"Tanrım, June," diye inliyor, bir santim içeri girerken dişleri çenemi ısırıyor. Sonra bir eli saçlarımda, diğeri kalçamı kavramak için aşağı doğru sürüklenirken, bana sonuna kadar çarpıyor.

Dudağımı ısırarak
haykırıyorum. İtmeye
başladı.

Sert, hızlı, cezalandırıcı.

Günahlarımızın görmezden gelindiği karanlığa kayana kadar aramızdaki tatlı ve iyi olan her şeyi temizlemeye çalışıyormuş gibi beni beceriyor.

İznin beklediği yer.

Biz nereye uyuyoruz.

Brant beni yatağa doğru kaydırıp dizlerinin üzerine çökene kadar vücutlarımız yarı yarıya yatağın üzerinde, ayaklarım kaldıraç olarak halıya sürtünüyor. Kalçalarımı daha geniş açıp içime girerken kalçalarım şilteden yukarı fırlıyor, parmak uçları tenime battıkça morarıyor. Utanmaz inlemelerimle birlikte bazalı yay da gıcırıyor. Tenlerimiz birbirine çarparken kendi inlemeleri odayı dolduruyor, siki tekrar tekrar içime giriyor.

"Siktir," diye homurdanıyor, bir eli klitorisimi ovmak için yukarı kayıyor, diğeri hala uyluğuma sarılmış. "Boşalmanı istiyorum. Çok sert boşalmanı istiyorum."

"Brant... Tanrım..." Ağlıyorum, vücudum bana doğru vurması için aç yapıyor. Çok lezzetli bir şekilde derin.

"Çok ıslaksın. Beni ıslatıyorsun."

Ellerim çarşafları kavıyor, avuçlarımın içinde yumrukluyorum. "Ohhh..." Vücudum ihtiyaçla sarsılıp titrerken, bir orgazmın kabarmasıyla anlaşılmas seslere ve sızlanmalara indirgendim. O pervasızca içime girerken ne kadar ıslak olduğumu duyabiliyorum.

Vücutlarımızın öfkeyle birbirine çarptığı yere bakıyorum, içime girip çıkmasını izliyorum, kasları esniyor, gözlerinde vahşi bir sahiplenme bakışı parlıyor.

Orgazmım bir anda çözülüyor.

Eğilip bükülüyorum ve kırılıyorum, çarşafları, sonra kollarını tırmalıyorum ve serbest bırakılmamla birlikte onun adını inliyorum.

Brant üzerime yığılıyor, kalçaları hala sert ve hızlı bir şekilde pompalanıyor, elleri yanaklarımı kavıyor. Yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor, terden kayganlaşmış saçlarıma inliyor, kendi orgazmı onu ele geçirirken adımı haykırıyor. Tatmin olmuş bir zevk homurtusuyla içimi boşaltırken, beni mümkün olan her şekilde doldururken itişleri hantallaşıyor.

Aşağı inerken onu tutuyorum.

Kollarımı sırtına doladım, bileklerimi birleştirdim ve ona sarıldım.

Jestin kendisinden mi, doruğa ulaşmasının artçı şoklarından mı, yoksa her şeyin ağırlığından mı emin değilim ama Brant yıkılıyor. Üzerime düşüyor, hafifçe yana yatıyor, böylece ağırlığının yükünü ben taşıyorum ve kulağıma yakın bir yerden hırıltılı, acı dolu bir ses çıkarıyor. Beni kollarının arasına alıyor, o kadar yakın, o kadar savunmasız ki, duyguları içinden akarken ve ılık gözyaşları omzuma yağarken yanımda titriyor.

"Sorun yok," diye fısıldıyorum, parmaklarım onun havasında dolanıyor.

"Seni seviyorum ve söz veriyorum her şey yolunda."

Titreyen, ağlamaklı bir nefes alıyor, kulağımın hemen altındaki hassas tene bir öpücük konduruyor ve kederin son dalgalarını da atlatıyor. Bir süre bu şekilde kalıyoruz, Brant hala içimde kılıflı, bedenlerimiz şiddetle birbirine dolanmış durumda.

"Gün gelip de bundan pişman olduğunda," diye mırıldanıyor usulca boynuma, sesi çatlayarak, "beni affetmen için dua ediyorum."

Göğsüm sıkışıyor. Kaslarım kilitleniyor ve tek yapabildiğim ona daha sıkı sarılmak oluyor. "Bundan asla pişman olmayacağım," diyorum ona. Başının tepesini öpüyorum, nemli bukleleri burnumu gıdıklıyor. "Asla."

Senden asla pişman olmayacağım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ BİRİ

OceanofPDF.com

"İLK BAKIŞ"

Brant, yaş 25

S Sydney'e kazara çarpıp neredeyse Long Island'ımı dökerken aklımda o vardı.

"İyi misin?" Sydney endişeli bir kaşını bana doğru kaldırarak merak ediyor. "Burada uçarı olanın ben olmam gerekiyor."

Çabucak toparlanıyorum. "Ben iyiyim." Ne kadar "iyi" olduğumu kanıtlamak için en üst rafta duran bir likör şişesine uzanarak havada döndürüyorum ve kolaylıkla yakalıyorum.

Gözlerini kısıyor ve uzun tırnağını göğsüme saplıyor. "İyi denemeydi. Ben duman gösterisinin ustasıyım, beni kandıramazsın."

Bu sefer kaşlarını kaldıran ben oluyorum. "Çekici olmakta usta mısınız?" "Ne?"

Sydney'in kız kardeşi Clementine, bar taburelerinden birine tünemiş, bir daiquiri höpürdetiyor ve Sydney'in yüzündeki ifade karşısında neredeyse boğuluyordu. İkimiz de gülmeye başladık.

Sydney hızla göz kırpmıyor, gözleri şaşkınlıkla parlıyor. "Ne? Ne dedim ben?"

"Duman perdesi," diye düzeltiyorum onu, martini bardağına birkaç zeytin atarken hâlâ kıkırdıyorum. Omuzları kahkahadan titrerken Clem başını kollarına yaslıyor, maviye çalan saçları sallanıyor. "Haklısın, yine de gülmeye ihtiyacım vardı."

"Vay canına, tam bir aptalım," diyor Sydney, avucunun altını alnına vurarak. "Kusura bakma. Aklımda bir çocuk var. Bu yasal bir

değer düşüklüğü, bilirsiniz... çok ciddi."

"*Oliveritus*," diye neşeleniyor Clem, alttan alta kıs kıs gülüyor. "Belki Brant sana tıbbi izin verir, böylece *iyileşmek* için biraz zaman ayırabilirsin. Sanırım ikimiz de tedaviyi nerede bulabileceğini biliyoruz."

"Sen, sus. O daiquiri için senden iki katı para alacağım." "Brant müesseseden olduğunu söyledi," diye burnunu çekiyor Clem.

Sydney bana ters ters baktı. "Hain."

Nefesimi verirken yanaklarım hava ile doluyor, bir sonraki müşteriye hizmet etmek için barda ilerlerken orta yaşlı bir çiftten cömert bir bahşış kabul ediyorum. Bu gece dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı. June'la son derece duygusal, akıllara durgunluk veren ve içinde bulunduğumuz durumun zor lojistiğinin etrafından dolaştığımız beş günlük seksten sonra, kendimi tükenmiş ve bitkin hissediyorum.

Bu hafta her sabah, kollarım Haziran'la dolu olarak uyandım.

Kalbim June'la dolu.

Ve o sabahlardan ikisinde, bacaklarımın arasından kayarak ve ağzını sikimin etrafına sararak beni uyandırmaya karar verdiğinde vücudum Haziran'la doluydu.

O anlarda güçlü olmak imkansızdır.

Yine de artık bu kelimenin anlamını kavradığımdan bile emin değilim.

Söz konusu biz olduğumuzda güç nedir?

Güç, kimsenin kabul etmek bir yana, kesinlikle benimsemeyeceği, bizi hayatımızın geri kalanında gölgelerde gizlenmeye zorlayacak bu berbat, tabu ilişki için savaşmakta mıdır?

Yoksa güç, June'un gitmesine izin vermekte midir, çünkü *onun* gölgede kalmış bir varoluştan çok daha fazlası için yaratıldığını *biliyorum* - *biliyorum*?

O özgürce uçmak içindir. Parlak yanması gerekiyor. Her gölgeyi gölgede bırakması gerekiyor.

Güç, tanım gereği, o zor şeyin üstesinden gelmektir... ama her yol eşit derecede, acı verici bir şekilde zor olduğunda ne olur?

Tam bir karmaşa.

Bu, kendimi daha da içine sokmaya kararlı olduğum bir karmaşa çünkü bana o umut dolu mavi gözlerle her baktığında ve ben onun içindeyken kulağıma hayranlık dolu sözler fısıldadığında, başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi geliyor.

Güçlü, cesur ya da erdemli olmak umurumda değil.

Tek önemsedğim onu sevmek.

Yine düşüncelerimin içinde kaybolmuşken, tanıdık bir figürün bara doğru süzülüp tam karşıma oturduğunu fark etmiyorum bile. Tek bir penny ve beş dolarlık bir banknotu tezgâha vuruyor. "Düşünceleriniz için bir peni ve bu geceye özel ne varsa onun için bir beşlik."

İrkilerek yukarı baktım.

Kip.

Clem'in yanına oturuyor ve dostça bir gülümsemeyle beni izliyor. Ben de ona gülümsüyorum. "Jägerbombs," diye bilgilendiriyorum onu.

"Ouch. Pas." Yüzünü buruşturuyor, sonra da "Bunlar çok iyi düşünceler olsa iyi olur" diyor.

Clem içkisini özenle yudumlarırken iki kez bakıyor, gözleri yanındaki adamı tarıyor, tabureye yeniden yerleşirken omuzları birbirine sürtünüyor.

Kip ellerini bar tezgahının üzerinde birleştirerek ona bakıyor. Gülümsemesi geriliyor. "Saçını beğendim."

İçgüdüsel olarak parlak mavi saçının bir parçasıyla oynarken bocalıyor, sonra ince pipetten cömertçe son bir yudum alıyor. Yutkunarak boş bardaktan geri çekiliyor ve adama bir kez daha bakıyor. "Senin... yüzünü sevdim."

Gözleri mahcubiyetle büyür.

"Vay canına," diye kulak misafiri olan Sydney tezgâhın üzerindeki bezi silerken araya giriyor. "Az önce beni alt ettin, abla. Süper etkileyici."

Clem kızarıyor, bardan uzaklaşıyor ve çantasını kapıyor. "Bu benim işaretim," diyerek telaşlanıyor ve bana hızlı bir gülümseme fırlatıyor. "İçki için teşekkürler, Brant."

"Tamamdır."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye sırtıyor Kip, elleri hâlâ önünde kavuşturulmuş halde. "Ah, doğru... seninle de," diye yutkunuyor Clem.

"Bunun için teşekkürler..." Sözünü kesiyor. Kip bir parmağını yüzünde gezdiriyor. "Her zaman."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Sydney homurdanıyor.

Clem utançtan kızarır, sonra da ters yöne doğru kaçır.

"Onu affetmelisin," diye araya giriyor Sydney, barın arkasında bir yandan tekila shot'ları dağıtırken. "Boşanma sürecinde. Henüz nasıl flört edileceğini bilmiyor."

"Affedildim."

İçimden kıkırdarak omzuma bir bez geçiriyorum ve bir bira açıp Kip'in önüne koyuyorum. Avuçlarımın üzerinde öne doğru eğildim.

"Sen ve Andrew yarın ne zaman uğrayacaksınız?" Bir

"erkekler günü" planladık.

Bu hafta benim tek izin günüm ve June'un lokantada çalışması gerekiyor - Andrew yaz geçip gitmeden önce bir şeyler ayarlamak istiyor ve hepimizin umutsuzca dinlenmeye ihtiyacı var.

Biralarımızı ve öğle yemeğimizi alıp Wisconsin'e tubing yapmaya gidiyoruz.

Dört gözle bekliyorum.

Andrew Bailey ile göz teması kurmak ve arkasından kızıyla yattığımı bilmek dışında her şeyi dört gözle bekliyorum.

Kip de bunu bilmiyor. En son birlikte vakit geçirdiğimizde, beni kendi trajik, yasak aşk hikayesiyle dolduruyor ve benimkinden kaçmam için ikna etmeye çalışıyordu.

Belli ki hiçbir şey öğrenmemişim.

Kip teşekkür etmek için birasını bana uzatıyor, sonra bir yudum alıyor. "Muhtemelen sekiz ya da dokuz civarı."

"Mükemmel."

Tam sohbeti ilerletmek üzereydim ki yanımda bir varlığın yavaşlığı hissettim, burnuma bergamot kolonyası doldu.

"Bay Elliott. Biraz konuşabilir miyiz?"

Pauly etli pençesiyle omzuma bir tokat atıyor, ben de Sydney'in işi hallettiğinden emin olmak için bir süreliğine izin istiyorum. Pauly'yi barın arkasındaki mutfığa kadar takip ederken çenemdeki kaba kılları kaşıyorum, başım beladaymış gibi hissediyorum. Pauly benimle konuşmak istediğinde hep böyle hissederim, bana sadece nezaket ve saygı göstermiş olmasına rağmen. Onda böyle bir şey var.

"Her şey yolunda mı?" Sessiz bir köşede durduğumuzda merak ediyorum.

"Evet, tabii ki. Sana bir teklifim var." Siyah sakalını düzeltiyor, açık zeytin rengi teninde göze çarpan gümüş benekleri var. Koyu sarı gözleriyle bana bakıyor. "Seattle'daki restoranım. Orada çalışmanı istiyorum."

Kaşlarımı çatıyorum, kollarımı kavuşturuyorum. "Seattle mı?"

"Evet. Bir yönetici şef pozisyonu açıldı ve sen bu pozisyon için fazlasıyla niteliklisin. Şu anda aldığın maaşın iki katını alacaksın" diye açıklıyor, tepkimi izleyerek. Beni inceliyor. "Bay Elliott... çalışma zevkine eriştiğin en iyi mutfak sanatçılarından birisiniz."

tüm kariyerim boyunca. Korkarım ki potansiyelinizi tam olarak kullanamıyorsunuz. Teklifimi değerlendirirseniz büyük bir onur duyarım."

Yutkunarak daralan bir nefes veriyorum ve fayans zemine bakıyorum. Nutkum tutuldu.

"Elbette daha fazla sorumluluğunuz olacak. Personel alımı, bütçeleme, siparişleri yönetme... Ancak sen çok zekisin. Hızlı hareket ediyorsun. Yetenekli olmaktan çok daha fazlasını yapabileceğine inanıyorum."

Başımı kaldırıp bakıyorum, dudaklarında beliren gülümsemeyi fark ediyorum. Gurur gibi görünüyor. Sanki evet dersem *ona* bir iyilik yapmış olacağım.

Aklım

karışıyor.

Maaşı iki katına

çıkart.

Yeni, heyecan verici bir şehir.

Kariyerimde büyük bir ilerleme, sevdiğim bir şeyi yapıyorum.

Ama...

Sönerken nefesim kesiliyor ve gözlerinin hayal kırıklığıyla titrediğini görüyorum. Ben daha yüksek sesle söylemeden cevabımı biliyordu. "Son derece onur duydum, Pauly. Mütevazı. Sadece..." Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırarak kelimelerimi mantıklı bir şekilde bir araya getirmeye çalışıyorum - "*Yapamam çünkü June'a aşığım*" gibi gelmeyecek bir şekilde.

"Bu ailenizle ilgili, değil mi?" Pauly soruyor. Beni okurken kara kaşları titizlikle kırışıyor ve ellerini ceplerine sokuyor.

Başımı sallarken dişlerim

birbirine çarpıyor. "Kız

kardeşin."

Tekrar başımı salladım. "Evet," diye itiraf ediyorum. "Biz... yakınız. Theo'yu kaybettiğimizden beri daha da yakınlaştık ve onu bırakabileceğimi sanmıyorum. Hâlâ bana ihtiyacı var."

Başını yavaşça aşağı yukarı sallıyor, her kelimeyi yıllanmış bir şarap gibi içiyor. Sonra arkamızdaki mutfak gürültüsü arasında duvara yaslanıyor. "Henüz küçük bir çocukken kanadı kırık bir kuş yakalamıştım," diyor hüzünlü bir sesle, bakışları benimkine kilitlenmiş. "Annem onu sağlığına kavuşturamama izin verdi. Beyaz göğüslü bir sıvacı kuşuydu; mavi ve gri kanatları ve bembeyaz göbeğiyle pırıl pırıl küçük bir kuş. Onunla bağ kurdum, yatağıma yakın tel çerçeveli bir kafesin içinde tuttum. Ona Annalise adını verdim çünkü aynı isimde bir okul arkadaşımın hoşlanıyordum." Kıkırdıyor, gözleri eski anılarla parlıyor. "Bir gün uçmaya başladı. Kanadı güzel ve güçlü bir şekilde iyileşti ve anneme uçabildiği

anda onu bırakacağıma söz vermiş olmama rağmen ondan ayrılamadım.
Kuş benim arkadaşım olmuştu. Onu seviyordum."

Ona bakıyorum, çenem gergin. Her kelimeyi beklerken kalbim heyecanla çarpıyor.

"Bir gün, kuş kapalı pencereden uçmaya çalıştı. Kendini camın üzerinde sersemletti. O gece uyuyana kadar ağladım, küçük kuşa özürler fısıldadım, ona acı çektirdiğim için üzüldüm. Ve yine de... Hala ondan ayrılamıyordum. Kuşun gitmesine izin veremezdim." Pauly'nin gülümsemesi geri döndü, ama bu sulu bir gülümseme. Pişmanlığın ağırlaştırdığı bir gülümseme. "Ertesi gün yine pencereden uçmaya çalıştı. Son bir kez," diyor bana. Sesi son kelimede çatlıyor. "O son seferde hayatta kalamadı."

Boğazımın arkasında bir yumru oluşuyor. Cildim nemli hissediyor ve hikaye yankılanırken gözlerim buğulanıyor. İçime işliyor, derinlere gömülüyor.

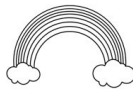
"Hâlâ o kuşu düşünüyorum Bay Elliott," diyor, duvardan kalkarken adem elması sallanıyor. Gözlerimle buluşmadan önce bir an omzumun üzerinden bakıyor. "Nereye uçabileceğini ve yaşayabileceği hayatı düşünüyorum... eğer gitmesine izin verecek cesarete sahip olsaydım."

Bakışlarımız çifte anlamla dolanarak oyalanıyor ve tutunuyor.

Sonra Pauly uzanıp pazumu sıkıyor ve yanımdan geçerken bana hafif bir tokat atıyor. "Teklifim hâlâ geçerli," diyor, çift kapıya doğru ilerlerken sesi soluyor. "Eğer fikrini değiştirirsen."

Bir süre orada durdum, ellerim iki yanımda kenetlenmişti. Gözlerim bulutlanmış, beyaz alçı duvara odaklanmış. Başım dönüyor.

Orada durmuş, Junebug'ımı ve gidebileceği her yeri düşünüyorum. uç.

Neredeyse gece yarısı evime adım attığımda, duyularım çikolatalı unlu mamullerin kokusuyla saldırıya uğruyor.

June elinde bir fırın eldiveni ile ocağın önünde duruyor, eldiveni bir şeyi soğutmaya çalışıyormuş gibi ileri geri sallarken uzun kahverengi saçları sırtından aşağıya doğru sallanıyor. Kapı kapandığında etrafında dönüyor.

"Brant!" Beni görünce yüzü aydınlanıyor, gözleri tavandaki sarı ışıkların altında parlıyor. "S e n i n usta bir şef olduğunu biliyorum."

ama uyuyamadım, o yüzden sana tatlı hazırlayayım dedim."

Ona bakarken yüzümde bir gülümseme beliriyor, tüm vücudum ısınıyor.

Yan tarafa zıplayarak eserini sergiliyor. "Ta da," diye haykırıyor. "Browni. Ve herhangi bir brownie değil... bunlar ekstra özel. Biraz daha tatlılık katmak için şu küçük karamelli şekerlerden ekledim." June burnunu kırıstırarak sırtıyor. "Kalori için kullanılan daha hoş bir terim."

Kapı aralığında dururken sütlü çikolata ve sıcak karamel üzerime doğru süzülüyor, ayaklarım kirli fayanslara yapışmış. June, birkaç yıl önce benim için aldığı şef önlüğünü mütevazı bir sundress'in etrafına bağlayarak mükemmelliğin bir resmini çiziyor.

Bunu görebiliyorum.

Her şeyi o anda görebiliyorum.

Bir gelecek.

Karım June, ben uzun bir iş gününden eve döndükten sonra kek pişiriyor. Mutfak tatlı kokularla yanıyor, ev oyuncak ve yaşam karmaşası içinde, belki ayak bileklerimin etrafında dolaşan mutlu-şanslı bir köpek ve çocuklarımızın gevezelikleri, mutluluk dolu hayatımızın ideal müziği.

Bunu çok net görebiliyorum.

Ve gördüğüm, tüm benliğimle arzuladığım şeylerin illa ki doğru şeyler olmaması kalbimi acıtıyor.

Yıpranmış bir nefesle ayakkabılarımı çıkarıp ona doğru adım atarken gözlerim akmayan yaşlarla parlıyor. June'un gülümsemesi hafifçe soluyor, üzerimden yayılan bir ağırlık hissediyor. Onu endişelendirmek istemediğim için gülümsemeye zorluyorum - gülümsemesinin kaybolmasına neden olmak istemiyorum. "Selam," diye selamlıyorum, elim onunkini sıkmak için uzanıyor. "Harika kokuyorlar."

Neşesi yeniden canlanır. "Öyle mi? Onları yakmadığım için biraz etkilendim," diyor çenesini göğsüne eğerek. "Büyükannemin tarifini kullandım. Her zaman en iyisi olduğunu düşünmüşümdür."

June'un sözleri neredeyse hiç duyulmuyor. İki elimle yanaklarını kavrayıp göğüslerimiz öpüşene kadar ona doğru ilerlediğimde kekleri unutuyorum. "Mutlu musun?" Yumuşakça soruyorum. Sesimde bir tutukluk var, kelimelerimden daha yüksek çıkıyor.

Endişe güzel yüz hatlarını ele geçiriyor ve bileklerimi tutmak için uzanıyor. "Tabii ki mutluyum. Çok mutluyum."

"Dans etmesen bile mi? New York'ta olmasan da mı?"

Bocalıyor.

Sadece bir saniyeliğine, sadece en kısa, en küçük an için, ama onu görüyorum.

Anlıyorum.

"Evet," diye başını sallıyor, beni sıkıyor. "Burada, seninle olmayı tercih ederim."

Alnımızı birbirine bastırıyorum. "Ya bir şeyleri kaçıırıyorsan? Ya hayallerinin peşinden gitmediğin için hep pişmanlık duyuyorsan?"

"Brant... Seni seviyorum. Aşk seçtiğim için asla pişman olmayacağım."

"Hayallerinin bir son kullanma tarihi var, June. Aşkın yok. Seni *her zaman* seveceğim," diye mırıldanıyorum, onu yaklaştırarak. Onu içime çekiyorum. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Dudaklarını yalayarak biraz geri çekiliyor. "Sorun nedir?" "Korkarım bir hata yapıyorsun."

"Biz bir hata değiliz," diye ısrar ediyor. Tırnakları bana batıyor, kollarıma küçük hilaller çiziyor. "Biz yıldızlara yazıldık. Yıldızlar hata yapmaz."

Gözlerim sımsıkı kapanıyor, bedenim sanki iki farklı yöne çekiliyormuş gibi sallanıyor.

Dans ve mesafe Haziran için en iyisi. Hayır,

June için en iyisi benim.

Sikeyim.

Bilmiyorum.

Bilmiyorum, bu yüzden onu sadece öpüyorum, çünkü onu öperken hiçbir şey korkutucu, dağınık ya da yanlış değil.

Yukarı doğru eğiliyor, öpücüğe gömülüyor, elleri kollarımdan yukarı kayıyor ve omuzlarıma iniyor. Dudakları aralanıyor, içeri girmem için yalvarıyor ve dillerimiz birbirine değdiğinde inliyorum, onu daha da yakınımaya çekip eriyorum.

Her zaman olduğu gibi aramızdaki aciliyet artıyor. Onu kalçalarından tutup kaldırıyorum, bacaklarını belime doluyorum. Ağzından geri çekildiğimde, "Seninle sevişmek istiyorum" diye nefes veriyorum.

"Tamam." Hevesle başını sallıyor, kollarını boynuma doluyor. "Yatak odası."

Onu tekrar öpüyorum, sonra odama giden kısa mesafeyi yürümeye başlıyorum. "Seninle *sevişmek* istiyorum June. Tatlı, yavaş ve yumuşak. İlk seferinde olması gerektiği gibi."

"Mükemmeldi," diye mırıldanıyor, onu yatak odasına götürüp şiltenin üzerine yatırırken bana yapıyor. "Her zaman mükemmeldir."

"Her zaman serttir. Kirli." Tişörtümü çıkarıyorum, sonra kemerimi ve

pantolonumu çözmeye başlıyorum. June'un pamuklu elbisesini silkerek
çıkartışını izlerken gözlerim ısınıyor.

Saçları beyaz çarşafın üzerinde dağılıyordu. "Sanki bizi toprağın derinliklerine gömmeye çalışıyorum, batana kadar, çıkış yolu kalmayana kadar. Çünkü bir çıkış yolu bulmak istemiyorum."

Üstüne çıkınca hemen bacaklarını kalçalarımın doluyor ve beni kendine çekiyor, öpmek için yaklaşıyor. "Ben de istemiyorum" diye mırıldanırken elleri saçlarımı karıştırıyor.

"Tanrım, June... Benim küçük pis sırrım olmanı istemiyorum. Sen bundan daha iyisin."

"Ben bunun için yaratılmışım."

Parmaklarım yumuşak saçlarında gezinirken yüzünü alnından burnuna, mükemmel, ayırık dudaklarına kadar öpücüklere boğuyorum. "Sana değer vermek istiyorum. Sana değer vermek. Sana tapmak."

Ağzımı boynunda gezdirirken sırtı yaylanıyor. "Bunu her seferinde yapıyorsun."

Vücudundan aşağı kayıyorum, her çile, her kırıksıklığa, her doğum lekesine tapıyorum. Kalçalarını ayırıp ona ziyafet çekiyorum, acele etmeden onu orgazmın eşiğine getiriyorum, sonra geri çekilip tekrar yapıyorum. Enfes bir işkence. Kıvrana ve terden sırılsıklam olana, adımı inleyene ve saçlarımı çekiştirene, serbest kalmak için çaresiz kalana kadar her santimiyle sevişiyorum.

Ve sonunda sikimi ona batırdığımda, kendi çaresizliğim beni kör ediyor, onu her zamankinden daha yakın topluyorum, yüzlerimiz bir fısıltı kadar ayrı, vücutlarımız kaygan ve karışık. Ben yavaş ve derin bir şekilde hareket ederken inliyor, gözlerimiz kilitli kalırken ona karşı sallanıyor.

O zaman ben söylerim: "Junebug."

İnlemeleri ürkmüş bir çığlığa dönüşüyor. İnançsızlık gibi bir şey.

Muhteşem bir inançsızlık.

Kollarım onu sarmalıyor, parmaklarım saçlarının arasında dolanıyor, kalçalarım durgun ama ateşli bir şekilde pompalanıyor. "Haklıydın," diye itiraf ediyorum, kalçalarının beni daha sıkı sardığını hissederken dudaklarım onunkileri okşuyor. "Bu isim masumiyetten ya da ailevi bir bağdan gelmiyordu. *Aştan* doğdu. Sana olan aşkımdan." Gözleri yaşlarla doluyor, elleri omuzlarımı kavırıyor. Nefes nefese küçük sesler çıkarırken başını sallıyor. "Ve belki bu aşk yıllar içinde gelişti ve çiçek açtı, ama hala aynı yerden geliyor. Ve o yer çok güzel. O yer saftır."

Yanaklarında ıslaklık var, dudakları titriyor.

"Sen benim Junebug'ımsın," diyorum ona, alnına yapışmış saç tellerini geriye doğru süpürerek. Saç çizgisini öpüyorum ve bitiriyorum, "Sen her zaman benim

Junebug."

Burnunu çekiyor, titreyen bir nefes alıyor. "Ciddi misin?"

"Elbette, ciddiylim."

Küçük bir nefes vererek beni sertçe öpüyor.

Dillerimiz konuşmayı devralırken ve bedenlerimiz birlikte hareket etmeye devam ederken onun tatlı ağzına karşı inliyorum. Tembel, lezzetli vuruşlarla içine giriyorum, onu sarsılmaz kollarımla kavıyorum ve kulağına sonsuz aşk sözcükleri fısıldıyorum. Diğer elimle başının üst kısmını tutarken, üstündeki yatak başlığını kavıyorum ve yatak gıcırdayıp tenlerimiz birbirine çarparken hızım artıyor. June pantolonunu indirip inliyor, boynunu geriye atıyor, vücudu orgazmıla titriyor.

Ve ben arkasından giderken, onun içinde serbest kalırken, batarken, düşerken ve erirken, kendimi hiç bu kadar canlı, huzurlu ve *minnettar* hissetmediğimi biliyorum.

Tanık olduğum tüm trajediler için, tüm kalp ağrıları için.

Ben şanslıyım.

Hayatımda bu kadar iyi bir şey olduğu için şanslıyım, tüm kötülükleri silip süpürüyorum.

Ertesi sabah garip, boğuk bir sesle uyandım ve bir rüyadan çıktım.

Gerçekten bir kabus.

Arada sırada o geceyle ilgili canlı, tüyler ürpertici bir kabus görüyorum. Babamın beni tatlı bir uykudan uyandırdığı, zihnimin beni gökkuşağı bulutlarının üzerinde dans ettirdiği geceyle ilgili. O bulutlar, babam beni sarsarak uyandırıp af dilediği anda kara fırtına bulutlarına dönüşmüştü. Gözlerindeki o manik, çaresiz bakışı hala görüyorum. Tenindeki teri hissediyorum. Kulaklarımı kapatmamı söyleyen kırık sesini duyuyorum.

Bir şey daha, Brant. Kulaklarını kapat.

Kabuslarımda duyuyorum. Her zaman, eğer silahın ateşlenme sesini duyamıyorsam, o zaman belki de hiç ateşlenmemiştir diye düşünürüm.

Sersemlemiş bir şekilde uyandığımda, boğuk sesi tekrar duyuyorum. Ama bu June değil.

Bacaklarımın arasına tünemiş, güneş açık mavi perdelerden içeri süzülürken beni emen, bana bakarken gözleri parlayan June değil.

June hâlâ kollarımın arasında, çıplak ve derin bir uykuda. Kıpırdanıyorum, göz kapaklarım titriyor.

Ve ses kendini tekrarlıyor.

"Oh... oh Tanrım, hayır."

Bu bir ses dizisi... kelimeler... *korku*.

Gözlerimi açtım ve dik oturup açık kapıya doğru eğildim.

Andrew Bailey ve Kip eşikte durmuş bana bakıyorlar. Andrew bir elini ağzına götürüyor, kızının çırılçıplak, oğlu olarak gördüğü adamla sarmaş dolaş oluşuna tanıklık ederken yüzünün rengi soluyor.

June yanımda ayağa kalkıyor, dirseklerinin üzerinde yükseliyor. Nefes nefese kaldı.

"Baba?"

"Hayır... bu gerçek değil," diye mırıldanıyor Andrew, gözleri kocaman ve mide bulandırıcı bir öfkeyle dolu. Geriye doğru sendeleyerek Kip'e çarpıyor. "Lütfen, hayır... *hayır*."

Donup kaldım. Nutkum tutuldu.

June çarşafı çenesine kadar çekerken ağlamaya başlar.

Andrew hasta olmak üzereymiş gibi başını sallar ve beceriksizce odadan çıkar.

Kip bana
bakıyor. Ben de
bakıyorum.

Hayal kırıklığı gözlerini karartırken yutkunuyor, bir elini yüzüne sürüyor ve kapıdan uzaklaşıyor.

Ben orada öylece otururken June hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ediyor, kıyafetlerini arıyor ve her şey bulanıklaşıyor.

Uyuşu

k.

Üzücü

.

Tamamdır.

Dün gece şanslıydım...

Ama bugün değil.

Bugün sadece başka bir trajedi.

BÖLÜM OTUZ İKİ

OceanofPDF.com

"İLK ÇATLAK"

June, 19 yaşında

Böyle bir şey olmayacak.

Babanı sendeleyerek uzaklaşıyor, sanki kusmamaya çalışıyormuş gibi elini ağzına kapatıyor. Gözyaşları döküyorum, çaresiz, çirkin gözyaşları ve Kip kadrajdan çıkarken elbisemi arıyorum.

Brant yanımda oturuyor, ağır ağır nefes alıyor ve tamamen sessiz. Şok geçirmiş gibi görünüyor.

Böyle olmaması gerekiyordu.

Yatağın altından görünen elbisemi bulup başımın üzerine atıyorum ve ön kapı kapanırken yorganı çırpıyorum. "Gidip onunla konuşmalıyım..." Gözyaşlarımın arasından mırıldandım. "Tanrım, Brant..."

Brant cevap vermiyor.

Orada öylece oturuyor, cam gibi gözler ve boşluk.

"Ne söylemeliyim? Ne yapmalıyım?" Titreyen bacaklarımla yatağın yanında dururken tüm vücudum titriyor, yumruklarım taş gibi iki yanımda.

Hiçbir şey.

Gözünü bile kırpmıyor.

"Brant," diye boğuluyorum, omuzlarını sarsmak için yatağın üzerine eğiliyorum. Panik göğsümü sıkıyor. "Lütfen. Sana ihtiyacım var."

Uzun bir aradan sonra nihayet başını bana doğru çeviriyor, çenesi gerginlikle dalgalanıyor. "Alarm kurmayı unutmuşum. Uyumak istememiştin."

Parmaklarım omuzlarında kıvrılıyor, ciğerlerim hırıltılı hissediyor. Gözlerimiz buluştuğunda birkaç kesik kesik nefes alıyorum. "Bunun bir önemi yok. Biz nasıl

Bunu düzeltmek mi?"

"Bunu düzeltmek mi?" Kara kaşları birbirine kenetleniyor, bakışları yüzümü izlerken kasları sertleşiyor. Sonra alçak ve yenik bir sesle mırıldanıyor: "Bunu düzeltmenin bir yolu yok June."

Alevlenen duygularımla onu tekrar sarsıyorum. "Dur. Olmalı." "Hayır."

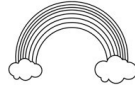
"Dur!" Yataktan geri çekilerek çığlık atıyorum. Çantamı ve arabamın anahtarlarını bulmak için odaya göz gezdirirken nefesimin ağırlığından kaburgalarım ağrıyor. "Annemle konuşmam gerek. Beni anlayacaktır. Anlayacaktır..." Bir çift ev terliğinin içine boş boş adım atarken düşüncelerim dağılıyor. "Bunu düzeltebilirim."

Yatak odasından tökezleyerek çıkmadan önce, hâlâ yatağa yapışmış, donup kalmış olan Brant'a dönüp bakıyorum. Yüzü ellerinin arasına düşmüştü. "Bunu düzeltemezsin."

Boğuk bir çığlık atarak çantamın askısını kavıyorum.

Yapmak zorundayım.

Geri çekilirken bana dönerek şöyle dedi: "Daha başlamadan kırılmıştık."

Ben geldiğimde babamın arabası garaj yolundaydı.

Gözyaşlarım şiddetli bir yağmur gibi yağarken kalbim gümbür gümbür atıyor. Muhtemelen şu anda anneme iğrenç gerçeği anlatıyordur.

D i r e k s i y o n u sıkarken alnım direksiyona çarpıyor ve ne halt edeceğimi düşünerek umutsuzca hıçkırıyorum.

*Açıklanamaz olanı nasıl
açıklayabilirim? Affedilemez olanı
nasıl mazur gösterebilirim? Kabul
edilemez olanı nasıl haklı
çıkarabilirim?*

Var olan tüm kelimelerle, bunu uzaktan bile makul kılacak herhangi birini bir araya getiremiyorum.

Dikkatsizdik.

Dikkatsiz ve aptalca davrandık ve en büyük korkum gerçek oldu.

Ailemle oturup plan yapmak yerine, iyi bir prova edilmiş bir açıklamadan sonra, babam bizi kaşık kaşık

Brant'in yatağında çıplak sevgililer.

Aşağılanma tenimi ısıtıyor.

Sonra camdan gelen sert bir tıkırtı başımı direksiyondan kaldırmama neden oluyor.

Camın arkasından annemle göz göze geldiğimde bir nefes alıyorum. Gülümseyerek bana el sallıyor, ama o gülümseme kendisine bakan azabı fark ettiği anda kayboluyor.

Bilmiyor.

Henüz bilmiyor.

Anahtarı kontaktan çıkarıp sürücü kapısını iterek açarken ellerim titriyor. Terlikle kaplı iki ayağım çimentoyla buluşuyor ama beni dik tutmaya yetmiyor. Jöleden yapılmış dizlerimle bükülüyorum ve küçük çakıl taşları avuçlarıma batarken acı dolu bir çığlıkla annemin ayak bileklerine düşüyorum. Gözyaşı lekeli saçlarım yüzümü perdeliyor, omuzlarım kederle kabarıyor.

"June? Tanrım... Sorun ne tatlım?" Annem yanıma düşüyor, araba yolunda birbirimize sokulurken beni hemen kollarına çekiyor. "Ne oldu?"

Zorlukla konuşabiliyorum. Sevgi dolu parmaklarını saçlarımda gezdirirken başımı ileri geri sallıyorum.

"June, lütfen konuş benimle. Biri mi yaralandı? Brant mi?" Annemin rahatlatıcı dokunuşu korkuya dönüşüyor. Geri çekilip yüzümü ellerinin arasına aldı. "June. Brant iyi mi?"

Midem bulanıyor. Eminim şu anda o hastaneye geri dönüyordur.

Yıkıcı haberi duymak. Bir oğlunu

kaybettiğini öğrenmek. *Bir tane*

daha kaybetmek üzere.

Gözlerimi kırıştıtarak mırıldanmayı başardım: "Babam bizi gördü."

"Ne?" Derin mavi bakışları şaşkınlıkla doluydu. "Tatlım, beni korkutuyorsun."

"Lütfen..." Boğuluyorum, burnumu çekiyorum ve nefesim kesiliyor.

"Lütfen ondan nefret etme." Annem kaşlarını çatıyor, elleri

yanaklarımdan düşerken geriye doğru çekiliyor.

"Neden babandan nefret edeyim ki?"

Başımı ileri geri sallıyorum, bir tutam saçım dudaklarımda biriken ıslak gözyaşlarına takılıyor. "Hayır... babam değil," diye mırıldanıyorum, hâlâ nefesimi tutmaya çalışıyorum - astım krizinin beni ele geçirmesini önlemeye çalışıyorum. "Brant."

Şaşkınlık gözlerini bulandırıyor. İkimiz de kaldırımda birbirimize bakıyoruz, dizlerimiz birbirine değiyor, bu sırada nemli yaz sonu esintisi durgunlaşıyor. Hava bayatlıyor ve boğucu bir hal alıyor, sanki bir sonraki anın ortaya çıkmasını bekliyor.

Beklenti her yanımda uğulduyor.

Annem dudaklarını yalıyor, yavaş bir nefes alıyor. "Brant'ten nefret etmeme ne sebep olabilir?"

Soruyu usulca soruyor; o kadar usulca ki, sanki cevabın ne olabileceğinden korktuğu için duymamı bile istemiyor.

Sadece... Bence o zaten biliyor.

Cevabı biliyor.

Gözlerini bir orman yangını gibi aydınlatıyor.

Nereden biliyor?

Başı hafifçe sallanıyor. Gevşek saç topuzunu okşuyor, sanki her zaman içinde bulunan kalemi arıyormuş gibi, ama bugün orada değil. Annem dudaklarını dişlerinin arasına alıyor, topuklarının üzerinde geriye doğru düşüyor ve omzumun üzerinden kaldırımdan geçen bir bisikletliye bakıyor. Aramızda uzun, sessiz bir an uzanıyor ve tenimin beklentiyle karıncalanmasına neden oluyor.

Sonra elini ağzına götürüp iç geçiriyor. "Ne kadar sürecek?"

Parmak uçlarımla saçlarımı geriye iterek, araba yolundaki çatlaklara bakıyorum, içlerinden birinin beni içine çekmesini umuyorum. Bir tepki veremiyor gibiyim.

Daha yüksek sesle tekrarlıyor, "Ne zamandır onunla yatıyorsun, June?" Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve titrek bir nefes veriyorum. "Bir haftadır," diye itiraf ediyorum, utanç yüzümü ısıtıyor. Sevgilimle konuşmak yeterince korkunç zaten.

Ama bu?

Kızı, *oğlu olarak* gördüğü adamla cinsel ilişkiye girdiğini itiraf ediyor.

Kaldırıma sinmiş, hiçliğe doğru büzülüp gitmeyi diliyorum. "Bir hafta," diye açıklıyor.

"Ama... bundan daha fazlası var," diyorum çenemi kaldırıp ona bakmaya cesaret ederek. "Çok daha fazlası" diye uysalca tekrarlarken sesim titriyor.

Gözyaşı damlaları sertçe düşüyor, taş çatlaklarında kayboluyor ama beni yanlarında götürmüyorlar.

Annemin eli hâlâ ağzının üzerinde, gözleri zayıflatıcı bir hayal kırıklığıyla parıldıyor. Başı yavaşça sallanırken kaz ayakları kırışıyor,

Sözlerimi, *günahlarımı* emiyor. Sonra bir nefes verdi ve kendini ayağa kaldırdı, haki pantolonundan garaj yolundaki kumları temizledi. "Bu babanı mahvedecek."

Eve doğru yürüyüşünü izlerken içim parçalanıyor. "Anne, lütfen..." Dengesiz bacaklarımın üzerinde doğrulup, affedilmesi için yalvararak onu ön kapıya kadar kovaladım. "Lütfen, anlayın. Lütfen... Onu *seviyorum*."

"Onu sevdiğini biliyorum, June." Evin içinde fırtınalar estiriyor, sonra avuçlarını mutfak masasının üzerine koyup öne doğru eğiliyor. "Mesele bu değil."

Birkaç adım ötede durup düşen gözyaşlarımı siliyorum. "Tabii ki, mesele bu. Her şey bu."

Geri dönüyor. "Her şey *değil*. Bu durumun ciddiyetini tam olarak kavrayabildin mi? Sen akıllı bir kızsın June. *Düşün*." Annem işaret parmağıyla şakağına vuruyor. "Yaptığın şey hakkında uzun uzun düşün."

"Düşünüyorum." Sağ elim göğsüme bastırıyor, parmaklarım elbisemin kumaşını büküyor. "Kalbimle düşünüyorum ve önemli olan da bu."

Kolları hayal kırıklığıyla iki yanına düşüyor. Derin bir nefes daha veriyor. "Görmediğimi mi sanıyorsun?" diye soruyor, gözleri tekrar benim şaşkın ifademe takılıyor.

İçim uğulduyor.

Ne?

Gözyaşlarının parıltısı bana geri yansıyor ama düşmüyorlar. "İşaretleri fark etmediğimi mi sanıyorsun?" diye yankılanıyor usulca. "Theodore ile büyümeni izledim ve Brant ile büyümeni izledim. Ve sana söyleyeyim... aynı değildi."

Yutkunuyorum, elbisemi nemli bir avuç içinde yumrukluyorum.

"Ona nasıl baktığını gördüm," diye devam ediyor. "Küçük bir çocukken meraklı gözlerle. Büyüdükçe sahiplenici gözlerle. Her zaman onun yanında olmak istiyordun. Yanında olmadığın zamanlarda da onun hakkında konuşuyordun. Hayatın boyunca Brant için bir meşale tuttun ve ben sadece ikinizi de yakmadan önce sönmesi için *dua ettim*."

Sesimi bulmaya çalışarak bir damla gözyaşımı yalıyorum. "Sen... sen hiçbir şey söylemedin."

"Çünkü o senin evlatlık kardeşin!" diye patladı, öfkesi alevlendi, kollarını iki yanına kaldırdı. "Yukarıda dolabımda yasal bir belge var."

bu gerçeği doğruluyor. Tanrım, June... Onu bu şekilde takip etmeyecek kadar sağduyulu olduğunu sanıyordum."

"Aşkın bir anlamı yok," diye karşı çıkıyorum, daha fazla gözyaşı siliyorum. "Bu anlamsız bir şey."

Annem duraksıyor, burnunun kenarını sıkıyor, çenesini göğsüne bastırıyor.

Devam ediyorum. "Ve ben onu takip etmedim. O da beni takip etmedi. Sadece... *oldu*. Çünkü aşk böyledir. Olur böyle şeyler. Size sinsice yaklaşır ve sonra içinize işler. Kanınıza karışır. Ve bir kez kanınıza girdiğinde, onu öylece dışarı atamazsınız. O artık sizin bir parçanızdır. Ondan kurtulmaya çalışmak bir uzvunuzu kesmek ya da kalbinizi göğsünüzden oymak gibi bir şeydir."

Yukarı bakar, kaşları birbirine kenetlenmiştir.

"Babamı seviyorsun, değil mi?" Nazikçe merak ediyorum. "Eğer onu seviyorsan, *gerçekten seviyorsan*, o zaman anlarsın." Ona yaklaşırken elimi tekrar kalbime bastırıyorum. "Ve umarım anlarsın. Umarım neden bahsettiğimi tam olarak biliyorsundur."

Yutkunarak başını sallayan annem doğruldu. "Elbette babanı seviyorum ama bu farklı. Doğru zamanda doğru kişiye aşık oldum."

"Tamamen katılmıyorum," diye itiraz ediyorum. "Doğru kişiye bulunduğunuzda 'doğru zaman' diye bir şey yoktur. Sadece şu an vardır çünkü sahip olduğumuz tek şey budur." Hızlı bir nefes alıp "Bahse girerim Theo da benimle aynı fikirde olurdu" diye bitirirken gözyaşlarım görüşümü bulandırıyor.

Annemin gözleri acıyla dönüyor. Uyarı ile.

Ama ön kapı hızla açılınca sözleri kısa kesildi ve olduğum yerde döndüm.

Babam kapının girişinde duruyor, yanakları kıpkırmızı, gözleri kan çanağı. Bir elini ağarmış saçlarında gezdiriyor ve bakışlarını bana dikeyor.

Bu sabah Kip'le birlikte ata binmiş olmalı.

Titreyen dudaklarımın arasından "Baba" diye fısıldadım.

"New York'a gidiyorsun. Uçuşunu ayarlıyorum," diyor kederli bir sesle, ön kapıyı kapatma zahmetine girmeden antreden hışımlla geçerken.

İçime bir panik çöktü. "Ne?"

Dizüstü bilgisayarının bulunduğu çalışma odasına doğru ilerlerken darmadağınık ve kaybolmuş görünüyor. "Celeste'nin teyzesiyle çoktan konuştum. Başımızın üstünde yerin var. Bir iş bulana kadar kiranın sana düşen kısmını ödeyeceğim ve-"

"Baba, dur!" Ona doğru koşuyorum. "Burada kalmak istiyorum." "Umurumda değil."

"Lütfen!" Hızla geri çekilen sırtına yalvarıyorum. "New York'a gitmek istemiyorum."

Bakışlarında öfkeyle etrafta uçuyor. "Ve kızımın lanet olası *kardeşiyle* *oynaşmasını* istemiyorum!"

İkimizin de göğsü zor nefeslerle kabarıyor. Babamı hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Bu kadar duygu yüklü. Annem mantığın sesi olduğu için o her zaman daha duygusal bir ebeveyn olsa da, öfkesi hiçbir zaman ondan daha iyi olmadı.

Onu kırdım.

Annem kollarını kavuşturmuş yanıma yaklaşırken gözyaşlarım akmaya devam ediyor. Sesini düz tutuyor. "Babanla aynı fikirdeyim, June. Bence New York'a gitmen en iyisi."

Şaşkına döndüm. Öfkelendim. Aralarına bakarken kendi öfkem de artıyor. "Yani, benimle böyle mi başa çıkmayı seçtiniz? Beni yeni bir eyalete mi göndereceksiniz?"

"Öyle bir şey değil," diyor annem.

Babam araya giriyor. "Aynen öyle. Bu durumla başa çıkmanın en iyi yolu mesafe."

"Ben on dokuz yaşındayım. Artık beni *idare etmene* gerek yok," diye karşılık veriyorum. "Ben yetişkin bir insanım ve senin çatın altında yaşamıyorum."

Çenesi gerilir. "Bu yüzden mi taşındın? Kardeşinle baş başa gezip tozabilmek için mi?"

Ellerimi iki yana açarak, "Bunu ucuzlatmaya çalışmayı bırak. O benim gerçek kardeşim değil... Biz birbirimize aşığız."

"Kahretsin, June!" diye bağırıyor, elini havaya kaldırarak. Yüz hatlarına kazınmış stres çizgilerini görebileceğim kadar yaklaşıyor. Gözlerinde parlayan çaresizliği görebiliyorum. "Ağzından çıkanı kulağın duysun. Bir suçu meşrulaştırmaya çalışıyorsun. Bir yırtıcıyı savunuyorsun."

Annem atlıyor, elini uzatıyor. "Hey, hey... Andrew, oraya gitme."

Dehşete kapılmış bir çılgılık atıyorum.

Böyle düşünemez. Brant için böyle düşünmesi mümkün değil.

Bu karşılıklıydı.

"Hayır," diye ciyakladım. "Bu hiç de doğru değil. O iyi bir adam... O senin oğlum."

Babamın yüzü tiksintiyle buruşuyor, parmağıyla beni işaret ediyor. "Aletini kızımın içine sokmayı seçtiği anda benim oğlum olmaktan çıktı." Sonra arkasını dönüp çalışma odasında kayboluyor ve kapıyı arkasından çarpıyor.

Düşmanlığı duvarları
titretiyor. Resim çerçeveleri
takırdıyor.

Bir fotoğraf kapı çerçevesinin üzerindeki yerinden kayarak ayaklarımın yanındaki ahşap zeminde paramparça oluyor. Fotoğrafın benim, Brant'in ve Theo'nun balo gecesi cumbalı pencerenin önünde durup kollarımızı birbirimize doladığımız anın fotoğrafı olduğunu fark ettiğimde elim ağzıma gidiyor. Hafif silüet halindeyiz ama gülümsemelerimiz ıslıl ıslıl parlıyor. Başım Theo'nun omzuna doğru eğilmiş olsa da, alt tarafım Brant'e bastırılmış.

Sağ kolum Theo'nun boynuna gelişigüzel dolanmış durumda, ama sol kolum Brant'in beline sımsıkı sarılmış durumda.

Titreyen bir nefes çekiyorum, eğilip cam kırıklarıyla dolu fotoğrafı alıyorum. Parmağımı Theo'nun üzerinde gezdirirken o geceye dair anılar içimden geçiyor, gözlerimi polis üniformasında gezdiriyorum ve bunun onun son giyişi olacağını biliyorum. Sırtışı sevimsiz ve genişti ve annemin bize Yoshi'yi Cadılar Bayramı için UPS görevlisi gibi giydirdiğimiz zamanı düşünmemizi söylediğini hatırlıyorum. Üçümüz de gülmeye başladık ve annem fotoğrafı çekti, Brant'in bana baktığı o anı yakaladı, yüzü gerçek bir sevinçle aydınlanmıştı.

Ağlamaya
başladım. Zor.
Acı verici.

Annem içeri giriyor ve beni sıcak bir kucağa alıyor, ellerini karışık saçlarımda gezdiriyor ve beni kendine çekiyor. Resim parmaklarımın ucundan düşüyor ve kırık cam havuzuna doğru süzülüyor. Kulağıma fısıldıyor, "Seni seviyorum. Ben de Brant'i seviyorum." Ben göğsüne yaslanırken çenesi başımın üstünde duruyor. "Ama bunu sevmiyorum."

Bunu ben de sevmedim.

Aşık olmamam gereken tek kişiye aşık olmayı
sevmiyorum. Bu hiç adil değil.

Acıtıyor.

Kollarımı anneme sararak omzuna doğru sessizce hıçkırıyorum ve fotoğrafa atlayıp kaderimizi değiştirebilmeyi diliyorum.

Theo o kaza yerine gitmezdi ve ben de Brant'i aptalca bir cesaretle öpmezdim.

Gözlerim, resim çerçevesinin parçalanmış parçaları arasında duran fotoğrafa takılıyor.

Parçalanmış.

Çatlak.

Yedi yıl önce donmuş göletin üzerinde durduğum zamanı düşünüyorum. Çarpan kalbimi hâlâ duyabiliyorum. Wyatt ve arkadaşlarından gelen zalim kahkahalar. Brant bana doğru koşarken adımı söylüyordu, yüzü kör bir korku maskesiydi. Ve sonra... o ses.

Duydum, diğer tüm seslerden daha yüksekti. Hepimiz duyduk.

İlk çatlak.

Buz yarıldığında içimden geçen duyguyu asla unutmayacağım. Sadece küçük bir çatlaktı, yüzeyde bir çentik. Ama büyük kırılma için bir katalizördü. Nihai çöküşün.

Son.

Kıpırdamadan durmuş, Brant'in gölün karşısındaki dehşet dolu bakışlarını üzerimde tutarak seçeneklerimi tartıyordum, yanlış bir hareketin beni öldürebileceğini biliyordum.

Ve şimdi, kederden buruşmuş bir halde anneme sarılırken, aynı duygu içimde dalgalanıyor. Damarlarımdaki buz gibi.

İlk çatlak *biziz*. Ben ve

Brant.

Bir yanlış hareket, bir yanlış adım ve batıyoruz.

Boğulacağız.

Ve ne yapacağımı bilmiyorum.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

"ILK VEDA"

June, 19 yaşında

“

Birini kurtarmak için güzel bir gün, Peach."

Sesi benimle buluştuğunda sevinçli bir güvensizlik kaplıyor içimi

Altın rengi bir tarlada bağdaş kurup otururken kulaklarım ve başım yukarı fırlıyor. Uzun otlar ve kır çiçekleri ile dolu, kabarık beyaz bulutlar ise tepemde dans ediyor.

İşte orada duruyor.

Parlak güneşin ışıkları başını bir hale gibi aydınlatıyordu.

Bir melek gibi.

"Theo!" Ayağa fırlayarak, uzanmış kollarım ve çılgınca çarpan kalbimle ona doğru koşuyorum. "Gelmişsin."

"Yarı-geçilebilir tavsiyelerimi sana aktarma fırsatını kaçıracağımı mı sanıyorsun? Kesinlikle hayır," diye sırtıyor ve kollarına düştüğümde beni havaya kaldırıyor. "Çok geciktin."

Ona sarıldığımda sıcaklık beni sarıyor ve tek yapmak istediğim onun güneş ışığını içime çekmek, tüm boş deliklerimin ve ceplerimin içine depolamak, böylece asla üşümeyeceğim - böylece o her zaman yakınımnda olacak. "Seni çok özledim," diye mırıldanıyorum gömleğinin yakasına doğru. "Beni terk etmenden nefret ediyorum."

"Seni terk etmedim, Peach. Buradayım, değil mi?"

Geri çekilip onun çelik mavisi gözlerine bakarken bir of çektim. Yıldızlardan oluşan bir galaksiyle parıldıyorlar. "Sen sadece benim bilinçaltımın bir tezahürsün."

İtiraf edilebilir bir omuz silkmeye ensesini kaşıyor. "Bilinçaltılarının bu kadar esprili ve çekici olduğunu fark etmemiştim." Elini kaydırarak

Saçlarını geriye atıyor, elinde küçük bir ayna beliriyor ve gülümseyerek aynaya bakıyor. "Çok da yakışıklı."

İçimden ağlamaklı bir kahkaha dökülüyor. "Neredeyiz biz?" Onu bırakırken merak ediyorum, kumlu çillerinin elmacık kemiklerini nasıl süslediğini ezberliyorum.

"Sen söyle. Bu senin beynin," diye cevap veriyor, gülümseyerek. Etrafıma bakıyorum.

Güneşin aydınlattığı alan sonsuz görünüyor ve ılık esinti yüzümü öpüyor. Tepemde bir gökkuşağı yükseliyor, aptal şekilli bulutlarla cee-ee oynuyor. Süper Mario karakterlerine benziyorlar. Gülümsüyorum. "Sanırım sen burada olduğun sürece bunun bir önemi yok."

Theo'ya tekrar baktığımda, elinde bir video oyunu kumandasıyla parlak mavi bir kanepeye yayılmıştı. Bir anda ortaya çıkan televizyona bakarken başparmaklarıyla düğmelere dokunuyor. Sırtışı bana doğru kıvrılıyor. "Rainbow Road," diyor. "En sevdiğim seviye."

Mario Kart ekranı aydınlatıyor.

Ona doğru yürüyorum, yanına çöküyorum ve başımı omzuna yaslıyorum. Ağır ağır iç çekerek mırıldandım, "Her şey karmakarışık. Sensiz kaybolmuş durumdayım."

"Kaybolmadın," diye karşı çıkıyor. "Yolunu buluyorsun, arada fark var."

"Hangi yolun doğru olduğunu nasıl bilebilirim?"

Oyun karşımızda yanıp sönerken başını eğiyor. "Doğru yol yoktur Peach, yanlış yol da yoktur. Sadece seçtiğin yol ve bu seçimden ne yapmaya karar verdiğin vardır."

"Bu kulağa son derece belirsiz geliyor," diye homurdandım.

"Sana tavsiyemin sadece yarı-geçilebilir olduğunu söylemiştim."

Yanında kayarken boğuk kahkaham omzuna çarpıyor. Gökyüzü kararmaya başlıyor, güneş tüylü bir bulutun arkasına dalıyor ve benim Theo'ya daha da sokulmama neden oluyor. "Annem ve babam şu anda çok kızgın. Bana kızgınlar; Brant'e kızgınlar. Brant de kendine kızgın," diye mutsuzca düşünürken, teknik renkli tulumumun saçaklarını karıştırıyorum. "Ve benim kızgın olduğum tek şey herkesin bu kadar *kızgın olması*."

"Öfke, yersiz bir tutkudan başka bir şey değildir."

Gözlerim düşünceyle kısıldı. "Tutku beladır. Tutku sadece kalp ağrısına yol açar."

"Tutku anlamdır ve onsuz bir hayat ne kadar da boş olurdu."

Bu sözleri içselleştirirken içimden sessiz bir düşünce geçiyor. Hayatın tüm kalp ağrılarını, en zor anlarını düşünüyorum ve hepsinin kökeninde neyin yattığını tam olarak biliyorum.

Sevgiler.

Çok fazla sevgi.

Ve bu zor anlar ne kadar yürek parçalayıcı olsa da, bir milyon yıl geçse de onları teşvik eden sevgiden asla vazgeçmem.

Onun kaybının acısını yaşamamak için Theo'yu tanımaktan vazgeçmezdim. Aşk hikayemizin çöküşünü engellemek için Brant'le tanışmaktan vazgeçmezdim.

Evet.

Tutku anlamdır.

Tutku amaçtır.

Trajedi ise sadece bunu deneyimlemek için aldığımız risktir. Yutkunarak başımı sallıyorum ve Theo'nun eline uzanıp sıkıyorum.

"Bir seçimle karşı karşıyayım Theo. Hayatım boyunca kurduğum hayalin peşinden mi gideceğim yoksa sevdiğim adamla burada mı kalacağım?"

Theo dönüp bana bakıyor, video oyunu kumandası elinden kayıp gidiyor. Şimdi ikimiz de sırtüstü yatıyoruz, gökkuşağına dönüşmüş gökyüzüne bakarken çimenler tenimizi gıdıklıyor. Omuz omuza. Kalp kalbe. "Belki de mesele birini ya da diğerini seçmek değildir," diyor bana. "Bu sadece hangisinin önce geleceği meselesidir."

Tereddüt etmiyorum. "Brant her zaman önce gelir. Ama... onun için en iyisinin ne olduğunu nasıl bilebilirim?" Gözyaşlarım gözlerimi ıslatıyor ve göğsüm çatışmayla ağrıyor. "Oh, Theo, bu çok zor. Bu imkansız."

"Uyandığında öğreneceksin," diyor nazikçe. "Cevabını alacaksın."

Parmaklarımız çimenlerin arasında birbirine geçiyor ve ona baktığımda yine genç bir çocuk olduğunu görüyorum. Küçük ama güçlü. Benim vahşi koruyucum.

Benim ağabeyim.

Bana orantısız bir sırıtış gönderirken çilleri yayılıyor ve dağılıyor, gözleri cesaretle parlıyor. "Merak etme Peach... Seni kurtaracağım."

Ve bir anda göz kırparak ayağa kalkıyor, peri tozuyla dolu elini kaldırıyor ve yüzüme doğru üflüyor.

Keskin bir nefes

alıyorum. Gözlerim

pır pır açılıyor.

Gürleyen kalp atışları içimde yankılanıyor ve yatakta dik otururken tenim nemli ve rutubetli hissediyorum.

Gözlerimi kırıştırarak geceliğimin önünü kavriyor, pamuğu titrek parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum, bu sırada yeni gün ışığı çatlak perdelerin arasından içeri sızıyor. Gözlerim uyku sisinden ve rüya bulanıklığından sıyrıldığında, gözlerim uzak duvara takılıyor ve şifonyerimin üzerine tünemiş tuvale sabitleniyor.

Gökkuşağı kanatlı, gökyüzüne doğru süzülen, hayal kurmaya cesaret eden korkusuz bir mavi kuşun resmi.

Theo'nun bana aldığı.

"Bir yerlere varacaksın Peach, gerçekten varacaksın. Ve ben de seni zirveye kadar destekliyor olacağım."

Duygularım içime akarken bir elimi ağzıma götürüyorum. Farkındalık içimden akarken. Theo ile gördüğüm canlı rüya hem içimi parçalıyor hem de beni tekrar bir araya getiriyor.

Onu yanımda
hissediyorum. Tam
burada, şu anda. *Onu
hissediyorum.*

Yatak örtülerini kaldırıp bir şort giyiyorum ve saçlarımı dağınık bir şekilde at kuyruğu yapıyorum, sonra ayakkabılarımı ve çantamı arıyorum.

Dairemin ön kapısından hızla çıkıyorum, Brant'in benimkinin yanındaki odada uyumadığını zaten biliyorum. Henüz eve gelmedi. Annem ve babamla duygusal hesaplaşmamın üzerinden dört gün geçti ve o sabah gözyaşı dolu bir telaşla ayrıldığımdan beri Brant'i görmedim.

Telefon etmek yok. Kontrol etmek yok.

İlk gece sadece tek bir mesaj:

Brant: *Kafamı boşaltmam lazım. Kip birkaç gün kanepesinde uyumama izin veriyor. Üzgünüm, Junebug. Şu an yeterince güçlü olmadığım için üzgünüm. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için ve seni olabilecek en kötü şekilde sevdiğim için özür dilerim. Seni koruyamadım ve bu beni öldürüyor. Bizim için, senin için en iyisinin ne olduğunu bulmalıyım. Sadece biraz zamana ihtiyacım var.*

O gece uyuyana kadar ağladım ve ertesi gece tekrar ağladım.

Ve öfkeden değil. Brant'in ailemle olan sorunlarımla tek başıma başa çıkmama izin vermesine kızdığım için değil. Onun yüzünden ağlamadım.

Onun için

ağladım.

Kapattı.

Şu anda kendinden nefret ediyor ve bundan daha üzücü bir şey düşünemiyorum.

At kuyruğumu çekiştirerek otoparktan geçip arabama atlıyorum ve sürmeye başlamadan önce cep telefonumu çıkarmak için duraklıyorum. Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken Brant'e hızlıca bir mesaj gönderiyorum.

Konuşmamız gerek. Bugün. Önemli bir konu. İşten çıktığında benimle evde buluş. Umarım iyisindir... Seni seviyorum. <3 Junebug

Hemen okuyor ama cevap vermiyor.

Ve on beş dakika sonra, tanıdık park yerine çekip arabadan çıktıktan sonra, hala cevap vermedi.

Telefonu cebime sokup mezarların ve mezar taşlarının oluşturduğu labirente ilerlerken boğazımın arkasına sert bir yumru saplanıyor. Buraya uyuyorum. Ben de bu kutsal topraklar kadar periliyim.

Ama kendimi özgür bırakıyorum.

Çok iyi bildiğim, her gördüğümde nefesimi kesen mezar taşına doğru ilerliyorum.

Aylarca her cumartesi gecesini birlikte geçirdiğim kişi.

Mezarın üzerine yayıldığımda beni iç dökerken, şarkı söylerken, ağlarken ve içimi boşaltırken dinleyen kişi.

Theo.

Taşın yanında dizlerimin üzerine çökerek tanıdık övgüyü okurken dudaklarım titriyor.

*Oğlum. Kardeş. Arkadaş.
Kurtarıcı.*

Göğsüm ağrıyor. Çok kötü acıyor.

"Dün gece seninle ilgili bir rüya gördüm," diyorum bileğimin tersiyle gözyaşlarımı silerek. "Seninle ilgili çok rüya görüyorum ama bu seferki çok gerçekçiydi. Sanki gerçekten benimle konuşuyordun, her neredeyse. Gökkuşağının üzerinden, gökyüzünden, hatta belki de aydan..." Bir elimi kalbime bastırarak gülümsüyorum, "Ya da tam buradan."

Yakındaki bir ağaçta kuşlar cıvı cıvı ötüyor ve ben de mavi kuş resmini düşünüyorum.

"Sadece bir süre buraya geri dönmeyeceğimi söylemek istedim ama seni de yanımda götüreceğime söz veriyorum. Uçacağım, Theo. Kanatlarımı açıp uçacağım ve sen de beni zirveye kadar destekleyeceksin. Biliyorum yapacaksın," diye burnumu çekiyorum, saçlarım bir esinti gibi etrafımda uçuşuyor. Sıcak ve güvenli ve Theo beni dinlediğini belli ediyormuş gibi davranıyorum. "Ben de senin gibi cesur olacağım. Ne de olsa en iyisinden öğrendim." Gözlerimi sıkıp kapatıyorum, yaşlar yanaklarımdan süzülüp kıymetli toprağa düşüyor. "Vakit geldi."

Kuşlar ötmeyi keser ve rüzgar durgunlaşır.

Sadece biz varız.

Artık sadece ben ve Theo varız.

"Birini kurtarmak için güzel bir gün," diye fısıldıyorum, parmak uçlarım onun adının yazılı olduğu oyma üzerinde geziniyor, "Ve sanırım sonunda... bu ikimizi de kurtarabilir."

Çenem kalkıyor, gözyaşlarımdan sırlanmış gözlerim bulutlarla dolu gökyüzüne bakıyor ve içime parçalanmış bir nefes çekiyorum. Ama o nefes boğazımda düğümleniyor, irkilerek soluğum kesiliyor ve gözyaşlarım daha sert düşüyor, kalbim dört nala atıyor. Bilmiş bir gülümseme dudaklarımı boyarken tüylerim diken diken oluyor.

O bulutlara göz

kırpıyorum. Ve yemin

ederim,

Yemin ederim.

Başımın üzerinde dans eden bulut tıpkı Mario'nunki gibi şekilleniyor. Şapka.

Bavullar yerden kaldırdığımda ağırlaşıyor ama kalbimin ağırlığı kadar değil. Bu ağırlık bel kırıcı.

Gelmedi.

Parmaklarım bavulun saplarına dolanırken boğazıma tırmanan hıçkırığı geri püskürtmeye çalışıyorum ama yine de bastırıyor. Çirkin ve acımasız.

Yıkıcı.

Kollarım titremeye başladı ve bavulları yere bıraktım, içimden daha korkunç çığlıklar dökülürken onları yerde sürüklüyorum. Evde onlarla yüzleştiğim gün babam New York'a tek gidişlik bir bilet almıştı ve benim o uçağa adım atmaya hiç niyetim yoktu. Ne de olsa ben bir yetişkinim; babamın gitmemi istemesi, bunu yapmak zorunda olduğum anlamına gelmiyordu.

Ama fikrimi değiştirdim.

Ve Brant'in hiçbir fikri yok. Babamın beni bir saat içinde havaalanına götüreceğinden ve ne zaman döneceğimden emin olmadığımından haberi yok.

Onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyorum.

Acı çok kötü. Gerçekten dayanılmaz. Bu karar yeterince zordu, ama kalbim atmayı öğrendiğinden beri sevdiğim çocuğa veda etme şansına sahip olmamak?

Gözyaşlarım kızarmış yanaklarımdan aşağı akıyor. Bavulları ön kapıya doğru çekerken Aggie sağ kolumun altına girdi.

İşte o zaman anahtar kilidi sallıyor ve ben donup kalıyorum. Kapı itilerek açıldı.

Brant.

Ben Brant.

"Oh..." Bu bir kelime mi, bir ses mi, yoksa sadece saf bir rahatlama mı emin değilim. Bavulları ve doldurulmuş filimi bırakıp kollarına atılıyorum ve neredeyse ayaklarını yerden kesiyorum. "Tanrım, Brant... Geleceğini düşünmemiştim. Neredeyse bunu yapamayacaktım."

Duygular beni ele geçirdi. Kollarım yapışıyor ve göğsüm sıkışıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Beni nazikçe kucaklamak için kollarını kaldırırken sesi yıpranmış ve kırık. "Bavulların hazır."

Sesi çok uzak ve mesafeli geliyor, sanki çoktan ayrılmış gibi. Geri çekiliyorum, yüzüm kederden karmakarışık. "Ben... Ben seninle bu konuda konuşmak istiyordum. Çarşamba günleri genellikle saat dörtte çıkıyorsun ve saat neredeyse yedi oldu. Fazla zamanım yok."

Brant yutkunuyor, gözyaşlarımı ve bavullarımı içiyor. Kaşlarını çatı. "Taşınıyor musun?"

Başım hafifçe sallanıyor. "New York'a taşıyorum. Süresiz olarak." Gözlerinin şaşkınlık ve dehşet karışımı bir ifadeyle parlayışını izliyorum. "Uçağım saat 10:15'te kalkıyor."

Sessizlik etrafımızı sarıyor, kalın ve boğucu.

Brant sanki can alıcı noktayı bekliyormuş gibi bana bakıyor. Çenesi titrerken elleri iki yanında kıvrılıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Paniğe kapılmış bir inilti boğazımı gıdıklıyor. "Bir şey söyle, Brant. Konuş benimle."

Gözlerini kırıştırıyor, sonra bakışlarını yeniden sola çeviriyor. Yüz ifadesi saf bir kalp kırıklığı.

"Brant, lütfen-"

"Tamam," diye fısıldıyor usulca, gözleri buğulanırken başını sallıyor. "Tamam."

Nefesim kesiliyor. "Tamam mı?"

"Evet. Doğru karar bu." Yumruklarını sıkıyor, omzumun üzerinden uzaklara bakıyor. "Gitmelisin."

Sarsıntılar içimde dalgalanıyor, uzuvlarımın titremesine neden oluyor. Bu çok kolay.

Beni çok kolay bırakıyor, sanki avucundaki sudan başka bir şey değilmişim gibi.

"Bu kadar mı yani?"

Hâlâ bana bakmıyor. Adem elması boğazında sallanıyor. "Senin için en iyisinin ne olduğunu bulmaya çalışıyorum June ve hep aynı sonuca varıyorum," diyor. "Ve bu ben değilim." Ayaklarına bakarken, pazuları seğiriyor ve esniyor, gerginlikten delik deşik olmuş; sakın kalmak için tüm çabasını harcıyor gibi. "Ben sadece... Daha fazla zamanımız olur diye düşünmüştüm."

"Özür dilerim... Ani olduğunu biliyorum ama babam beni ayırttı-"

İç çekerek gözlerini kapatıyor ve başını eğiyor. "Yapma bunu. Zaten doğru olduğunu bildiğim bir şeyi gerekçelendirmene gerek yok."

"Ben... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyorum acı dolu bir nefesle.

Brant birkaç adım ötede duruyor, inanılmayacak kadar acı çekmiş görünüyor. Teni kansız, duruşu yenilmiş. Ona tekrar sarılmak istiyorum ama bırakamayacağımdan korkuyorum. "Söyleyecek bir şey kalmadı, Junebug. Olması gereken bu ve başka her şey kulağa sadece... *kalmak* gibi gelecek." Sesi korkunç bir şekilde çatlıyor ama yeniden toparlanıyor. "Ve bu duymak istediğin son şey."

Duymak istediğim tek şey bu, zihnim çılglık atıyor.

Titreyen bir nefes alıyor ve yaralı bir asker gibi gözleriyle bana bakıyor. "Uzak durdum çünkü senin yanındayken tamamen savunmasızım, June. Mantık pencereden uçup gidiyor ve tek yapmak istediğim kulağına güzel yalanlar fısıldamak, sana iyi olacağımızı söylemek. Sana dokunmadan yanında olamıyorum ve seni elimde tutmak istemeden sana dokunamıyorum."

Dokun

bana.

Beni tut.

Beni asla bırakma, Brant.

Beynim hain bir canavar. Titrek parmaklarımı saçlarımda gezdiriyor ve yumruklarımı sıkıyorum. "Bu yanlış hissettiriyor. Berbat hissettiriyor."

"Yanlış hissettiriyor çünkü tam önünde duruyorum, kırılmamak için çok uğraşıyorum," diye mırıldanıyor. "O uçağa bindiğinde ve kafan netleştiğinde, doğru olduğunu anlayacaksın."

O haklı.

Gitmem gerek.

En iyisi bu, June.

Ama hala ayaklarımı hareket ettiremiyorum.

"Git," diye boğuk bir ses çıkardı. Brant benden uzaklaşıyor, ellerini başının arkasında birleştiriyor, sanki uzaklaşmamı izlemek çok acı vericiymiş gibi. Sırtındaki kaslar acıyla dalgalanıyor. "Lütfen."

Gözyaşlarım dökülmeye devam ederken başım sallanıyor ve ardından yürek burkan iniltiler geliyor. Hızla dönerek bir elimi ağzıma götürüyorum ve uzun gömleğimin kolu kederle ıslanıyor. Atılmış poşetlere doğru ilerliyorum, birinin sapını kavramak için eğiliyorum.

Elim hâlâ ağlamamı tutarken, diğer elimle geriye doğru hareket ederken bir çantayı sürüklüyorum. Yere sürtünerek, parçalanmış kalbimin sesini taklit ediyor.

İşte o zaman onu hissediyorum.

Tam o sırada arkamdan gelip kollarını belime doluyor ve yüzünü boynumun kıvrımlarına gömüyor. "Güçlü olmaya çalışıyorum çünkü senin için en iyisinin bu olduğunu biliyorum," diye itiraf ediyor, sesi her kelimede çatlıyor. "Ama ben bunun için yaratılmadım, June. Sensiz bir hayat için yaratılmadım."

Boğuk hıçkırıklarımla dökülüyor ve kollarının arasında dönerek göğsüne yığılıyorum. Bana sımsıkı sarıldı, benimle birlikte ağlarken

titrer, yas tutar ve üzülr.

"Sen hep buradaydın," diyor dişlerini sıkarak, başımın arkasını okşayarak. "Her zaman sen ve ben vardık ve senin sarılmaların, sesinin tınısı ve tatlı gülümsemelerin olmadan kendimi kaybedeceğim." Beni sadık kollarıyla sıkıyor. "Ama çok uzun zamandır bencilce davranıyorum. Uçmana izin vermeliyim."

"Benimle gel," diye ağlıyorum tişörtünün içine. "Benimle uç."

"Yapamam, Junebug. Yapamayacağımı biliyorsun." Brant parmaklarını gevşek saçlarımın arasından geçiriyor, bana karşı titrerken başımın tepesini öpüyor. "Buna ihtiyacın var. Tüm hayatın boyunca benim gölgemde yaşadın ve artık dünyadaki yerini bulmanın zamanı geldi."

O haklı.

Nefret ediyorum ama o haklı.

Birbirimize bağımlı hale geldik. Birbirimize bağımlıyız. Ve onsuz nasıl yaşayacağımı öğrenene kadar, onunla asla sağlıklı bir şekilde yaşayamayacağım.

Burnumu çekerek, "Ya benim yerim senin yanınca?"

diye mırıldandım. "O zaman ben buradayım. Bekliyor olacağım."

Yanağımı göğsüne bastırduğımnda bir nefes nefese kalıyorum.

"Ciddi misin?" "Elbette, ciddiylim."

Ağlamadan duramıyorum. Kalbimde bunu yapmam gerektiğini bilsem de, bu şimdiye kadar vermek zorunda kaldığım en zor karar. Aileme bunun geçici bir akıl tutulması ya da aramızdaki sıkı bağın kirliliği bir sonucu olmadığını kanıtlamak istiyorum ve bunu ancak zaman ve mekân aracılığıyla yapabilirim.

Bu karar dans etmekten çok daha fazlası.

Geleceğimiz buna bağlı.

Şişmiş gözlerle ona bakarken uzanıp yüzünü avuçlarımın arasına alıyorum. "Birbirimizden kilometrelerce uzakta olacağımızı biliyorum ama..." Dudaklarım titriyor. Ellerim titriyor. "Sen hala Brant'sın... ve ben hala June'um."

Gözleri kapanıyor ve boğuk bir nefesle "Doğru" diyor.

Onu öpmek için parmak uçlarımda yükseliyorum. "Bir yıl Noel arifesinde bana bazen çok fazla sevginin insanı ağlatabileceğini söylemiştin," diye fısıldıyorum ve alt dudağındaki küçük çile bir öpücük konduruyorum. "O zaman bunu anlamamıştım. İstemiyordum bile." Onu tekrar öpüyorum, daha uzun süre. "Ama bunu dünyadaki hiçbir şeye değişmezdim, Brant. Seni sevmek her bir gözyaşına değer."

Dudaklarından iç burkan bir ses geçerken alnı benimkine çarpıyor. "Çok fazla sevgi... sahip olmak için iyi bir şeydir," diyor, sesi yıpranmış ve çığ, geçmişteki sözlerini yankılıyor. "Dezavantajı ise, ne kadar çok aşka sahip olursan, onu kaybetmenin o kadar zor olması."

"Bunu asla kaybetmeyeceğiz. Doğduğum günden beri seninim ve ölene kadar da senin olacağım. Mesafeler kaderi değiştirmez."

Ağzlarımız çarpışırken ve dillerimiz birbirini ararken Brant beni kollarına alıyor. Öpüşmemiz umutsuz ve çılgınca, gözyaşlarımızdan ve kederli inlemelerimizden gelen tuzla dolu. Ağzlarımız kaynaşmış halde kaldıkça, bana dokundukça, beni elinde tutmayı arzuladıkça yıkıldığını hissediyorum. Kavrayışı sıkılaşıyor, parmakları ulaşabildiği her yeri yumrukluyor - belimi, boynumu, saçlarımı. Beni yutuyor, ağzını yeni yerlerin tadına bakmak için açıyor, ikimizin de kaçabileceği bir yerin kilidini açmayı umuyor.

Kararlılığı dağılıyor.

Çatlıyor.

Ve ben yine o donmuş göletin üzerindeyim, hayatımın gidişatını değiştirecek bir seçim yapmam gerekiyor.

Boğuk bir çığlıkla başımı sallayarak geri çekiliyorum, artık güçlü olanın ben olmam gerektiğini biliyorum.

Brant tüm hayatını güçlü olan olmak için harcadı.

Benim ek yüklerimi, ağır yüklerimi üstlendi ve onları onurlu bir şekilde taşıdı. Gururla. Brant her zaman beni korumak için elinden geleni yaptı ve şimdi sıra bende.

Cesur olma sırası bende.

Annesinin ona söylediği son sözler zihnimden süzülüyor ve göğsümü duygusallıkla sıkıyor. Cılız bir nefes alıp küçük bir adım geri çekiliyorum.

"Seni her zaman koruyacağım."

Bir ritim geçerken onu dikkatle

izliyorum. Sözlerimi özümserken.

Öptüğü dudakları keskin bir nefesle ayrılıyor.

"Şimdi... kulaklarını kapat," diyorum ona

nazikçe.

Brant'in gözleri anılarla parlıyor. Acı veren bir aşinalıkla. Tek bir damla gözyaşı gözünün kenarından yanağına doğru durgun, acı dolu bir iniş yapar.

Ama yapıyor.

İtaat ediyor.

Gözleri sıkıca kapanırken ellerini yavaşça kaldırıyor, daha fazla gözyaşı birikip düşüyor ve kulaklarını kapatıp uzun, dar bir nefes veriyor.

"Gitmek istemiyorum," diye başlıyorum, kendi ellerimi onunkilerin üzerine koyarak ve sesimi alçak tutarak. Gözyaşlarım çatlamış bir baraj gibi yüzümden aşağı dökülüyor. "Kalmak ve seninle bir hayat kurmak istiyorum; hak ettiğimizi bildiğim güzel bir hayat. Seninle evlenmek istiyorum Brant Elliott ve her gece gökkuşakları ve yıldızların altında seninle sevişmek istiyorum. Senden çocuklarım olsun istiyorum. Onları tıpkı babaları gibi güçlü ve cesur yetiştirmek ve onlara ay ışığında ninniler söylemek istiyorum." Sözlerim kederle kesiliyor ve sesimi yeniden bulmak için bir an bekliyorum. Keder dolu bir iç çekişle sözümü bitiriyorum: "Hayallerimin peşinden gitmek istemiyorum çünkü içinde sen olmadan o bir hayal değil."

Ona bakıyorum.

Açıktaki, savunmasız, çok güzel ve kırık.

Avuçlarını iki kulağına bastırmış, yüzündeki ıslaklık hüznü yağmur damlaları gibi süzülüyor. Vücudu duygularla titrerken gözleri hâlâ kapalı.

Geri çekiliyorum, ellerini bırakıyorum ve bekliyorum.

Brant'in gözleri irkilerek açılmadan ve elleri yavaşça kulaklarından aşağı inmeden önce aramızda birkaç ağır an geçiyor. Ağzının kenarındaki gözyaşlarını yalayarak uzaklaştırıyor ve düzensiz bir şekilde fısıldıyor, "Ne dedin sen?"

Gözlerimi kapatıp cesaretimi topluyorum. Ve ona yalan söylüyorum.

"Dedim ki... bu en iyisi. Böylesi daha iyi," diye mırıldanıyorum, ses tonumu dengede tutmaya çalışarak. Güçlü ve korkusuz. Sonra bir kez daha ona doğru adım atıyorum, yukarı kaldırıyorum ve dudaklarına son bir veda öpücüğü konduruyorum. "Beni gökkuşağının üzerinde ara, Brant. Bu Junebug yükseklerde uçuyor olacak."

Gitmiş.

June öldü ve şimdi elimde kalan tek teselli onun tüm hayallerinin gerçekleşmesi umudu.

Başımı ellerimin arasına alarak fayans zemine çökmüş bir şekilde oturuyorum ve içimden dökülen hıçkırıklardan nefret ediyorum. Duymak istemiyorum.

Göğsümün çöktüğünü duymak istemiyorum çünkü kırılan bir kalpten daha acı verici bir ses yoktur.

Kulaklarımı kapatıyorum.

Kulaklarımı kapattım ve kendimi bıraktım. Bir trajedi yaşandı, o kadarını biliyorum.

Trajedinin onun beni terk etmesinde olup olmadığını bilmiyorum, *ya da beni sevmek.*

OceanofPDF.com

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

"ÖNCE SEN"

Brant, yaş 25

Bailey'lerin kapısını çalacak cesareti toplamam için üç gün daha geçmesi gerekiyor.

Normalde doğruca içeri girerdim. Ne de olsa eskiden burada yaşıyordum. Ama artık burada yaşamıyorum.

Eşiğin diğer tarafından boğuk ayak sesleri yaklaşırken ellerim titremesin diye kot pantolonumun ceplerine sokulmuş. Bir esinti leylakların çiçekli kokusunu taşıırken Haziran ayını düşünmemeye çalışıyorum.

Kapı açılır.

Andrew bana bakıyor, gözleri çökmüş, teni solgun.

İğrenç bir tiksinti yerini almadan önce şaşkınlık yüz ifadesini kısa bir anlığına alıyor. Öfkeli parmakları kapı çerçevesinin etrafında kıvrılıyor, parmak eklemleri beyazlaşıyor. Çenesini sıkarak, "Mülkümden defol git. Burada istenmiyorsun."

Ve sonra kapı çarparak kapanıyor, menteşeleri takırdıyor ve neredeyse çerçeveyi çatlatıyor.

Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışırken nefesimi tutarak gözlerimi kapatıyorum.

Çok yoruldum.

Son yetmiş iki saatimi zihnimi dağıtmak için çift vardiya çalışarak geçirdiğim için kemik yorgunu durumdayım. Uyumadım, neredeyse hiç yemek yemedim ve bacaklarımın beni dik tutacak kadar işlev görmesine bile şaşıyorum. Üç gündür tek yaptığım çalışmak ve June'u özlemek.

Bana JFK havaalanından bir resim göndererek sağ salim indiğini bildirdi. Cep telefonumun ekranında 'Junebug' ismini görmek içime bir yumruk yemiş gibi hissettim ama bu iletişim için minnettardım. Umarım devam eder. Umarım beni arar, mesaj atar, görüntülü sohbet eder. Umarım hayatını benimle paylaşır çünkü benimki onsuz hissiz ve sönük.

Bu da bunun en iyisi olduğu gerçeğini doğruluyor.

Onsuz ben kimim?

Elimi yüzümde gezdirerek bir sonraki hamlemi tartışıyor, oynayan Dachshund'larla süslenmiş mutlu karşılama paspasına bakıyorum.

Korkak olduğumu fark ettim. Bailey'lerle arama mesafe koydum ve June ilişkimiz hakkında onlarla yüzleştğinde ona destek olmadım. Suçluluk duygusu hâlâ içimi kemiriyor. O sabah evden hışımla çıkarken o kadar cesur, o kadar inançlıydı ki ben kendimi tamamen kapatmıştım. Bomboştum. Katatonik.

İşe yaramaz.

Ve şu anda burada durup ne halt edeceğimi düşünürken kendimi bir o kadar işe yaramaz hissediyorum.

Neyse ki, kapı tekrar açıldığında benim için bir karar verildi. Bu sefer kapının diğer tarafında Samantha var.

Yutkunuyorum, June'un ki gibi mavi gözleriyle buluşuyorum. Rüküş ve makyajsız, son birkaç gündür en az benim kadar uyumuş gibi görünüyor. Zayıf bir nefes alıyorum ve tek söyleyebildiğim "Özür dilerim" oluyor.

Aileyi parçaladığım için özür dilerim.

Kızınızı mahvettiğim için özür dilerim.

Bana hayatta ikinci bir şans veren iki insana ihanet ettiğim için özür dilerim.

Kapıyı biraz daha açıp ekrana doğru bir adım atarken, üzgün olduğum her şeyin ona geri döndüğünü görüp göremediğini merak ediyorum. Yüzünde kararsızlıkla birlikte bir pişmanlık maskesi var. Ne yapacağını bilemiyor. Duyguları Andrew'un ki kadar siyah ve beyaz değil.

Derin bir nefes alarak ekrandan uzaklaşıyor. "İçeri gel."

Bu iki kelime kulağa hak ettiğinden daha fazlası gibi geliyor ama içime girmelerine izin verdim. June'un kollarımın arasında, sıcacık, yumuşacık ve bana ait olduğu son uykuya daldığım andan beri hissettiğim tek rahatlama hissiyle içimi doldurmalarına izin verdim.

Bağışlama değil ama bir şey. Bir kırıntı.

Ve önemli olan her şeyi kaybettiğinizde, bir kırıntı dört çeşit yemek de olabilir.

Eve adım attığımda, oturma alanının hemen yakınında dururken perdenin arkamdan usulca kapanmasına izin veriyorum. Samantha birkaç adım ötede duruyor, kollarını kavuşturmuş, sırtı bana dönük. Topuzundan bir kalem çıkarıyor, sonra gergin bir alışkanlık gibi ucunu tıklıyor.

Dönüp bana baktığında, başını sallarken kolu yanına düşüyor. "Bir çocuğumu kaybettim ama sanki üçünü de kaybetmişim gibi hissediyorum."

Kaslarım kasılıyor ve çenem sıkılıyor. Korkunç, sinsi bir his içimi sararken, suçluluk duygusuyla ayakkabılarıma bakıyorum. Kendimi hasta hissediyorum. "Samantha, asla kimseyi incitmek istemedim. Buna inanmak zorundasın."

"Elbette buna inanıyorum," diyor hala kalemini tıkırdatarak. "Seni ben yetiştirdim ve iyi bir adam yetiştirdiğimi biliyorum." Duraklıyor ve uzun bir iç çekiyor. "Ama iyi adamlar yine de gerçekten aptalca şeyler yapabilirler."

Kafamı kaldırdığımda ölçülü bir hayal kırıklığıyla beni izliyor. Elimi tekrar yüzümde gezdiriyorum. "Ona aşık oldum," diye mırıldanıyorum usulca. "Ve bu asla bir seçim gibi hissettirmedi; sadece... zahmetsizdi."

"Birini sevmek bir seçim olmayabilir, ancak yanlış olduğunu bildiğiniz halde bu duyguyla hareket etmek bir *seçimdir*."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

O haklı.

Kesinlikle haklı.

Başımı tekrar öne eğerek ellerimi kalçalarımın koyuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Bunun düzeltilemeyeceğinin farkındayım," diyorum kederle, "ama bilmelisin ki bunun olmasını engellemek için elimden gelen her şeyi yaptım. Mücadele ettim ve çok mücadele ettim ama ilişkimizi çevreleyen tüm yaftalamalara, bizi gölgeleyen tüm boktan teknik ayrıntılara rağmen, ona karşı hissettiklerim asla yanlış gelmedi. *O da* hiç yanlış hissetmedi." Zor nefes alıyorum, kalbim hızla çarpıyor. "Ve bu kadar doğru hissettiren bir şeyle savaşmaya devam etmek gerçekten zor."

Samantha bana bakıyor, yüz ifadesi hafifçe yumuşuyor. Kalemini tıkırdatmayı bırakıp sözlerimi içselleştiriyor, kendi sözlerini arıyor.

Ama sohbetimiz veranda kapısının kayarak açılması ve Andrew'un içeri girmesiyle kesiliyor. Beni gördüğünde iki kez bakıyor, gözleri sivri yarıklara dönüşüyor. "Hâlâ burada ne halt ediyorsun?"

Samantha hemen cevap verir. "Onu içeri aldım. Kendini açıklamak için bir şansı hak ediyor."

"O hiçbir şeyi hak etmiyor. Yaptığı şeyi haklı çıkaracak bir açıklama mevcut değil." Andrew'un yüzü kızgın ve kırmızı, boynundaki damarlar patlıyor. Yürüyüşündeki öfkeyle mutfaktan geçip oturma odasına doğru fırlayarak bize doğru gelişini izliyorum. Parmağını yüzüme doğru kaldırıp yaklaşıyor. "Her şeyini kaybettiğinde seni yanımıza aldık. Seni biz *büyüttük*."

Kanım buz ve utançla yüzüyor. Aşağı bakıyorum, gözleriyle karşılaşamayacak kadar vicdan azabı çekiyorum.

"Yıllarca süren terapinin parasını ödedik, sana bir eğitim verdik, her şeyi toplayıp *taşındık*, sırf o korku evinin bitişiğinde yaşamak zorunda kalmayasın diye."

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. Kalbim her kelimede daha da ağırlaşıyor. "Peki bize borcunu nasıl ödüyorsun?"

Samantha öne çıkar, mantığın kararlı sesidir. "Andrew, sakin ol. Bunu ben halledeceğim."

Onu görmezden geliyor. "Cevap ver bana," diye tükürüyor.

Elimi dua edercesine beyaz bir bayrak gibi kaldırarak "Lütfen," diyorum. Sesim titriyor. "İsteyerek yapmadım-"

"Seni orospu çocuğu." Dişlerini göstermiş, parmağını bana doğru uzatıyor ve benimle burun buruna geliyor. "Kızımıza saygısızlık ettin!"

Hepimiz sustuk.

Başımı kaldırıyorum, bakışlarım pişmanlıkla parıldıyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Bunu nasıl mazur göstereceğimi, durumumu nasıl savunacağımı ya da en küçük bir sempati ipine tutunup onu nasıl anlayacağımı bilmiyorum.

Elimdeki tek şey acınası gerçeğim, o yüzden içimden dökülmesine izin verdim: "Kızınıza aşığım."

Yumruğunu yüzüme doğru savurarak karşılık veriyor.

Andrew çeneme bir yumruk indiriyor ve ben duvara yaslanana kadar beni deviriyor.

"Andrew!" Samantha çığlık atıyor.

Kendime gelmem ya da darbeyi algılamam için zaman kalmadan tekrar üzerime geliyor, gömleğimin yakasını ölümcül bir şekilde kavırıyor ve beni sarsıyor. "Ona aşık değilsin. Onu avladın. Onu tımar ettin." Tükürüğü yüzümü buğulandırıyor

sıkılmış dişlerinin arasından homurdanıyor. "Küçük kızım hakkında ne zamandır fanteziler kuruyordun? Benim lanet çatımın altında ona ne kadar süre *tecavüz ettin?*"

Hayır.

Şaşırdım, hayrete düştüm, kalbim kırıldı.

Midem bulanıyor ve kusacakmışım gibi hissederken nefesim kesiliyor.

Böyle mi düşünüyor?

İnandığı şey bu mu?

Başımı ileri geri sallıyorum, kendi havamda boğuluyorum. "Andrew... hayır. Tanrım, hayır, asla öyle olmadı." Vücudum inançsızlıkla titrerken boğazıma bir safra kaçıyor. Onun pençesinde bir bez bebek gibiyim, halsiz ve mücadeleden yoksun. "*Siktir...* hayır..."

Andrew beni itti ve dizlerimin bağı çözüldü.

Yere yığıldım.

"Andrew, lanet olsun, kendine gel," diyor Samantha, sesi boğuk ve acılı. Bana doğru koşuyor, yarılmış dudağımdan kan sızan yüzümü incelemek için çömeliyor. Parmak uçlarını bir anne dokunuşuyla çeneme değdiriyor.

Hâlâ başımı ileri geri sallıyorum, nefes alışım hızlanıyor. Panik atak geçirmek üzereymişim gibi hissediyorum. "Bunu düşünmüyorsun..." Kollarım ve bacaklarım titreyerek Andrew'a bakıyorum. "Benim hakkımda böyle düşünüyor olamazsın..."

Gözlerinde kısa bir an pişmanlık titreşiyor ama maskesini tekrar takıyor. "Ne düşünmem gerekiyor? Kız kardeşinle seks yapıyordun."

"Hayır..."

"*Kız kardeşin, Brant!*"

"O asla benim kardeşim olmamalıydı!" Patladım, zehirli gözyaşlarım gözlerimi ıslatırken başım duvara yaslandı. Göğsüm çöküyor, kaburgalarım yanıyor, nefesim kesiliyor. "Ve bu hiç adil değil. Bu hiç adil değil," diye bağırıyorum, kırık ve umutsuz. "Onun *Theo'nun* kız kardeşi olması gerekiyordu ve birlikte büyüyecektik, *komşular* olarak - *ben* sadece sıradan bir kıza aşık olan sıradan bir çocuk olacaktım ve o çocuk o kıza *doğru* şekilde aşık olacaktı."

Samantha hâlâ yanımda duruyor, kendi gözleri de sulanıyor.

Andrew sessizleşiyor. Dikkatli. Dinledikçe yüzü buruşuyor.

İçimden bir hırıltı yükseliyor ve yumruğumu yere vuruyorum. "Babamın aklını kaçırmaması ve hayatımı mahvetmesi, beni benden alması hiç adil değil."

Annemi benden uzaklaştırırken, o kızla, tanıdığım en saf kalpli, *inanılmaz* kızla bir gelecek kurma şansımı da yok etti." Daha fazla kelime çıkarırken kendi kalbim boğulmuş ve boğulmuş hissediyor. Alnımda ter çizgileri oluşurken, içimde adrenalini dolaşıyor. "Mor sevmediğimi bildiği için mor taffileri çantadan çıkararak, bana annemi hatırlattığı için tatlı kokan parfümler sıkarak, tatlı sevdiğimi bildiği için yemek yapmayı sevmemesine rağmen bana bir şeyler pişiren, cesur, nazik ve o kadar *iyi bir kız ki* ondan başkasını görmem mümkün değil."

Yenilmiş bir halde duvara yaslanıp sert nefesler alırken yanaklarımdan aşağı ıslaklık süzülüyor. "June'u seviyorum. June'a *aşığım...* delicesine, tamamen, sonsuzca. O kadar derine battım ki, çıkış yok. Ve ne olursa olsun, koşullar ne olursa olsun, komşu, arkadaş, sınıf arkadaşı ya da yabancı olsak da onu sevecektim - her zaman onu sevmek için yaratılmıştım." Yutkunuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Ama bunlar bana verilen kartlar. Bunlar içine itildiğim boktan, adaletsiz koşullar ve ona olan sevgim bir lütuf yerine bir lanet. Ve üzgünüm... Bunun için çok üzgünüm."

Göğsüm acı dolu nefeslerimden dolayı ağrıyor ve çenem Andrew'un yumruğundan dolayı zonkluyor.

Samantha şefkatli elini omzuma koyuyor, küçük bir teselli.

Gözlerim kapalı, yumruklarım iki yanımda yerde öylece otururken Andrew'un sesi sessizliği bozuyor.

"Sana vurduğum için özür dilerim."

Gözlerimi açıyorum, onun bitkin duruşu bulanık görüşümde zar zor seçilebiliyor. Ama gözlerindeki pişmanlığı görüyorum. Kendi suçunu görüyorum.

Andrew geriye doğru iki tam adım atıyor ve üzücü bir iç çekiyor. "Ama hâlâ sana bakamıyorum," diye bitirdi sözlerini, iki elini tuzlu biberli saçlarında gezdirerek. "Sana ne zaman bakabileceğimi bilmiyorum."

Andrew arkasını dönüp uzaklaşıyor, merdivenlerde kayboluyor, ayak sesleri benim gürleyen kalp atışlarımı taklit ediyor.

Gözlerim tekrar kapanıyor.

Beni kendi oğlu gibi yetiştiren, bana sığınak, sevgi ve koşulsuz destek veren adam beni bir canavar olarak görüyor.

Bir hain.

Samantha kolumu sıkıyor, muhtemelen titremelerimi durdurmaya çalışıyor.

Omuz silkiyorum. "Yapma. Sırf bir kâğıt parçası öyle diyor diye beni hâlâ seviyormuş gibi davranmak zorunda değilsin."

Sadece benden nefret et.

Onun gibi benden nefret et.

Kendimden nefret ettiğim gibi benden de nefret et.

"Bu çok saçma ve bunu sen de biliyorsun," diyor Samantha yumuşak ama kararlı bir sesle. Daha da yaklaşıyor, kollarını omuzlarıma doluyor ve beni kendine çekiyor. "Bu bir şok oldu, bu doğru. Midemde bir kaya parçası varmış gibi hissediyorum ve günlerdir neredeyse hiç uyumadım. Bunu ne zaman kabullenebileceğimden ya da kabullenip kabullenemeyeceğimden emin değilim."

Yavaşça nefes verirken başım göğsüne düşüyor.

"Ama anlıyorum," diyor.

Elimi tutup sıkıyor ve ben Bailey'lerle geçirdiğim ilk çocukluk günlerime geri dönüyorum; altı yaşındaydım ve tek ihtiyacım olan şey bir annenin sevgisiydi. June'un çocuk odasında onu bir oyuncakla rahatlatmaya çalışırken yakalanmışım.

Samantha beni sallanan sandalyeye doğru götürdü ve bana nazik bir şey yaptığımı söyledi.

"Seni kendim gibi seveceğim, Brant. Caroline'ın seni sevdiği gibi seveceğim. Söz veriyorum."

Bu anı gözlerimi daha fazla yaşartıyor çünkü bu sözü yerine getirip getirmediğimi bilmiyorum.

Beni kendi oğluymuşum gibi severdi ama yine de ona asla "anne" diyemezdim. Soyadlarını almayı reddettim çünkü bu beni *onların* soyadı yapardı ve ben Caroline Elliott'a aittim.

Ama yine de, şimdi bile, ona olabilecek en kötü şekilde ihanet etmiş olmama rağmen, sanki onunmuşum gibi beni teselli ediyor.

Avucunu çeneme bastırarak, şefkat ve korumayla beni kendine yakın tutuyor. "On dokuz yıl önce, annenle birlikte verandada limonata içiyorduk... Caroline'la birlikte," diyor ve ben kıpırdamadan dururken yüzümü okşuyor. "O sabah seni arka bahçedeki çitin arkasından komşu köpeğe krepinden parçalar yedirirken yakalamıştı; köpeğin burnunu okşuyor ve kıkırdıyordun. Tabii ki seni azarlamıştı; bunun güvenli olmadığını ve köpeğin elini ısırabileceğini söylemişti." Sözlerine nostalji karışıyor. "Ama sen umursamadın. Köpeğin sevgi istediğini söyledin... ve eğer ısırılırsan, sorun değildi. En azından ona sevgi verdin."

O anı hayal meyal hatırlıyorum.

Dünyam çözülmeyen sadece birkaç gün önceydi.

İç geçiriyor, hâlâ bana yakın duruyor. "Sen her zaman aşkı ön planda tuttun, Brant- sonuçları ne olursa olsun. Isırılabilceğın gerçeğine aldırmdan." Sonra ses tonu değışiyor, kederle karışık bir hal alıyor. "Üç gün sonra Caroline histerik bir halde tekrar uğradı. Luke'un öfkeyle tekmelediğı karnının her yerinde çürükler vardı. Polisleri aramamam için bana yalvardı, Luke'un yapabileceklerinden korkuyordu... ama sonunda işi bitmişti. Onu terk edecekti."

Sırtımdan aşığı buz gibi bir ürperti iniyor.

"Yarın, Haziran olacak. Haziran her zaman yeni bir başlangıç gibi hissettirir." Annemin sözleri kulaklarımda yankılanıyor - o zamanlar anlamadığım kelimeler. Şimdi çifte anlam taşıyan kelimeler.

Ve sonunda kabul edecek kadar cesur olduğı yeni başlangıcına asla sahip olamaması beni öldürüyor. Hiç ayrılamadı.

Gitmesine izin vermedi.

"Caroline bana, ona bir şey olursa seni bizim büyütmemizi istediğini söyledi," diye devam ediyor Samantha parmaklarını saçlarımda gezdirirken. "Theo'nun büyümesini izlemiş, Andrew'un ayı kucaklamalarına ve sırtında gezdirmelerine, ön bahçedeki tee-ball'a, bitmeyen barbekülere ve kahkahalara, bisiklet gezintilerine ve güneşte pikniklere tanık olmuştu... ve senin için de aynı şeyi istiyordu. İyi bir baba, sevgi dolu bir yuva." Yutkundu. "Bence biliyordu, Brant... Bence gerçekten zamanının tükenmekte olduğunu biliyordu. Bir annenin içgüdüğü."

Gözlerimdeki duyguyu siliyorum ve bluzunun ön kısmına doğru burnumu çekiyorum. "Tıpkı kendi içgüdülerimin bana kızımın asla kız kardeşin ol."

Kıpırdamadan duruyorum, başımı biraz kaldırıyorum. Titrek bir nefes alarak, "Nasıl bildin?" diye merak ediyorum.

"Anlar," diyor sessizce.

"Anlar mı?"

Samantha başını sallıyor, sonra beni dik oturmaya zorlayarak uzaklaşıyor. "Hemen döneceğim." Kalemı saçına geri takıyor ve bodruma iniyor.

Dakikalar sonra geri döndüğünde, kolları üst üste yığılmış ayakkabı kutularıyla doludur.

Kaşlarımlı çattım. "Bunlar ne?"

Sırtım duvarla aynı hizada olacak şekilde daha da dikleştikimde bana doğru ilerliyor. Kutu yığınının yanına bırakıp dizlerinin üzerine çöküyor. Her kutunun kenarına siyah kalıcı kalemle bir şeyler karalanmış, mürekkep lekeli ve yıpranmış.

Sayılar.

Yıllar mı?

İlk kutuya uzanıp numarayı okuduğumda kalbim hızla çarpıyor. "İki bin üç." Üstünü çekiyorum, burnuma küf ve yaş saldırıyor. Kutunun içinde düzinelerce indeks kartı var. Yüzlerce. Samantha'ya bakıyorum, kaşlarım söylenmemiş sorularla derinleşiyor.

Gülümsüyor. "Anlar," diye tekrarlıyor.

Kutudan bir kart çekerken dişlerim birbirine çarpıyor.

4 Mart 2003

- *Theodore fen projesinden A+ aldı. Bir güneş sistemi yaptı ve gezegenlere video oyunu karakterlerinin isimlerini verdi.*
- *June, Brant'in kucığında Küçük Deniz Kızı'nı izlerken uyuyakaldı. Üç saat boyunca uyudu ve Brant koltuktan kalkmayı reddetti.*
Çünkü onu uyandırmak istememiş. O gece bacaklarını denizkızı yüzgeci gibi hissettiğini ama buna değdiğini söyledi.

16 Eylül 2003

- *June onu yemeye çalışan dev bir böcek ile ilgili bir kabus gördü. Theodore ve Brant onu sakinleştirmek ve ona komik hikayeler anlatmak için bir saat harcadılar. Ertesi sabah onları kontrol ettiğimde, hepsini birlikte kıvrılmış, derin uykuda buldum.*

Daha fazla kutunun kapağını açarak, kazmaya devam ediyorum. Okumaya devam et.

10 Mayıs 2005

- *Brant bugün bir doğum günü partisine gitti. Ona en sevdiği tat olan çikolatalı kek verildi ama o yemedi. Keki eve getirip June'a verdi çünkü bu sabah dizinin derisini yüzmüştü ve bunun onu daha iyi hissettireceğini düşündü.*

5 Nisan 2006

- *Theodore arka bahçede June ile kılıç dövüşü yapmak istedi ama June Brant ile bisiklete binmek istedi. Theodore, June'un Brant'i ondan daha çok sevdiğini düşünüyor ama ona yanıldığını söyledim. Onu daha çok sevmiyor, sadece farklı seviyor. Bunun ne anlama geldiğini sormadığına sevindim çünkü bilmiyorum.*

23 Haziran 2008

- *June bana bir gün Brant'le evlenmek istediğini söyledi. Ona evlenemeyeceğini çünkü onun kardeşi olduğunu söyledim. Dedi ki, "Theo benim kardeşim. Brant benim yakışıklı prensim." dedi. Bu çocuk çok fazla Disney filmi izliyor.*

2 Ocak 2011

- *Brant, June hastalandığı için Wendy ile olan planlarını iptal etti. O da çorbasını yaptı ve bir Hannah Montana filmi boyunca acı çekti.*

Onunla. Bir gün kiminle evlenirse evlensin şanslı bir kadın olacak.

Hem hevesli hem de korkmuş bir şekilde daha yeni bir kutuya uzanırken duygularım boğazımda düğümleniyor.

11 Mayıs 2019

- *June balo elbisesini seçti. Çok güzelmiş. İlk söylediği şey? "Bence Brant buna bayılacak." Buna ne diyeceğimi bilemedim.*

7 Haziran 2019

- *June balo elbisesiyle merdivenlerden indi. O kesinlikle parlıyor. Andrew dev bir fidan gibi ağlıyor. Bu adamı seviyorum.*
- *Brant gözlerini June'dan alamıyor. Sanırım elbisesine bayıldı.*
- *Theodore üniformasının içinde çok yakışıklı görünüyor. Onunla çok gurur duyuyorum. Bu akşamki vardiyasına gitmeden önce bana biraz daha sıkı sarıldı ve kulağıma fısıldadı, "Bizi doğru yetiştirdin anne. Çok iyi bir iş çıkardın."*
- *O gitti. Theodore gitti. Küçük oğlum gitti.*

Kahretsin, bunu yapamam.

Bir elimi ağzıma götürerek kutuyu itiyorum ve derin, ıstıraplı bir nefes alıyorum. Samantha tereddüt ettikten sonra yerdeki başka kutuları bana doğru itiyor. İçinde daha tatlı anların gizlendiği daha eski kutular.

Cesaretimi toplayıp üstlerini açıyorum ve sonra kendimi kaybediyorum. Daha fazla kart okudum. Çok fazla kart.

Yüzlerce kart.

Her biri değerli anları barındırır. Unutulmuş anlar. Geleceğe bakışlar.

Foreshadowing.

Ve hepsinden önemlisi... *sevgi*.

2 Mayıs 2004

- *Çocuklar June'a çok şirin lakaplar taktılar. Junebug ve Peach. Bu küçük kız çok seviliyor.*
- *June yeni boyama kağıdına resim yapmak istedi, bu yüzden Brant da onunla birlikte resim yaptı. Kağıdın üzerine bir sürü renk karaladı ve gökkuşağının üzerinde gizli, büyülü bir yer olduğunu söyledi. Brant'e bir gün onunla orada yaşayıp yaşamayacağını sordu ve o da evet dedi ama nasıl olacak? oraya varırlar mı? June'un cevabı zaten vardı. "Bizi oraya uçuracağım çünkü kanatlarım var!" dedi. Brant ona gitmek için sabırsızlandığını söyledi. Sonra June bunun uzun zaman alabileceğini çünkü daha çok büyümesi gerektiğini söyledi (aww). Brant, "Sorun değil, Junebug. Sonsuza kadar bekleyeceğim." Kalbim!*

Öfkeli adrenalin beni terk ederken, bir elimi saçlarımda gezdirip yönümü bulmaya çalışıyorum. Samantha'nın topuzundan çıkan kaleme bakıyorum, sonunda neden hep orada olduğunu anlıyorum. Hayatımızın anlarını belgeliyor, onları elle tutulur bir şeye dönüştürüyordu.

Küçük olanlar, büyük olanlar, unutulanlar, yıkıcı olanlar, aziz olanlar.

Tüm hayatımız bu ayakkabı kutularında.

Nefesimi kesiyor.

Ve tüm bunların merkezinde bir şey göze çarpıyor.

Bir şey çok açık.

"Sen her zaman aşkı ön planda tuttun, Brant," diyor Samantha, mavi gözleri farkındalıkla parlıyor. Bilerek. Bir anne içgüdüleriyle. "Sen her zaman June'u ilk sıraya koydun."

Beş gün sonra, ocakta bir tencere güveç yaparken June'dan bir mesaj aldım. Kalbim yerinden fırlayacak.

Haziran'da: *New York'ta bütün gün yağmur yağdı, ama bunu tekrar görmek için her kasvetli dakikayı yeniden yaşayabilirim.*

Bir resim yükleniyor ve ekranımda belirdiğinde neredeyse yere yığılıyorum.

June, ıslıl ıslıl ve mutlu, şimdiye kadar gördüğüm en güzel gökkuşağının önünde duruyor. Gülümsüyor. Yanaklarında renk var.

Her gökkuşağını gölgede
bırakıyor. Son bir mesaj
geliyor.

June: *Güzel, değil mi? Çok da uygun çünkü sana bir paket gönderdim ve takip sistemine göre az önce merkez ofise ulaşmış. Bugün seni çok özlüyordum ve gökkuşağı beni çok rahatlattı. Umarım bu paket de seni rahatlatır. Sözümü tuttun, Brant. <3 Junebug*

Mesajını okurken kafam karışıyor ama telefonu cebime atıp apartmanın ofisine doğru ilerliyorum.

Resepsiyon görevlisi bana June Bailey'den gelen bir paket uzattı.

Teşekkür ederek gülümsüyorum ve içinde ne sakladığından emin olamadığım hediyeği parmaklıyorum.

Plastik dış muhafazayı yırtıp dikkatim dağılmış bir şekilde odama dönerken, içine baktığımda kağıt mendile sarılmış ve küçük bir zarf iliştilmiş bir şey görüyorum. Önce notu açıyorum, daireme adım atıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Üzerinde uçan kuşların damgası olan bebek mavisi bir kırtasiye kağıdı. Gülümsüyorum.

Ve sonra okudum.

Sevgili Brant,

*Rahatlık ve cesaret
Batmamızı engellemeye yardım
et.*

*Ama senin
için, ben
her
ikisiyim,
Bu yüzden düşünmeye
başlamak zorundaydım.*

*Ben küçük bir kızken
Sana bir söz verdim.
Gerçekten
zor bir şey,
Ama bu bizi hiç durdurmadı.*

*Kılıç gibi gümüşten ama
pamuk gibi yumuşak.
Hem cesaret hem de
rahatlık. Ve asla
unutulmayacak.*

*Görüyorsun ya,
Bende Aggie var.
Beni dertlerimden uzak tutmak için.*

Ve şimdi,

*Eski bir dost geri döndü.
Onu Bubbles olarak
tanıyorsun.*

Not parmaklarımdan kayarak ayaklarımdan dibine düşüyor.

Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

Ne?

Olamaz.

Bu mümkün değil.

Bu mümkün değil.

Oda dönmeye başlar.

Paketi karıştırıp kağıt mendile sarılı peluş bir nesne çıkarırken titriyorum, göğsüm duygu yüklü tuğlalarla ağırlaşıyor.

Nasıl?

Nasıl, June?

Titreyen parmaklarımla ince beyaz kâğıdın üzerindeki bandı dikkatlice açtım ve çocukluğumdan kalma, yeri doldurulamaz bir hatırayı ortaya çıkardım. Bir daha görebileceğimi hiç düşünmediğim bir şey.

Çok sevdiğim doldurulmuş

filim. Bubbles.

Bu Bubbles.

Annesi ona ninni söylerken, şeker ve kek kokarken, renkli çarşafların altında bu fili kollarında sıkıca tutan çocuk gibi yıkılıyorum.

Boğazımdan yıkıcı, neşeli bir ses yükseliyor ve tüm vücudum gözyaşlarıyla titrerken bir elimi ağzıma kapatıyorum.

Bu Bubbles.

"Onu bir gün senin için bulacağım, Brant. Söz veriyorum."

Onu buldu.

June onu benim için buldu.

Yıpranmış, doldurulmuş oyunağı ellerimde sıkarken gözyaşlarım gri kürkünü ıslatıyor. Eskiden olduğu gibi görünüyor, sadece lekelerin çıkarıldığı yerlerden gelen çamaşır suyu lekeleriyle beneklenmiş.

Notu almak için eğildim ve altta son bir paragraf olduğunu hatırladım.
Gözlerim kalan kelimelerin üzerinde geziniyor.

PS:

*Bir sürü banyo yaptı, o
yüzden kokmamalı. Ama
hikayenin devamı için
Kelly Teyze'ye ulaşın.*

*Tüm
sevgimle,
Junebug*

Hâlâ titreyerek cebimden telefonumu çıkarıyorum, Bubbles'ı mutfak tezgahının üzerine koyuyorum ve bir fotoğraf çekiyorum. Aşağıdaki mesajla birlikte June'a gönderiyorum:

*Seni o kadar çok seviyorum ki canım **yanıyor**.*

Hemen okuyor ve bana mesaj atıyor.

June: *Ne kadar? :)*

Ben: *Aya ve arkaya.*

Haziran: *Bu yeterli değil...*

Gökkuşağının üzerinden geçip tekrar geri döndüm.

June: *Bu daha iyi.*

Yanaklarımda gözyaşları ve boğazımda kalbimle, ayakkabı kutusundan okuduğum o son not kartını düşünüyorum ve June'a son bir mesaj gönderiyorum.

Bir gün gökkuşağının üzerinden birlikte uçacağız. Sadece sen ve ben. Seni bekleyeceğim, Junebug. Sonsuza kadar bekleyeceğim.

Haziran'ı hep ilk sıraya koydum.

Beni her zaman ilk sıraya
koydu. Ve umarım,

Dua
ediyor
um,
yalvar
ıyoru

m,

Bir gün.

Sonunda *kendimizi* ilk sıraya koyabileceğiz.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

"HER ŞEY SIRAYLA"

Brant, yaş 26

Bu benim onsuz ilk Haziran'ım.

Kelly Teyze süngerimsi çimlerde yanımda oturuyor, yanakları gözyaşları içinde. Güneş kan turuncusu bir ufkun ardında batıyor ve kademeli mezar taşlarının üzerine bir parıltı yayıyor.

"Her yıl bugün annenin mezarını ziyaret ediyorum," diye mırıldanıyor, elmacık kemiklerini mendille silerken. "Bu sadece ikinci ağlayışım."

Mezarın yanında bağdaş kurup otururken kalbim hızla çarpıyor. "Bu onun mezarını ziyaret ettiğim ikinci sefer, o kadar," diye itiraf ediyorum suçlulukla.

Gölümsüyor. "Bugün benimle geldiğin için minnettarım. Sanırım bu yüzden ekstra duygusalım."

Ilık bir esinti yüzümü öpüyor ve melankoli ile huzurun karışımıyla gözlerimi kapatıyorum.

Kelly Teyze'ye ulaşmamın üzerinden dokuz ay geçti, yıllar süren asgari temastan sonra yeniden bir ilişki kurdum. Bana karşı hep nazıktı; hep iyi davrandı. Ve beni anneme bağlayan tek kiő o kaldı.

Neden bu kadar uzaklaştığımı
bilmiyorum. Üzücü hatırlatmalar
belki.
Korku.

Akçağaç şurubu gibi bakır rengi saçları ve erimiş çikolata gözleriyle anneme benziyor. Hâlâ kedisi gibi kokuyor, ama bazen

Esinti doğru eserse, annemin aynı tatlı kokusundan bir ipucu alacağım. Eskiden tenimi karıncalandıran ve midemi bulandıran bu izler, şimdi bana bir nebze de olsa huzur veriyor.

Tıpkı Bubbles gibi.

Kelly Teyze'nin Bubbles'ı bunca zamandır tavan arasında bir kutunun içinde sakladığı ortaya çıktı. Doldurulmuş hayvan olay yerindeki dedektifler tarafından delil olarak alındı, ancak suç oldukça hızlı bir şekilde bir araya getirilip dava kapatılınca, o gece toplanan birkaç eşya en yakın akrabası olan Kelly Teyze'ye geri verildi.

Neredeyse onu fırlatacaktı.

Peluş oyuncak kısmen bir kan birikintisinin içine düşmüş ve filin bacağına lekelemişti. Ama Kelly Teyze benim için ne kadar önemli olduğunu bildiği için oyuncakçı çamaşır suyu ve peroksitle iyice temizleyerek yıkamaya karar verdi.

Ancak fil ona geri verildiğinde, Bubbles'ın atıldığını düşünerek bana çoktan yeni bir fil almıştı.

Sonunda Bailey'lerle olan yeni hayatıma alışıyordum. Terapideydim. Unutmaya çalışıyordum.

Ve eski oyuncakçı görürsem bunun beni geriye götüreceğinden ve iyileşmemi engelleyeceğinden korkuyordu.

Böylece, onu diğer çocukluk ıvır zıvırlarıyla birlikte bir kutunun içine kapattı. Kitaplar ve özel kıyafetler. Anaokulunda kalıp ve kilden yaptığım birkaç sanat projesi.

Bir gün kendi çocuklarım olduğunda o kutuyu bana vermeyi, hazineleri yeni bir erkek ya da kız çocuğuna aktarmayı planlamıştı.

Baloncuklar yirmi yıl boyunca Kelly Teyze'nin tavan arasındaki o kutunun içinde durdu. Ta ki June gelene kadar.

New York'a geldikten kısa bir süre sonra çaresiz bir hevesle teyzemle iletişime geçmişti. June sonunda bana bir sabah bir hisle uyandığını söyledi. Bunu açıklayamadı. Beni çok özlediğini, Aggie'yi kucağına alıp ağlayarak uyuduğunu, çocukluğumdaki özel filime sahip olmayı dilediğini söyledi.

June yıllar boyunca ailesinden kayıp oyuncakla ilgili bilgi almak için yalvarsa da, ailesinin ona verebileceği hiçbir cevap yoktu. Bir keresinde polis departmanını bile aramıştı ama neden bahsettiği hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Kelly Teyze'ye sormayı hiç düşünmemişti. O sabaha kadar.

Teyzem oyuncağı aynı gün New York'a gönderdi, ardından June onu bana kargoladı ve hediyeı kendi şiiiriyle kişiselleştirmek istedi.

Ve lanet olsun,
minnettarım. Çok
minnettarım.

Bubbles bana mükemmel bir zamanda geri döndü ve içimi kemiren boşluğu ve kalbimdeki çoğalan delikleri doldurmaya yardımcı oldu. June'u teyzemi aramaya iten şeyin ne olduğunu asla bilemeyeceğim ama o gün hayatımı kurtardığına eminim.

İçimi çekiyorum ve bulutsuz gökyüzüne bakarak parmaklarımı çimlerin üzerinde gezdiriyorum. Kelly Teyze'ye dönerek mırıldanıyorum: "Seninle gelmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Her hayır dediğimde seni ne kadar incittiğimi gördüm."

Kelly Teyze burnunu çekerek mendili şeftali rengi bluzunun ön cebine geri sokar. "Anladım, Brant. Asla kızgın ya da kırgın değildim."

"Ama yine de acıdı."

Güneş biraz daha alçalıyor, sözlerimi gölgeliyor.

Bana doğru baktı. "Onu kaybetmemiz canımı yaktı. Annenin mezarını benimle birlikte ziyaret etmeni istemenin bir soru olması bile canımı yaktı - hayır demen değil."

Dudağımı ısıriyorum, annemin adının yazılı olduğu oymaya göz gezdiriyorum. "Beni beklediğiniz için teşekkür ederim. Bana zaman tanıdığınız için teşekkür ederim."

"Bazen birine verebileceğimiz en büyük hediye budur," diyor. "Zaman."

Sözlerini içselleştirdikçe beni gıdıklıyor.

Zaman bu dünyadaki en acı verici şey olabilir, ancak bazen iyileşmenin tek yolu da budur.

Kelly Teyze yanağından süzülen bir damla gözyaşını silerken bana, "Bugün bir anı kalbime doğru yol aldı," diyor. Sesi yumuşak ve salkımsöğüt gibi, kirpikleri rimelle topaklanmış, bana doğru göz kırpmıyor. "Caroline sana hamileydi... Sanırım sekiz ya da dokuz aylıktı. Neredeyse patlayacaktı." Özlemle gülümsüyor, puslu gün batımı saçlarındaki gümüş ve beyazla karışan turuncumsu tonları ortaya çıkarıyor. "Sana ne isim vereceğine karar veremediği için stresliydi. Ne de olsa bir insana isim vermek büyük bir sorumluluk. O gün parkta yürüyüşe çıkmıştık, kış bahara karışırken sıcak kakaomuzu yudumluyor, oyun parkının etrafına dağılan çocukları izliyorduk."

Hayatının heyecan verici yeni bir dönemine hazırlanan annemin ne kadar mutlu ve kaygısız olduğunu düşünürken gözlerim doluyor. Kelly Teyze devam ederken avuçlarıma yaslanarak yutkunuyorum.

"Bir park bankına oturduk, hayatı yakalamaya çalıştık. İnsanları izledik. O anda o kadar mutluydu ki Luke'un..." Bakışlarını başka yöne çevirirken çenesi geriliyor. "Luke'un o noktada şiddete başvurduğunu sanmıyorum. Kontrolcüydü, evet, ama..."

Çimenlere bakıyorum, ondan her zamankinden daha fazla nefret ediyorum.

"Her neyse," diye yutkunuyor ve kesik kesik bir nefes alıyor. "Parkın karşısında küçük bir çocuk vardı, belki yedi ya da sekiz yaşlarında. Tüylü siyah saçları ve çarpık gülümsemesiyle çok şirin bir çocuktu. Ama en çok dikkatimi çeken kız oldu."

Gözlerimiz buluştu ve kaşlarım çatıldı.

"Kum havuzunda küçük bir kız vardı," diyor bana. "Daha gençti. Ufacıktı. Birkaç dakika önce ailesiyle birlikte gelmişti ve onu kuma bıraktıkları anda ağlamaya başladı. Korkunç, korkunç çığlıklar." Kelly Teyze gözyaşlarının arasından tekrar gülümsüyor. "Kız bütün parkın tepelere doğru kaçmasına neden oldu... oğlan hariç. O kaldı. Ve herkes gitmek için eşyalarını toplarken, o doğruca kızın yanına koştu, sırtını sıvazladı. Onu rahatlatı. Ona iyi olacağını söyledi.

"Küçük kızı sakinleştirdi, sonra kumda yanına oturdu ve gözyaşları yerini kahkahalara ve neşeli ciyaklamalara bırakana kadar bir saat boyunca onunla oynadı. Kumdan kaleler yaptılar. Hendekler yaptılar. Ve size şunu söyleyeyim, hayatımda gördüğüm en tatlı şeydi."

Yanağımın içini çiğneyerek boğazımdaki duyguyu temizliyorum. "Ne oldu?"

Kelly Teyze'nin gülümsemesi anılarla genişler. Tatlı bir nostaljiyle. "Annen o gitmeden önce çocuğun yanına yürüdü - aslında topallayarak yürüdü. Karnı kocaman olmuştu," diye gülüyor. "Çocuğun yanına gitti ve ona adının ne olduğunu sordu."

Nefesim kesiliyor.

"Adının Brant olduğunu söyledi."

Bir an için aramızda uzun bir sessizlik uzanıyor, sadece ağustos böceklerinin sesiyle bozuluyor. Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, doğrulup mezar taşlarının arasından bakarken onu izliyorum, iç açıcı anılar gözlerini aydınlatıyor.

"Bana sonunda senin ismine karar verdiğini ve bu ismi taşıyan her çocuğun kaderinde iyi ve onurlu bir adam olmak olduğunu söyledi," diye açıklıyor. "Sonra eve döndüğünde sırf meraktan ismin arkasındaki anlamı araştırdı. Ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Başımı salladım. Araştırmaya hiç zahmet etmedim.

"Kılıç," dedi bana. "Brant 'kılıç' demek. Cesur, yiğit, yiğit bir savunmacı." Kelly Teyze çantasına uzanıyor ve açılmış bir Skittles paketi çıkarıyor, köşeyi bana doğru çevirirken gülümsüyor.

Avucumu kapatıp ona doğru uzatıyorum.

Şekerleri elime döküyor, mor olanları çoktan koparmış. Tıpkı ben küçük bir çocukken yaptığı gibi.

"Adının hakkını verdin, Brant. Sandığından daha fazla." İkimiz de mezar taşına bakıyoruz, annemin varlığının etrafımızda döndüğünü ve bizi sıcak bir kucaklamayla sardığını hissediyoruz. "Onun çok gurur duyacağını biliyorum."

"Gidelim, June!"

Gülümsemesi telefonumun ekranını aydınlatıyor, gümüşü göz farındaki parıltıyı tamamlıyor. Omzunun üzerinden tanımadığı bir kadına sesleniyor: "Bir saniye! Bir telefon görüşmesi yapıyorum." Sonra tekrar bana dönüyor, görüntülü sohbette gözlerimiz kilitlendiği anda gülümsemesi genişliyor. "Doğum günü maceraları," diyor nefes nefese bir sesle, özür diler gibi.

"Git," diyorum ona hafifçe. "İyi eğlenceler."

June yine arkasından bir grup arkadaşının bir vitrinin yanında gülüşüp oyalandığı yere bakıyor, sonra telefonuyla birlikte daha sessiz bir köşeye doğru yürüyor. "Bekleyebilirler," diyor bana, alt dudağını dişlerinin arasında emerek. Aramızda gerilim dolu bir an geçiyor, birbirimize çatlak cep telefonu ekranımdan bakıyor olmamıza ve June'un dokuz yüz mil uzakta olmasına rağmen aramızdaki bağ hâlâ hissediliyor.

Sessizliği bozarak boğazımı temizliyorum. "Gerçekten çok güzel görünüyorsun." Başını eğdiğinde, utangaç bir kahkaha atarken kızardığına yemin edebilirim.

June uzun kahverengi saçlarını bir yana savururken, saçları lamba direğinin altında altın rengi çizgilerle parlıyor. Eski moda bir flapper elbisesine benzeyen bir şey giyiyor, inci gibi ve mücevherlerle dolu ve

Dudakları kiraz kırmızısı. "Teşekkürler," diyor usulca, tekrar yukarı bakarak. "Bir gösteriyi yeni bitirdim. Önemli bir şey değil, sadece bir arka plan dansçısı. Celeste burada benim için gerçekten harika bağlantılar kurdu ve..." Sözünü kesiyor, gözleri bir an için perili hale geliyor. Başka bir hayat bana geri yansıyor. "Ve ben seni özlüyorum."

O gerilim yeniden alevlendiğinde boğazım sıkışıyor, dokunaklı ve söylenmemiş duygularla delik deşik oluyor. Yutkunuyorum. "Ben de seni özlüyorum, Junebug."

"Gerçekten iyiyim," diyor bana, saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken. Gümüş bir halka küpe sessiz ışıpta parıldıyor. "Gelişiyorum Brant, gerçekten gelişiyorum. Kendimi çok bağımsız ve canlı hissediyorum ve..." Tereddüt ediyor, dudaklarını yalıyor. "Ve eğer beni ziyaret etmek istersen, bence... bence bu iyi olur. Seni görmek gerçekten güzel olurdu."

Tanrım, ağlamak istiyorum.

Bana geliştiğini söylüyor. Gelişiyor.

Kendi başına yaşıyor, hayallerinin peşinden koşuyor, tıpkı istediği gibi

Ya

p. Beni hâlâ sevdiğini ve belki çalışabileceğimizi söylüyor.

Ben de seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki.

Bavulumu toplayıp ülkenin öbür ucuna uçmak çok kolay olurdu.

ayaklarını yerden kesmek. Varlığımın her zerresiyle yapmak istediğim şey bu. İlk buluşmamızı düşündüğümde, tam da bunu yapmanın görüntüleri kanımı ısıtıyor. İlk sarılışımızı. İlk öpüşmemiz.

Çırılçıplak kalmadan ve ben içine gömülürken inlemeden önce ne kadar dayanabileceğimizi merak ediyorum.

Ama sadece dokuz ay oldu.

Ve bana parlak mavi gökyüzü gibi parıldayan aşk dolu bakışına bakılırsa, henüz hazır olduğunu sanmıyorum. Hazır *olduğumuzu* sanmıyorum.

Ailesiyle ilişkim hâlâ sallantıda-Andrew yumruğu çeneme indiğinden ve sözleri beni iliklerime kadar yaraladığından beri benimle konuşmadı. Samantha daha merhametli davranıyor, beni kontrol ediyor ve aile güncellemelerini e-posta ile gönderiyor.

Ama o günden beri onları görmedim. Onları yüz yüze görmedim ve eğer henüz gözlerinin içine bile bakamıyorsam, kızlarının peşinden koşacak halim yok.

Bizi başarısızlığa hazırlamayı reddediyorum.

Yüzümün nasıl düştüğünü ve kulağa tamamen umutsuz gelmeyen bir yanıt bulmaya çalışırken gözlerimin nasıl karardığını fark etmiş olmalı. June

En ufak bir iç çekiş, sadece küçük bir hayal kırıklığı nefesi. Benimkine sessiz bir yanıt olarak başını sallıyor ve sonra ince kızıl saçlı biri tarafından sözü kesiliyor.

"June, çok uzun sürdü, aracımız bekliyor-" Kadın telefona bakarken iki kez bakıyor, kaşları ilgiyle kalkıyor. "Oh, merhaba," diyor bana, minnettar bir sırıtışla.

Göz kırıyorum. "Hey."

June'u omzuyla dürtüyor. "Kim o?" "O..." June susuyor, sözleri gecenin içinde kayboluyor. Ve ben bekliyorum.

Cevabını bekliyorum çünkü bu cevabın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

ö

yl Ben onun kardeşi değilim. Erkek arkadaşı

e. değilim. Çoğuna göre, ben bir hatadan başka bir şey değilim.

June ekrandan bana bakıyor, gülümsemesi titriyor. "O önemli biri," karar verir. "Hemen geliyorum." Kız omuz silkiyor ve çantasını omzuna atarak kadrardan çıkıyor.

Ben cevap veremeden kameraya başka biri girdi. Muhtemelen June ile aynı yaşlarda bir adam. Sırık gibi, omuz hizasında siyah saçları var ve başında bir bere var. June'u bileğinden tutup gruba geri çekmeye çalışıyor. "Hadi Bailey, seni özledik."

Cesur gözleri onun muhteşem yüzünü inceliyor, bakışlarında flört parıldarken kıvrımlarını takip ediyor. Elini kolunda aşağı yukarı gezdirirken, ona garip bir gülümseme fırlatıyor ve çekip kurtuluyor.

Onu istiyor.

Acaba ona sahip oldu mu?

Ve bu düşünce bile ölmek istememe neden oluyor.

June gruptan uzaklaşıp telefonu yüzüne yaklaştırırken trafik ve araba kornaları cızırtıya karışıyor. Tekrar dudağını ısırtıyor. "Bunun için üzgünüm. Ben, uh... gitmeliyim. Çete bekliyor."

"Elbette," diyorum, hissettiğim kadar acınası görünmemeyi umarak. "Mutlu yıllar, Junebug. Dikkatli ol ve sabah bana mesaj at ki eve sağ salim vardığını bileyim."

"Yapacağım," diye sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Teşekkür ederim." June bir an duraksıyor, bakışları sağa kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Celeste bana bir doğum günü pastası yaptı. Mumları üflediğimde bir dilek tuttum. Dokuzuncu yaş günümde ve o zamandan beri her doğum günümde dilediğim dilekle aynıydı."

Ona bakıyorum, göğsüm duygularla kabarıyor - yanıyor, ağrıyor, batıyor, sanki bu duygular içeride sıkışmış ve dışarı çıkamıyormuş gibi. Zor bir nefes alarak başımı sallıyorum. "İyi geceler."

"İyi geceler, Brant."

Bir tutam saç yüzüne doğru süzülüp yakut rengi dudaklarına takılıyor ve neredeyse ağlayacakmış gibi görünüyor.

Ama yapmıyor.

Tam arkasından adı bağırıldığında aramayı kapatıyor ve ekranım kararıyor.

Birkaç dakika kanepemde oturup onun sesini özlüyorum. Her şeyi özlüyorum.

Sonra kendimi yatağa sürüklüyorum ve onsuz bir güne daha hazırlanıyorum.

*"Sonsuza dek birlikte olabilmeyi
diliyorum." "Sonsuza kadar, ha?"
"Sonsuza dek."*

*Eminim hala June'un dileğinin gerçekleşip
gerçekleşmediğini merak ediyorsunuzdur. Henüz
hikayenin sonuna gelmedik. Ama yaklaşıyoruz.
Bu noktada işler oldukça acımasız görünüyordu ve June'un gelişmesini
ve başarılı olmasını ne kadar istesem de, New York'taki heyecan verici
hayatına alıştıkça, parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissediyordum.
Hâlâ düzenli olarak, bazen her gün konuşuyorduk.
Bana her gökkuşağının önünde selfie gönderdi.
Birbirimize hâlâ aynı güçlü özlem, acı ve yürek parçalayan aşk
karışımıyla bakıyorduk.
Ama bu yeterli değildi.
Asla yeterli olmazdı.
Günler ayları kovalarken ve bir yıl daha geçip giderken, şansımı
kaçırıp kaçırmadığımı merak ettim. Sonsuzluğumuzun ulaşılamaz olup
olmadığını merak ettim.*

*Neyse ki June'un yirmi birinci doğum gününden kısa bir süre sonra işler yoluna girmeye başladı. Umutla ilk kez karşılaştım.
Bu umut bağışlanma şeklinde geldi.
Ve bu bağışlama Andrew Bailey şeklinde geldi.*

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ ALTI

OceanofPDF.com

"İLK IŞIK"

Brant, yaş 27

M Wendy'nin restoranın mutfağından çıkışını, kalçalarının salınışını, bordo saçlarının salınışını izlerken dudaklarım eğlenerek geriliyor.

"Keşke Bayan Nippersink ateşli azmini ev sahibeliği görevine yönlendirse," diye mırıldanıyor Pauly nefesinin altında. Benimle konuşuyor ama aslında Wendy ile konuşuyor.

Durdu, geri döndü ve Pauly ile benim durduğumuz yere doğru yürüdü. Pauly'nin göğsüne uzun bir çivi sapladı. "Kendini çok büyük bir canavar sanıyorsun, bunu biliyor musun? Buradaki herkes senden korkuyor ama ben korkmuyorum. Hayır, efendim, sizin asık suratınızın içini görebiliyorum ve..." Parmağını gözlerine götürüyor. "Ve küçümsemenin çatık kaşları."

Güldüğümü gizliyorum.

Pauly eğlendiyse bile bunu belli etmiyor. Duruşu asık suratlı. Kaşları çatık duruyor. "Beni hafife alıyorsun, Stellina."

"Petey adında bir muhabbet kuşun var. Sadece yumuşaklar bir kuşa Pe ismini verir.

-" Wendy duraksıyor, başını yana eğiyor. "Bana ne dedin?" "Önemli bir şey değil." Bir fiske vuruşuyla onu uzaklaştırıyor.

bilek, neredeyse gülümseyecekmiş gibi görünüyordu. "Devam et. Sana beni kızdırman için para ödemiyorum."

İki elini de kalçalarına koyarak, "Ooh, demek kızgın hissediyorsun," diye tersliyor. Wendy'nin gözleri mağrur bir sırıtışla bana kaydı. "Bunu duydun mu, Brant? Gerçek hisleri olduğunu itiraf ediyor."

"Aşağılama hissi, evet," diye düzeltiyor Pauly.

İki elimi de kaldırıyorum, avuç içlerim ileride. "Ben bunun dışında kalıyorum."

"Şu anda yıpranmış durumdasın. Bunu görebiliyorum" diyor, bir adım daha yaklaşp bakışlarını kısarak. "Bak, sol gözün seğiriyor."

Kaşlarını çattı. "Bu sadece senin sinir bozucu kişiliğine karşı içgüdüsel bir tepki. Elimde değil. Tıpkı senin sinir bozucu olmaktan kendini alamadığın gibi."

"Ben rahatsız edici değilim."

"Sizi temin ederim ki baş belasısınız."

Wendy'nin dudakları büzülür. "Kov beni o zaman. Sana meydan okuyorum."

"Yapmayacağım. Müşteriler bilinmeyen nedenlerden dolayı size tahammül ediyor ve yerinize geçecek kişiyi bulup eğitmek için harcayacağım zamana değmez."

Birbirlerine bakarken izliyorum, Wendy kendini tutuyor ve Pauly kaslı iki kolunu iri göğsünün üzerinde kavuşturmuş, onun üzerinde yükseliyor. Benimle birlikte spor salonuna katıldıktan sonra geçen yıl epey kilo vermişti. Kafamı dağıtmak için her sabah oraya gidiyorum çünkü sabahları yalnız uyanmak zordur, özellikle de sevdiğiniz kişinin yanında uyanmanın nasıl bir his olduğunu deneyimledikten sonra.

Pauly bana sağlığına öncelik vermeye başlaması gerektiğini söyledi. Kırk beş yaşındaydı ve geçtiğimiz kış ağabeyini kalp krizi sonucu kaybetmişti. Bu olaydan sonra yakınlaştık, çünkü onun kaybıyla son derece kişisel bir düzeyde ilişki kurabiliyordum.

Dürüst olmak gerekirse, onu bir arkadaş olarak görüyorum.

Ve odayı okumakta oldukça iyi olan gözlemci bir arkadaş olarak, eski kız arkadaşımdan hoşlandığından neredeyse eminim.

İlginç.

Wendy dramatik bir iç çekişle bir adım geri çekilir ve boynunu bükür.

"Kabul et, Pauly. Beni özlersin."

"Kesinlikle yapmazdım."

"Kendine bunu söylemeye devam et," diyor, siyah pantolonu ve gümüş isim etiketiyle süzülüyor, sonra elini umursamazca sallıyor. "Ve bana spirulina deme. O şey balık gibi kokuyor."

"Stellina," diye azarlıyor geri çekilen kıza.

Tepkisi iki çift kapının hızla kapanmasıyla boğuklaşıyor. Pauly ve ben birbirimize baktık.

"Oldukça iflah olmaz biri, değil mi?"

Gözlerindeki büyüğü titreşimi fark etsem de ses tonu değişmiyor. "Ondan hoşlanıyorsun," diye kıkırdıyorum, önlüğümü yeniden

düzeltiliyor.

"Ona tahammül ediyorum. Beni diken üstünde tutuyor ve Nonna'mın İtalyan pastanesi gibi kokuyor." Parmaklarını ve başparmağını çenesini kaplayan mürekkepli ensesinde gezdirirken saati floresan mutfak ışıklarına takılıyor. "Belki de onu kovmalıyım, sonuçta o bir bela."

"Ya da belki ona çıkma teklif etmelisin."

İki kara göz bana doğru eğildi. "Ben onun iki katı yaşındayım, Bay Elliott. Bu akıllıca olmaz." Bunu söylerken, sanki akılsızca bir şey yapma fikrini düşünüyormuş gibi bir an için uzaklaşıyor. Sert bir öksürükle başını sallıyor. "Bu kadar aylıklık yeter. Birazdan açacağız" diyor ve köşede kaybolmadan önce kısa bir süre duraklıyor. "Bu arada, teklifimi düşündünüz mü?"

Önlüğümü sıkıyorum, gerginim.

Seattle'dan gelen teklifi geri çevirdikten sonra, Pauly bana farklı bir restoranda daha yüksek maaşlı bir pozisyon bulma konusunda acımasız davrandı.

Restoran sadece New York'ta.

Ayaklarımı sürüyerek bir bez parçasına uzanıyorum. "Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun diye merak etmeye başladım," diyerek soruyu geçiştiriyorum.

O bilmiyor. June'u bilmiyor, bu yüzden kariyerimi ilerletme ve "kız kardeşime" daha yakın bir yere taşınma şansına neden atlamadığımı anlamıyor.

Ona Bailey'leri arkamda bırakmak istemediğimi söyledim, her ne kadar onlar muhtemelen gittiğimi görmekten hoşlanacak iki insan olsalar da... *oradan başka bir yere.*

Ama bu konuda beni dürtmeye devam ediyor. Söylediğim anda personelin yerini değiştireceğini söyledi.

Pauly bana doğru dönüyor, hâlâ kısa sakalını sıvazlıyor. Yüz ifadesinden bir parça ciddiyetsizlik okunuyor. "Saçmalama, Bay Elliott. Orada size katılmayı umuyorum."

Kaşlarım birbirine çarpıyor ve bezi tezgâha bırakıyorum. "Ne?"

"Burası benim evim," diyor bana başını sallayarak. "Manhattan'ın hemen kuzeyindeki Tarrytown'da büyüdüm. Geri taşınmayı düşünüyordum ve sanırım sen ihtiyacım olan son itici güç olabilirsin." Benden tekrar uzaklaşırken göğsünden kısık bir kıkırdama yükseliyor ve elini sert bir hareketle kaldırıyor. "Baskı yok elbette."

Kalbim hızlanırken bir an orada durup onun mutfağın arka tarafına doğru ilerleyişini izliyorum. Transfer teklifi çok uzağa gitmedi.

Pauly geçtiğimiz yıl Şükran Günü haftasında birlikte ağırlık kaldırırken bu konuyu açtığından beri aklımdan çıkmıyor.

June o gün, ailesi tatili onunla geçirmek için gelmeden birkaç saat önce beni görüntülü aramıştı. Pauly yakınlardaydı, bu yüzden özlemimi kontrol altında tutmaya çalıştım. Saçlarından biraz daha koyu kahverengi kazak elbisesi içinde telefonda ona bakarken gözlerimin aşkla nasıl dans ettiğinin farkında olmaya çalıştım. Ağzımdan bizi ele verecek aptalca şeyler çıkmasını engellemeye çalıştım. Çoğunlukla da başarılı olduğumu hissediyordum.

Ama Pauly *bir şey* fark etti.

"Anima Mia. Burası benim Manhattan'daki yerim," dedi Pauly, kasları esnerken ve boynu kasılırken egzersiz atleti terden sırılsıklam olmuştu. "Orada çalışmalısın."

Eğildim, bacaklarımı gerdim. "Bu çok cömert bir teklif. Bunu düşüneceğim."

Bana homurdandı. "Y a p m a y a c a k s ı n . Yalan söylediğinizde anlarım, Bay Elliott."

Kıkırdarak ağırlık sehпасına yaklaştım, evet demek için duyduğum umutsuz özlemin tenimde yarattığı uğultuyu görmezden gelmeye çalıştım. June'a yakın olmak için. "Bana Brant diyebilirsin, biliyorsun. Sanırım bu noktada ilk isim temeline ulaştık."

"Anima Mia'da yönetici şefim olduğunda sana Brant diyeceğim."

Yeterince adil.

O zamandan beri peşimi bırakmıyor, neredeyse her gün bu konuyu açıyor... ve her geçen gün hayır demek daha da zorlaşıyor.

İçimi çekerek avuçlarımı metal tezgâha bastırıyorum, aklıma bir düşünce geliyor. Merak beni dürtüyor ve telefonumu çıkarıp Google'da İtalyanca "Stellina" kelimesini aratıyorum.

Sonra gülümserim.

"Küçük yıldız," diye mırıldanıyorum yüksek sesle.

Evet... Pauly'nin işi bitti.

Ertesi gün koşudan sonra kanepede uzanırken kapım alındığında, muhtemelen yan komşum Ethel'in kedisinin yine benim daireme girip girmediğini merak ettiğini anlıyorum. "Geliyorum," diye sesleniyorum, terden ıslanmış saçlarımı geriye doğru süpürüyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. Kapıyı çekip açıyorum, Ethel'e Blinkers'ın burada olmadığını söylemek üzereyken sözlerim yarıda kalıyor.

Nefesim kesildi.

"Andrew."

Andrew Bailey gözleri kıpkırmızı ve saçları her zamankinden daha gri bir şekilde kapımın önünde duruyor.

Yaşlanmış.

Bunun için kendimi sorumlu hissetmekten kendimi alamıyorum.

Boğazımdaki tuğlayı yutarak, parmaklarım çerçevenin etrafında kıvrılıyor ve ona bakıyorum, çenem düşmüş ve sarsılmış bir halde.

Boğazı düğümleniyor, yanımdan geçip daireye doğru eliyle işaret ederken duruşu yorgun. "İçeri girebilir miyim?"

Hemen başımı salladım.

Beni kendi oğlu gibi yetiştiren adamla gerçek bir etkileşim kurmayalı iki yıl oldu. Onu bir kez markette görüp göz göze geldikten sonra alışveriş arabalarımızı ters yönle sürmemiz dışında, geçen sonbaharda ondan bir mektup aldım.

Aslında bir mektup değildi, sadece iki kelimeydi.

"*Deniyorum.*"

Ne anlama geldiğinden tam olarak emin

değildim. Affetmeye çalışıyorum.

Olanları unutmaya çalışıyorum.

Seni unutmaya çalışıyorum.

Samantha ve ben her şey ortaya çıktığından beri birkaç kez kahve ve öğle yemeği için buluştuk - onu bir evlat olarak hayal kırıklığına uğrattıktan sonra bir anne sevgisiyle beni oturma odasının zemininde tuttuğundan beri. Ve bu buluşmaları dört gözle bekledim. İlerlemem için kritik öneme sahiptilerdi, çünkü bu kadar ağır, bu kadar sefil bir şekilde ihanet ettiğim biri benim iyiliğimi hala önemseyebiliyorsa, belki ben de önemsemeliyim.

June'suz geçen ilk yıl hayatımın en zor yıllarından biriyken, bu ikinci yıl bir nebze de olsa iyileşme getirdi. Olanı *olduğu gibi* kabul ediyorum ve beni canlı canlı yiyip bitirmeyecek ve içimi boşaltmayacak şekilde bununla yaşamayı öğreniyorum. İşle meşgul olmaya devam ettim, ancak daha çok yemek pişirmeye olan yaratıcı tutkumu beslemek için bir araç olarak

İşimi unutmanın bir yolu olarak kullanmak yerine. Kip'le, iş arkadaşlarımla ve Kelly Teyze'yle arkadaşlığımı sürdürdüm ve bu ilişkileri geliştirdim, çürümüş parçalarımı onarmalarına izin verdim.

İnsanlar her zaman rehabilitasyon hakkında konuşur. Parçalanmış bedenler yeniden yürümeyi öğreniyor. Hastalık, bağımlılık ve karanlık düşüncelerle savaşıyor engelli zihinler.

Ama hiç bir kalbi rehabilite etmek zorunda kaldılar mı?

Kalpler de parçalanır. Bedenler parçalanır, zihinler bizi yüzüstü bırakır ve kalpler umutsuzluğa kapılır. Dikkatli olmazsak bozulabilirler ve yaşadığım tüm trajedilere, tüm gözyaşlarına ve tuzaklara rağmen, umutsuz bir kalpten daha trajik bir şey düşünemiyorum.

Kalp hayatın özüdür ve bir kez solmaya başladığında diğer her şey de solmaya başlar. Ve bu çok utanç verici. Bu, üstesinden gelmek için çok mücadele ettiğimiz ve hala uğruna savaşmaya değer her şey için yıkıcı bir adaletsizliktir.

Ve her zaman bir şeyler vardır. Tünelin sonunda her zaman o köşeyi dönmemizi bekleyen meşhur bir ışık vardır.

Pes etmeye hazır değildim; solup gitmek istemiyordum.

Ancak tüm ilerlememe, tüm onarmalarıma rağmen, tepemde beni o ışığın peşinden gitmekten alıkoyan kara bir bulut vardı.

Andrew Bailey adında bir bulut - neredeyse uzamış sakalları gümüş rengine bürünmüş, kırıksıklıkları ağırlaşmış ve gözlerinde yenilgiye uğramış bir parıltıyla yanımdan geçip giden bir adam.

Görünüşe göre kendi kalbini rehabilitasyonda kontrol ediyor.

Parmaklarını seyrelmiş gri saçlarında gezdirerek yanımdan geçip gidişini izliyorum, sonra ellerini kalçalarına koyup uzun bir iç çekiyor. Ben açık kapının yanında oyalanırken, sanki beni dik tutacak bir şeye ihtiyacım varmış gibi kapıya tutunurken, o birkaç adım ötede, sırtı bana dönük bir şekilde bir süre öylece duruyor.

Anlar geçer.

Sessiz ama sağır edici anlar.

Sonra cebinden bir şey çıkarıp mutfak tezgâhımın üzerine fırlatıyor. "İşim bitti," diyor usulca.

Kapıyı tutuşum gevşiyor. Dişlerimi birbirine sürterek tezgâhımın üzerinde duran, tanıdık bir el yazısıyla karalanmış indeks kartına bakıyorum.

"Bununla savaşmaya çalışmaktan bıktım," diye itiraf ediyor, sesi pişmanlık ve kabullenmişlikle dolu. "Geçmişte yaşamaktan, onu değiştirebilmeyi dilemekten bıktım. Kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bildiğim halde oğlumu dışlamaktan bıktım.

Bir. Şükredecek o kadar çok şeyim varken öfkeli ve nefret dolu olmaktan bıktım. *Denemekten* bıktım," diyor bana, sonunda gözlerimle buluşarak. Sonunda iki yıldır beni ilk kez görüyor. "*Yapmaya* başlamak istiyorum. Yeniden yaşamaya başlamak istiyorum."

Duygular kalbimde kabarıyor ve gözlerimi yakıyor. Elimi kapıdan çekip arkamdan kapatıyorum - sanki kaçmama gerek kalmayacağını kesin olarak biliyordum gibi. İleriye doğru birkaç dikkatli adım atıyorum, dikkatimi dizin kartına veriyorum, bulanık gözyaşlarımın arasından okumaya çalışıyorum.

Andrew bakışlarımı takip ediyor. "Samantha yazdığından beri her sabah o lanet kartı tekrar okudum," diyor acı içinde. "Bana musallat oldu."

Durduğumda gözlerim tekrar ona kayıyor.

"Geçen hafta golf oynamaya gittiğimde patronunla karşılaştım," diye devam ediyor. "Pauly. Bana seni New York'a gitmeye ikna etmeye çalıştığını söyledi - kariyerini geliştirecek ve potansiyel olarak hayatını değiştirecek bir iş transferini kabul etmeye. Bunu neden yapmadığını anlamıyor."

Başımı eğiyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Ama ben nedenini biliyorum." Andrew avucunu yüzünde gezdirerek başını sallıyor. Bir nefes verirken yanakları havayla doluyor. "Çok şey kaybettim, Brant... çok şey," diye mırıldanıyor, sesi titriyor. Yeniden toparlanmaya çalışırken keder bir an için kelimelerini alıyor. "Ama sen de öyle. Ve geçmişi değiştirebilmeyi dileyerek ve geleceği şekillendirebilmeyi dileyerek bu belirsizlikte debelenmeyi seçtiğim için, aslında tek yaptığım önümde duran şeyi *seçmemek*. Önemli olanı seçmiyorum ve bu da ailem. Bu benim çocuklarım. Bu *sensin*." Gözlerinin kenarında yaşlar birikiyor, sonra yanaklarından aşağı süzülüyor. "Evet, hepimiz kaybettik ama ben affetmeyi seçene kadar, iyileşmeyi seçene kadar... hepimiz kaybetmeye devam edeceğiz. Ve ben kaybetmekten gerçekten bıktım."

Sertçe nefes alıyorum, göğsüm daralıyor ve kalbim hızla çarpıyor. "Ben de kaybetmekten bıktım."

Başını sallayarak ıslak gözyaşlarını siliyor. Sonra kırık bir ses çıkarıyor -belki de iyileştirici bir sestir bu- ve aramızdaki boşluğu kapatarak beni kemik kıran bir kucaklamanın içine çekiyor.

İki uzun yıl boyunca özlediğim adama kollarımı dolayarak ona sarıldığımda gözlerim kapanıyor. "Özür dilerim," diyorum. "Sana yaşattığım her şey için özür dilerim."

Andrew yıkıldı. Alnını omzuma koyup hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor ve sanki kaçırdığımız tüm sarılmaları telafi ediyordum gibi öylece kalıyoruz

dışarı. "Ben de üzgünüm," diye fısıldıyor, hâlâ bana sıkıca sarılmış bir halde. "Her şeyin düzeldiğini ya da silindiğini söylemiyorum ve bunun benim için kolay olacağını da söylemiyorum. Her şeyi olduğu gibi kabul edebilirim, yine de onları anlamak için mücadele edebilirim. Sadece bana katlan evlat."

Bana oğlum dediğini duyunca gözlerimden sıcak yaşlar akıyor ve "Ne diyorsun sen?" diye sorarken boğazım düğümleniyor.

"Diyorum ki... New York'a git, Brant." Andrew sırtıma sert bir şaplak atıyor, sonra omuzlarımı tutmaya devam ederek geri çekiliyor. Gözlerimin içine bakıyor ve bir an için Theo'yu görüyorum. Onların paralel kutsamalarının bana geri döndüğünü görüyorum. "Ve ondan sonra ne olursa olsun, olur. Olması gereken budur."

Umut beni kör ediyor, tıpkı günün ilk ışıkları gibi - bağışlama şeklindeki bir ışık.

İkinci bir şans.

Özellikle Haziran'dan bahsetmiyoruz ama ne söylediğini çok iyi biliyorum.

Ben:

Kariyerin için New York'a git, sonunda benim için kalacak olsan bile.

Kızım.

Ondan sonra fazla kalmıyor.

Duygular yüksek ve söylememiz gerekeni söyledik.

Andrew ön kapıdan çıkarken, elimi yüzümde gezdirip derin bir nefes alıyorum ve hala tezgahımın üzerinde duran indeks kartına bakıyorum.

Kalbim dört nala atıyor.

Sonra elime alıp okudum.

13 Eylül 2020

- *Vilomah. Bu kelimeyi daha önce hiç duymamıştım ama görünüşe göre çocuğunu kaybeden bir ebeveyne böyle diyorlarmış. "Doğal düzene aykırı" anlamına geliyor. Ama ben bundan çok daha fazlasını kaybetmişim gibi hissediyorum. Üç çocuğumu kaybettim ve kocamı da kaybetmek üzereyim.*
Süreç. Benim gibi biri için bir kelime ürettiklerini sanmıyorum.
Aklıma gelen tek kelime... Üzgün.

Not kağıdını tezgaha geri bırakıyorum... sonra hemen fikrimi değiştiriyorum.
Onun yerine parçaladım.
Küçük parçalara ayırıp çöp kutusuna atıyorum, keşke bir kibritim olsaydı
da yakabilseydim.
Üzgün olmaktan bıktım.
Hepimiz üzgün olmaktan
bıktık. Işığımızın peşinden
gitme zamanı.

Tünelin sonundaki o ışıktaki tam olarak ne saklandığını bilmek ister misiniz?
Pekala, sana söyleyeyim.
Aylar süren fizik tedaviden sonra bacakların tekrar çalışıyor.
Bu, bileğinize jilet aldıktan sonra beyninizdeki kimyasalları yeniden
ayarlayan ilaçtır.
Bu, bir yıllık acılı ayıklıktan sonra bronz A.A. çipi.
Karmakarışık bir boşanmanın ardından aşkı yeniden bulduğunuzda
midenizdeki o sıcak gıdıklanmadır bu.
Bu, dibe vurduktan sonra affetmektir.
Bu ışık herkes için farklı şekilde parlar, ancak günün sonunda hepsi
aynı anlama gelir - bu, kendinizin daha iyi bir versiyonudur; geri dönmeye
çalıştığınız kişidir.
Bu senin iyileşen kalbin.
Ve bir kalp ancak siz ona izin vermeyi seçerseniz iyileşebilir.
Aynı gece bavullarımı topladım ve New York'a bir uçak bileti ayırttım.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

OceanofPDF.com

"İLK GÖRÜŞTE"

June, yaş 21

M Saç tellerimi tokalarımın arasına sıkıştırırken kostüm makyajı yüzünden yüzüm kaskatı kesilmiş gibi hissediyorum. Kostümsüz daha hafif hissediyorum.

Etrafımda muazzam bir hayvan pervanesi var, ancak parlak ışıklar ve dar alan, ara sırasında her zaman göğsümün sıkışmasına neden oluyor.

Yansımam bana bakarken lezzetli sinirlerim omurgamdan aşağı süzülüyor ve karnımı gıdıklıyor. Bugünlerde farklı görünüyorum. Artık bir dansçıyım.

-Bir Broadway dansçısıyım, hayallerimi yaşıyorum ve yüzümün her tarafını kaplayan özenli makyaj bir yana, asıl fark gözlerimde.

Ben büyüdüm.

Beatrice bana çarpıyor, göz kırparken parmaklarını kedi pençeleri gibi kıvrıyor. "Celeste nerede?" diye merak ediyor. Koyu renk saç telleri alnına yapışırken programlardan biriyle kendini yelpazeliyor.

"Sigara içiyorum," diye cevap veriyorum, bir sandalyeye çöküp makyaj tezgahına doğru ilerlerken ona gülümsüyorum. Aydınlatılmış aynalar, eski Hollywood ampulleri ve sanatçıların dağınık fotoğraflarıyla süslenmiş duvarları sıralıyor.

Kişisel ayna alanıma yapıştırılmış tek bir fotoğrafım var; benim, Brant'in ve Theo'nun balo fotoğrafı.

Bana iyi şans getiriyor ve sinirlerimi yatıştırıyor.

Bugün programdan önce Brant'le konuştum ama sesi meşgul geliyordu. Dikkati dağınıktı. Statik ve arka plan gürültüsü konuşmamızın çoğunu çaldı, sanki

Yürüyüşe çıkarken ya da insan içine çıkarken. Acaba biriyle mi birlikteydi ve benim aramam planlarını bozuyor muydu?

Yine de bana bir hediyesi olduğunu söyledi, bu yüzden bütün öğleden sonra ve akşama kadar merak içindeydim. *Ne olabilir ki?* Ne olduğunu bilmek istediğim kadar, hediye bizzat teslim etmesini daha da çok istiyorum.

Mesafe zor.

Her geçen gün daha da zorlaşıyor ve hayatım heyecan verici olsa da, kariyerim gelişse de hiçbir zaman tam anlamıyla tatmin olmuş hissetmeyeceğim. Her zaman büyük bir parçam eksik olacak.

Onu hep özleyeceğim.

"Bensiz sigara mı içiyor? Sürtük." Beatrice, gösterinin zorlu ilk yarısından sonra yeniden toparlanırken yüksek sesle sohbet eden ve su şişelerini emen dansçılardan oluşan bir duvarı itiyor.

Odaklanma zamanı.

Ayar spreyini tekrar uygularken, insan denizinde adımın yankılandığını duyuyorum.

"June!"

Başımı kaldırıyorum ve Celeste'nin sesinin nereden geldiğini bulmaya çalışarak etrafıma bakıyorum. Sırtlanlar ve aslanlarla çevriliyim.

"Vay anasını kızım, bak kedi ne sürüklemiş... kelimenin tam anlamıyla!"

Celeste bir dişi aslan. Sandalyemde geriye yaslanıp boynumu eğiyorum ve onun bana doğru geldiğini görüyorum. "Ne? Sen ne..."

Sözümü kesiyorum, sonra sanki görünmez bir güç tarafından ağır çekimde yukarı çekiliyormuşum gibi yerimden kalkıyorum.

Olamaz.

Kalbim tanıma ve adrenalinle dolup taşmaya başlıyor.

Neredeyse hıçkırıklara boğuluyordum.

Celeste'in parmakları Brant'in bileğine dolanmış, onu öne doğru çekerek kalabalığın arasında zikzaklar çiziyor. "Teknik olarak buraya girmesine izin var mı emin değilim ama onu bir dakikalığına ödünç almam gerekti," diyor bana, sırtışı geniş, dişleri koyu turuncu yüz boyasına karşı daha da beyaz görünüyor. "Sürpriz mi?"

Alnımdan ter akıyor ve ciğerlerim sıkışıyor.

Brant.

Brant burada.

Burada, New York'ta, sahne arkasındaki soyunma odamın ortasında durmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bana bakıyor.

Ve bir zebra gibi giyindim.

Gerçek olduğundan emin olmak için gözümü kırpıyorum. Başka bir sayıklama rüyası görmediğimden emin oluyorum.

"Junebug," diye mırıldanıyor, adımı kutsal bir şeymiş gibi söylüyor. Gözlerimden yaşlar süzülüyor. Sanırım bayılacağım.

Siyah beyaz çizgili bacaklarım beni ona doğru çekiyor ve kaçınılmaz olarak kendimi onun kollarına bıraktığımda Celeste aramızda sıkışmamak için yoldan çekiliyor.

Ama ona dokunmaktan korktuğum için kısa kesiyorum.

Kollarını etrafımda hissetmekten korkuyorum çünkü parçalanabilirim.

"Brant," diye inliyorum, alt dudağım titriyor. Tüm vücudum titriyordu. "Buradasın..."

Krem rengi, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış düğmeli bir ceket giyiyor. Bronzlaşmış teni ve koyu renkli, asi saçlarıyla çarpıcı bir uyum içinde - şu anda parmaklarını geçirdiği saçları akkor ışığın altında gözleri parıldarken. Rahatlamayla, istekle, tatlı bir kavuşmayla parıldıyorlar.

Bu bir telefon görüşmesi ya da görüntülü sohbet değil. Bu bir mektup ya da mesaj değil. Devrilmek üzere olmasaydım uzanıp ona dokunabilirdim.

O gerçekten burada.

Dudakları gülümseyerek geriliyor ve gamzeleri ortaya çıkıyor. Elini dağınık saçlarından çekip bana doğru uzatıyor ve yüzüme uzanıyor. Fildişi sabunu, nane ve ev gibi tanıdık kokularla yıkanıyorum.

Etrafımdaki her şey yok oluyor.

Parmak eklemleri çenemi hafifçe sıyırdığında gözlerimi kapatıyorum ve iki yıldır ilk kez dokunuşunu içime çekiyorum. Anılar üstüme üstüme geliyor; iyi, kötü, güzel, acı dolu. Çaresiz öpücükler ve sıcak sarılmalar. Gözyaşları, sevişmeler, keder ve hüznü vedalar.

Tanrım, bu çok fazla... çok beklenmedik ve güçlü ve...

Ciğerlerim çöküyor.

Nefesim kesilirken göğsümün hırıldamaya başladığını hissediyorum.

Oh, hayır.

Tanıdık bir bunaltı içime işliyor-ışıklar, kalabalık, sıcaklık...

Onu.

Bu o.

Brant

burada.

O nasıl burada olabilir?

Dizlerim titrerken ve ciğerlerim tatmin edici nefesler almak için savaşıırken içimden bir duygu seli geçiyor. Brant'in huşu dolu bakışları kayboluyor, yerini endişeye bırakıyor.

"Whoa... iyi misin?" Bana yaklaştı, avucuyla yanağımı kavradı. "June."

Nefes alamam da başımı sallıyorum.

"Kahretsin," diyor Celeste, hemen harekete geçip güzellik tezgâhının altına sıkıştırılmış çantamı kapıyor. Astım ilacımı elime tutuşturuyor. "Hadi seni banyoya götürelim."

"Hayır, ben... tamam..." İnhalerden birkaç nefes çekiyorum, ilaç göğsümdeki sıkışıklığı hafifletirken gözlerimi kapatıyorum. Brant'in ellerinin kollarımda aşağı yukarı gezindiğini hissediyorum, durgun ve sert. İçime bir sakinlik sızıyor ve çılgınlığım göz kapaklarımı ısırarak sıcak gözyaşlarına dönüşüyor. "Brant," diye ciyak ciyak bağıriyorum, gözlerim çırpınarak açılıyor. "Gerçekten burada olduğuna inanmıyorum."

Alnı açık bir endişeyle kırışmış. Sertçe yutkunarak üst kollarımı sıkıyor. "Ben buradayım."

Celeste sırtımı ovuyor, sonra kulağıma fısıldıyor. "Git biraz hava al. Hâlâ birkaç dakikamız var."

Başımı salladım.

Brant beni dansçıların arasından geçirerek dışarı açılan sahne arkası kapısına götürüyor ve bunaltıcı Ağustos havasına adım attığımız anda kendimi onun kollarına bırakıyorum. Göğsümdeki kaos dağılıyor ve bana kalan tek şey derin bir rahatlama oluyor.

Makyajım bozulmasın diye gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum ama yine de süzülüyorlar. Sabunu gibi fildişi rengi olan gömleğini ıslatıyorlar ve iki sadık kolunun beni sardığını hissediyorum, avuç içleri sırtımın ortasında aşağı yukarı kayıyor.

Ellerinden biri ön tarafıma doğru hareket ediyor ve göğsüme dayanıyor, parmakları sanki arızalı ciğerlerimi yatıştırmaya çalışıyormuş gibi kaburgalarımın üzerinde geziniyor. "Ağlama, Junebug," diye fısıldıyor, eğilip saçlarımı öpüyor. "Beni korkuttun."

"Ben iyiyim," diyorum burnumu çekerek. "Sadece bir şoktu."

Hafifçe geri çekildiğimde, gözlerim onunkilere kayıyor ve bana parlayan duyguları yakalıyorum. Onu kollarımda hissediyorum, kokusunu içime çekiyorum, izliyorum

İfadesi titriyor ve yanıyor, zihnim dönüyor ve dönüyor. Kendimi sabitlemek için omuzlarını sıkıyorum, hâlâ devrilmeyeceğimden emin değilim.

"Tanrım... sana bakmama izin ver." Brant biraz daha geri çekildi ve çenemi başparmağı ile parmakları arasına aldı. Bakışları üzerimde geziniyor, astımla mücadelemden kalan endişe kalıntıları.

"Yapma," diye yalvarıyorum. Başımı sallarken gözlerimden yeni yaşlar akıyor. "Ben bir zebra'yım."

Dudakları sonunda bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sen bir rüyasın."

"Bir kabus, gerçekten," diye burnumu çekiyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Biraz daha geri çekiliyor, elleri koyu renk pantolonunun ceplerine giriyor. Sokak lambası üzerine sarımsı bir sıcaklık yayıyor, saçlarındaki bronz benekleri öne çıkarıyor. İki toprak rengi göz benimkileri buluyor ve şu anda söyleyebileceğinden çok daha fazlasıyla parlıyor. "Uzun hikâye ama belki gösteriden sonra bir şeyler içip konuşabiliriz?"

Beni nasıl buldun?

Şehirde ne kadar kalacaksın?

Beni hala seviyor musun?

Zihnim sorularla dolup taşıyor ama zamanımın tükenmekte olduğunu bilerek sadece başımı sallıyorum. Bitirmem gereken bir performans var. Büyük beğeni toplayan *Aslan Kral*'da küçük bir rolüm var ve bu benim gibi yeni bir dansçı için hiç de azımsanacak bir başarı değil.

"Elbette," diye başımı sallıyorum, dudaklarımı gıcıklayan boyalı gözyaşlarımı yalayarak uzaklaştırıyorum. Bir an önce içeri girip makyajımı düzeltmem gerekiyor. "Biletiniz var mı? Seyirciler arasında olacak mısınız?"

Başını hayıflanarak sallıyor. "Bu biraz son dakikada oldu. Celeste'in teyzesinin numarasını aldım ve o da sizin bu akşam sahneye çıkacağınızı söyledi. Ben de işiniz bitene kadar burada bekliyordum." Brant hafif bir kıkırdamayla başını öne eğdi. "Celeste beni yakaladı."

"Gösteriden sonra seninle burada buluşuruz," diyorum korkunç zebra dudaklarımda bir gülümseme belirirken. Bir soytarı gibi görüldüğümünden eminim ve Brant'in bana karşı hâlâ beslediği çekim toz olup uçtu. "Beni bekleyecek misin?"

Brant'in gözleri sorum saçmaymış gibi bana doğru kısılıyor. "Yapacağımı biliyorsun."

"Ciddi misin?" Gülümsemem çiçek açıyor. Kendime engel olamıyorum.

"Elbette, ciddiyim." Öne doğru bir adım atıyor, iki avucuyla boynumu kavriyor ve alnını alnıma bastırıyor. Sanki beni içine çekiyormuş gibi keskin bir nefes alıyor. "Sana sonsuza kadar bekleyeceğimi söylemiştim."

Saç çizgime bir öpücük konduran Brant geri çekiliyor ve beni bırakıyor, beni bir gülümseme ve verdiği sözün kalıntılarıyla baş başa bırakıyor.

Midtown Manhattan'ın Tiyatro Bölgesi'nde yer alan gösterişli bir bar olan The Rum House'un kapısından içeri girip bara oturduğumuzda neredeyse ilk randevumuzdaymışız gibi hissediyoruz.

Sanırım ilk randevunun nasıl bir his olduğunu bilmiyorum.

Birkaç garip öpücük ve sınıf arkadaşlarımla yaptığım ev partileri dışında, birlikte olduğum tek erkek Brant'ti ve ilişkimiz ilk günden beri ters gidiyordu.

Ama bir ilk buluşma hayal edebilseydim, şöyle bir şey olurdu. Piyano müziği, mum ışığı, klasik kokteyller, romantik bir ortam ve gözlerini benden alamayan sevdiğim adam.

O kırmızı kanlı bir erkek gibi buzlu viskisini yudumlarken, ben sadece iki aydır yasal olarak içki içebilen ve alkollü içecekler hakkında sınırlı bilgiye sahip genç bir kız gibi Vişneli Upside Down Cake Martini'yi yudumluyorum.

Bardağımın üzerinden ona utangaç bir gülümseme gönderiyorum.

Brant geri veriyor, viskisini parmaklarının arasında döndürüyor ve buz küplerinin şingırdamasına izin veriyor. Bardağı tezgâha bıraktığında iç geçiriyor ve bar taburesinde dönerek yüzümü tamamen bana çeviriyor. "Seni bir barda görmek çılgınca," diyor, bakışları yüzümü tarıyor ve kısa bir süre ağzıma dalıyor. Alt dudağımı dişliyorum. "Seni görmeyeli çok uzun zaman oldu."

"Aslında hiç değişmedim," diye itiraf ediyorum, sönük kahverengi saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Hâlâ son derece sıkıcı ve olabildiğince sadeyim." Kendimi küçümseyerek kıkırdarken, sahne performansı için getirdiğim kıyafetlere bakıyorum. Hayatımın aşkından sürpriz bir ziyaret beklemiyordum, bu yüzden üzerimde sadece bir kot pantolon ve kalçamdan bir toka ile bağladığım bol bir *Wicked* tişörtü var. Kostüm makyajımı sildiğim için yüzüm kıpkırmızı ve lekeli; saçlarım hâlâ saç spreyiyle kaplı, zebra kafamın altından geriye doğru çekildiği için ezik ve çarpıklarla dolu.

Görünüşüm berbat ve böyle lüks bir yere girmeme izin verilmesine bile şaşırdım. Bahse girerim Brant'in baygın gülümsemesi ve Thomas Beaudoin gözleri bize altın bileti vermiştir.

Ama firfırlı kokteylimden bir yudum daha alırken, o gülümsemenin kayboluşunu ve o gözlerin donuklaşmasını izliyorum.

Brant kaşlarını çatıyor, viskisine uzanıyor ve bardağı parmaklıyor. "Sade değilsin, Junebug," diyor bana, uzaklara bakarak ve küçük bir yudum alarak. "Bir başyapıtta sade olan hiçbir şey yoktur."

Boğazımda bir yumru şişiyor ve yanıtlımı tıkıyor.

O kadar rahat, o kadar zahmetsiz söylüyor ki, sanki beni gözyaşlarına boğmadı.

"Seninle gerçekten gurur duyuyorum, biliyorsun," diyor sessiz ve dokunaklı bir anın ardından. "Aramızda ne olursa olsun... Umarım bunu biliyorsundur."

O yumru gittikçe büyüyor. Yutmaya çalışıyorum.

Neden geleceğimizden emin değilmiş gibi konuştuğunu merak ederek sözlerini didik didik ediyorum. "Neden buraya geldin?"

Bana dönüp bakmadan önce bir süre sessiz kaldı. "Pauly bana Manhattan'da bir iş teklif etti. Restoranında yönetici şef pozisyonu."

İçgüdüsel tepkim saf sevinç. Gurur. Eğilip kollarımı boynuna doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "Aman Tanrım, Brant. Senin adına çok mutluyum." Ama ona sarıldığımda, parmak uçlarım ensesindeki yumuşak bukleleri sıyırdığında, nefesini kulağımda hissettiğimde, cevabı tam olarak algılanıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve boynunun kıvrımına doğru ciyaklıyorum, "Benim için gelmedin mi?"

Hala ona tutunuyorum, sorumu sorarken gözlerinin içine bakamıyorum.

Bana parıldayan gerçeği görmekten çok korkuyordum.

Brant'in elleri kalçalarımı kavramak için kalkıyor, beni gevşek ama samimi bir şekilde tutuyor. Kulağımın dibinde bıraktığı nefes titriyor ve uzun süren yakınlığımızın benim gibi onun üzerinde de aynı etkiyi yapıp yapmadığını merak ediyorum. "Bir şey varsaymak istemedim June," diye itiraf ediyor usulca, başını eğip dudaklarını kulağımın lobuna değdiriyor. "Aradan yıllar geçti. Yepyeni bir hayatın var."

"Sen benim tüm hayatımsın." Sanki bunu söylemek için yıllardır bekliyormuşum gibi söyledim.

Kulağıma ürpertici bir nefes daha çarpıyor. Sonunda geri çekiliyor, elleri hâlâ kot giysili kalçalarıma yapışmış durumda. Gözlerini yüzüme dikti. "Sırf ben

Seni bekleyeceğimi söyledim ama bu beni beklemeni beklediğim anlamına gelmiyor. Baskı yok. Tayini almadan önce seninle görüşmek istedim."

"Al şunu."

Alnı kırışır. "Tartışmak istemediğine emin misin-" "Tartışacak bir şey yok, Brant. İşi kabul et."

Brant'in elleri kalçalarımın aşağı kayarak üst baldırlarımın üzerine inerken etrafımızdan piyano müziği sesleri geliyor. Derin ve kışkırtıcı bir şekilde iç geçiriyor, başparmakları solmuş kotun üzerinde gezinirken bakışları tenimde tüylerimi diken diken ediyor. Arkamızdaki piyanist Elvis'in *Can't Help Falling In Love* şarkısını çalmaya başlıyor ve içim kıpır kıpır oluyor.

Gözlerimi kapatıyorum, diğer duyularıma odaklanıyorum, Brant'in kalçalarımı avuçlama hissi gibi, dokunuşu elektrikli. Parmakları bacaklarımda gezinirken vücut ısısı içime yayılıyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor, sanki şeklimi yeniden hatırlıyormuş gibi. Müzik kanımda dolaşüyor, kalp atışlarımı melodilere dönüştürüyor; güzel aşk şarkılarına. Pahalı likör ve odunsu bir şeyle karışan bir miktar puro dumanı kokusu alıyorum.

Yeterince dikkatimi verirsem, öpücüğünün tadını hâlâ alabiliyorum.

Göz kapaklarım tekrar açıldığında Brant bana bakıyor, gözlerindeki altın sarısı sıcaklık sessiz yeşillikleri gölgede bırakıyor. Bir ateş yanıyor. Tanıdık bir alev çatırdayarak canlanıyor.

İkimiz de derin derin nefes alıyoruz, elleri kalçalarımın, ayaklarım taburesinin basamağında, dizlerim bacaklarının arasında, bu samimi pozisyonda tünemiş durumdayız.

Sessizlik yoğunlaşır, gerilim artar.

Brant'in bakışları ayrılmış dudaklarıma yerleşiyor. "Sana bir hediyem var" derken çenesini sıkıyor.

"Oh, ben..." Dudaklarımı yalıyorum ve onun bu hareketini izliyorum.

"Düşündüm ki
sen benim hediyemdin."

Gözleri tekrar yukarı kayıyor, bir gülümseme ima ediyor. Ama baş döndürücü sis yoğunlaşıp ikimizi de yutmaya başlayınca gülümsemesi kayboluyor. "Arkanı dön."

Ona bakarken hipnotize olmuş, adeta uyuşturulmuş gibi hissediyorum. Gözlerimi kırpıştırarak başımı sallıyorum ve sırtım ona dönük olana kadar taburenin üzerinde dönüyorum.

Gözlerimi sıkıca kapattığımda tenim beklentiyle uğulduyor, birkaç vuruş geçtikten sonra bana yaklaştığını hissediyorum. Teninin sıcaklığı pamuklu gömleğimin içinden yayılıyor ve sonra elleri altın bir zincirle donatılmış olarak etrafıma uzanıyor. Mücevheri boynumun arkasına

sıkıştırıyor.

Brant uzun saçlarını elleriyle topluyor, kolyeden çıkarıp sağ omzumun üzerinde birleştiriyor. Dudakları tekrar kulağıma eğiliyor ve şöyle fısıldıyor: "Bana seni düşündürdü Junebug. Sonunda kanatlarını açıyorsun." Bir öpücük boynumun kıvrımını buluyor ve ürperiyorum. "Özgürce uçmak."

Aşağı bakıyorum ve narin bir zincire bağlı kolyeyi parmaklıyorum. Nefesim kesiliyor, Brant boynumu öpmeye devam ederken hissettiğim arzuyla duygularım savaşıyor, elleri vücudumdan aşağı kayıyor ve belimin etrafında kıvrılıyor.

Minik bir mavi kuş.

"Ben... Bayıldım," diyorum, istemsizce arkama yaslanıyorum, omurgam göğsüyle aynı hizada. Burnunu boğazımın kenarından geçirip kulağımın kabuğunu öptüğünde tüylerim diken diken oluyor. "Teşekkür ederim."

Belimi sıkıca kavıyor, "Otelde kalıyorum" diye nefes verirken parmakları içimi ısıtıyor.

Kalçalarım otomatik olarak sıkılıyor.

Tenim sıcaktan kızarıırken ıslandığımı hissediyorum.

Beni odasına geri götürdüğünü ve son iki yıldır beni ne kadar özlediğini gösterdiğini hayal ediyorum.

Taburenin üzerinde dönüp omzumun üzerinden onun gözlerini bulduğumda sesim kısık çıkıyor ve "Sen hazır olduğunda ben de hazırım" diye cevap veriyorum.

Tepkim kaydedilirken elleri beni sertçe sıkıyor, gözleri bariz bir tahrikle parlıyor. Alt dudağını dişlerinin arasına alıyor, bakışları yüzümde geziniyor ve imayı düşünürken ayırık dudaklarıma iniyor.

Sonra viskisinin son yudumunu da yutarak benden uzaklaşıyor. Brant bar tezgahına birkaç banknot atıp ayağa kalkıyor ve bana dönüyor, bakışları hala olacakların ipuçlarını taşıyor.

Elimi tuttu.

Benim de tüm hayatımı alıyor.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

"ÖNCE BİZ"

June, yaş 21

T Otel odasının kapısı kapandığı anda Brant sırtım kapıya dayanana kadar beni döndürüyor. İçimden gıcırtılı bir nefes çıktı.

Bir eli kapının üzerinde, başımın hemen yanında dururken, diğer eli vücudumda, kalçamdan kalçama doğru ilerliyor, göğsümün üzerinden geçiyor ve boynumun genişliği boyunca yerleşiyor. Başparmağıyla alt dudağımı çekiştiriyor, gözleri ağzıma sabitlenmiş.

Leğen kemiğimi öne doğru ittim, vücudum onun kine doğru yaylandı.

"June..." Nefes nefese adım fısıldıyor, başparmağı dudaklarımın arasına giriyor, sonra çenemi dişlerimden tutup açmaya zorluyor. "Lanet olası ağzını özledim."

Tek yapabildiğim, ona karşı sürtünürken inlemek, bacaklarımın arasındaki ağır nabız gibi atıyor ve ihtiyaç duyuyorum.

"Adımı söyleyişini ve gülüşünü özledim," diyor, eğilip boğazımın kenarına, sonra çene çizgime öpücükler konduruyor, ta ki ağzı benimkine bir santimetre kalana kadar. "Dudaklarının tadını özledim, özellikle de o vişneli turta tadındaki parlatıcıyı sürdüğünde. Boşaldığında çıkardığın sesleri özledim."

Başparmağını ağzımdan çekiyor ve çaresizce yalvarışım içimden dökülmeden önce beni öpüyor. Balodaki o koridorda durduğumuzdan ve kaçınılmaz bir kapı açtığımdan beri dudaklarım yine onun dudakları. Olması *gerekenin* başlangıcı.

Kader, günahkâr ambalaj kağıdına gizlenmiş.

Ama artık yanlış gelmiyor. Vücudumdaki elleri suçlu hissettirmiyor ve dudaklarının üzerimde olması tesadüf gibi gelmiyor.

Brant alt dudağıma yumuşak bir öpücük kondururken erimiş, sönmüş gibi görünüyor, sadece bir an için oyalanıyor, sanki anı kabul ediyor - bu kaçınılmaz, olması gereken, kader anı. Asla yanılmadığımızı doğrulayan bir an. *Aşk hikayemiz* asla yanlış değildi.

Sadece zamanlamanın doğru olmasını bekliyorduk.

Ağızıma karşı iç çekiyor ve sesi özlem gibi, saf bir rahatlama gibi geliyor, sonra bir iniltiyle alt dudağıma dişlerinin arasına alıyor. Ve bir kez daha tatmak için tekrar içeri daldığında, elleri yanaklarımı sahiplenici, çaresiz bir şekilde kavıyor ve ikimizin de ağzı aynı anda açılıyor, diller çarpışıyor. Temasla ürperiyorum. Birlikte inerken dili benimkinin üzerinde kayıyor ve ben onu emiyorum, kalçalarının bana karşı sarsılmasından, ereksiyonunun alt karnıma saplanmasından zevk alıyorum.

Geri çekilip tişörtümün kenarından tutuyor ve sütyenle kaplı göğüslerim dilinin yeni ödülü haline gelene kadar başımın üzerinden yukarı çekiyor. Robin's egg mavisi dantel, sanki kopçayı açmak için beş saniye ayırmak sonsuzlukmuş gibi hızlı bir hareketle aşağı çekiliyor.

Brant meme ucumu emerken, tüm bedenim yukarı doğru yükseliyor, onun sıcak dilini arıyor ve ellerim başının arkasını göğsümde tutuyor. Beni dişleriyle ısırırken, bir eli kemerinin tokasına gidiyor ve beceriksizce onu çözmeye başlıyor.

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldanıyor göğüs dekolteme karşı, dilini boğazımı gelecekteki hickey'lerle süsleyene kadar yukarı doğru sallıyor.

"Sana şimdi ihtiyacım var." "Al beni," diyorum, ellerim titreyerek onun düğmelerine uzanıyorum.

Gömlek.

Kemeri kalçalarında gevşek bir şekilde sallanırken, benim yerime o devralıyor, aceleyle her düğmeyi açıyor, gözleri benimkilere bakıyor. Son düğme de çözülür çözülmez gömleğini omuzlarından itiyorum ve avuçlarımı sert göğsünün üzerinde gezdiriyorum.

Daha kaslı, daha dolgun. Ellerim gövdesinden aşağıya doğru kayarak pantolonunun düğmelerine ulaştığında, dokunuşumun altında kaslar esniyor ve seğiriyor.

"Bilmem gereken bir şey var," diye nefes alıyor ve göğüslerim otel odasının kapısına dayanana kadar beni çeviriyor. Ağzı kulağıma yaklaştığında ve gergin nefesleri birbirine karıştığında şaşkınlıkla ciyaklıyorum

Fermuarının aşağı kayma sesiyle birlikte. "Bana içinde başka ka erkek olduğunu söyle. Beni ldrse bile bilmem gerek."

Vücudumun etrafına uzanan Brant kot pantolonumun kancasını aıyor ve kalalarımдан aşağı itiyor, i amaşırm da onu takip ediyor. İki parmağını içime sokuyor, sert ve ani, ikimizin de inlemesine neden oluyor. O kadar ıslağım ki, kaygan sesler etrafımızda yankılanıyor, neredeyse sorusunu aklımdan silecektim.

"Kaç tane, June?"

Hızını artırıyor, parmaklarıyla beni sertçe beceriyor ve ereksiyonunu kalçalarımın arasına sokuyor. Boşalacakmışım gibi hissediyorum ve sadece on saniye oldu. "Sadece sen," diye nefes nefese kalmayı başarıyorum. "Başka kimse yok."

Bir an için durgunlaşıyor, yavaşlıyor. Uzun bir nefes kulağıma çarpıyor ve alnı kısa bir sureliğine omzuma dşüyor, sanki cevabımı anlamaya çalışıyormuş gibi. Bunun tadını çıkartıyor.

Sonra beni döndürüyor, kalalarımдан tutuyor ve kollarının arasına alıyor. Yatağa taşınıp şiltenin üzerine bırakılıyor ama daha yerime oturamadan Brant pantolonumu ve i amaşırımı ayak bileklerimden çekiştirip beni tekrar yüzüstü çeviriyor.

Üzerime tırmanıyor, geniş gövdesiyle beni örtüyor, göğsü sırtıma yaslanıyor. Beni bileklerimden tutarak kollarımı başımın üzerine uzatıyor, bir eliyle onları birbirine kenetlerken diğer eliyle sikini kaygan kalçalarımın arasına yerleştiriyor.

Evet.

Buna

ihtiyacım

var.

Ona

ihtiyacım

var.

Çok uzun zaman oldu.

Beni bekletmiyor. Brant bir iniltiyle arkamdan bana sokuluyor ve ben çığlık atıyorum, diğer eli saçlarımı yumruklayana kadar vücudumda kayarken altında kıvranıyorum. Başımı yana doğru çekiyor ve ağzımı omzumun üzerinden özensiz, şehvet dolu bir öpücükle yakalıyor.

"Oh, Tanrım..." Kalçaları kıvranmaya başladığında inliyorum. Dillerimiz çılgınca ve ynszce birbirine karışıyor, sanki bir gitar alıp çalmaya başlamışız gibi, vasıfsız ve hazırlıksız, ama yine de müzik yapacağını biliyoruz.

Parmakları saçlarımda düğümlenmiş, alnı alnıma çarpıyor, gözlerindeki

bakış saf sahiplenme. İlkel sıcaklık. "Başka kimse yok," diye geveliyor, sözlerimi taklit ederek. "Sadece sen."

Sanırım bana başka biriyle de birlikte olmadığını söylüyor, ama sikiinin içime girip çıkmasının verdiği hisle bunu sorgulayamayacak kadar sarhoşum. I

her itişte çığlık atıyor. Bu açıdan çok lezzetli bir noktaya vuruyor.

Ama karıncalanmalar kabarıp doruğa ulaştığında yavaşlayarak durdu. Çekiliyor ve üzerimden kalkıyor. "Buraya gel."

Kalktığımda saçlarım darmadağınık, gözlerimi perdeliyor ve yanaklarım sıcaktan kızarmış gibi hissediyorum. Brant duvara yaslanana kadar geri geri gidiyor. Bakışlarım onun kaya gibi sert ereksiyonuna takılıyor ve onu okşayarak sersemliğimi üzerimden atıp tekrar üzerine çıkmamı bekliyor.

Dizlerimin üzerinde ilerliyorum, ona katılırken sütyenimi çözüyorum. Ulaşabildiğim anda Brant beni tutuyor ve kucağına çekiyor, böylece ona biniyorum, ellerim sabit durması için omuzlarına yerleşiyor. Aleti beni tahrik ediyor, ben de ona karşı sallanıyorum.

Gözleri çırpınarak kapanıyor. "Aramızda her zaman çok acil," diye nefes alıyor, elim sikini kavramak için aramıza uzandığında dişlerinin arasından tıslıyor. "Çok sert, çok kirli. Seni her zaman son kez becerecekmişim gibi beceriyorum."

"Belki biraz kirli seviyorumdur," diye itiraf ediyorum, başparmağımı ıslak ucuna sürterek. "Çok sıcak. Beni çok sert boşaltıyorsun."

İnliyor, sonra beni kalçalarımın yakalıyor ve sikinin başıyla aynı hizaya gelene kadar kaldırıyor. Sonra pistonlarını içime sokuyor ve ben de keskin bir çığlıkla başımı arkaya atarak batıyorum.

Brant kollarını sırtıma doluyor ve beni kendine çekiyor, yüzü göğüslerimin arasına gömülüyor. Burnu kolyemin zincirini gıdıklarken şöyle mırıldanıyor: "Yavaş gitmek istiyorum. Sana tapmak. Seni saatlerce becermek, sanki dünyada çok zamanımız varmış gibi çünkü var..." Saçlarını kavriyorum, dili beni tatmak için dışarı çıkıyor. "Biliyoruz, Junebug."

"Seni özledim," diye inledim. "Seni çok özledim."

"Seni özlemekten bıktım. Yalnız uyumaktan bıktım. Sen hâlâ buradayken seninle bir gelecek dilemekten bıktım." Kalçalarımı döndürüp öne doğru eğilerek dudaklarımız birbirine değerken başını duvara yaslıyor. "I..." Yukarı doğru itiyor. "Am..." Tekrar itiyor. "Bitti."

Onu sertçe, çılgınca, tutku ve ihtiyaç dolu bir şekilde öpüyorum, kucağında zıplarken yüzünü ellerimin arasında tutuyorum, duygularım şehvetle birleşiyor. Güçlü bir kombinasyon. Geri çekildiğimde soruyorum, "Sen... sen başka biriyle birlikte olmadın mı? İki yıldır mı?"

"Hayır."

"Ama sen..."

"Ne? Bir erkek mi?" Çeneme öpücükler konduruyor ve boynumu ısıtıyor, vücutlarımız birbirine çarpıp sürtünürken parmakları saçlarımı karıştırıyor. "Ve erkeklerin ihtiyaçları mı var?"

Başımı sallıyorum, ona daha iyi erişim sağlamak için başımı yana eğiyorum.

"Ben *senin* erkeğimin, June. Ve ihtiyacım olan tek şey sensin." Boğazımın kenarını öpüp ısırdıktan sonra kulak mememi ısıtıyor ve "Sevdiği kadın için sonsuza dek beklemeye hazır bir erkeği asla küçümseme" diyor.

Ağlamak istiyorum.

Yüzünü ellerimin arasına alıp, göz göze gelene kadar başını geriye doğru itiyorum. Gözbebekleri büyüyor, gözbebeklerinin kahverengileri, altınları ve yeşilleri sadık bir bağlılıkla dönüyor. "Seni seviyorum, Brant. Seni seviyorum... gökkuşağının ötesinde ve tekrar geri."

Öpmek için hamle yaparken dudaklarını bir gülümseme boyuyor. "Seni seviyorum, Junebug.

Senin bilebileceğinden çok daha fazla." Yavaş gidiyoruz.

Sert gidiyoruz.

Hızlı, acımasız, tatlı ve nazik davranırız.

Saatlerce sevişiriz, tadını çıkarırız, değer veririz, takdir ederiz, ta ki ağrıyana, morarana ve doyana kadar. Boşalırız. Ağlarız.

İyileşiyoruz.

Beni parçalara ayırıyor ve tekrar bir araya getiriyor.

Ve sonra uykuya dalarız, karışık ve bitkin bir halde, ilk defa bir sonraki adımdan korkmamıza gerek olmadığını bilerek.

Şafak otel perdelerinin arasından sızıyor ve yanıma yayılmış adamı aydınlatıyor. Sırt üstü yatmış, bir dizini yukarı çekmiş, başını hafifçe bana doğru eğmiş. Alt yarısı buruşuk bir çarşafı kısmen örtülmüş, bir kolu ortasından sarkıyor ve diğeri başının üzerinde duruyor. Seksi yatak başının timsali elimi saçlarına götürüyor, parmak uçlarım yumuşak tellerin arasında dans ediyor. Ben ona bakarken kıpırdamıyor bile, işaret parmağımın etrafında bir kıvrım dolanıyor.

Çok huzurlu, çok masum görünüyor.

Bir an için, o yine bir çocuk. Ben daha başkasına vermeyi düşünecek kadar büyümeden kalbimi çalan çocuk. Sarkık perçemleri, dizleri titreten gamzeleri ve yiğit ruhuyla arka bahçemizde görünmez canavarlarla savaşıyor, ninniler söyleyerek beni yatağıma yatırıyor ve çocukluğumuzun ağaç evinin altında bana masal kitapları okuyor.

Birçok açıdan, o hep o çocuk olarak kalacak.

Ama o aynı zamanda bir erkek - hayallerim için savaşan, beni beklemekten asla vazgeçmeyen ve bütün gece boyunca benimle sevişen, her bir parçama değer veren bir erkek.

Çocuğu sevdim ve adama aşığım.

Brant Elliott geçmişteki en değerli anılarımın hepsine sahip çıkıyor ve hiç şüphesiz geleceğime de sahip çıkacağını biliyorum.

Nihayet yanımda kıpırdanan Brant gerinirken gözlerini açıyor ve varlığını fark ettiğinde gülümseyerek esnemesini bastırıyor.

Daha da yaklaşarak saçlarıyla oynamaya devam ediyorum. "Günaydın, yakışıklı."

"Günaydın." Kollarını etrafıma sarıp beni çıplak bedenine doğru çekerken gülümsemesi daha da parlaklaşıyor. "Dün gecedен sonra nasıl hâlâ leylak gibi kokuyorsun? Ter ve seks gibi kokmalısın, ve..." Saçlarımı okşayarak derin derin nefes alıyor. "Çok kötü şeyler."

Yüzünü kavırıyorum ve gözlerini bana çevirmeye zorluyorum. "Dün geceyle ilgili kötü bir şey yoktu," diyorum burnumu kırıştırarak.

"İyi," diye sırtıyor. "Yaramaz şeyler. Edepsiz şeyler." İki parmağı ortamdan aşağı inip kalçalarımın birleştiği yere konuyor. "Şu anda seni kızartan şeyler."

Nefesim kesiliyor. "Burası sıcak. Ağustos ayındayız."

"Yanaklarındaki o rengi tanıyorum, Junebug..." diye kulağımın dibinde geveliyor, parmaklarını içimde kıvırıyor. "Hepsi benim."

Küçük bir iniltiyle omurgamı eğip eline sürünüyorum. "Muhtemelen konuşmalıyız, sence de öyle değil mi?" İlk başta yavaşça içime girip çıkıyor. Yavaşça lezzetli. "Bir şeyleri tartışmak mı?"

Brant'in sağ bacağı her iki bacağımı da sararak beni kendisine hapsederken, parmakları beni tahrip etmeye devam ediyor. Yüzünü boynumun kıvrımlarına gömüyor, boğazımı ve köprücük kemiğimi kemirene kadar saçlarımı geriye doğru süpürüyor. "Bana ne istersen sor."

Parmakları hızlanıyor. "Neden... neden gerçekten New York'tasın?"

"Sen." Dişleriyle omzumu çentikliyor.

"Annem ve babam biliyor mu?"

"Evet."

Beni parmaklamaya devam ederken ereksiyonunun karnıma baskı yaptığını hissediyorum, kendi nefesleri çözülüyor. Nefesim kesiliyor. "Bununla bir sorunları var mı?"

"Geçici olarak."

Baskının arttığını hissettiğimde kalçalarım onun itici parmaklarıyla buluşuyor. "Sadece tek kelimelik cevaplar mı?"

"Parmaklarıma boşalmak üzereyken cümleleri bir araya getirmek gerçekten zor, June."

Beynimin mantıklı kısmı, düzgün bir tartışma yapana kadar tüm orgazmları beklemeye almamı söylüyor, ancak vücudum mantıklı düşünceyi alt üst ediyor, bu yüzden mutlulukla, çılgınca paramparça olana kadar elini sürmeye devam ediyorum ve aşağı inerken iki güçlü kol beni tutarken göğsüne yığılıyorum.

Beni öpücüklere boğarken Brant'in dudakları kulağımı gıdıklıyor ve gülümsediğini hissedebiliyorum. Göğsüm uzun ve tatmin edici bir nefesle iniyor. "Nerede kalmıştık?" Mırıldanıyorum.

"Nerede olduğundan emin değilim ama ben tam buradaydım... senin olduğun yerde olmayı diliyordum." Geri çekildiğinde, yüzünde bir diş parıltısı beliriyor.

Nefesimi kesiyor.

Neredeyse boğuluyordum çünkü Brant'i en son ne zaman böyle gülümserken gördüğümü hatırlamıyorum bile. Kederden uzak ve mükemmel bir şekilde mevcut.

Gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık veriyorum, sevinç gözyaşlarım ona parıldarken, ben de böyle gülümsemeyeli uzun zaman olduğunu biliyorum.

Yıllar oldu.

Ve mutluydum, evet - hayat boyu sürececek bir hayalin peşinden koşmaktan, yeni arkadaşlar edinmekten, dans etmekten ve çalışmaktan; bağımsızlığa ilk adımımı atmaktan mutluydum.

Mutluydum.

Ama *gerçekten* mutlu olamadım... hep bir boşluk vardı. Bir yokluk.

Gerçek mutluluk bir yapbozdur. Hepimizin dikkatle bir araya getirdiği, birbirine bağlayan ve birleştiren parçaları aradığı, yapbozun bir sonraki parçasına geçmemizi sağlayan bir yapbozdur. Bazı yapbozlar eksik kalıyor ve bence bunun nedeni birçok insanın kendilerini gerçekten neyin mutlu ettiğini *bilmemesi*. Ya da... bu diğer parçaları bulmak için zaman ayırmak

istemiyorlar.

önce eksik parçalar. Sadece son parçayı sığmayacağı bir alana sıkıştırmak istiyorlar.

Yine de diğer parçalar ayrılmaz bir bütündür.

Bunlar, tamamlanmış yapboz için basamak taşlarıdır.

Ve burada sevdiğim adamın yanında uzanmış, onun organik, içten gülümsemesinin gözlerine yeniden ışık vermesini izlerken, ikimizin de bu parçaları bulmak için zaman ayırdığımıza şükrediyorum.

Elimi uzatıp parmak uçlarımı onun kirli çenesinde gezdiriyorum ve minnettarlıkla iç çekiyorum. "Gülümsüyorsun."

"Öyleyim," diye onaylıyor.

"Gerçekten mutlu
görünüyorsun."

"Mutluyum."

Dudaklarımı yalayarak merak ediyorum, "Annem ve babam da mutlu mu? Bizim için?"

Gözleri altın ve yeşil renkte parlarken alnında küçük bir kırışıklık beliriyor. "Sanırım mutsuz olmayı bıraktılar." Düşünceli bir tavırla alt dudağını ısırırken parmak eklemleri elmacık kemiğimi sıyrıyor. "Bence bu uzun, bazen acı verici bir yol olacak. Kolay ya da çabuk olacağını sanmıyorum. Ama... Bence ilerlemeye hazırlar. İyileşmeye başlamak için. Bence baban yeniden saçma tekerlemeler uydurmaya ve gülünç terliklerini giymeye hazır. Belki henüz o noktada değil ama bunun ne anlama geleceğini bilerek New York'a taşınmam için bana onay verdi ve..." Gözleri kayıyor, bakışları yüzümde geziniyor. "Bence oraya varacak... ve bir gün hepimiz kendimizi oldukça olağanüstü hissedeceğiz. Ve o gün geldiğinde, olağanüstü olmayan her dakika buna değmiş olacak."

Gözyaşlarımın arasından burnumu çekerek başımı sallıyorum. "Gerçek mutluluk her üzücü, sıradan dakikaya değer," diyorum ona, gülümsemem devam ederken. "Yalnız uyuduğum her geceye, sen yokken dökülen her gözyaşına, gökyüzünü boyamasını izlediğim her gökkuşağına, sanki hiç orada olmamış gibi solup gitmesine, geri gelmesi için yalvardığıma değdi. Son bir bakış için acı çekerken." Dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurduktan sonra sözümü şöyle bitiriyorum: "Böyle gülümsediğini görmek için bile beklemeye değdi."

İki eliyle saçlarımı düzeltiyor ve alnını alnıma bastırıyor. "Sonsuza kadar bekleyebilirdim, Junebug... ama o kadar uzun süre beklemek zorunda kalmadığımız için gerçekten mutluyum."

"Ciddi misin?"

Fısıldıyorum. "Elbette,
ciddiyim."

Onu tekrar öpüyorum; sert, dağınık ve acı verecek kadar güzel.

Tıpkı bizim gibi.

Sevdiği kadın için sonsuza dek beklemeye istekli bir erkeği asla küçümsemeyin, çünkü onun yapamayacağı hiçbir şey yoktur.

Bazıları için

asil, çoğu için

aptal.

Ama o kadına?

O

Her şeyi.

OceanofPDF.com

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

"ÖNCE İYİ HABER"

Brant, yaş 28

gerçekten, gerçekten ağzını özledim.

"Tanrım, June..." Sırtımı yatak odasının duvarına dayadım. ellerim onun ipeksi saçlarını avuçluyor. Başının sikimin üzerinde aşağı yukarı sallanmasını izliyorum, inlemeleri sanki benden daha çok zevk alıyormuş gibi geliyor.

Gerçekten imkansız.

Gözlerimi kapatıp başımı duvara yaslıyorum çünkü onu izlemeye devam edersem boşalacağım. Kemerimi koparıp önümde diz çökmesinin üzerinden sadece otuz saniye geçti. "Siktir, bu iyi hissettiriyor," diye tıslıyorum dişlerimin arasından. "Mmm" gibi bir şeyle cevap veriyor ve tırnaklarını kıcıma batırıyor.

İsa.

Küçücük, daracık tek yatak odalı dairemizde June'un doğum gününü kutlamak için misafirlerin yolda olduğunun ve pastanın yanıyor olabileceğinin farkındayım, ancak tüm dairenin yanıyor olabileceğinden oldukça eminim ve yine de bu noktadan hareket etmezdim.

June öğürmeden beni boğazlamaya çalışırken tabanı okşuyor.

Tıkanıyor.

Ve çok ateşli.

Beni emerken hâlâ saçlarını tutuyor, gözleri yukarı kalkana kadar çekiştiriyorum. Bir 'pat' sesiyle beni bırakıyor ve ben onu ayağa kaldırıp yatağa doğru geri çekerken sikim taş gibi sert ve parlıyor. Çünkü

Her ne kadar ağzında bitirmek istesem de, onun içinde olmalıyım. Otuz bir saniye önce giydiğinden beri onu soyup çıkarmak istediğim küçük siyah bir elbise giyiyor.

Açık yatak odasının kapısına bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. Dudağını ısırırken kirpikleri titriyor ve göz farı parlıyor. "Fazla zamanımız yok..."

"Söz veriyorum çabuk olacak." Kaşlarımı oynatıyorum. Sırtarak elbisesini yukarı kaldırıyor ve ben de onu yatağın ayak ucuna doğru eğiyorum. Arkadan içine girerken eğilip kulağına fısıldıyorum, "İçine bir bebek koymak istiyorum."

İçine tamamen girip onu tamamen doldurduğumda ve itmeye başladığımda nefesi muhtaç bir çığlığa dönüşüyor.

"Tanrım, Brant..."

Gir ve çık.

"Gerçekten bunu mu demek istiyorsun...?" Daha hızlı.

"Emin misin...?" Daha sert.

Yatağı gıcırdatarak, yatak başlığını mükemmel bir zamanda duvara vurarak, muhtemelen huysuz komşumuzu kızdırarak ona çarpıyorum. Sonra bir saniyeliğine ondan çekiliyorum, onu çeviriyorum ve bacaklarını belime bağlıyorum. "Eminim," diye homurdanıyorum, eve geri kayıyorum.

Muhtemelen en akıllıca seçim değil ama daha çok istediğim bir şey yok.

Bir ömür gibi gelse de resmi olarak bir yıldan biraz daha az bir süredir birlikteyiz. Dairemiz, gıcırdayan ahşap zeminleri, iğrenç derecede gürültülü kliması ve 1987'nin farklı cazibesine sahip bebek evi büyüklüğündeki mutfağıyla büyüyen bir aile için ideal değil. Eskimiş ve sokağın aşağısındaki Çin büfesi gibi kokuyor, ama yine de altı yüz on metre karesinin tamamına aşığım, çünkü burası bizim. Buraya kök saldık.

Ama bu kökler ne kadar gelişir ve büyürse, o kadar çok tohum ekmek istiyorum.

Özellikle de bir tohum.

Elimi karnından yukarı kaydırırken, karnının dolgun ve şiş olduğunu, güzel çocuğumuzla olduğunu hayal ediyorum. "Tanrım, seninle bir bebek istiyorum June," diye düzensiz bir şekilde nefes alıyorum, hızımı yavaşlatıyorum ve klitorisini okşuyorum. Kıvranıyor ve bükülüyor

Altımda, kolunun arkasını alına doğru sarkıtırken diğer eliyle yatak örtüsünü sıkıyor. "Ama bekleyebilirim."

Hızla çözülüyor, boşalırken arkasını dönüyor ve ben üzerine eğilirken adımını haykırıyor. Onu kalçalarından kavıyorum ve şiddetli bir orgazmla birkaç kez daha içine pompalıyorum ve içini boşaltırken memnuniyetle inliyorum.

Zaten doğum kontrol
hapı kullanıyor. Bu
tartışmalı bir konu.

June nefesini tutuyor, göğüsleri kabarıyor. Bir tanesi slip elbisesinden dışarı fırlıyor ve elim onu avuçlamak için yukarı kayıyor, onu öpmek için eğildiğimde meme ucunu çimdikliyorum. "Seni özledim."

Gözlerini kırıştırarak açıyor -güzel, gök mavisi gözlerini- ve bana büyümlü bir gülümseme armağan ediyor. "Seni daha çok özledim."

"Ne kadar?" İçinden çıkıp elbisesini tekrar aşağıya çekiyorum, sonra da boksörlerimin içine giriyorum, misafirler gelmeden önce beş dakikam olduğunu umuyorum.

"Gökkuşağının üzerinden geçip tekrar geri döndüm," diyor dirseklerinin üzerinde yükselerek. Saçları karmakarışık. Parazitlenmiş ve yüzlerce farklı yere yapışmış.

Eminim ikimiz de birbirimize sertçe binmiş gibi görünüyoruzdur.

Yine de mecburduk - June bir sahne gösterisi için üç günlüğüne uzaktaydı ve ben kek kalıplarına hamur dökerken o eve yeni gelmişti.

Arkamdan gelip kollarını ortama doladığında saçlarının kokusu ve teninin sıcaklığıyla dikkatim o kadar dağılmıştı ki keki fırına koyup koymadığımı bile hatırlamıyorum.

Belki de hiç yanmıyor. Belki
pişmiyordur bile. *Kahretsın.*

Cep telefonum az önce yukarı çektiğim pantolonun ön cebinden titriyor, June saçlarını tararken fermuarı çekiştirip telefonumu çıkarıyorum. Ekranı baktığımda gülümsüyorum.

Pauly: *Merhaba, Brant. Buon compleanno to June. Tüm dilekleri yerine gelsin ve tüm kutsamaları fark edilsin. Stellina'm ve ben*

Sonbaharda sizi ziyaret etmeyi dört gözle bekliyoruz. Bu arada, efsanevi Beef Wellington'unuzla New York eyaletini etkilemeye devam edin.

Chicago'nun ikonik Millennium Park'ının ortasında duran Pauly ve Wendy'nin bir fotoğrafı gelir.

Sırtışım genişliyor.

Evet, *öyle oldu.*

Şaşırdığımı söyleyemem ama... tamam, biraz şaşırdım. Wendy yıllardır Pauly için çalışıyor ve aralarındaki hırçın şakalaşmalar her zaman flörtleşme sınırında geziniyordu, ama Pauly'nin ondan on sekiz yaş büyük olduğunu düşünürsek, bir sonraki adımı atacağını hiç düşünmemiştim.

Ama garip bir şekilde, *işe yarıyorlar.*

Ve mutlular. Gerçekten çok mutlular ve yıllar içinde öğrendiğim bir şey varsa o da mutluluğun her zaman toplumsal geleneklere üstün geldiğidir.

Pauly geçen yıl benimle birlikte New York'a taşınmayı planlarken, Wendy ile birlikte Illinois'de kalmayı tercih etti - ilişkileri yeni filizlenmeye başlamıştı - sevgili Anima Mia'sını uzaktan izliyordu. Temel olarak mekandan ben sorumluyum ve yönetim ve iş yükü açısından büyük bir öğrenme eğrisi olsa da, yaratıcı olarak en iyi şekilde tatmin oluyorum. Restoran gelişiyor. Yemekler yemek bloglarından, televizyon programlarından ve hatta ünlü şeflerden ilgi görüyor.

Hayalimi yaşıyorum.

Hayatımın aşkıyla hayallerimi yaşıyorum.

Ve Pauly sonunda bana ilk adımla hitap ediyor.

Pauly'ye June ve benim bir selfie'mizi göndermeyi düşünürken, göğsünün hala elbisesinin içinden tehlikeli bir şekilde dışarı çıktığını fark ediyorum ve ona düzeltmesini söyleyecek iradem yok gibi görünüyor, bu yüzden bunun yerine hızlı bir yanıt vermeye karar veriyorum.

İşte o zaman zil çalıyor.

June'un yanına koşarak, istemeden elbisesini düzeltiyorum ve burnunun ucuna bir öpücük konduruyorum. "Mutlu yıllar, Junebug," diye mırıldanıyorum, ikinci bir öpücük için oyalanıyorum.

Gülümsemesi çiçek açarken dudakları en sevdiğim vişne parlaticısıyla parıldıyor. Tam ön kapıya doğru koşacakken beni durduruyor. "Brant," diye sesleniyor. Döndüğümde saçlarını bir yana savuruyor ve o lezzetli kiraz dudaklarını ısırıyor. "Ben de bir bebek istiyorum."

Gözlerim parlıyor, duygusallıkla yanıyor.

Bir gıdıklanma kalbime doğru fırlıyor ve beni açıklayamadığım bir hisle dolduruyor.

Buzz.

Yerimde sarsılarak kendimi sersemlikten kurtarıyorum -yeni doğmuş bebeklerin, kreşlerin, ninnilerin ve değerli doldurulmuş fillerin canlı hayalinden- ve bir aptal gibi sırtarak başımı sallıyorum. Tek yapmak istediğim, haplarından birini atladığını umarak onu tekrar mahvetmek.

Doğum günü şu anda çok uygunsuz geliyor.

Flamalar ve kısmen sönmüş balonlarla mütevazı bir şekilde süslenmiş küçük dairenin önüne doğru koşuyorum ve kapıyı açtığımda tanıdık bir yüzün bana baktığını görüyorum.

"Kip."

Ah, Kip. Kip'i gerçekten özledim.

Bana yerel şarküterilerden birinin menülerine benzeyen, korkunç bir şekilde paketlenmiş bir kutu uzatıyor. "Bir şey söyleme," diye hafifçe gülüyor, bavuluyla yanımdan geçip ceketini silkiyor. "Uçaktan iner inmez panikle sana bir şeyler aldım, bir rulo bant aldım ama asıl ambalaj kâğıdını unuttum."

Göz kırpıyorum. "Bunlar menüler."

"Restoran yan tarafta."

"Tamam ama hediye kartıyla da idare edebilirdik. Cüzdanınıza sığıyorlar." Olduğu yerde donup kaldığında kahkahalar atıyorum, sonra burnunun kenarını sıkıp iç çekerek başını sallıyor.

"Bunu hiç düşünmemiştim, Brant."

"Kip!" June oturma odasının yanındaki yatak odasından fırlıyor, parlak saç telleri arkasında dalgalanıyor. Göğsüne lacivert bir hırka iliklemiş, muhtemelen başka bir gardırop arızasından korkuyor. Coşkuyla sarılmak için kollarına atlıyor ve Kip'in omzunun üzerinden bana gülümsüyor. "Gelebildiğine çok sevindim. Taşındığımızdan beri seni görmemişim."

Kip geçen Ekim ayında taşınmamıza yardım etti, biz yeni hayatımıza geçerken büyük şehri gezmek ve son vedalarını etmek için işten biraz izin aldı.

İkimiz için de bir kaya oldu; sadık bir dost ve Theo'nun polis teşkilatına katılmasının iyi bir yanı varsa, o da Kip'i hayatımıza sokmuş olmasıdır.

Memleketinde çok fazla akrabası olmadığı ve kız kardeşi İsviçre'de okuduğu için Kip'i June'un doğum gününü bizimle birlikte kutlaması için New York'a davet ettik. Önümüzdeki beş gün boyunca oturma odamızdaki bir şiltede uyuyacak.

Ve önümüzdeki beş gün boyunca bekar kalmayı planlamadığım için, gerçekten kulak tıkacı getirmiş olmasını umuyorum.

"Kahretsin, seni görmek harika," diyor ona, mütevazı bir dönüş yaparken onu çıplak ayaklarının üzerine geri koyuyor. "Broadway'de hayat nasıl?"

"Zor. İnanılmaz. Yorucu. Büyülü."

Dudakları bir gülümsemeyle seğiriyor. "Benim aşk hayatıma benziyor." "Oh! Onu getirmeyecek miydin?"

Başındaki bereyi silkeleyen Kip, ensesini kaşıyor ve yüzünde karamsar bir ifade beliriyor. "Maalesef şu anda zor bir aşamadayız."

"Özür dilerim," diye somurtuyor June. "Gerçekten."

İlginçtir ki Kip, gece kulübündeki eski iş arkadaşlarımdan birinin kız kardeşiyle bir süredir birlikte. Adı Clementine.

Duyduğum kadarıyla, Clem'in küçük bir kızı olan bekar bir anne olmasının yanı sıra, geçmişte yaşadıkları travmaların da birleşmesiyle inişli çıkışlı bir yol olmuş.

Kolay olmadı ama ne zaman ondan bahsetse; işler iyi gittiğinde... bunu anlıyorum.

O kıvılcımı tanıyorum.

Mükemmel olabileceğini *bilseniz* bile, imkânsız gibi gelen bir şey için savaşmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim.

Kip minyatür fuaye alanında ayakkabılarını çıkarıyor ve ellerini ceplerine sokarak boğazını temizliyor. "Her şey yolunda. Biraz uzakta vakit geçirmek ve kafamı boşaltmak güzel olacak." Bir parmağını havada döndürür. "Yokluk kalbin daha da büyümesini sağlar."

June ve ben hızlı, dokunaklı bir bakış paylaşıyoruz. Göz kırıyorum.

"Bu bir hediye mi?" diye merak ediyor, gözleri hâlâ kollarımda duran menüye sarılı pakete takılıyor. İçinden bir kıkırdama geliyor ve avucunu ağzına kapatıyor. "Paket servis menülerimiz azalmıştı. Çok düşüncelisin."

Parmaklarını kısa, kırpılmış saçlarında gezdirirken mahcup bir kahkaha atarak başını ileri geri sallıyor. "Bir dahaki sefere hediye kartı olacak, söz." Mutfığa bakarken kaşları çatılır ve eliyle

parmağını fırına doğru uzattı. "Biliyor musun, eğer orada yanan şeyi kurtaramazsan menüler gerçekten işe yarayabilir."

Ah, kahretsin.

Ben mutfağa koşarken ocaktan dumanlar yükseliyor. Sanırım keki koymayı unutmamışım.

"Kip bizi duydu, değil mi? Kimse bütün gece kulaklıkla uyuyamaz."

"Bizi ayıran sadece kağıt inceliğinde bir duvar varken mi? Hayır." Central Park'ta el ele yürüyoruz, çiseleyen yağmur azalıp bulutlar dağılırken yaban mersinli çöreklerimizi atıştırıyoruz. Yukarı bakıyorum, mavi-gri gökyüzünü tarıyorum, ayaklarımız ıslak çimlere batıyor. "Sadece müziği seviyor. Herkes müziği sever."

"Tanrım, Brant. Beni üç kez kendinden geçirdiğin sırada benim feryat figanlarımın sesini duymuyordu herhalde."

"Döndüğümüzde ona sorabilirsin."

"Ölmeyi tercih ederim."

"Ona sorarım o zaman." Ekmeğin son lokmasını ağzıma atıp çiğnemeye başlıyorum. "Kendi araştırma amaçlarım için. Dışarıdan birinin bakış açısını çok isterim. Bilirsin... gerçekten de ölüm perisi seviyesinde feryat ediyor muyduk, çünkü bu etkileyici, yoksa daha çok, vasatın altında bir inleme miydi?" Kahvaltısının geri kalanını yutarken gözlerini bana diyor. "Yapabileceğim başka bir şey var mı? Benzersiz bir açı, bir dil numarası ya da-"

Gülerek sırtıma atlıyor ve ben de ellerimi kalçalarının altına sokuyorum. "Çok aşağılayıcısın."

"Sadece öğrenmek istiyorum, June."

"Sen harika bir aşıksın ve bunu biliyorsun. Gelişmeye hiç yer bırakmadın."

"Bana bir meydan okuma gibi geliyor."

Onu sırtıma alıp parkta gezdiriyorum, çocukluğumdaki Dünyanın En İyi Sırt Çantası Vereni unvanımı geri alıyorum. June'un telefonu çalmaya başladığında gözlerim hala gökyüzünü, bulutların arasından sızan altın sarısı bir pusu izliyor.

"Sana söylemek istediğim bir şey var, ama..." Sırtımdan aşağı kayıyor. "Bir saniye, annem beni görüntülü arıyor." June aramayı kabul etti, sonra

çerçevenin ortasına gelene kadar kolunu uzatır. Hem Samantha hem de Andrew ekrandan el sallıyor. "Hey!"

Andrew kaşlarını oynatarak, "Showtunes June," diye takılıyor. "Dans kraliçem nasılmış bakalım?"

Gözleri geri döner. "Kafiyelerinizden hafifçe dehşete düştüm." "O zaman kendime bir tebrik borçluyum."

Gülümsüyorum, sonra elimi sallayarak kendi elimi kaldırıyorum. "Günaydın."

İkisi de sıcak bir şekilde gülümser.

Ve bunun için çok minnettarım.

Bana hediye ettikleri her bir gülümseme için minnettarım - çünkü bu bir hediye. Bir hediye. Nisan ayında aldığım doğum günü kartı için, ara sıra beni kontrol etmek için aradıkları ya da e-posta gönderdikleri için ve dünyalarını alt üst ettikten sonra bana sırtlarını dönmedikleri için minnettarım.

Yapabilirlerdi. Yapabilirlerdi, çok kolay.

Bu yüzden minnettarım. Kızlarını bana emanet ettikleri her an çok değerli bir hediye.

Samantha, oturma odasındaki kanepede Andrew'un yanında otururken gülümsüyor. Ellerinin arasında bir kahve fincanı çeviriyor. "Günaydın, Brant. Orada hava nasıl?"

Her zamanki gibi planladığım gibi gitmiyor, diye yanıtlıyor zihnim. Onun yerine, "Yağmurlu ama güneş aradan sızmaya çalışıyor" diyorum.

Andrew başını sallar. "Ben de öyle. Kip dün kasabaya sağ salım varabildi mi?"

"Evet," diye cevaplıyor June. "Çörek almak için dışarı çıktığımızda hâlâ uyuyordu. Brant'in yağmur yağdıktan sonra birlikte yürüyüşe çıkmak gibi bir huyu vardır." Bana tuhaf bir yan bakış gönderiyor. "Ferahlatıcı sanırım. Ve park daha sessiz."

"Kulağa çok hoş geliyor, tatlım," diyor Samantha. "Seni tutmayacağız... sadece dün gece doğum gününün nasıl geçtiğini görmek istedik..."

Ağaç tepelerinin hemen üzerinde bir şey gözüme çarpınca Samantha'nın sesi kesiliyor.

Bir pigment
parıltısı. Bir renk
girdabı.

Lanet olsun, işte bu.

Yürüyüşümü hızlandırıyorum, June vedalaşmak için geride dururken ben onun önünde yürüyorum. Köşeyi dönerken başımı kaldırdığımda, görkemli bir gökkuşağı tam olarak ortaya çıktığında neredeyse nefesimi kaybediyorum. Kanım adrenaline doluyor. Kalbim rahatlamayla fırlıyor.

Dönüp June'un telefonunu kapatmasını ve yolun karşısındaki bana bakmasını izliyorum. Duraklıyor, alnı kırışıyor, sanki ondan nasıl bu kadar ileride olduğumu merak ediyor. Ya da belki de yüzümdeki baş döndürücü gülümseme ve gözlerimdeki yaşlar kafasını karıştırmıştır.

June önce yavaş adımlarla ilerliyor. Sonra tekrar durup gökyüzüne bakıyor. Gözleri safir kürelere dönüşüyor, dudakları hayretle aralanıyor. "Brant... bak!" Sanki daha önce görmemişim gibi işaret ediyor.

Sanki kaçırabilirmişim gibi.

Sanki aylardır bu anı beklemiyormuşum gibi.

Bakışlarını gökkuşağı gökyüzüne dikmiş bir halde bana doğru koşarken içinden nefes nefese, neşeli bir ses dökülüyor. "Bu çok güzel. Ayrıken New York'ta çok gökkuşağımız oldu, ama sen burada benimle olduğundan beri hiç olmadı ve kış solduğundan beri bir tane olmasını çok istiyordum ve-" Dönüp bana bakıyor.

Ama ben zaten tek dizimin üstündeyim.

June'un kelimeleri dökülüyor, dudakları 'O' şeklinde donup kalıyor. Elleri göğsünü kavramak için havalandı, tam kalbinin üzerindeydi. "Brant...?"

"June Adeline Bailey." Ön cebimden yüzük kutusunu çıkarırken onun parlayan gözlerine bakıyorum. Mart ayında almıştım, her gün yanımda taşıyor, gökkuşağını bekliyordum. "Junebug."

"Brant," diye tekrarlıyor, ismimi söylerken boğuluyor.

"Yirmi iki yıl önce beşiğine oyuncak bir fil atmış, seni elimden geldiğince rahatlatmaya çalışmıştım. Ve o anda, beşiğin çıtalarının arasından kocaman mavi gözlerinle bana baktığında, kaderinde *benim* tesellim olmak olduğunu biliyordum." İçimdeki duygu seli bir an için kelimelerimi çalıyor. Yutkunuyorum. "Sen de tam olarak öyle oldun. Sen gözyaşlarımın öteki yüzündeki kahkaha, kâbuslarımı bastıran teselli ve her fırtınadan sonraki gökkuşağıydın. Sen benim hayatımı kurtardın June Bailey."

Gözyaşları parmaklarına dökülürken iki eliyle ağzını kapatıyor. Gözlerini sıkarak kapatıyor.

"Ve bu hayatın geri kalanını seninle geçirmekten daha tatlı bir şey düşünemiyorum." Ayağa kalkıp yüzüğü kutudan çıkardım ve havaya kaldırdım.

başparmağım ve parmağım arasında.

Ona baktığında içinden bir ses dökülüyor. Nefes kesici bir inançsızlık sesi.

"Kenarları minik safirlerle çevrili. Aşık olduğum gözler gibi mavi. Bize gökkuşağı veren gökyüzü ve onların üzerinde uçan mavi kuşlar gibi mavi." Gülümsüyorum. "Beni dizlerimin üzerine çökerten balo elbisesi gibi mavi." Titreyen elini elime alıyorum, sonra pırlantayı yüzük parmağının üzerine kaydırıyorum. Tam oturdu. Derin bir nefes vererek gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Seninle sonsuza dek hayal kurmaya cesaret etmek istiyorum, Junebug. En iyi arkadaşım, sevgilim, ruh eşim, tesellim ve cesaretim olmanın ötesinde... karım olur musun?"

Başını sallıyor.

Başını sallıyor, hıçkırıyor ve ellerinin içine sızlanıyor. Ama kollarını indirip burnunu çektiğinde ve kesik kesik nefes aldığında, "Önce... iyi haberi mi yoksa kötü haberi mi istersin?" diye sorar.

Kalbim neredeyse duracak. Hızla göz kırpyorum, onu okumaya çalışıyorum. Bunlar mutluluk gözyaşları.

Değil mi?

Kahretsin... Bu çok mu erken? Hazır değil mi?

Bayılmamaya çalışarak, "Önce iyi haber." diyorum.

June tereddüt etmedi.

Kollarıma atlıyor, bacaklarını kalçalarımaya doluyor ve ellerini boynumun arkasında birleştiriyor. Omzumu, köprücük kemiğimi, kulağıma kadar öpüyor ve fısıldıyor, "Evet... *evet*. Tanrım, Brant, hepsi evet. Seninle bugün, binlerce kez, her yaşamın her versiyonunda evlenirdim."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve onu sıkıca kavıyorum, beceriksiz, mutlu lanet daireler çizerek etrafında dönerken ağzını buluyorum, artık kimin gözyaşlarını tattığımızı bilmeyene kadar onu nefessiz öpüyorum. Tutunuyoruz. Sallanıyoruz.

Hayal kuruyoruz.

Gökkuşağı gökyüzünde kaybolur, ama biz kaybolmayız. Her zamankinden daha parlak parlıyoruz.

Yanaklarındaki gözyaşı lekelerini silmek için geri çekildiğimde alnından öpüyorum ve onu tekrar ayağa kaldırıyorum. Aklıma bir düşünce geliyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Bekle... Kötü haber neydi?"

June burnunu çekiyor, geriye doğru çekiliyor ve derin bir nefes alıyor. Düz bir avucunu karnının üzerine koyuyor. "Gerçekten para biriktirmeye başlamamız gerekecek, Brant. İkinci bir iş bulmam gerekebilir."

Karnına bakıyorum.

Tekrar yukarı bakıyorum.

"Düğünler pahalıdır." Gülümsemesi canlanırken elini dairesel hareketlerle hareket ettiriyor. Sonra da "Bebekler de öyle." diyor.

OceanofPDF.com

KIRKINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

"ÖNCE SEVGİ GELİR"

June, 23 yaşında

Tül eteğimdeki taşlar, güneş açılır çadırdan içeri girerken minik prizmalar gibi parıltıyor. Tam boy bir çadırın önünde duruyorum. Annem uzun buklelerimden birini avucunun içinde zıplatırken, gözleri de parıltıyor. Akkor mavisi. "Rüya gibi görünüyorsun," diye mırıldanıyor bana.

Gülümsüyorum, boynumdaki mavi kuş kolyesini parmaklıyorum.

Celeste oje şişesini uzun tırnağının üzerinde gezdirirken başını kaldırıyor. Bebek mavisi elbisesi öğleden sonraki güneş ışığında parıltıyor. "Kendimi Candyland oyununda gibi hissediyorum. Ben Kraliçe Frostine'im."

Kıkırdayarak, gökkuşağı temasını sonuna kadar kullandığımı fark ediyorum. Beyaz dantelli bir mayo giyiyorum ve eteğim Technicolor ipek ve tüllerle bezenmiş muhteşem bir etek. Gökkuşağı treni arkaya doğru uzanıyor ve bir gelin için oldukça eksantrik bir görüntüm var ama...

Yine de zebradan bir adım önde.

Wendy kıkırdıyor, Celeste ile aynı küçük masada oturuyor ve düğün başlamadan önceki son dakikaları sayarken telefonunda geziniyor. Elbisesi Celeste'inkine benziyor; buz mavisi rengi, ateşli kırmızı saçlarıyla çarpıcı bir kontrast oluşturuyor. "Wyatt'a bir selfie gönderdim. Bana Şirin'e benzediğimi söyledi."

Kıkırdıyorum. "Wyatt nasıl? Yıllar oldu."

"Mucizevi bir şekilde hapiste değil. Aslında iyi bir kızla tanıştı ve kendini topladı," diyor Wendy, bir mesaj yazarken gülümseyerek. "O bir şirket için çalışıyor."

Birliği'nin Lucy adında bir köpeği var-heck, sanırım tamamen evcilleşme yolunda ilerliyor." Bana bakarak, "Bu arada tebriklerini gönderdi," diye ekliyor.

"Gerçekten mi?" Kaşlarım kalktı.

Wendy homurdanarak telefonunu çantasına geri sokuyor. "Hayır, bir kase sikiş yememi söyledi, ama küçük bir kalp emojişile gönderdi, yani sanırım bu temelde aynı şey."

Yanaklarım kızarıırken annem arkamda geriliyor ve boğazını temizliyor.

"Yemekler harika görünüyordu, June. Pauly'nin Beef Wellington'ının Brant'inki kadar iyi olup olmadığını görmek için sabırsızlanıyorum."

Bir profesyonel gibi konuyu değiştiriyor.

Yine de annem haklı. Pauly'nin özel günümüzde tek kişilik yemek servisi yapmaya gönüllü olmasının ardından pişirdiği lezzetli yemeklerin kokusunu şimdiden alabiliyorum. Pauly geçtiğimiz bahar New York'a geri döndüğünde, çocukluğunu anımsatan bir at çiftliği ile geniş bir mülk satın aldı. Henüz hiç atı yok, ancak ilk atına "Stellina" adını vermeyi planlıyor - New York'ta kendisine katılan ve restoranlarını işletmesine yardımcı olan yeni nişanlısı Wendy'ye verdiği evcil hayvan adı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Wendy ve ben yakınlaştık.

Arkadaş olduk.

Celeste sahne gösterileriyle meşgul olurken ve eleştirmenlerce beğenilen performanslarda başroller kazanırken, Wendy bana yardım etmek için devreye girdi-

"Oh, Caroline, benim küçük tatlı aşkım." Babam, gözleri hayranlıkla dolu ve kolları minik, mükemmel bir varlıkla dolu olarak çadırın açıklığından içeri giriyor.

Kızımız.

Açık kahverengi bukleleri, tombul ve pembe yanaklarıyla, "Aggie" gibi ses çıkardığına yemin ettiğim küçük mırıldanma sesleri çıkarıyor. Babam sanki benim duyduklarımı duymuş gibi oyuncak fili katlanır bir sandalyeden çekip alıyor ve onu aşağı yukarı zıplatıyor, hâlâ aptalca tekerlemeler söylüyor. "Kip ve ben çardakta son rötuşları yaparken, bu küçük melek de bebek kıkırdamalarıyla bize serenat yapıyordu." Onu yukarı kaldırıyor, sonra göğsüne geri getiriyor ve büyük ayı pençesiyle başını tutuyor. "Öyle değil mi, sevgili kızım?"

Babam tamamen kırbaçlandı.

Caroline ona sakızlı bir gülümseme verdiğinde ya da bebek yumruğunu parmağına doladığında eriyip macun haline geliyor.

Bayıldım. "Onu buraya ver baba. İyi şans getirmesi için onu koklamam ve sıkmam gerek."

Caroline dört aylık oldu. Doğduğunda altın sarısı saçları vardı ama o zamandan beri döküldü ve yerini koyu kahverengi buklelere bıraktı. Gözlerinin benimki gibi mavi mi yoksa babasınınki gibi ela mı olacağını merak ediyorum. Benim düğme burnuma, Brant'in gamzelerine ve kalçasında Brant'in elmaya benzettğini söylediği eşsiz bir doğum lekesine sahip - *babasının gözbebeği*.

Bence şeftaliye benziyor.

Babam onu bana teslim ediyor ve lavanta, bebek pudrası ve köpük banyosu gibi kokuyor; onun tatlı kokusunu şişeleyip ömür boyu tadını çıkarmak istiyorum.

Annem kahverengi saçlarından son bir kurdele kıvrıyor ve parmak uçlarının arasında dalgalanmasına izin veriyor. İç çekiyor ve sesi hem melankolik hem de neşeli bir şeye benziyor.

Bir dönemin sonu.

Yepyeni bir yolculuğun başlangıcı.

"Tanrım... Kendimi yaşlı hissediyorum," diye düşünüyor annem, Caroline'ın küçük yuvarlak başını okşayarak. Gözleri nostaljiyle bana bakıyor. "Saçlarına atkuyruğu yaptığım, burnundan bozuk para çıkardığım ve tulumundaki kir lekelerini yıkadığım günler daha dün gibi."

Gülmekten kendimi alamıyorum.

"Şimdi de evleniyorsun," diye düşündü babam.

Evleneceğim adama karşı hiçbir kızgınlık ya da küçümseme belirtisi göstermiyor - artık bunu aştık. Aile dinamiğimiz geleneksel olmasa da ve ailemin izlediğimiz yolu kesinlikle onaylamayacağının farkında olsam da, orada hala bir kabullenme olduğunu biliyorum. Ve her geçen gün bu kabul daha da artıyor.

Ne isek o olduğumuzu kabul ediyorlar.

Olduğumuz şeyi değiştiremeyeceklerini kabul ederler ve bizi terk etmektense sevmeyi tercih ederler.

Brant'i yetiştirdikleri çocuk ve kızlarına aşık olan adam olarak kabul ederler.

Ve hepsinden önemlisi, bunu kabul ediyorlar:

Kendimizi birini sevmeye zorlayamayacağımız gibi, onu sevmemeye de zorlayamayız. Kader aptalca olabilir ve kader

dikkatsiz.

Ama kader her zaman doğrudur.

Caroline'ın başına parlak bir öpücük kondurarak sevgiyle gülümsüyorum, sevinçle gülümsüyorum ve aynı duygularla aileme bakıyorum.

"Olağanüstü bir gün geçir, sevgili kızım," diyor babam, gözleri duyguyla kırıışmış bir halde. Başını eğerek kolumu şefkatle sıkıyor ve kulağıma şöyle fısıldıyor: "Her olağanüstü gün, gerçekten olağanüstü bir hayata giden yolu açar."

Pederimizin yüzündeki ifade beni endişelendiriyor.

Elimdeki çiçek buketini göğsüme bastırıp dudağımı dişlerimin arasında sıkarken kollarım titremeye başlıyor. Gözleri hafifçe parlarken alnındaki kırıışıklıkları izliyorum ve dudakları profesyonel kibarlık ile garip bir kombinasyonla seğiriyor...

Eğlence mi? Korku mu? Şaşkınlık mı?

Onu okuyamıyorum. Biraz öne eğilip fısıldıyorum. "Ne oldu?"

Peder bana bakarak gülümsemeye zorluyor, sonra dikkatini omzumun hemen üzerine veriyor.

Yüzünü buruşturuyor.

Neler oluyor?

Titreyen dizlerimle gökkuşağı koridoru üzerinde bir o yana bir bu yana sürünüyorum, dikkatimi dağıtmak için başımı yukarı kaldırırken gözlerim gökyüzünde geziniyor. Sinir ve sabırsızlıkla dolup taşıyorum. Neden bu kadar uzun sürdü? Brant'in tereddütleri mi var? Ayakları mı üşüyor?

Yaralı mı? Hasta mı? Kayıp mı?

Pauly'nin ormanlık bir banliyöde sıkışıp kalmış mülkünü bulmak kesinlikle zor, ancak ben koridordan aşağı inmeden önce kendi düğününe geç kalsaydı mutlaka birileri beni bilgilendirirdi.

Tepemde bir kuş ailesi uçuyor ve ben derin, sakinleştirici bir nefes alarak gülümsüyorum.

Sorun yok, June. Sadece sabırlı ol.

Hoparlörler nihayet şarkımızın girişiyle canlanıyor. Kalbim hızla çarpıyor, içimde daha fazla sinir dolaşıyor.

Sadece... *Over the Rainbow* yerine Nine Inch Nails'in *Closer* şarkısının girişi.

"Kahretsin." Kip'in şarkıyı çılgınca ayarlarken derin temel vuruşlar üzerinden küfrettiğini duyuyorum. "Üzgünüm, yanlış çalma listesi."

Aman Tanrım.

Yerimde kıpırdanırken tekrar gökyüzüne bakıyorum, şansım yaver giderse kuşların yakında üzerime pislemek için geri döneceklerini varsayıyorum.

Terli parmaklar buket saplarına yapışırken her şey sessizleşir ve peder boğazını temizler. Şüpheli görünüyor. Ne dediği anlaşılmıyor ama henüz arkama bakmama izin yok.

Brant'in bir sürprizi var.

Brant beni karşılamak için yürürken benim koridorun sonunda olmamın biraz ters olduğunun farkındayım ama sanırım biz hep biraz ters olduk. O söyleyene kadar arkamı dönmeyeceğime söz vermiştim, işte tüm titreyen, terli bacaklı, kalp çarpıntılı ihtişamımla karşınızdayım.

Hadi, Brant!

Sonunda hoparlörlerden müzik sesi geliyor ve Amber Leigh Irish tarafından seslendirilen akustik bir cover olan *Over the Rainbow*'un başlangıcını duyunca rahatlayarak iç çekiyorum.

Bizim şarkımız.

Ve eğer bu romantik ruh hali toplu soluk alıp vermeler ve ardından belli belirsiz bir at sesine benzeyen bir sesle kesilmeseydi, şu anda gözyaşlarına boğulmak üzereydim.

Pederin kaşları saç çizgisine kadar kalkıyor ama bana bakmayı reddediyor, ellerini önünde bileklerinden kavuşturuyor.

Göz kırpıyorum. "O bir at mıydı?"

Başını hafifçe sallıyor ve gergin bir gülümsemeye daha zorluyor.

Tabii ki bir at sesi duymadım.

Bu çok saçma olurdu. Muhtemelen sadece-

"Hayır! Buraya gel!" Brant'in sesi melodik şarkının üzerinde gürlüyor ve gözlerimin açılmasına neden oluyor. "Kahretsin."

Ne. Ne. Gidiyor. Ne oluyor?!

Arkamdan sesler yükseliyor.

"Ona yardım edelim mi?"

Kelly Teyze.

"Süsleri yiyor!" Anne.

"Bu berbat bir fikirdi."

Baba.

"Bak, işiyor... sonsuza kadar." Wendy.

"İşemeyi bırakacak mı?" Yine

Wendy.

"Ooh, gerçekten iyi boya işi."

Celeste.

Daha fazla dayanamayacağım.

Arkamı döndüm.

Ve sonra... Bir

tek boynuzlu at

var.

Tek boynuzlu at gibi süslenmiş bir at, kafasından yarıya kadar düşen bir "boynuz", rengârenk yelesi ve kuyruğu, böğrüne ve omuzlarına gökkuşağı harfleriyle yazılmış "*Rupert*" harfleriyle küçük katlanır sandalye grubunun etrafında dörtnala koşuyor.

Rupert.

On iki yaşındayken rüyamda gördüğüm tek

boynuzlu at. Brant'e anlatmıştım, o da gülmüştü.

Güldü ve belli ki kusursuz zihinsel notlar aldı.

Kalbim kontrolden çıkmışçasına çılgınca atarken ellerim göğsüme yapışıyor. "Aman Tanrım..." Arkama bakıyorum, gözlerim bebek mavisi smokini ve lacivert papyonuyla burnunun kenarını sıkkan mağlup Brant'a takılıyor. Başı dehşetle ileri geri sallanıyor.

Ona doğru koşarken içimden kahkahalar dökülüyor, tül eteğimi yukarı kaldırıyorum, eğlencemi zor zaptediyorum. "Brant," diye boğuluyorum. Müzik bir kez daha sessizleşiyor ve kollarımı boynuna doluyorum. "Rüyamı hatırladın."

Göğsüne çarptığımda "*oof*" diye bir ses çıkarıyor. Hayal kırıklığıyla iç çekerken iki güçlü kol beni sarıyor. "Beklediğim gibi gitmedi."

Takım elbisesinin yeleğine doğru mırıldanmaktan kendimi alamıyorum: "Hiç plana göre hareket ettik mi?"

"Sanırım değil," diye gülüyor.

Pauly çoktan ayağa kalkmış, asi tavşanı dizginleyip koridorun arkasına doğru götürürken Rupert'ın kuyruğundan '*Yeni Evlendim*' yazılı bir flama sarkıyor. Peder yine boğazını temizliyor, hala ayakta

düğün kemerimizin altında, bu sirkin yumuşamasını bekliyoruz, böylece düzgün bir yemin değişimi yapabiliriz.

Sevgiyle, eğlenerek gülümseyen Brant elini bana uzatıyor. "Hazır mısın, Junebug?"

Rüyama geri döndüm.

Gözlerim küçük misafir grubunu tarıyor, ön sırada kısa bir tasma ile yaşlı bir Yoshi tutan babama odaklanıyor. Yaşlı Dachshund neredeyse on yedi yaşında ve neredeyse tüm hayatım boyunca sadık bir dost oldu.

Eski bir şey.

Annem kucağında pembe bir kundakla babamın yanında oturuyor, bebeği kucağında bir aşağı bir yukarı zıplatarak onun telaşını yatıştırmaya çalışıyor.

Küçük kızımız.

Yeni bir şey.

Sadece iki doldurulmuş fil ve çerçeveli bir fotoğrafın bulunduğu sandalyeye doğru bakarken gözlerim buğulanmaya başlıyor. Theo ve Brant'in arasında durup güldüğüm balo öncesi fotoğrafım, koltuk minderinde Aggie ve Bubbles'ın yanında duruyor ve tüm kalbimle özlediğim kardeşimin somut bir hatırlatıcısı olarak hizmet ediyor. Bugün burada olmayan kardeşim, çünkü son anlarını başka birini kurtarmak için kullandı.

Ölürken bile *beni* kurtarmaktan asla vazgeçmeyecek olan kardeşim.

Parmaklarım elbisemin dantelli mayosuna iliştilmiş bronz rozetle oynuyor.

Theo'nun rozeti.

Ödünç alınmış bir şey.

Değerli fotoğrafa bakarken yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor, keşke konuşmasını duyabilseydim. Onun sert ve koruyucu kollarını son bir kez daha etrafımda hissetmek için yalvarıyorum.

Esinti arttıkça gözlerimi kapatıyorum, özlemini çektiğim bir sarılma gibi yüzümde geziniyor.

Sıcak, tanıdık ve ben de o gibi davranıyorum.

Theo'nun bizi kutsadığını ve kulağıma fısıldadığını farz ediyorum,

"Seninle gurur duyuyorum, Peach. Bunu biliyorsun, değil mi?" Evet, biliyorum.

Tacı kıvrılmış, parıltılı saçlarıma yeniden takıyorum, Brant'in elinden tutuyorum ve şarkıyı yeniden başlatmak için başımı Kip'e doğru sallıyorum.

"Ben hazırım."

Koridorda birlikte ilerlerken *Over the Rainbow* çalmaya başlıyor ve süslü kemerin altına iniyoruz.

Bu bir gökkuşağı, elbette.

Bir gökkuşağını tahmin etmek imkansızdır, bu yüzden biz de kendi gökkuşağımızı yarattık.

Gözlerimiz büyüleyici gülümsemelerle kilitlenmeden önce ikimiz de ona bakıyoruz ve nikâh memuru törene başlıyor. Kısa ve tatlı bir tören. Uzun ve abartılı bir şey istemedik, tıpkı düğünün kendisinin de yakın arkadaşlarımız ve ailemizin samimi bir buluşmasından başka bir şey olmaması gibi.

Hayatımın aşkı tarafından yapılan bir pasta, canlı bir gökyüzünün altında yemin değişimi ve alacakaranlığa kadar dans ile sevgili arkadaşlarımızın mülkünde bir aşk kutlaması.

Bu

mükemmel

. Bu *biziz*.

Yeminlerimizi tamamladığımızda ve Brant toprak rengi gözlerinde yaşlarla "Evet" dediğinde, kendimi tutamıyorum. Ona "*Ciddi misin?*" diye sordum.

Sırtarak, "*Elbette, ciddiylim*" diye karşılık veriyor.

Peder bizi karı koca ilan ederken Rupert kişniyor ve sonra öpüşüyoruz.

Ve bu herhangi bir öpücük değil.

Bu bir cesaret öpücüğü, bir rahatlık öpücüğü, iki insanın zorlukları yenerek trajediden bir aşk hikayesi ördüğü bir öpücük. Hiç ummadığınız ama sizin için yaratılmış tek kişinin içinde sonsuza dek mutlu bir hayat bulmak.

Bu bizim ilk

öpücüğümüz değil.

Son öpücüğümüz de

değil.

Geçmişimizi doruğa ulaştıran, bugünümüze sihir katan ve geleceğimizi sonsuza dek mühürleyen bir öpücük.

"Seni çok seviyorum," diye mırıldanıyorum, gamzeleri bana gülümserken avucumu onun kirli yanağında gezdiriyorum.

"Seni seviyorum, Junebug. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla," diye cevap veriyor ve saç çizgime bir öpücük konduruyor. Derin derin nefes alıyor. "Hayal etmeye bile cesaret edemeyeceğin kadar çok."

Brant geniş geniş sırtarak geri çekilirken, konuklarımız kutlama için alkış tutuyor ve Wendy ile Kelly Teyze yerlerinden kalkıyor. Bir başka tanıdık esinti geçerken, çimlerin üzerinde yanımızda duran küçük kuş

kafesine doğru atlıyorlar.

Kocamın elini kendi elime alıyorum ve parmaklarımızı birbirine geçirerek kadınlara doğru dönüyorum. Duygularım içimde kükreyen bir nehir gibi akıyor.

Wendy kafesi alıp kollarının arasında tutarak bize gülümsüyor.

Kelly Teyze elini kaldırdı ve metal kapıyı açtı. Ve sonra ağlamaya başladım.

Gözyaşlarına boğuluyorum, minik mavi kuşun kanatlarını açıp özgürce uymasını, puslu mavi gökyüzüne yükselip bir bulutun içinde kaybolmasını izliyorum. Brant saçlarıma titreyen bir nefes verirken beni kendine çekiyor, Gözleri gökyüzünde, ellerimiz birbirine kenetlenmiş ve kalbi benimkiyle sonsuza dek örülmüş.

Mavi bir şey.

OceanofPDF.com

EPİLOG

Brant, yaş 36

Arka cebimden bir kalem çıkardım ve bazı notlar aldım.

1 Haziran 2031

- *Bugün June'un 30th doğum günü. OTUZ. İki yanımızda iki çocuğumuz var ama şimdiden benimle kutlamak istiyor gibi hissediyorum >:-)*
- *Dudağını ısırtıyor ve bana bakıyor. • O gözleri bilirsin.*

June küçük ağaç evde yanıma uzanıyor, dramatik bir şekilde esniyor, sonra elini tekrar yukarı kaldırırken "yanlışlıkla" parmak uçlarını uyluğuma sürüyor.

- *Evet, beni istiyor.*

- *Theodore dışarı koştu, sonra geri gelip bulutlardan birinin filtrumlu bir yüze benzediğini söyledi. Görünüşe göre burnunuzun altıyla üst dudağınız arasındaki küçük olukmuş. Bu şeyleri nereden öğreniyor?*
- *Caroline'ın işemesi lazım.*
- *Bunu neden yazdığımı bilmiyorum.*

"Gerçekten işemem lazım, anne."

Dizin kartını ikiye katlayıp cebime geri koyuyorum.

Samantha bu işte çok daha iyi.

Dördümüz de özel yapım ağaç evden dışarı çıkıyoruz, kıyafetlerimizdeki çim bıçaklarını ve kir lekelerini temizliyoruz. Andrew iki yıl önce inşa etmeme yardım etmişti ama *ağaçta* değil; ağacın etrafında, zemin seviyesinde inşa edilmişti.

Dersimizi aldık.

"Bekle! Kılıcımı unuttum." Caroline küçük ahşap eve doğru zıplıyor ve perdenin altından gizlice geçiyor, samur rengi atkuyruğu tulumuna çarpıyor. Tam bir erkek fatma. Açıklıktan geri sıçradığında, Noel arifesinde June için yaptığım kılıcı avucunun içinde tutuyor. Yıpranmış ahşap kılıç havayı yararken sesler çıkarmaya başlıyor, sonra da kardeşini işaret ediyor. "Geri çekil, canavar!"

"Ben bir canavar değilim, Caroline. Ben bir çocuğum." Batan güneş zaten kum rengi olan saçlarına sarımsı bir parlaklık verirken kollarını kavuşturuyor. "Onunla beni bıçaklamaya kalkarsan kıymıklar batacak."

"Hiç eğlenceli değilsin."

"İçeri girip kendi akide şekerimizi kristalleştirmek ister misin?"

Caroline'ın yüzü tiksintiyle buruşur. "Bu çok sıkıcı. Sihirli kılıcımınla kötü adamlarla savaşmak ve Aggie ile Bubbles'ı gözle görülemeyen canavarlardan kurtarmak istiyorum."

"Anlatılamaz," diye düzeltiyor. "Hey, işemen gerekmiyor mu?"

Hatırladıkça gözleri açılıyor. Bacaklarını sıkarak avludan evin arkasına doğru ilerliyor, Theodore da onu kovalıyor. Ona yetiştiğinde, at kuyruğunu çekiştiriyor ve kahkahaları kulaklarımda en tatlı ninni gibi çınlıyor.

Sıcak bir yanak sırtımın ortasına bastırırken iki tanıdık kol beni arkamdan sarıyor. Ellerimi onunkilerin üzerine koyarak sırtıyorum. "Ağaç evde bana baktığını gördüm."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye mırıldanıyor tişörtüme karşı, parmakları aşağıya doğru kayıyor ve etek ucunun altına giriyor.

"Biz kendimizi yatak odasına kilitlerken çocukları bir filmle oyalayabilir miyiz?"

"Yani, gözyaşı ve kan dökülmeden mi?"

"Geçerli." Onu gafil avlayarak eğildim, kalçalarından kavradım ve sırtüstü yatırdım. June ciyaklıyor, bacaklarını belime doluyor ve bir yumruğunu kaldıraç olarak saçlarıma gömüyor. "Sanırım bekleyebilirim. Ama mumlarını üflediğin an, sen de üfleme yolunda olsan iyi edersin-"

"Brant!" diye gülerken eliyle ağzımı kapattı.

"Bana öyle bakıp da bu bakışın ne anlama geldiğini saplantılı bir şekilde düşünmemi bekleyemezsin Junebug."

June sırtımda zıplarken, kıkırdamalarına rağmen ona sıkıca tutunarak açık veranda kapısına doğru ilerlemeye başladım.

Dünyanın En İyi Sırt Çantası Vereni unvanımı kesinlikle hâlâ koruyorum.

Arka kapıdan içeri girdiğimizde Theodore ve Caroline televizyonun açık olduğu kanepeye yayılmışlardı. Theodore Bubbles'ı kucağına almış, Caroline ise Aggie'yi yastık olarak kullanıyor. Gülümsüyorum. June ve ben çok sevdiğimiz doldurulmuş fillerimizi çocuklarımız doğduğunda onlara bıraktık ve oyuncaklar yıllar boyunca gördükleri sevgiden neredeyse yıpranmış durumda.

"Ben pastayı kontrol edeceğim. Donacak kadar soğumuş olmalı," diyor June sırtımdan aşağı kayarak.

Mutfağa girerken poposuna sevgi dolu bir şaplak atıyorum.

Koridordan ana yatak odamıza doğru ilerlerken cebimden indeks kartını çıkardım ve yatağın yanına çömeldim. Altında bir sürü ayakkabı kutusu saklı. Hepsi çocuklar tarafından renkli inşaat kağıtları, keçeli kalemler, boya, sim ve boru temizleyicilerle süslenmiş.

Ve içeride, anlarımızı tutar.

Birkaç kutu çıkarıp bağdaş kurarak oturuyorum, içimi bir nostalji dalgası sarıyor.

15 Haziran 2024

- *Hawaii'deki balayımızın son günü. Son iki haftadır tek bir kart bile yazmadığımı fark ettim çünkü tek yaptığım karıma hayretle bakıyorum. Benim karıma. Karıma. Bir dalganın onu devirdiği ve titrek bacakları üzerinde ayağa kalktığı, sıırıslıklam olduğu, titrediği ve bir daha asla o andaki kadar mutlu olamayacakmış gibi güldüğü zamanki bakışlarını asla unutmayacağım.*

Meydan okuma kabul edildi.

16 Mayıs 2025

- *Oğlumuz bugün doğdu. Adını Theodore Andrew koyduk ve Samantha Bailey adını söylediğimizde ağladı. Küçük mavi kundak battaniyesine sarılıp hıçkırır hıçkırır ağladı ve June da ağladı.*

Samantha'yı üçüncü kez ağlarken görüyordum.

11 Ekim 2025

- *June evde kalıp çocuklarımızı büyütmek için dansı bırakmaya karar verdi. Dans öğretmeni olmak istiyor ama zamanı geldiğinde bu hayalinin peşinden gideceğini söyledi. Onunla çok gurur duyuyorum.*

26 Şubat 2026

- *Eve geri taşınıyoruz.*
- *Pauly bana hayatımın fırsatını sundu ve onu ve Wendy'yi New York'ta geride bırakmak üzücü olsa da (ve*

*Rupert), büyük şehre veda etme zamanı gelmiştir. Theodore ve Caroline, büyükanne ve büyükbabasının yanında büyümeyi hak ediyor. Önümüzdeki hafta evlere bakmak için uçacağız ve sabırsızlanıyoruz.
yeni kökler bırakır.*

- *Sanırım bir ağaç ev inşa etmek istiyorum.*

18 Temmuz 2026

- *Pauly ve ben Chicago şehir merkezinde yeni bir restoran açtık. Ben ortak sahibiyim. Bir restoranım var. Lanet olsun... Bu gerçek hayat mı?*
- *İşten eve yeni geldim ve Theodore koltuk minderlerinden kalkıp ilk adımlarını attı. Benim için. Oğlum bana doğru yürüdü. Yepyeni evimizin koridoruna koştum, yatağa yığıldım ve ağladım.*

5 Ağustos 2026

- *Her cumartesi gecesi Theo'nun mezarına uğruyoruz. eve döndüğümüzden beri. June sonunda bana Theo'nun tüm o yıllar boyunca gizemli randevusu olduğunu söyledi, biz de geleneği sürdürmeye karar verdik.*
- *Bugün biraz daha kaldım. Theo'ya sözümü tutacağımı söyledim... June'a göz kulak olacağım. Prensesimiz güvende. Bu sözleri söyledikten sonra, yemin ederim rüzgarın az da olsa hızlandığını hissettim. Sanki beni duymuş gibiydi. Sanki "Biliyorum, Luigi." der gibiydi.*

Sen miydin, Theo?

24 Aralık 2028

- *Caroline bana Noel ağacındaki fotoğraflı süslemedeki kadının kim olduğunu sordu - June ve Theo'nun Çocukken bana vermişti. Caroline'a büyükannesi olduğunu söyledim, Ona adını verdiğimiz kadın. Benim tatlı annem. Çok güzel olduğunu söyledi. Sonra da resimdeki doldurulmuş filin Bubbles'a çok benzediğini söyledi :-)*

5 Mayıs 2030

- *İnanılmaz derecede mutluyum. Hepsi bu kadar.*

Otuz yıl önce, tüm dünyasını kaybetmiş altı yaşında dehşete düşmüş bir çocuktum. Yatak odamın zeminine kıvrılmış, tek tesellim olan oyuncak bir fille yatağın altında saklanıyordum.

Şimdi, kendi altı yaşındaki oğlum, erken gelişmiş kızım ve Junebug'ım koridorda gıdıklama kavgası yaparken, sonsuza dek yaşayacağım evimin yatak odasında oturuyorum, onların kıkırdamaları ve ciyaklamaları bir daha ihtiyaç duyacağım tek teselli.

Memnuniyetle iç çektim.

Zaman nereye gitti?

Umarım bir gün, bundan elli yıl sonra, tüm bu dizin kartlarını okur ve zamanın nereye gittiğini tam olarak bilirim.

Ve gülümseyeceğim. Güleceğim. Ağlayacağım.

Yaşadığım hayatla gerçekten gurur duyacağım ve onu yaratan tüm küçük anlar için minnettar olacağım.

"Pizza az önce geldi." June yatak odamızın kapısında duruyor, elbisesi kırıkmış ve çocuklarla gıdıklama kavgasından saçları dikilmiş.

Tanrım, o mükemmel.

Başımı sallıyorum, gözlerinde aynı yaklaşan bakışla bana doğru yürümesini izliyorum. Elinde, üzerinde iki dilim pizza olan kâğıt bir tabak tutuyor. "Elli yıl sonra yaşlanıp kırış kırış olduğumda da bana böyle bakacak mısın?" Merak ediyorum.

Elbisesinin eteğini döndürerek alt dudağını ısıyor ve burnunu kırıştırıyor. "Kendine nasıl bakıyorsun?"

"Ağaç evde bana attığın bakışın aynısı. Sanki kemerimi koparıp pantolonumun içinde ne sakladığımı görmek istiyormuşsun gibi." Kaşlarımı çatıyorum, düşünüyorum. "Spoiler uyarısı: O zamana kadar muhtemelen bir kolostomi torbası olacak."

"İğrenç!" Yanıma oturuyor ve göğsüme vuruyor, kahkahalar atarken alnını omzuma koyuyor. "Tabii ki sana hala öyle bakacağım."

Sırıyorum, bana uzattığı tabağı alıyorum. "Yalancı."

"Ben ciddiym. Yaş hiçbir şeyi değiştirmez." Çenesini koluma dayamış, iri, ışıltılı gözlerle bana bakıyor. "Sen hâlâ Brant olacaksın, ben de hâlâ June."

Sözleri bir an için nefesimi kesiyor. Yutkunarak elimle saçlarını okşuyorum, sonra başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Evet," diye mırıldanıyorum. "Haklısın."

Pizzaya bakarak, her bir parçanın üzerine yığılmış mantarlara ters ters bakıyorum. Sonra dikkatimi ona verirken kahkahamı tutuyorum. "Mantar mı? Mantardan nefret ederiz."

"Biliyorum. Siparişi berbat ettiler," diye iç geçiriyor. "Çocuklar onları çok seviyor, o yüzden bir şey söylemedim."

Onları kazıyorum. "Siktir et mantarları."

June usulca "Mantarların canı cehenneme" diye yankılanırken, mizahla karışık bilmiş bir bakışı paylaşıyoruz.

Ayakkabı kutuları hala etrafımızda dağınık bir şekilde duruyor, bu yüzden parmaklarını yalıyor ve rastgele bir kutudan rastgele bir kart alıyor. "Bunları incelemeyi seviyorum. Sonsuzluğumuzu oluşturan tüm o güzel anlar," diyor June, gözleri küçük beyaz kartın üzerinde gezinirken. "Bunun gibi."

Bana uzattı.

Okudum.

- *June'un suyu geldi. Baba olacağım. Tanrım, baba olacağım. Ve iyi bir baba olacağım. Andrew gibi. Ağaç evler inşa edeceğim, komik terlikler giyeceğim, tekerlemeler söyleyeceğim ve her sabah işe gitmeden önce otobüs durağında durup çocuğuma harika bir gün geçirmesini söyleyeceğim. Aile yemekleri pişireceğim, barbeküler düzenleyeceğim, ay ışığında ninniler söyleyeceğim, ve her fırtınadan sonra gökkuşağı arayacağım. Ben hazır olacağım. Cesur olacağım. Kendi babamın asla yapmadığı gibi ailemi ön planda tutacağım. Her zaman. Sonsuza kadar. Son nefesime kadar.*

Onlar. Gel. İlk önce.

Gözlerim yaşlı ve nefes nefese başımı sallıyorum, kolumu karıma doluyorum ve kartı kutuya geri koyuyorum. Kapağı kapatıyorum, June'u kendime çekiyorum, doğum gününde yatak odamızın zemininde korkunç mantarlı pizzamızı yerken, daha fazla dilek, daha fazla anı, sonsuzluğumuzu oluşturan daha fazla an yaratıyoruz.

İşte o zaman çocuklarımız yağlı parmakları ve soslu suratlarıyla odaya dalıp *Mutlu Yıllar* şarkısını tiz bir sesle söylemeye başlarlar.

Kucağımıza atlarlar ve hepimiz kahkahalarla yere yığılırız. Sevgiyle.

Önce onlar gelir.

Ve June çocuk yığınının altından elimi sıkıp bana sevgi dolu bir gülümseme gönderdiğinde, gözleri mavi ve parlak parıldarken, artık sonlarımdan korkmadığımı fark ediyorum.

Çünkü biliyorum,

Her şey onlarla birlikte olacak.

SON

OceanofPDF.com

PL AY LİSTESİ

*Çalma listesini [buradan](#)
dinleyebilirsiniz*

"Over the Rainbow" - Amber Leigh Irsh
"Everything Under the Sun" - Common Rotation
"Tiny Dancer" - Kurt Hugo Schneider
"Look After You" - The Fray
"Simple Song" - The Shins
"First" - Cold War Kids
"Everything" - Lifehouse
"Crazy For This Girl" - Evan ve Jaron
"Sidekick" - WALK THE MOON
"Dangerous" - Big Data, Joywave
"Sick Cycle Carousel" - Lifehouse It
Only Hurts" - Default
"Delivery" - Jimmy Eat World
"Brother" - Kodakline
"Forever Young" - UNDRESSD, Ellie May
"Pain" - The War On Drugs
"Stand By Me" - Joseph Vincent
"Iris" - Ben Hazlewood
"Oceans" - Seafret
"Can't Help Falling in Love" - Boyce Avenue
"When You Come Back Down" - Nickel Creek
"Time After Time" - Boyce Avenue, Megan Davies "Letters
From the Sky" - Civil Twilight
"Until the End" - Quietdrive "Last
Train Home" - Ryan Star
"Born To Die" - JJ Wilde, Billy Raffoul

TEŞEKKÜRLER

Her zaman olduğu gibi, Jake Hartmann önce gelir.

Bir kitap yolculuğunda daha bana eşlik ettiğı için inanılmaz kocama teşekkür ederim. Ne zaman bir hikayeyi bitirsem, "Bunu bir daha asla yapamayacağım" diyorum.

Ve her seferinde bana "Evet, yapacaksın." diyor.

En büyük hayranım ve destekçim, iş ortağım ve hayatımın aşkı olduğun için teşekkür ederim. Tesellim ve cesaretim olduğun için teşekkür ederim.

Nihai alfa okuyucu ve editör, benim için büyük bir ilham kaynağı ve Lotus'tan bu yana her kitabın var olmasının asıl nedeni olan Chelley St Clair'e çok teşekkür ederim. *Ya bineceğim ya da öleceğim kişi olduğun ve kendimden her şüphe duyduğumda (bu oldukça sık oluyor) beni binmeye devam etmeye ikna ettiğın için teşekkür ederim. Sana gönderdiğim her bölümü okuyup tekrar okuduğın, benimle beyin fırtınası yaptığın ve bana harika tavsiye ve önerilerini sunduğın için teşekkür ederim.

Seni otobüsün altına attığımda bile.

En çok da kahkahalarınız için teşekkür ederim - bu yolculuk bazen zor ve yorucu oluyor. Bir gün hayalet bir Theo kitabı yazacağımıza inanarak gece yarısına kadar mutlu ve yorgun bir şekilde ayakta kalmak aklımı başımda tutmama yardımcı oluyor. (Ve kesinlikle yazıyorsun.)

June'un kılıcı için bana iç açıcı bir fikir veren Vanessa Sheets'e teşekkür ederim. Brant'in Noel arifesi gecesi June'a özel bir kılıç yaptığı sahnenin tamamı Vanessa'nın gerçek hayat hikayesinden kaynaklanıyor. Kalbime dokundu ve ona hayat vermek zorunda kaldım. Bu yolculuk boyunca sürekli pozitif bir ışık olduğun için teşekkür ederim Vanessa. Sana minnettarım.

Justin'in bu güzel kapak fotoğrafını çektiğı için Lori Wray White'a teşekkür ederim! Seattle'a gittik ve bir sürü fotoğraf çekimi yaptık, ancak hiçbiri Lori'nin bu kapak için hayal etmekten kendimi alamadığım bu tamamen samimi fotoğrafa yaklaşmadı. Sen çok yeteneklisin, dostum.

Bu kitabın ilk taslağında bana yardımcı olan harika beta okuyucularıma çok teşekkür ederim. Arkadaşlarım ve okuyucularıma da teşekkür ederim.

Okuyucu grubuna ve tanıtım ekibine beni yeni bir hikaye ile destekledikleri için teşekkür ederim. Yaratıcılığımı sürdürmemi sağlıyorsunuz. Mesajlar, etiketler, yorumlar ve tatlı, cesaretlendirici sözler için teşekkür ederim. Bu kitaba olan sevginizi paylaşımlarınız ve yorumlarınızla gösteren ilk okuyucularıma teşekkür ederim. Bu benim için dünyalara bedel.

Gelmiş geçmiş en iyi düzeltmen olan David Michael'a, Seymour Ajans'taki menajerim Nicole Resciniti'ye, çok değerli asistanım Serena McDonald'a ve Wordsmith PR'daki tüm ekibe, özellikle de bu kitabın yayınlanması boyunca elimden tutan Jennifer Mirabelli'ye teşekkür ederim. Sizler olmadan bunların hiçbirini yapamazdım.

Son olarak, beni her zaman zorladıkları, bana inandıkları ve bana ilham verdikleri için muhteşem çocuklarıma ve aileme dünyadaki tüm teşekkürler. Sizler benim en büyük hediyeysiniz.

OceanofPDF.com

BAĞLAN

Bu hikayeyi beğendiyseniz ve hakkında daha fazla sohbet etmek istiyorsanız, Facebook'taki [June First Tartışma Grubu](#)'na göz atın!

Ve okuyucu grubuma katılmaktan çekinmeyin: [Harts Kraliçesi: Jennifer Hartmann'ın Okuyucu Grubu](#)

Beni takip et falan:

Instagram: [@author.jenniferhartmann](#)

Facebook: [@jenhartmannauthor](#)

Twitter: [@authorjhartmann](#)

TikTok: [jenniferhartmannauthor](#)

Baskı yok ama güzel bir eleştiri gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Düşüncelerinizi Amazon, Goodreads ve Bookbub'a bırakın!

www.jenniferhartmannauthor.com

OceanofPDF.com

JENNIFER'DAN DAHA FAZLASI

DÜET SERİSİ - ARYA & CODA

Bu yaz yepyeni kapaklar ve ilk kitaplarımın yeniden düzenlenmesi için bizi izlemeye devam edin!

Rock grubunun solisti güzel bir garsona aşık olmaya başlayınca Noah, kızın hayallerinin önüne geçmemesi için ne gerekiyorsa yapacaktır.

Ama o garson kız bir gece yanlışlıkla en karanlık sırlarını ona açıp ikisinin de tahmin edemeyeceği derin bir bağı tetiklemeseydi her şey daha kolay olurdu.

PENÇELER VE TÜYLER

Küçük bir kasabanın polisi olan Cooper, babasının barına gelen gizemli yeni kızdan çok etkilenir ancak beklediği son şey kızın aynı gece ortadan kaybolmasıdır.

Abby'yi bulmak sadece bir başlangıçtır. Onu gerçekten kurtarmanın tek yolu, sırlarını çözmektir; bu da tahmin edebileceğinden çok daha zorlu bir görevdir.

HALA ATIYOR

#Üç kategoride 1 numaralı Amazon En Çok Satanlar!

Cora kız kardeşinin doğum günü partisinden ayrıldığında, bir delinin bodrumunda prangalar içinde uyanmayı beklemiyordu. Daha da kötüsü, ezeli düşmanı ve başının en büyük belası Dean, kendi zincirleriyle aynı mekânı paylaşmaktadır. Her zaman birbirlerini öldüreceklerini düşünen bu iki insan, hayatta kalmak istiyorlarsa artık birlikte çalışmak zorundadır.

LOTUS

Sydney'in Oliver'la olan hikayesi "Lotus "ta Brant'e bir göz atın ve ayrıca Clem'i tanıyın (Kip'le kendi hikayesine kavuşabilir!)

Dünyanın geri kalanı için o, denizde kaybolan küçük çocuktu.

Dört Temmuz.

Sydney için o her şeydi.

Yirmi iki yıl sonra, geri döndü.

Bu Oliver Lynch'in hikayesi.

Bu onların hikayesi.

YANLIŞ KALP

****Audie Ödülleri Romantizm Finalisti 2021!****

Kocam öldüğünde, geride kırık kalbimi bıraktı.

Arkasında başka bir kalp daha bıraktı.

Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Kocamın kalbinin sahibiyle iletişime geçmemeliyim. Cevap vermesini bile beklemiyorum.

Ama içimde umutsuz, sapkın bir parça öyle olmasını umuyor.

İsim yok.

Kişisel detaylar yok.

Sadece bir konuşma.

Kocamdan bana kalan tek şey onun içinde.

DIKENLER KALIR

İntikam.

İnsan doğasının gölgelerinin derinliklerinde saklanır, için için yanar...
kaynar... Bekler.

Ama benim için artık kış uykusuna yatan bir canavar değildi.

Bana karşı yapılan yanlışları öğrendiğim gün, intikam duygusu beni pençesine aldı. Canavar, evliliğimi mahveden adamı yok etmek için yanıp tutuşarak ininden çıkmıştı.

Ama intikam tatlı değildir. İntikam *adalet* değildir.

İçindeki canavarın fısıldadığı vaatler mi?

Hepsinin içi boş.

Tek istediği özgür kalmaktı.

Sonunda, her şeyin başladığından daha kötü olmasını hiç beklemiyordum.

Arkamda bıraktığım enkazı hiç beklemiyordum.

Onu hiç beklemiyordum.

ENTROPY

Pazartesi gününü atlatmak hayatlarının en büyük başarısı olabilir.

Pazartesi günü sabah 9:03'te, banka müdürü Indie Chase gününün daha da kötüleşemeyeceğini düşünüyordu.

Ama yanılıyor.

Birkaç dakika içinde, o gün kabuslara dönüşür.

Dax Reed, unutmayı tercih ettiği bir geçmişı olan, isteksizce emekli olmuş profesyonel bir hokey oyuncusudur. Her şey cehenneme döndüğünde bunu yapmak için iyi bir yoldadır.

Birlikte, hayatta kalmak için sahip oldukları her şeye mal olacak bir soyguna yakalanırlar.

Bu güven gerektirecek.

Bu güç gerektirecek.

Hatta *birbirimizi* bile... alabilir.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Jennifer Hartmann, sadık kocası ve üç çocuğuyla birlikte kuzey Illinois'de yaşamaktadır. Endişeli aşk hikâyeleri yazmadığı zamanlarda, muhtemelen onları yazmayı düşünüyordur. Gün batımından (çünkü sabahları zordur), bisiklete binmekten, sonsuz sıcak yerlere seyahat etmekten, Buffy the Vampire Slayer'ın tekrarlarını izlemekten ve günün o saatinde kahvenin yerini şarabın almasından hoşlanır. O mükemmel kelime oyunları yapar ve sıradan durumlarda uygunsuz mizah bulur. Taco sever. Ayrıca köpeğinizi gerçekten ama gerçekten sevmek istiyor. *Xoxo.*

OceanofPDF.com

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

